Truyện được edit và đăng tải tại miyunblog.com

Edit: Miri

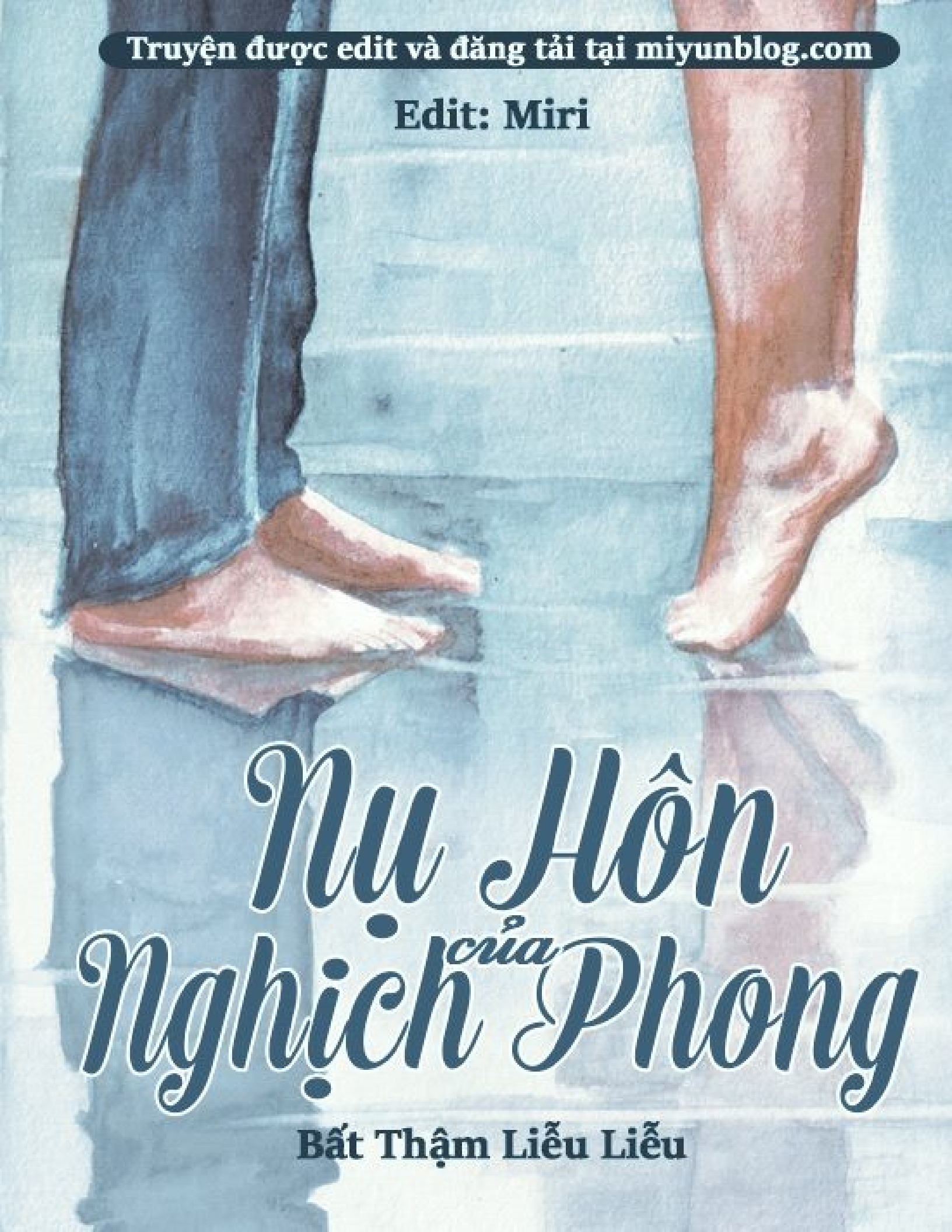

Nụ Hôn của Nghịch Phong

Bất Thậm Liễu Liễu

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải*(1)
Chương 62: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải (2)
Chương 63: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải (3)
Chương 64: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải (4)
Chương 65: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải (5)
Chương 66: Phiên Ngoại: Anh Ở Bờ Bên Này Thổi Sáo (1)
Chương 67: Phiên Ngoại: Anh Ở Bờ Bên Này Thổi Sáo (2)

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 1

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Trời nhiều mây.

Ánh sáng trong phòng không đủ, chủ nhân bất đắc dĩ phải kéo rèm cửa sổ ra, khác với thời tiết khô nóng bên ngoài, độ ẩm trong căn nhà đủ khiến người ta phải rùng mình.

Giữa phòng bày một cái giá vẽ bằng gỗ, bên trên đặt một cái bảng vẽ.

Mạc Nghịch ngồi đối diện giá vẽ, nhìn tác phẩm chưa hoàn thành trên đó, từ đâu lấy một cái bật lửa ra đốt bức vẽ kia.

Mỗi lần vẽ thành rác, anh đều phải làm vậy.

Khi còn trẻ, anh từng không cẩn thận đốt cháy một căn phòng.

Sau đó đốt quen rồi, biết cách đốt hơn.

Nhìn ngọn lửa lụi dần, Mạc Nghịch đứng lên, đi ra chỗ bàn trà cầm một điếu xì gà lên châm.

Mạc Nghịch nghiện thuốc lá rất nặng, anh không uống rượu, cũng không ham gái gú.

Thứ có thể làm anh nghiện, chỉ có thuốc lá.

Hút xong một điếu, đi đón Mạc Nam Kiêu về nhà.

Mạc Nghịch cầm chìa khóa xe ra cửa.

Trên đường, Mạc Nghịch nhận được điện thoại từ trung tâm điều trị.

Đầu dây bên kia là mộtgiọng nữ rất êm tai: “Là điện thoại của bố cháu Mạc Nam Kiêu phải không ạ?”

Mạc Nghịch nói: “Phải.”

“Vâng, chuyện là thế này. Hôm nay cháu Nam Kiêu không ngừng đập đầu vào tường, bây giờ bị thương, đang ở bệnh viện, anh nên lái xe thẳngđến đó.”

“Biết rồi.” Mạc Nghịch cúp điện thoại, phóng xe đi bằng tốc độ nhanh nhất.

***

Thi Phong đứng trên hành lang bệnh viện, sứt đầu mẻ trán.

Từ khi cô làm nhân viên trong trung tâm giáo dục và điều trị bệnh trầm cảm đến nay, lần đầu gặp tình huống này.

Mạc Nam Kiêu năm nay năm tuổi, vẻ ngoài rất thanh tú, Thi Phong lần đầu tiên gặp mặt đã rất thích cậu bé.

Sau đó, cô nghe tổ trưởng nói, Mạc Nam Kiêu mắc chứng Asperger Syndrome, là chứng tự kỉ chức năng cao.

Những đứa trẻ mắc bệnh này, nếu được gia đình hướng dẫn và can thiệp sớm, vẫn có thể sống cuộc sống như người bình thường.

Thi Phong ôm hi vọng rất lớn với Mạc Nam Kiêu.

Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở.

Thấy bác sĩ đi ra, Thi Phong vội vàng bước đến hỏi: “Cháuthế nào rồi bác sĩ?”

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, nói: “Không sao, khâu sáu mũi trên đầu. Thuốc gây tê chưa hết, chắc sáng mai là cậu bé mới tỉnh.”

Thi Phong hỏi: “Bác sĩ dùng nhiều thuốc gây tê cho cháu? Trẻ conkhông thể ——”

Bác sĩ cắt ngang: “Phải, không được dùng lượng lớn thuốc gây tê cho trẻ em, nhưng tình huống của cậu bé đó, cô cũng hiểu.”

Thi Phong bị nói cho á khẩu không trả lời được.

Mạc Nam Kiêu được chuyển đến phòng bệnh, phụ huynh còn chưa tới. Thi Phong đành phải đến phòng bệnh chăm nom cậu bé.

Một đứa bé năm tuổi, lúc ngủ rất im lặng, hơi thở đều đều, lại khiến người khác yêu thương.

Thi Phong nâng tay, nhẹ vuốt ve khuôn mặt của Mạc Nam Kiêu.

Nếu đứa bé kia còn sống, chắc cũng tầm tuổi cậu bé này.

Thi Phong cúi đầu, khẽ hôn lên mặt cậu bé.

…

Mạc Nghịch chặn một y tá từ phòng cấp cứu đi ra, hỏi số phòng của Mạc Nam Kiêu, sau đó nhanh chóng đi vào.

Vừa vào cửa, Mạc Nghịch lập tức ngây ra.

Một người phụ nữ, đang hôn má con anh.

Anh quan sátbóng lưng của cô gái kia, thấy lưng của cô bị lộ ra một khoảng lớn.

Bởi cô đang cúi người, áo sơ mi bị bung ra khỏi váy.

Thi Phong nghe thấy tiếng mở cửa bèn vội đứng thẳng dậy.

Cô chỉnh lại đầu tóc, rồi mới quay người nhìn Mạc Nghịch.

“Xin chào, tôi là giáo viên trong trung tâm điều trị bệnh trầm cảm. Thi Phong.”

Nói xong, cô vươn tay ra.

Mạc Nghịch không để ý đến cô, vòng thẳng ra sau lưng cô.

Ngay lúc Thi Phong bối rối không biết làm sao, chợt cảm thấy lưng có cảm giác lành lạnh.

Mạc Nghịch cúi đầu, chỉnh lại áo sơ mi cho Thi Phong.

Lúc làm động tác này, tay anh đã chạm phải chỗ không nên chạm.

Mạc Nghịch nói: “Lộ.”

Thi Phong sờ sờ eo theo bản năng, sau đó cười với anh: “Cảm ơn.”

Mạc Nghịch không nói nữa, ngồi vào ghế bên cạnh giường bệnh Mạc Nam Kiêu, ngắm đứa con bị thương của mình.

Nhìn một lát, Mạc Nghịch đột nhiên hỏi Thi Phong: “Có thể mua hộ tôi bao thuốc lá không?”

Thi Phong đang chuẩn bị đi ra, đột nhiên nghe thấy yêu cầu này, nghi ngờ nhìn anh.

“Hả?”

“Nóbị tiêm thuốc tê?” Mạc Nghịch lại hỏi.

… Chuyển đề tài hơi nhanh thì phải?

Thu Phong day day huyệt thái dương, “Vâng, bác sĩ bảo mai cháu mới tỉnh.”

“Ờ, đi thôi.” Mạc Nghịch đứng lên.

***

Thi Phong đi theo Mạc Nghịch ra khỏi bệnh viện.

“Có thời gian không?” Mạc Nghịch hỏi.

Thi Phong gật gật đầu, “Có chuyện gì sao?”

Mạc Nghịch nói: “Muốn hỏi về bệnh tình của Nam Kiêu.”

Thi Phong đáp: “Vậy anh hỏi đi.”

Mạc Nghịch nhìn thoáng qua cửa hàng tiện lợi bên cạnh: “Chờ, tôi đi mua thuốc lá.”

Mạc Nghịch đi rất nhanh, không đến ba phút sau đã quay lại.

Anh đứng trước mặt Thi Phong, mở bao thuốc lá, đưa một điếu cho cô.

Thi Phong cúi đầu nhìn lướt qua, xua tay: “Tôi cai rồi.”

Mạc Nghịch thu tay về, miệng ngậmnhẹ, dùng một quediêm để châm điếu thuốc.

Mạc Nghịch hít bốn năm hơi, mới dừng lại.

Thi Phong nhìn biểu cảm và cách anh hút thuốc… Ừm, không bình thường.

“Tình trạng của Mạc Nam Kiêu rất tốt, tốt hơn so với những đứa bé khác.” Thi Phong nói, “Ngài phải có niềm tin.”

Mạc Nghịch nhả ra một vòng khói, nhìn chằm chằm Thi Phong, hỏi: “Cô cũng thấy nó có bệnh?”

Thi Phong nói: “Qua nhiều bài kiểm tra khác nhau, quả thật Mạc Nam Kiêu hơi không giống bình thường… Chẳng lẽ ngài và mẹ cháu bé không phát hiện ra sao?”

“Không có.”

Anh ta khẳng định như vậy, làm Thi Phong hơi tức giận, cô phản bác: “Nhưng từ khi đứa trẻba tuổi ——”

“Nam Kiêu không có mẹ.” Mạc Nghịch cắt ngang lời cô, thấy vẻ mặt khiếp sợ của cô, lặp lại: “Nam Kiêu không có mẹ.”

“… Vậy mẹcháu bé đâu?”

Thi Phong không thể ngăn nổi lòng hiếu kì của mình.

“Là… ly hôn?”

Mạc Nghịch không nói chuyện, vừa hút thuốc vừa nhìn chằm chằm Thi Phong.

Ánh mắt của anh ta rất…

Thi Phong không biết nên dùng từ gì để hình dung, tóm lại, cô bị anh nhìn đến mức toàn thân thấy không được tự nhiên.

Hơn nữa, còn nhớ lại một số chuyện không lấy làm vui vẻ gì.

Thi Phong bị Mạc Nghịch nhìn cho sợ run, cô cảm thấy hình như mình nói sai gì đó.

Vì thế giải thích: “Xin lỗi. Không phải tôi muốn thọc mạch chuyện riêng của ngài.”

“Chết rồi.” Mạc Nghịch ném tàn thuốc xuống.

Thi Phong: “… Ồ.”

Chắclà chết rồi, Mạc Nghịch nghĩ.

Lúc ấy, cô sinh đứa bé xong lập tức bỏ chạy, ngoài trời mưa to mà cô còn mất nhiều máu khi sinh nữa.

Nghĩ vậy, như có tảng đá đè lên tim Mạc Nghịch.

Anh lại châm một điếu thuốc.

Thi Phong quan sát thần thái và động tác của Mạc Nghịch khi hút thuốc.

Cô cảm thấy, anh như đang cắn thuốc phiện vậy.

Cô từng tiếp xúc với không ít người dựa dẫm dược vật, nhưng chưa thấy ai nghiện thuốc lá nặng như người đứng cạnh.

Trước kia Thi Phong cũng hút thuốc, vì trải qua chuyện đó, cô trầm cảm hơn nửa năm, sau đóđiều chỉnh lại tâm trạng xong, cô bèn caithuốc lá.

…

“Lúc nào ngài cũng hút nhiều như vậy sao?” Thi Phong lại hỏi anh.

Mạc Nghịch cũng không để ý, bất cần hỏi lại: “Nhiều à?”

Thi Phong hỏi: “Anh đã đi gặp bác sĩ tâm lí lần nào chưa?”

Nghe thấy câu hỏi ấy, Mạc Nghịch cúi đầu nở nụ cười.

Anh đi đến trước mặt Thi Phong, dùng một tay giữ lấy gáy của cô, phả nhẹ một hơi vào mặt cô.

Một làn khói tỏa ra, Thi Phong đã lâu không ngửi thấy mùi thuốc lá, bị sặc, không ngừng ho khan.

“Tôi chưa tìm được người có thể cứu mình.” Mạc Nghịch nói.

Thi Phong nghĩ thầm: Không nói chuyện, không nói chuyện nữa.

Cách nói chuyện này, cứ có cảm giác như một nhà nghệ thuật sắp tàn vậy.

“Bác sĩ bảo Mạc Nam Kiêu phải nghỉ ngơi vài ngày, ngài không cần xin phép, tôi đã báo với tổ trưởng rồi. Có chuyện gì thì liên hệ với tôi là được.”

Thi Phong khéo léo cười, “Không còn sớm nữa, tôi phải về thôi.”

Mạc Nghịch dập điếu thuốc, nói một cách mơ hồ không rõ: “Đưa.”

Thi Phong xuatay: “Không cần đâu, tôi đi xe buýt được mà.”

Mạc Nghịch kéo tay cô, “Xe của tôi ở bên kia.”

***

Thi Phong bị Mạc Nghịch kéo lên xe, ngồi vào ghế trước, cô cài dây an toàn theo thói quen.

Cô chủ động nói địa chỉ nhà cho Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch gật đầu, sau đó lái xe đưa cô về nhà.

Trong xe rất tối, Thi Phong chỉ có thể nhìn thấy tàn thuốc lúc sáng lúc tối.

Cô nhìn chằm chằm Mạc Nghịch, sườn mặt của anh ta ——

Thi Phong thu ánh mắt về, dựa đầu vào cửa kính, chuyển hướng nhìn ra bên ngoài.

Khói thuốc nồng nặc làm cô sặc, không ngừng ho khan, cô ho đến mức mặt cũng đỏ lên.

Mạc Nghịch mở cửa kính, ném tàn thuốc ra ngoài.

Anh liếc mắt nhìn Thi Phong: “Đỡ không?”

Thi Phong yếu ớt đáp: “Cảm ơn ngài.”

Mạc Nghịch tiếp tục lái xe, không nói nữa.

Xe cuối cùng cũng dừng trước cửa nhà Thi Phong, cô mở cửa xe, quay đầu nói một tiếng “Đi đường cẩn thận” với Mạc Nghịch rồi lên lầu.

Thi Phong ở một phòng trên tầng ba, đi vài bước là tới.

Cô đứng ở cửa, chuẩn bị cầm chìa khóa mở cửa, cánh cửa chống trộm trước mặt bỗng mở ra.

Thi Phong nhìn Thi Vũ, đi vòng qua cô vào phòng khách: “Làm chị giật mình.”

“Đúngkhông đúng không?” Thi Vũ vuốt cằm, chạy đến trước mặt Thi Phong: “Chị, lúc nãy em đứng cửa sổ, tận, mắt, thấy chị xuống xe của người nào đó.”

Thi Phong sửa đúng: “Ô tô.”

Thi Vũ: “Cũng có khác lắm đâu. Đã qua nhiều năm, cuối cùng chị đã chịu tìm bạn trai, nào nào nào, thành thật khai báo.”

Thi Phong bịt tai, “Đó là phụ huynh của học sinh của chị.”

Thi Vũ thất vọng: “Làm em mừng hụt. Em còn tưởng cuối cùng chị cũng thoát khỏi bóng ma năm đó…”

Thi Phong không nói gì, ánh mắt hơi dại ra.

Thi Vũ thấy cô như vậy, lập tức ý thức được mình đã nói sai.

Cô giật giật tay áo Thi Phong, “Chị… Em không cố ý nhắc đến chuyện đó. Chị đừng giận, nha?”

Thi Phong xốc lại tinh thần, nói: “Không sao. Không phải chị đã sớm thoát khỏi rồi sao.”

Thi Vũ hỏi: “Vậy sao chị còn chưa tìm bạn trai? Hôm nay bố mẹ gọi điện đến nói, em họ cũng sắp kết hôn…”

“Được rồi, cô gái hai mươi tuổi, đừng nói chuyện như bà cụ non thế.”

Thi Phong giáo dục, “Chăm chỉ học hành, đừng lo chuyện khác.”

Thi Vũ nói: “Aiz em quỳ… Em đã tốt bụng khuyên nhủ, sao chị lại nỡ đối xử với em như vậy hả?”

Thi Phong lười tranh cãi với cô, thẳng thừng đứng dậy, bước khỏi sofa, “Chị đi ngủ đây, em nhớ tắt đèn.”

…

Vào phòng ngủ, Thi Phong khóa trái cửa. Cô bước đến trước giường, nằm phịch xuống.

Đau đầu. Hôm nay cực kỳ đau đầu. Từ khi chữa khỏi bệnh, hình như chưa bao giờ đau như vậy.

Thi Phong thay quần áo ngủ, từ phòng ngủ bước vào phòng tắm nhỏ để tắm rửa.

Khi đi ra, đầu không đau như vừa nãy nữa.

Cô cởi trần đứng trước tấm gương chạm đất, ngón tay từ từ men theovết sẹo trên bụng.

Vết sẹo lồi,in hằn trên cơ thể trắng muốt của cô như một con rắn vô cùng xấu xí.

Thi Phong vỗ vỗ trán, đi đến tủ đầu giường, lấy hai viên thuốc rauống, sau đó ngủ.

Cô luôn tin vào câu nói: Ngủ một giấc, ngày mai tất cả sẽ ổn thôi.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: Miri

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

P/s: Bệnh chân khống lộ rồi nhé =]]]]]]]]]]]

Thuốc ngủ phát huy tác dụng rất nhanh, Thi Phong nằm xuống không lâu đã ngủ say.

Ngẫm kỹ lại, thật ra năm năm nay Thi Phong hầu như không chạm vào thuốc ngủ nữa.

Khỏi hẳn bệnh trầm cảm, cô bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Ảnh hưởng của chuyện ngày trước với cô ngày càng nhỏ.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình trạng như hôm nay.

…

Một đêm không mộng mị, Thi Phong ngủ thẳng đến bảy rưỡi sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Đây là ma lực của thuốc ngủ.

Uống một viên, người ta sẽ không có sức lực nghĩ ngợi linh tinh nữa.

Thi Phong mặc quần áo xong, Thi Vũ đã chu đáo chuẩn bị xong bữa sáng.

Thi Vũ là một cô bé hiểu chuyện, ở Bắc Kinh, hai chị em cô sống nương tựa lẫn nhau.

Thi Phong ngồi vào bàn ăn, cầm sandwich Thi Vũ đã chuẩn bị sẵn lên, cắn một miếng.

“Chị, ngon không?” Thi Vũ cười hì hì hỏi.

Thi Phong nói: “Ừ, có tiến bộ.”

Thi Vũ nghiêng đầu sang, vẻ mặt nịnh nọt: “Vậy, có phải là nên thưởng không?”

Thi Phong hỏi: “Em muốn mua cái gì?”

Thi Vũ bị nhìn thấu, cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Vé xem triển lãm tranh… 570 một vé. Tiền tiêu vặt tháng này của em không đủ.”

Nói xong, mặt Thi Vũ đã đỏ hết cả lên.

Mấy miếng là Thi Phong đã ăn xong cái sandwich, rút khăn giấy bên cạnh ra lau tay.

“Vậy chị cho em 600. Đi đi.”

“Thật sao?!” Thi Vũ cực kì kích động, “Chị tốt bụng quá đi! Yêu chị nhất! Về sau em nhất định sẽ không giục chị tìm bạn trai nữa!”

Thi Phong cười lạnh: “Ồ?”

Thi Vũ nhìn thấy biểu cảm của Thi Phong, lập tức thôi ngay.

Thân là em gái, cô biết Thi Phong phản cảm với từ “bạn trai” thế nào.

***

Cho Thi Vũ tiền xong, Thi Phong đi làm.

Thi Phong đang làm giáo viên trong trung tâm giáo dục và điều trị cho trẻ em mắc bệnh trầm cảm, đồng thời kiêm làm cố vấn tâm lý ở phòng khám của một người bạn.

Tổng thu nhập từ hai công việc này có lẽ khoảng tám đến chín ngàn một tháng.

Tiền lương ở trung tâm điều trị không coi là cao, đúng là khoản thu nhập thêm làm cố vấn tâm lý chiếm phần trăm cao hơn một chút.

…

Trên đường đi làm, Thi Phong nhận được điện thoại của tổ trưởng.

“Thi Phong, hôm nay em không cần đến làm.” Tổ trưởng nói.

Thi Phong kinh ngạc: “Sao vậy?”

Tổ trưởng nói: “Phụ huynh của Mạc Nam Kiêu nói, Mạc Nam Kiêu có chút vấn đề, anh ấy không biết làm gì. Em qua đó hỗ trợ đi.”

Thi Phong nói: “Nhưng ở lớp còn có hai đứa bé ——”

“Đã sắp xếp người hướng dẫn bọn trẻ con rồi, em yên tâm.”

Tổ trưởng cười nói: “Anh thấy em rất thích Mạc Nam Kiêu, đứa bé này cũng không đặc biệt né tránh em. Xét tình huống này, em hẳn là nên qua đó hỗ trợ.”

Nhớ tới Mạc Nam Kiêu, Thi Phong thấy cọ một cảm giác rất đặc biệt.

Hình như là yêu thương, có lẽ là thương xót… Dù sao, cũng rất phức tạp.

Trước khi Mạc Nam Kiêu đến, Thi Phong cũng từng giúp mấy đứa bé khác.

Nói thật, làm ngành này lâu, cô căn bản không có cảm giác đặc biệt gì với những đứa bé như vậy cả.

Không phải cô không có lòng đồng cảm.

Chỉ là cô cảm thấy, với những đứa trẻ tự kỉ, sự đồng cảm là thứ thừa thãi nhất.

Mỗi đứa trẻ tự kỉ đều có thế giới của riêng mình, sự quan tâm người khác dành cho nó sẽ làm đảo lộn trật tự vốn có trong thế giới ấy.

Việc này không có ích với quá trình hồi phục của chúng.

Ngắt liên lạc với tổ trưởng, Thi Phong đổi sang đi tàu điện ngầm đến bệnh viện.

***

Mạc Nghịch ngồi trước giường bệnh, nhìn Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu cũng nhìn anh. Cha con hai người cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn nhau.

Mạc Nghịch không biết cách nói chuyện với trẻ con.

Sau khi Mạc Nam Kiêu sinh ra, mắt của Mạc Nghịch chưa khỏi, thế nên anh mời bảo mẫu cho Mạc Nam Kiêu.

Bảo mẫu chăm sóc hai năm, trong thời gian này, mắt của Mạc Nghịch dần khá lên.

Khi được hai tuần tuổi, Mạc Nam Kiêu vẫn không biết nói, cũng không có cách để giao tiếp với người lạ như những đứa trẻ khác.

Mạc Nghịch dẫn Mạc Nam Kiêu đến bệnh viện, kiểm tra ra là mắc bệnh tự kỉ.

Lúc đó Mạc Nghịch đang chuẩn bị triển lãm tranh, mỗi ngày hai mươi tư giờ đều ở phòng vẽ tranh, căn bản không có thời gian chăm sóc Mạc Nam Kiêu.

Vì thế, anh ta lại thuê bảo mẫu đến chăm sóc đứa bé.

Lúc Mạc Nam Kiêu bốn tuổi, Mạc Nghịch mới một mình chăm sóc cậu bé.

Trước khi Mạc Nam Kiêu bốn tuổi, bệnh tâm thần phân liệt của Mạc Nghịch cũng vô cùng nặng.

Bởi vì buồn bực loanh quanh ở phòng vẽ tranh trong thời gian dài, sức khỏe không tốt, sự nghiệp không thuận lợi, anh thường xuyên nghe thấy các tiếng động lạ, thấy ảo giác.

Phần lớn thời gian còn có hành vi tự làm hại bản thân, thói quen thích đốt đồ cũng tạo thành từ lúc đó.

Sau đó anh dùng thuốc nửa năm, tư vấn tâm lí thêm vài lần, tình trạng mới dần chuyển biến tốt.

Sau khi chắc chắn mình sẽ không xảy ra chuyện không may, Mạc Nghịch mới bắt đầu một mình chăm sóc con.

Mạc Nghịch rất yêu Mạc Nam Kiêu, trên thế giới này không có người cha nào không yêu thương con mình.

Chỉ là, anh không biết cách bộc lộ nó.

Chính anh cũng là một bệnh nhân có vấn đề về thần kinh, Mạc Nam Kiêu lại tự kỉ, hai cha con họ ở với nhau hai năm lại chưa từng nói với nhau một câu nào.

Mỗi ngày Mạc Nghịch đều chuẩn bị bữa ăn cho Mạc Nam Kiêu, mua quần áo, tắm rửa, đánh răng cho cậu.

Tất cả việc vặt trong cuộc sống anh đều chuẩn bị đầy đủ cho Mạc Nam Kiêu.

Nhưng, lúc làm những việc này, trên cơ bản mặt anh đều không có chút biểu cảm nào.

Tuy Mạc Nam Kiêu không phản kháng, nhưng cũng không nói chuyện với anh.

Vào trong biệt thự của Mạc Nghịch, thật sự có thể lạnh chết người.

Độ ấm thấp, cũng không có chút tình người.

…

Mạc Nghịch cầm hộp cháo bát bảo vừa mua, cắm ống hút vào, đưa cho Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu cúi đầu nhìn lướt qua chỗ cháo bát bảo, sau đó dời tầm mắt sang chỗ khác.

Đây là lần đầu tiên cậu từ chối yêu cầu của Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch hơi khó chịu, dúi mạnh hộp cháo vào tay Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu ném cháo đi, chất lỏng văng ra ngoài, văng đúng xuống đũng quần Mạc Nghịch.

***

Thi Phong vào đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

Cô nhìn đống hỗn độn dưới đất xong, theo bản năng chuyển ánh mắt về phía giường bệnh.

Vì thế, vừa hay, ánh mắt của Thi Phong và Mạc Nghịch giao nhau.

Thi Phong thu ánh mắt về, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trước mặt Mạc Nghịch, dịu dàng nói: “Mạc tiên sinh, để tôi chăm sóc con trai ngài cho.”

Đôi mắt sáng quắc của Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong, ánh mắt kia, như muốn lột trần cô.

Thi Phong tốt nghiệp chuyên tâm lí học chuyên nghiệp, ánh mắt này có ý nghĩa gì, cô biết rất rõ.

Để giảm bớt căng thẳng, Thi Phong đưa tay vuốt tóc ra sau tai.

Cô nói với Mạc Nghịch: “Anh bị bẩn rồi, lau đi trước đã. Để tôi chăm sóc bé Mạc Nam Kiêu cho.”

Mạc Nghịch cúi đầu nhìn thoáng qua vết bẩn trên quần, vô tình lướt nhìn chân Thi Phong.

Cô đi một đôi giày sandals cao gót màu đen, cũng không quá cao, nhưng rất nhỏ.

Chân cô rất trắng, tạo nên hai sắc thái tương phản rõ rệt.

Đầu ngón chân hơi hồng, là kiểu màu sắc đặc biệt dễ khiến cho người ta có những ý nghĩ kỳ quái.

Hôm nay Thi Phong mặc một bộ quần áo kiểu OL (office lady), áo sơ mi trắng, váy đơn giản một màu đen.

Thi Phong căn bản không ý thức được Mạc Nghịch đang nhìn chân cô.

Cô thấy Mạc Nghịch không nói gì, bèn lên tiếng nhắc nhở: “Mạc tiên sinh?”

Tiếng gọi này, làm Mạc Nghịch thu ánh mắt về.

Anh gật gật đầu với Thi Phong, quay người ra phòng bệnh.

…

Thi Phong gọi y tá đến dọn dẹp phòng bệnh, sau đó dùng khăn ướt cẩn thận lau mặt, lau tay cho Mạc Nam Kiêu.

Trên đầu Mạc Nam Kiêu quấn mấy lớp băng gạc, Thi Phong nhìn vậy, ngực cứ nhói đau.

Lau xong, Thi Phong rót một ly nước ấm đưa cho Mạc Nam Kiêu.

Cô đưa cái ly ra, cười dịu dàng: “Nam Kiêu, con không thích ăn cháo phải không? Nhìn này, cô rót nước cho con này, chúng ta uống nước, rồi ăn hết bánh bao nhỏ nhé, được không?”

Theo thói quen nghề nghiệp, Thi Phong luôn dùng giọng nói dịu dàng như vậy nói chuyện với bọn trẻ.

Giọng của cô rất dễ nghe, cố ý mềm giọng lại càng êm tai hơn, là kiểu giọng nói có thể khiến người khác không tự chủ mà dỡ bỏ sự phòng bị, không ý thức được mà muốn đến gần.

Mạc Nam Kiêu nhìn ly nước một lát, đưa tay ra đón lấy, ngửa đầu uống một ngụm.

Thi Phong cười cổ vũ: “Giỏi quá, cô lấy bánh bao cho con nhé!”

Tốt xấu gì cũng là dân chuyên nghiệp, Thi Phong xuất hiện, nhanh chóng dỗ dành được Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu không có địch ý với Thi Phong, đây là bí ẩn chưa tìm được giải đáp ở trung tâm hỗ trợ điều trị.

Mạc Nam Kiêu là một đứa bé có tính công kích rất mạnh, vài thầy cô đều bị cậu ném đồ vào người.

Trong trung tâm điều trị bệnh trầm cảm, trừ Thi Phong, chưa ai nghe được giọng nói của Mạc Nam Kiêu.

Lúc các thầy cô họp, mọi người thường trêu Thi Phong, nói hẳn là kiếp trước cô và Mạc Nam Kiêu là mẹ con.

Thi Phong nhanh chóng dỗ Mạc Nam Kiêu ăn sáng, để thu hẹp khoảng cách với Mạc Nam Kiêu, Thi Phong vẫn ngồi.

***

Mạc Nam Kiêu vừa ăn xong, Mạc Nghịch đã quay lại.

Mạc Nghịch vừa vào cửa, đầu tiên liền nhìn đến chân của Thi Phong đang lộ ra ngoài.

Váy của cô không ngắn, nhưng khi ngồi xuống, lại bị kéo lên rất nhiều.

Tuy không lộ viền quần tất bên trong, nhưng vẫn có thể nhìn rõ mồn một cặp chân trắng nuột nà.

Yết hầu của Mạc Nghịch nóng lên, anh lấy một bao thuốc lá trong túi ra, cầm một điếu, hít mạnh một hơi dài.

Hít một hơi xong, Mạc Nghịch mới không thấy cổ họng khó chịu như vậy nữa.

Anh đi về phía trước, bước đến chỗ giường bệnh.

Mạc Nghịch hút xì gà, Thi Phong ngửi là có thể đoán được.

Vị sôcôla.

Nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, Thi Phong dùng tốc độ nhanh nhất đứng lên.

Ngồi quá lâu, hơn nữa đi giày cao gót, làm Thi Phong đứng không vững ——

Mạc Nghịch ngậm thuốc lá, hai tay ôm lấy eo Thi Phong, để cô không ngã sấp xuống.

Vùng thượng vị của Thi Phong đè lên người Mạc Nghịch, Mạc Nghịch có thể cảm thấy ngực của cô rất có tính đàn hồi.

Thi Phong sửng sốt vài giây, tỉnh táo lại lập tức nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của Mạc Nghịch.

Cô cúi đầu, sửa lại mái tóc hơi rối, nắm hờ lấy gấu váy.

Thi Phong điều chỉnh lại cảm xúc, ngẩng đầu không xa không gần nói lời cảm ơn với Mạc Nghịch: “Cảm ơn ngài.”

Mạc Nghịch vẫn dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm cô, anh hít một hơi thuốc, giọng ám ách: “Ờ. Ngực cô không tệ.”

Thi Phong tự nhận tố chất tâm lý của mình rất tốt, nhưng những lời này của Mạc Nghịch vẫn khiến cô đỏ mặt.

Thi Phong đành phải nói sang chuyện khác: “Bệnh viện có quy định, không thể hút thuốc trong phòng bệnh. Ngài cũng biết, đứa bé hút thuốc thụ động cũng không tốt cho sức khỏe.”

Mạc Nghịch không tỏ thái độ gì, phun ra một vòng khói, nói: “Nó vừa sinh ra đã phải hút thuốc thụ động. Quen rồi.”

Thi Phong nhăn mặt: “Vậy ít nhất ngài cũng nên chú ý một chút, giờ đang là giai đoạn phát triển của con trẻ, hút thuốc thụ động rất có hại.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Hệ thống miễn dịch củatrẻ nhỏ còn chưa phát triển đầy đủ, không thể chống lại được tác động từ bên ngoài như người trưởng thành được.

Bây giờ đa phần người lớn cũng không hút thuốc trước mặt trẻ nhỏ, sợ ảnh hưởng đến sự phát triển trí lực của chúng.

Thi Phong hơi không quen với hành vi của Mạc Nghịch.

Nhưng cô không có tư cách gì để lên lớp anh ta bằng lời lẽ đầy căm phẫn, chỉ có thể nhắc nhở một chút.

Thi Phong không ngờ Mạc Nghịch dập thuốc thật.

Mạc Nam Kiêu ăn xong bữa sáng rồi tiếp tục ngủ.

Thi Phong đứng đối diện vớiMạc Nghịch trong phòng bệnh, mắt to trừng mắt nhỏ.

Thi Phong nhìn lướt qua Mạc Nam Kiêu đã ngủ say, khẽ nói: “Không còn việc gì nữa, tôi đi đây.”

***

Mạc Nghịch không nói gì, anh chỉ đi theo Thi Phong, đi ra ngoài phòngbệnh với cô.

Thi Phong nghĩ có lẽ Mạc Nghịch chỉ lịch sự tiễn cô một chút, không ngờ… anh vẫn đi theo cô đến tận khi ra khỏi bệnh viện.

Thi Phong khẽ mỉm cười với Mạc Nghịch: “Mạc tiên sinh, ngài tiễn tôi đến đây là đủ rồi.”

Mạc Nghịch lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá bằng sắt, rút một điếu đưa cho Thi Phong.

“Hút.”

Thi Phong cảm thấy thật bất đắc dĩ: Chẳng lẽ trí nhớ của các nhà nghệ thuật đều không tốt sao.

Đêm qua cô vừa mới nói, cô không hút thuốc.

Thi Phong xuatay, “Tôi đã cai thuốc lâu rồi. Không hút nữa.”

Mạc Nghịch hỏi: “Trước kia hút?”

Thi Phong gật đầu, “Phải, trước kia hút.”

Mạc Nghịch lấy diêm ra, châm một điếu.

Phun ra một hơi, anh lại hỏi: “Vậy vìsao cai?”

Thi Phong nhẹ nhàng nói: “Sau này lập gia đình sinh con, hút thuốc có hại với trẻ nhỏ.”

Mạc Nghịch nhắm mắt nghe Thi Phong nói, trong đầu hiện lên vài hình ảnh.

Cô bé kia, có giọng nói rất dễ nghe.

Lúc động tình, cô sẽ mềm giọng cầu xin anh.

Bọn họ chỉ quan hệ một lần, cô đã có thai…

Lúc đó cô còn rất trẻ, rất đáng thương.

Cô coi anhlà ân nhân cứu mạng, nhưng còn anh ——

Không thể nghĩ nữa. Mạc Nghịch nói với chính bản thân mình.

Anh mở to hai mắt, nhìn Thi Phong đang đứng trước mặt, chỉ cảm thấy khô nóng.

…

Mạc Nghịch hít mạnh điếu thuốc, không dừng lại hít liên tiếp năm sáu hơi.

Mùingọt ngấy của xì gà cùng lúc lanra khắpkhoang miệng và xoang mũi, còn cả cổ họng, anh mới thấy khá hơn, toàn bộ cơ thể đều nhẹ bẫng.

Theo Mạc Nghịch, hút thuốc thích hơn làm tình nhiều.

Đây là lần thứ hai Thi Phong nhìn thấy bộ dạng Mạc Nghịch khi hút thuốc, dù có lần trước làm kinh nghiệm, nhưng lúc này đây Thi Phong vẫn thấy hơi kinh ngạc.

Cô tiếp xúc rất nhiều kiểu nghiện, nhưng chưa bao giờ gặp người nào say mêvới thuốc lá như vậy.

Xuất phát từ sự nhạy cảm của nghề nghiệp, Thi Phong tò mò hỏi Mạc Nghịch: “Mạc tiên sinh, anh rất thích hút xì gà vị này sao?”

… Vị sôcôla, rất không hợp vớibề ngoài cao lớn của Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch gẩy tàn thuốc rơi xuống: “Không phải thích.”

Thi Phong: “Vậy ——”

Mạc Nghịch nói: “Tôi chỉ hút vị này.”

À, quả nhiên là người làm nghệ thuật. Không thể suy nghĩ theo lốitư duy của người bình thường được.

Thi Phong lại không nói tiếp nổi nữa.

Cô nói: “Nếu bạn nhỏ Mạc Nam Kiêu có chuyện gì, ngài có thể gọi điện thoại cho tôi. À, đâylà danh thiếp của tôi.”

Thi Phong lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra đưa cho Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhận lấy, nheo mắt nhìn kỹ hàng chữ bên trên.

Cố vấn tâm lí, Thi Phong.

Mạc Nghịch cầm tấm danh thiếp trong lòng bàn tay, ngẩng đầu cười hỏi cô: “Cô còn kiêm chức làm cố vấn tâm lí?”

Thi Phong gật đầu, “Vâng, hẳn là ngài cũng rõ, làm giáo viên đặc biệt không kiếm được bao nhiêu. Không làm nghề phụ, không sống ở Bắc Kinh được.”

“Bệnh tâm thần phân liệt.” Mạc Nghịch nhìn Thi Phong, “Nhận không?”

Thi Phong nói: “Nhận. Trước đó đã tiếp xúc với một vài bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt. Nhưng loại bệnh này phải khống chế nhờ thuốc, tư vấn tâm lí chỉ là hỗ trợ thêm thôi.”

***

Mạc Nghịch nhìn vẻ mặt của Thi Phong khi nói chuyện, bên tai có mộtmột giọng nóiquen thuộc. Như vang lêntừ phương xa.

Giọng nóinày từng ám ảnhanh rất nhiều năm, Mạc Nghịch tốn rất nhiều công sức mới giết chết được nó.

Nhưng một tuần trước, nó lại sống lại.

Sau đó, nó nói: Mày nhìn đi, cô ấy xinh đẹp như vậy, mày rất muốn chiếm lấy cô ấy đúng không? Ha ha, nhưng loại người vô dụng như mày căn bản không làm được. Cô ấy ghét mày, trong mắt cô ấy, mày chính là một conquái vật. Ha ha ha…

Tiếng cười dữ tợn làm Mạc Nghịch hoàn toàn phát rồ.

Anh đưatay ra, dídầuthuốc vào cánh tay, tiếng tàn thuốc cháy làm bỏng da rất to, còn toả ra mùi khen khét.

Thi Phong nhìn Mạc Nghịch tự làm tổn thương mình, hoảng sợ.

Cô đi đến trước mặt Mạc Nghịch, cúi đầu nhìn qua vết thương trên cánh tay anh.

“Đừng ——”

“Cút.”

Mắt đỏ lên, cứ như anh ta đã biến thành người khác, anh ta bóp cổ Thi Phong, hét to đến khàn cả giọng: “Đừng tìm tao, mày cút.”

Lòng bàn tay Mạc Nghịch rất thô ráp, do hàng năm phải cầm bút vẽ, mỗi đầu ngón tay đều có vết chai.

Thi Phong bị Mạc Nghịch bóp cổ, thật sự hoảng sợ.

Nhưng lí trí của cô vẫn còn.

Thi Phong không thét chói tai, cũng không phản lại Mạc Nghịch.

Cô đưa tay ra, khẽ ôm lấy hông Mạc Nghịch, mềm giọng nói với anh ta: “Bình tĩnh một chút. Nó sẽ không xuất hiện nữa đâu.”

Quả nhiên lực tay của Mạc Nghịchlỏng đikhôngít.

Thi Phong tiếp tục nói: “Không ai ghét anh cả, tôi rất thích anh, rất thích.”

Giằng co một lúc, cuối cùng MạcNghịch cũng buông lỏng cô ra.

Thi Phong nhân cơ hội bèn tạo một khoảng cách với anh ta.

Lúc cô quay người chuẩn bị đi, Mạc Nghịch đột nhiên ngã sấp xuống.

Bịch một tiếng, thần kinh của Thi Phong cũng rung động theo.

Thi Phong không phải người có ý chí sắt đá, tốt xấu gì cô cũng quen Mạc Nghịch, trước tình huống này không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thi Phong quay đầu lại, đỡ Mạc Nghịch dậy.

Mạc Nghịch cao 1m9, với cô, đỡ một người đàn ông to caoquả là một việc khó khăn.

May mà có người đi gọi cấp cứu giúp, nhanh chóng có người đến đưa Mạc Nghịch vào bệnh viện.

Thi Phong đi theo xe cấp cứu, lúc bác sĩ định chuẩn bị đưa Mạc Nghịch đưa đi cấp cứu, cô cản lại.

Thi Phong nói với bác sĩ: “Tìm một chỗ cho anh tanằm là được, tôi đi đăng kí ở khoa tâm thần.”

Bác sĩ nghi ngờ nhìn lướt qua Mạc Nghịch rồi quay đầu nhìn Thi Phong: “Khoa tâm thần? Người này mắc bệnh gì?”

Thi Phong không trả lời, lấy số xong, cô mời bác sĩ đến kiểm tra sức khoẻ cho Mạc Nghịch.

Thi Phong hỏi bác sĩ: “Hẳn làdo quá mức kích động nên mới ngất đi?”

Bác sĩ gật gật đầu, nói: “Tình trạng này rất phổ biến ở bệnh nhân tâm thần phân liệt. Có thể là do nghe thấy tiếng nói ảogiácgây nên. Tình trạng của anh này có lẽ là bệnh đã ngưng một thời gian rất dài rồi mới lại tái phát.”

Thi Phong khiêm tốn nghe chỉ dạy: “Vì sao lại tái phát?”

Bác sĩ nói: “Do bị shock, hoặc lo âu quá độ.”

Thi Phong gật gật đầu, cô xuống lầumua thuốc cho Mạc Nghịch theo theo đơn bác sĩ kê.

***

Mạc Nghịch không tỉnh lại ngay.

Anh mở to mắt quan sáthoàn cảnh chung quanh, xác định vị trí của mình.

Anh nghĩ, có lẽ là Thi Phong đưa anh đến.

Mạc Nghịch đứng dậy, bước đến bên cạnh cửa sổ, nhìn dòng xe cộ phía dưới.

Bên tai vang lên một giọng nói: Nhảy xuống đi. Nhảy xuống đi, tất cả mọi người có thể giải thoát.

Lúc Mạc Nghịch đang sững sờ, Thi Phong đã trở lại.

“Anh tỉnh rồi à?”

Thi Phong mang thuốc đến bên cạnh Mạc Nghịch, cười nói: “Vừa rồi tôi đi lấy thuốc cho anh, bác sĩ nói bây giờ anh cần uống thuốc.”

Mạc Nghịch nhìn thoáng qua túi thuốc trên tay Thi Phong, “Không uống.”

Thi Phong nói: “Tốt nhất là uống luôn. Coi như là vì thằng bé. Nếu anh xảy ra chuyện, sẽ không có ai chăm sóc Mạc Nam Kiêu.”

Thi Phong không hổ là học tâm lí học, ngay câu nói đầu tiên đã chạm đến yếu điểm của Mạc Nghịch.

Nếu nói Mạc Nghịch chỉ có ba phần lưu luyến với thế giới này, thì đó nhất định là vì Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nghịch lấy thuốc, uống theo chỉ định.

Uống thuốc xong, Mạc Nghịch theo thói quen chuẩn bị hút thuốc.

Thi Phong ấn thẳng lên túi quần của anh, vẻ mặt chân thành nghiêm túc: “Đừng hút quá nhiều, không tốt cho sức khỏe.”

Cách quần, Mạc Nghịch vẫn có thể cảm nhận được ngón tay của Thi Phong.

Ngón tay cô rất nhỏ, rất dài, vừa trắng vừa mềm.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm trong chốc lát, ma xui quỷ khiến gật gật đầu.

Thấy Mạc Nghịch gật đầu, Thi Phong rút tay về, cười với anh.

Mạc Nghịch nhìn nụ cười của Thi Phong, hỏi: “Ai cô cũng đối tốt như vậy?”

Thi Phong hỏi lại anh: “Tốt thế à? Hình như đây là bệnh nghề nghiệp. Bệnh nhân nào tôi cũng thế cả.”

Mạc Nghịch hỏi: “Cô làm hỗ trợ tâm lý, một tháng có thể kiếm bao nhiêu?”

Thi Phong nghĩ nghĩ, đáp: “Trên dưới 5000. Tuỳ xem tiết kiệm thế nào.”

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong, “Tôi trả gấp đôi.”

Thi Phong nhíu mày: “Có ý gì?”

“Giá gấp đôi.”

Mạc Nghịch cúi đầu tới gần Thi Phong, dừng lại bên tai cô.

“Cô cứu tôi.”

Thi Phong hiểu được ý của Mạc Nghịch. Cô cân nhắc trong chốc lát, gật đầu đồng ý.

“Được.”

Số tiền này, không có lí do gì lại không kiếm.

Một tháng một vạn, với Thi Phong là có thể coi như là lương cao.

***

Mạc Nam Kiêu ở bệnh viện ba ngày, Thi Phong lo lắng, ở cạnh ba ngày.

Ngày xuất viện trùng với ngày làm hỗ trợ tâm lí cho Mạc Nghịch nên Thi Phong đơn giản cứ thế theo Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu về nhà của bọn họ.

Mạc Nam Kiêu vẫn như trước, không chịu nói, lúc ngồi trong xe, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, từ chối giao tiếp.

Mạc Nghịch cũng không nói, Thi Phong muốn làm dịu không khí, lại thấy không cần thiết.

Trên đường, Thi Phong nhận được điện thoại của Thi Vũ.

Vừa nhận điện thoại, Thi Vũ bắt đầu khóc kể: “Chị, làm sao bây giờ, phòng triển lãm tranh đã ngừng bán vé, Moniki của em, em vất vả lắm mới chờ được đến triển lãm tranh của anh ấy…”

Trong xe rất im lặng, giọng của Thi Vũ lại rất to, vừa nói vậy, Mạc Nghịch đang lái xe cũng nghe rõ mồn một.

Thi Phong nhíu mày, vội ho một tiếng mới bắt đầu khuyên Thi Vũ.

“Vậy cũng đâucòn cách nào khác, em để lần sau đi. Lần sau dù anh ta cómở triển lãm ở đâu, chị nhất định sẽ mua vé cho em. Em thấy vậy được không?”

Thi Vũ vẫn không cam lòng: “Ai… Em đã chờ hai năm, ai biết liệu chờ lần này có phải là lại thêm hai năm nữa không…”

Thi Phong rất hiểu Thi Vũ.

Tính cách của con bé kia là vậy, cảm xúc tới cũng nhanh đi cũng nhanh, bây giờ đau lòng như vậy, chưa biết chừng hai ngày sau đã hết rồi.

Vì hiểu, nên Thi Phong không tiếp tục an ủi nữa.

“Chị còn có việc, cúp máy đã, có gì tối về nhà nóisau.”

Mạc Nghịch nghe hết toàn bộ cuộc nói chuyện của hai chị em cô.

Thấy Thi Phong cúp máy, Mạc Nghịch hỏi: “Cô còn có em gái?”

Thi Phong gật đầu, “Vâng. Học ở Ương Mỹ[1].”

[1] Ương Mỹ (央美): Cách gọi tắt của Học viện Trung ương Mỹ thuật (tên tiếng Anh: China Central Academy Of Fine Arts, viết tắt là CAFA), là học viện cao đẳng mỹ thuật trực thuộc của Bộ Giáo dục Trung Quốc, rất nhiều hoạ sĩ và nghệ thuật gia xuất thân từ đây, nó chiếm một ví trí quan trọng trong giới mỹ thuật. Mao Trạch Đông từng đề tên cho học viện.

Mạc Nghịch nói: “Hôm triển lãm tranh, cô cứ đưa cô bé đến đi.”

Thi Phong: “… Hả?”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 4

Mạc Nghịch giương mắt liếc nhìn Thi Phong qua kính chiếu hậu, lặp lại: “Hôm triển lãm tranh, cô cứ mang em cô đến đi.”

Mạc Nghịch nói xong, Thi Phong mới hiểu ý của anh.

Cô hơi ngạc nhiên hỏi: “Anh là Moniki?!”

Mạc Nghịch nói: “Tôi tưởng cô biết.”

Thi Phong xấu hổ, “Không biết.”

Thi Phong chỉ biết Mạc Nghịch làm nghệ thuật, giáo viên trong trung tâm cũng từng nhắc tới anh, Thi Phong không hay tám chuyện, càng không chú ý lắng nghe.

Quả thật cô không biết Mạc Nghịch là họa sĩ nổi danh như vậy…

À, nhưng nếu là họa sĩ, mắc bệnh tâm thần phân liệt cũng có thể hiểu được.

Rất nhiều họa sĩ nổi tiếngđều mắc chứng bệnh tâm thần nào đó, trước kia khi Thi Phong đọc bộ sách có liên quan thì có thấy một bản điều tra thống kê như vậy.

Rất nhiều tác giả khi không có cảm hứng sáng tác thì dễ nảy sinh cảm xúc tiêu cực, tỉ lệ bị bệnh cao hơn các ngành khác rất nhiều.

Thi Phong không biết gì về tạo hình mỹ thuật, bình thường tình cờ nghe Thi Vũ nhắc vài câu, cô cũng chưa từng ghi tạc trong lòng.

Cái tênMoniki này, thật ra ThiVũ từng nhắc đến rất nhiều, nhưng Thi Phong chưa từng cố ý đi tìm tư liệu có liên quan về người này.

Cô vẫn nghĩ Moniki là một họa sĩ nước ngoài, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Mạc Nghịch vẫn nghĩ Thi Phong biết thân phận của mình, khi Thi Phong nói “Không biết”, anh cười.

“Cô không biết gì về phụ huynh học sinh cả.”

Thi Phong nói: “Tôi không quá chú ý đến chuyện đó.”

Mạc Nghịch không tiếp tục đề tài này, “Nếu có hứng thú, cô cũng có thể đến xem triển lãm tranh đi.”

Thi Phong cười nói: “Tôi không hiểu về nghệ thuật lắm, tôi sẽ về nói với em gái để nó đi xem. Chung quy chỉ người trong ngành mới nhìn ra ý nghĩa của tranh triển lãm.”

Mạc Nghịch không nói nữa.

…

Xe nhanh chóng đến biệt thự.

Nhàcủa Mạc Nghịch rất lớn, hơn nữa còn lợp ba vòng ngói.

Khi Thi Phong nhìn thấy biệt thự, thầm than trong lòng: Thì ra làm nghệ thuật gia cũng có thể giàu như vậy.

Mạc Nghịch xuống xe, vào ghế sau bế Mạc Nam Kiêu xuống.

Thi Phong nhìn động tác Mạc Nghịch ôm Mạc Nam Kiêu, không hiểu sao tim lạixao động.

Là một người đứng xem, chỉ bằng động tác này, cô lập tức cảm nhận được tình yêu của Mạc Nghịch dành cho Mạc Nam Kiêu.

Thi Phong có thể kết luận, Mạc Nghịch rất yêu đứa con trai Mạc Nam Kiêu, anh ta chỉ không biết cách bày tỏ với nó mà thôi.

Đứa trẻ mắc chứng tự kỉ cóchướng ngại tâm lý khigiao tiếp với người khác, nếu phụ huynh không có khiếm khuyết về tính cách, lại đủ kiên nhẫn làm cho đứa trẻ mở miệng, giao tiếp cơ bản sẽ không thành vấn đề.

Nhưng tình trạng tinh thần của Mạc Nghịch không tốt lắm, tính cách cũng có vẻ quái gở.

Anh có thể lo liệuhết mọi thứ cho Mạc Nam Kiêu, nhưng chỉ thiếu kiên nhẫn nói chuyện với nó.

***

Khi Thi Phong theo Mạc Nghịch vào biệt thự, lạnh đến mức rùng mình.

Đứng ngoài biệt thự, Thi Phong chỉ nghĩ có lẽ trong nhà Mạc Nghịch sẽ rất xa hoa, dù không xa hoa, chắc cũng sẽ rất sáng sủa.

Nhưng, tình trạng trong nhà Mạc Nghịch hoàn toàn ngoài dự đoán của cô.

Phòng khách lớn như vậy, chỉ đặt một cái giường, một cái sofa, một cái bàn gỗ, còn có một cái điều hoà cây, một giá vẽ bằng gỗ, phía trên treo một bảng vẽ, trên sàn toàn là dụng cụ vẽ tranh.

Tất cả rèm cửa trong phòng đều bị kéo kín, ban ngày ban mặt mà phòng tối đen như mực.

Điều hòa vẫn mở, hiện nhiệt độ là 16℃.

Thi Phong sợ lạnh, từ lúc bước vào đã nổi da gà không dừng.

Mạc Nghịch bước vào nhà đã cởi áo khoác ngoài màu xám ra, chỉ mặc một chiếc áogile ở trong.

Thi Phong đứng giữa phòng khách, tiến thoái lưỡng nan.

Mạc Nghịch cởi áo xong, bế Mạc Nam Kiêu lên lầu.

Anh không nói gì với Thi Phong, vì lịch sự, Thi Phong chỉ có thể tiếp tục đứng bất động.

Mạc Nam Kiêu có thói quen ngủ trưa, mỗi ngày phải ngủ trưa ít nhất nửa tiếng.

Mạc Nghịch ôm cậu bé đến phòng ngủ, đắp chăn cẩn thận cho cậu xong bèn ra ngoài.

Phòng Mạc Nam Kiêu hướng mặt trời, vì vậy nênánh nắng rọi thẳng vào mắt Mạc Nghịch, rọi đến mức anh nhức cả mắt.

Anh không thể quen nổi với ánh sáng chói mắt như vậy, nên về cơ bản ban ngày sẽ không ở lâu trong phòng Mạc Nam Kiêu.

…

Mạc Nghịch xuống lầu, Thi Phong vẫn đứng tại chỗ.

Mạc Nghịch đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô. “Trị liệu tâm lí phải đứng?”

Thi Phong lắc đầu, cô quan sátchung quanh, dịu dàng nhắc nhở Mạc Nghịch: “Tôi thấy, so với việc tìm bác sĩ tâm lí, anh còn cần một người giúp việc hơn.”

Mạc Nghịch nheomắt nhìn cô, “Rất bừa?”

Thi Phong nói: “Cũng không phải là rấtbừa, tôi chỉ thấy cần thu dọn một tẹo. Ít nhất, thuốc màu và bút máy cũng phải cất vào trong hộp.”

Mạc Nghịch ấn tay lênvai của Thi Phong, kéo cô đến trước giá vẽ.

Vẻ mặt Thi Phong đầy khó hiểu, đang muốn hỏi Mạc Nghịch muốn làm gì, anh đã chủ động mở miệng giải thích.

“Cấtđi.” Mạc Nghịch nói.

Thi Phong bất đắc dĩ cười, “Vậy không cần cất nữa.”

“Ờ.” Mạc Nghịch buông lỏng tay ra.

Thi Phong quả thật không hiểu nổi lối tư duy của Mạc Nghịch.

Anh ta thay đổi đề tài quá nhanh, kể cả cô là người thuộc nhóm nguyên tố khí[1]cũng không theo kịp.

[1] Nguyên tố khí: Vòng tròn 12 cung hoàng đạo chia làm 4 nhóm nguyên tố theo quan niệm phương Tây: Đất, nước, lửa và khí. Các

cung hoàng đạo thuộc nguyên tố khí là Song Tử, Thiên Bình và Bảo Bình. Những người thuộc nhóm nguyên tố này có suy nghĩ phóng khoáng; trí tưởng tượng phong phú; tư tưởng cấp tiến; giỏi xã giao; khả năng diễn đạt, ngôn ngữ mạnh nhưng tính tình hay thay đổi thất thường; tật xấu là cómới nới cũ;…

Mỗi lần Thi Phong không nói tiếp được hoặc không tìm được đề tài nói chuyện, cô chỉ đành tự an ủi, “Tư duy của nghệ thuật gia chính là độc đáo như vậy”.

***

Đứng trong căn phòng nhiệt độ thấp này gần nửa tiếng, tiếng của Thi Phong cũng đã mang giọng mũi.

Cô thật sự không nhịn nổi bèn hỏi Mạc Nghịch: “Có thể tăng nhiệt độ điều hòa cao hơn một chút được không? Tôi hơi lạnh.”

Tiếng nóimang theo giọng mũi, không êm ái như thường ngày nhưng pha lẫn vài phần gợi cảm hơn bình thường.

Mạc Nghịch nghe giọng cô, lại nhớ đến người trong kí ức từ sáu năm trước.

Mạc Nghịch liếc mắt nhìn Thi Phong từ trên xuống dưới, ánh mắt nóng bỏng.

Cái liếc mắt kéo dài khoảng haiphút, anh mới dời tầm mắt đi.

Anh không đáp lời Thi Phong, đi thẳng đến trước điều hoà tăng nhiệt độ lên 26°, nghe nói đó là nhiệt độ thích hợp nhất.

Nhiệt độ tăng lên, Thi Phong thoải mái hơn rất nhiều.

Cô cảm kích nhìn Mạc Nghịch, chân thành nói lời cảm ơn: “Mạc tiên sinh, cảm ơn ngài.”

Mạc Nghịch hơi vuốtcằm, coinhư đáp lời.

Sau đó, anh đi đến cái giường duy nhất của phòng khách, ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Ngồi đây, bắt đầu.” Mạc Nghịch nhìn Thi Phong nói.

Thi Phong hơi khó xử, cô biết Mạc Nghịch coi giường là sofa để cô ngồi.

Nhưng với người chuyên tâm lí học như Thi Phong, sofa đại diện cho mối quan hệ thân thiện, giường thì lại ám chỉ về mối quan hệ nào đó. Ý nghĩa của hai thứ này hoàn toàn khác nhau.

Thấy Thi Phong không động đậy, Mạc Nghịch lại giục lần nữa: “Ngồi.”

Thi Phong cân nhắc một lát, cuối cùng vẫn quyết định ngồi xuống cạnh Mạc Nghịch.

Cô cố ý nghiêng người đi một chút, như vậy thì khoảng cách giữa cô và Mạc Nghịch sẽ không quá thân cận.

Sau khi ngồi xuống, Thi Phong nhanh chóng vào trạng thái làm việc.

Cô hỏi Mạc Nghịch, “Bây giờ anh có nghe thấy tiếng nói kia nữa không?”

Mạc Nghịch lắc đầu, “Chưa.”

Thi Phong truy hỏi: “Uống thuốc xong thì không xuất hiện nữa, đúng không?”

Ánh mắt Mạc Nghịch vẫn tập trung trên mặt Thi Phong, “Phải.”

Thi Phong hỏi: “Tâm trạng mấy ngày nay của anh thế nào?”

Mạc Nghịch trả lời: “Tốt lắm.”

Thi Phong nói: “Anh phải luôn giữ tâm trạng như vậy, dù là lúc sáng tác hay trong sinh hoạt hàng ngày, anh phải cố gắng nhìn vào mặt tích cực của vấn đề. Chỉ cần anh luôn hướng tới ánh sáng, giọng nói kia sẽ không tiếp tục xuất hiện nữa.”

Mạc Nghịch không đáp lời Thi Phong, chỉ nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Anh nhìn môi Thi Phong không ngừng mở ra rồi khép lại, hàm răng trắng thoắt ẩn thoắt hiện.

Hôm nay Thi Phong dùng son màu hồng nhạt, rất gần với màu môi tự nhiên, sau khi đánh son, môi càng thêm mềm mại bóng mượt.

Mạc Nghịch giơ tay ra, đặt ngón trỏ lên môi Thi Phong.

…

Thi Phong vốn đang nói chuyện, hành động bất ngờ của Mạc Nghịch làm cô sợ đến mức lùi về sau vài bước.

Vì quá khứ không dễ chịu, Thi Phong rất phản cảm những hành động thân mật từ những người khác phái.

Tiếp xúc tứ chi bình thường nhất thì có thể, nhưng những động tác thân mật thì cô không thể chịu được.

Đây coi như là chướng ngại tâm lí của cô.

Có một nói rất hay, bác sĩ tâm lí tốt nhất chắc chắn cũng là bệnh nhân nguy kịch.

Thi Phong bình tĩnh nói với Mạc Nghịch: “Mạc tiên sinh, đừng động tay động chân.”

Mạc Nghịch nói: “Tôi tìm được rồi.”

Thi Phong nhíu mày, “Cái gì?”

Mạc Nghịch nhìn cô, nói từng từ từng chữ: “Cô là người có thể cứu tôi, Thi Phong.”

Thi Phong: “…”

Làm sao bây giờ, hình như lại tự mình làm khó mình rồi.

Làm bác sĩ tâm lí, Thi Phong tự nhận mình rất giỏi giao tiếp, trước đó, đã từng đối phó được với mấy vấn đề lươn lẹo mà bệnh nhân đề ra, còn có người không thể kiềm chế nổi, chìm đắm trong thế giới của riêng mình. Nhưng cuối cùng Thi Phong vẫn có thể tìm cách nói chuyện được với bọn họ.

Nhưng, Mạc Nghịch… Thi Phonghơibất lực.

Cảm xúc chỉ trong chốc lát, Thi Phong chuẩn bị đổi cách giao tiếp với anh.

Cô nói với Mạc Nghịch: “Con người rất khó vượt qua lo âu và sợ hãi, tôi cũng từng có quá khứ đen tối. Nhưng tôi đã thoát khỏi nó. Chỉ cần anh đủ mạnh mẽ, không có chuyện gì có thể ngăn được anh.”

Mạc Nghịch chú ý vào mấy từ “quá khứ đen tối”.

Anh hỏi Thi Phong: “Đen tối đến mức nào?”

Đen tối đến mức nào sao?

Đến mức cảm thấy chỉ cần sống thêm một giây thôi cũng là cực hình, không muốn trò chuyện với bất cứ ai, ngày nào cũng nhốt mình trong phòng khóc, càng khóc càng không ngừng được, thi thoảng còn có thể tự làm hại bản thân.

Khoảng thời gian đó quá u ám, mỗi khi nhớ lại, Thi Phong đều cảm thấy hít thở không thông.

Cô hít sâu vài hơi, nói với Mạc Nghịch: “Tôi từng tự sát sáu lần, đều không thành công.”

Nói xong, Thi Phong tháo chiếc vòng ngọc trên cổ tay ra, để Mạc Nghịch nhìn thấy vết sẹo của mình.

Xiêu xiêu vẹo vẹo, vài đường.

Thật ra cũngkhông quá rõ ràng, nhưng khi nhìn vẫn thấy thì rất đáng sợ.

Mạc Nghịch thấy hơi khó hiểu.

Anh hỏi Thi Phong: “Vì sao?”

Thi Phong mỉm cười: “Trước kia gặp phải một vài chuyện không vui, không chịu nổi cú shock, mắc bệnh trầm cảm. Trongkhoảng hơn nửa năm, tôi từng cắt cổ tay ba lần, uống thuốc ngủ hai lần, đập đầu vào tường một lần. Nhưng tôi vẫn không chết. Sau đó tôi đồng ý điều trị, dần cảm thấy, được sống là ráttốt rồi.”

Quá khứ đó quá đáng sợ với Thi Phong, nhưng giờcô đã khá hơn trước kia nhiều.

Ít nhất bây giờ cô có thể nhắc đến nó với người khác bằngthái độ nhẹ nhàng bâng quơ, đây quả là một việc không dễ dàng.

Mạc Nghịch nắm lấy cổ tay của Thi Phong, ngón tay anh ve vuốt những vết sẹo kia, thì thầm tự nói: “Tác phẩm nghệ thuật.”

Thi Phong không hiểu anh ta ám chỉ điều gì nên sáng suốt chọn cách im lặng.

Với những chuyện mình không hiểu, Thi Phong chưa bao giờ mở miệng nói lung tung về nó.

Mạc Nghịch nắm cổ tay Thi Phong, nhìn trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Thi Phong.

Anh nắm lấy cằm Thi Phong, nói: “Làm người mẫu chotôi đi.”

Thi Phong: “… Hả?”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 5

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Mạc Nghịch nắm lấy cánh tay của Thi Phong, tiếp tục giải thích cho cô: “Làm người mẫu cho tôi. Tôi vẽ cô.”

Thi Phong hơi xấu hổ, cô muốn rút hai tay về nhưng Mạc Nghịch lại giữ rất chặt.

Thi Phong ái ngại nói: “Ngại quá, tôi không có kinh nghiệm trongviệc này. Nếu anh cần người mẫu, có thể tìm người chuyên nghiệp…”

Mạc Nghịch vẫn không buông tay, anh nhìn chằm chằm Thi Phong một cách rất chân thành, “Triển lãm tranh tháng sau, còn một bức chưa được vẽ. Cánh tay của cô, rất đẹp.”

Thi Phong giờ mới hiểu ý Mạc Nghịch, thì ra là muốn vẽ cổ tay mình.

Thi Phong cũng không phải người thích nói chuyện lằng nhằng, nghĩ một lát, cô bèn gật đầu đồng ý với yêu cầu của Mạc Nghịch.

“Được, vậy tôi giúp anh. Khi nào anh bắt đầu vẽ?”

Mạc Nghịch thả tay, đứng lên nhìn giá vẽ cách đó không xa.

“Bây giờđi.”

Thi Phong cũng đứng lên, “Được.”

——-

Thi Phong đi theo Mạc Nghịch đến trước giá vẽ, đây không phải là lần đầu tiên cô tiếp xúc với những thứ có liên quan đến hội họa, nhưng lại là lần đầu tiên cô nhìn thấy cái bảng vẽ lớn như vậy.

Thi Vũ học mỹ thuật tạo hình, thi thoảng cũng cóvẽ ở nhà, nhưng chưa bao giờ dùng bảng vẽ tonhư Mạc Nghịch.

Thi Phong quan sát cẩn thận bảng vẽ của Mạc Nghịch, phát hiện một góc của bảng có dấu vết bị đốt cháy.

Thi Phong gõ gõ nhẹ lên chỗ đó, cô hơi tò mò hỏi Mạc Nghịch: “Chỗ này bị lửa đốt cháy à?”

Mạc Nghịch nhìn lướt qua, thờ ơ nói: “Lúc đốt tranh không cẩn thận đốt phải.”

Thi Phong kinh ngạc, “Sao lại đốt tranh?”

Chẳng lẽ mấy người làm nghệ thuật đều mắc mấy chứng bệnh cổ quái như thế này sao?

Trước đó Thi Phong từng tiếp xúc với một bệnh nhân học âm nhạc, cô ấy học cello từ nhỏ, sau một lần thất bại khi thi, cô ấy bị shock, đốt hết tất cả đàn cello.

Mạc Nghịch gắn một tờ giấy vẽ màu nước lên bảng vẽ, “Vì nó là rác.”

Thi Phong: “… À. Thì ra là vậy.”

Cô còn có thể nói gì?

Mấy người làm nghệ thuật, ai cũng có cá tính riêng, không giống phàm phu tục tử bình thường chút nào.

Mạc Nghịch gắn giấy xong, bắt đầu sắp xếp vị trí cho Thi Phong.

Anh chỉ cái ghế cách giá vẽ khoảng một thước, “Cô ngồi chỗ đó. Quaylưng về phía tôi.”

Thi Phong làm theo yêu cầu của Mạc Nghịch, ngồi xuống xong, cô hỏi Mạc Nghịch: “Sau đó thì sao?”

Mạc Nghịch nói: “Đưa cánh tay tôi nắm lúc nãy ra sau lưng, để tôi nhìn thấy mấy vết sẹo kia.”

Thi Phong nghe theo.

Sắp xếp tư thế xong, Mạc Nghịch cúi xuống nhặt một cái bút chì vẽ phác ở dưới đất lên.

Lúc vẽ Mạc Nghịch có thói quen, dù là loại hình gì, anh đều quen phác thảo bằng bút 6b.

Lần này, Mạc Nghịch chuẩn bị vẽ một bức tranh sơn dầu.

Không đến 10 phút, Mạc Nghịch đã phác hình xong.

Lúc phác hình, anh luôn nheo mắt lại.

Tuy quaylưng về phía Mạc Nghịch, cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh mãnh liệt thế nào.

Thi Phong vẫn giữ nguyên tư thế, từ từ nhắm mắt lại.

Cô có thể cảm nhận được, cảm giác của mình dành cho Mạc Nghịch dường như không đơn giản.

Thi Phong luôn hiểu rõ lòng mình, trước khi gặp Mạc Nghịch, Thi Phong chưa từng đối xử với người khác phái như vậy.

Tính kỹ ra, từ lúc quen biết Mạc Nghịch đến bây giờ cũng chẳng hơn một tuần là bao, căn bản không thể gọi là thân thuộc.

Nhưng khó tin là, cô lại dễ dàng đồng ý làm người mẫu cho anh.

***

Thi Phong giữ một tư thế suốt hơn ba tiếng, lúc Mạc Nghịch nói dừng, cánh tay của cô đã đau đến mức không hạ xuống được.

Cơthể Thi Phong có bệnh cũ, do lúc trước sinh con xong đã chạy trốn để lại.

Vốn phảiở cữ một tháng dưỡng sức, cô lại đi đường xóc nảy mà người bình thường ít ai phải đi.

Mọi người thường nói, trong kỳ ở cữ mà không chịu chăm sóc bản thân, bệnh tật sẽ đeo bám cả đời.

Việc này chắc chắn là kinh nghiệm xương máu với Thi Phong.

Lúc trước đẻ xong mất nhiều máu, sức khoẻ của cô vốn không tốt, hơn nữa sau đó lại dính mưa, ngồi xe, lúc về đến nhà, sức khoẻ của cô hoàn toàn suy sụp.

Tuy sau này có đượcchăm sóc, nhưng Thi Phong vẫn thường xuyên mắc phải tình trạng đau tay đau eo đau lưng, không thể làm bất cứ việc gì nặng.

…

Mạc Nghịch nhìn vẻ mặt đau đến nhíu mày của Thi Phong, thẳng tay ném bút lên bàn vòng ra phía sau cô.

Mạc Nghịch nắm lấy cánh tay của Thi Phong, khẽ bóp bóp vài cái,từ từgiúp cô hạ tay xuống.

Lúc ấy, Thi Phong có cảm giác thụ sủng nhược kinh(được chiều chuộng nâng niu mà lo sợ. Giải thích vui cho rõ hơn, kiểu tự dưng không có việc gì lại thấy mẹ ra ôm hôn gọi “cục cưng của mẹ” ấy =)))))) Cảm giác ‘thụ sủng nhược kinh’ là thế đó:v).

Với cô, Mạc Nghịch là người không hiểu nhân tình, động tác săn sóc này khiến Thi Phong kinh ngạc gần chết.

Sau khi cánh tay hoàn toàn hạ xuống được, Thi Phong theo bản năngmuốnđứng lên hoạt động gân cốt một chút.

Nhưng ngồi hơn ba tiếng, chân cô đã sớm tê rần, lúc mới đứng dậy khỏi ghế, không thể đứng vững được.

Vì thế, Thi Phong lại ngã vào lòng Mạc Nghịch lần nữa.

Trên người Mạc Nghịch còn vương mùi màu nước của tranh, vừa khó ngửi lại vừa nồng, Thi Phong vô cùng không lịch sự hắt xì vài cái.

Mạc Nghịch không để ý chuyện này, anh cúi đầu nhìn bắp chân Thi Phong, ấn vai để cô ngồi xuống ghế.

Chờ Thi Phong ngồi xuống xong, Mạc Nghịch ngồi xổm trước mặt cô, đỡ lấy chân cô, xoa bóp bằng một lực vừa phải.

Vóc dáng của Mạc Nghịch rất cao, lúc ngồi xuống, mặt không cẩn thận huých phải ngực Thi Phong.

Tư thế này quả thực là xấu hổ đến tột cùng, Thi Phong vô cùng mất tự nhiên, chân càng lúc càng cứng ngắc.

Mạc Nghịch vỗ một cái vào bắp chân Thi Phong, nhắc cô bằng giọng khàn khàn: “Cô thảlỏng một chút. Cơ bắp căng cứng quá.”

Thi Phong nghe xong, một lúc lâu sau vẫn không biếtđáp lại thế nào.

Cô không có vì nghĩa khác trong câu này nói mà đỏ mặt, nhưng… nhưng lời này nghe thật sự rất…

Thi Phong khẽ cựa quậy chân, vô cùng khách khí nói với Mạc Nghịch: “Bây giờđỡ hơn rồi, Mạc tiên sinh, anh đứng lên được rồi.”

Mạc Nghịch không nói gì nữa, buông chân Thi Phong ra, đứng lên.

Sau khi Mạc Nghịch đứng lên, Thi Phong chỉ có thể nhìn đến ngực của anh, không mắt đối mắt được nên cũng không cảm thấy lúng túng như trước nữa.

Mạc Nghịch tiện thể nói: “Đừng ngồi nữa. Đi xem con hộ tôi.”

Thi Phong mới nhớ raMạc Nam Kiêu còn ngủ trên tầng, cô đứng dậy khỏi ghế, “Phòng ngủ của Mạc Nam Kiêu ở đâu?”

Mạc Nghịch nói: “Phòng đầu tiên bên trái.”

Thi Phong gật gật đầu, sau đó lên tầng bằngtốc độ nhanh nhất.

***

Khi Thi Phong mở cửa phòng ngủ ra, Mạc Nam Kiêu đã một mình ngẩn ngơ ngồi trên giường từ rất lâu.

Thằngbé không mặc quần áo, Thi Phong hơi lo lắng, nhanh chóng chạy đến kiểm tra xem trên người cậu có vết thương nào không.

Chắc chắnMạc Nam Kiêu không bị thương, Thi Phong mới yên lòng.

Cô lấy một bộ quần áo từcái tủ trong phòng ra, nhẹ giọng dỗ dành.

“Nam Kiêu, cô mặc quần áo cho em, chúng ta xuống lầu, cô đưa em ra ngoài ăn nhé?”

Mạc Nam Kiêu như không nghe thấy Thi Phong nói, không nhúc nhích.

Vì thế, Thi Phong lại tiếp tục nhẫn nại khuyên can: “Nghe lời cô, chúng ta mặc quần áo, nghe lời nha?”

Không biết vì sao Mạc Nam Kiêu lại đột nhiên kích động, cậu giật lấy bộ quần áo trên tay Thi Phong, hấp tấp tròng vào người.

Mặcvài lần không được, cậu bực bội ném quần áo xuống, bắt đầu khóc lớn.

“Mẹ… Mẹ ơi…”

Mạc Nam Kiêu vừa khóc vừa gọi.

Nghe được tiếng “mẹ”, Thi Phong thầm căng thẳng, suýt nữa thì không thở nổi.

Cô nhớ đến đứa con mình sinh ra, nếu còn sống, nhất định bây giờ nó cũng biết gọi mẹ.

Không được, không thể nghĩ tiếp nữa.

Thi Phong dừng lại đúng lúc.

Cô ôm Mạc Nam Kiêu vào lòng, dịu dàngan ủi cậu.

Hơn mười phút, cuối cùng Mạc Nam Kiêu cũng bình tĩnh lại.

Thi Phong chớp thời cơ, mặc quần áo cho Mạc Nam Kiêu, sau đó kiên nhẫn rửa mặt rửa tay cho cậu.

…

Làm xong, Thi Phong dẫn Mạc Nam Kiêu xuống lầu.

Mạc Nghịch đang vẽ, nghe thấy có tiếng động, theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Sau đó, lại không dời mắt đi được…

Trong nháy mắt ấy, Mạc Nghịch cảm thấy, Thi Phong và con anh rất giống một cặp mẹ con.

Anh không biết sao mình lại có ý nghĩ vớ vẩn như vậy.

Hai người hoàn toàn không có điểm chung nào,sao có thể.

Lúc Mạc Nam Kiêu mới bốn tuổi đã bộc lộ tình yêu nhiệt liệt với hội họa.

Lúc Mạc Nghịch vẽ tranh, cậu luôn im lặng ngồi phía sau nhìn.

Mạc Nghịch thường xuyên vẽ suốt mấy tiếng, Mạc Nam Kiêu vẫn có thể ngồi xem như vậy.

Lần này cũng vậy, vừa xuống tầng, Mạc Nam Kiêu lập tức tìm đúng cái ghế nhỏ hay ngồi để ngồi xuống.

Thi Phong nhìn động tác của Mạc Nam Kiêu, cực kỳ kinh ngạc.

Vừa nãy MạcNam Kiêu hành động không khác một đứa trẻ bình thường ——

Thi Phong vừa mừng vừa sợ, cô đến ngồi xổm xuống trước mặt Mạc Nam Kiêu, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cậu, dịu dàng hỏi: “Em thích xem bố vẽ tranh phải không?”

Mạc Nam Kiêu không có phản ứng gì.

Thi Phong kiên nhẫn tiếp tục hướng dẫn: “Nếu thích thì em gật đầu với cô, như cô làm đây này.”

Nói xong, Thi Phong làm động tác gật đầu cho Mạc Nam Kiêu nhìn.

Mạc Nam Kiêu nhìn chằm chằm Thi Phong, cuối cùng nhẹ nhàng gật một cái.

Thi Phong kích động ôm lấy cậu, cảm giác đạt được thành tựu to lớn làm giọng nói của cô cũng run lên.

Dùvậy, cô vẫn dặn Mạc Nam Kiêu: “Em thích cái gì thì phải gật đầu, gật đầu tức là thích, Nam Kiêu, em phải nhớ kĩ… hiểu không?”

Mạc Nam Kiêu không đáp lại Thi Phong.Nhưng Thi Phong tin nhất định cậu có hiểu.

Mạc Nam Kiêu là bệnh nhân đầu tiên mắc chứng ASD mà Thi Phong gặp kể từ khi làm giáo viên dạy cho trẻ tự kỷ trong trung tâm, thậm chí có người cả đời cũng không gặp được ca này.

Mạc Nghịch cúi đầu nhìn Thi Phong, biểu cảm không tự chủ được mà dịu dàng hơn rất nhiều.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Mạc Nghịch, Thi Phong theo bản năng quay đầu nhìn anh, tầm mắt hai người chạm vào nhau, phát ra tia lửa nóng cháy.

…

Không khí lập tức trở nên rất kỳ quái.

Thi Phong rất nhạy cảm với mấychuyện này, ý thức được không khí không bình thường, bèn chủ động mở miệng nói chuyện với Mạc Nghịch.

Cô hỏi Mạc Nghịch: “Mạc Nam Kiêu thường xuyên xemanh vẽ tranh sao?”

Mạc Nghịch gật đầu với cô, nói: “Lúc nó bốn tuổi tôi bắt đầu nuôi nó một mình. Từ lúc đó, nó rất thích ngồi phía sau nhìn.”

Thi Phong nói: “Việc này chứng tỏ bé Nam Kiêu rất thích hội họa, anh có thể giúpbé có thêm hứng thú trong chuyện này, tiện thể trau dồi tình cảm cha con. Rất có íchchoquá trình hồi phục của cậu bé.”

Mạc Nghịch quay lưng, lấy một điếu xì gà và một hộp diêm từ thùng dụng cụ ra, châm thuốc một cách lưu loát.

Anh hút hai điếu thuốc, khói thuốc phun ra che mờ hơn nửa mặt anh.

Thi Phong cơ bản không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, cô lo lắng nhìn thoáng qua Mạc Nam Kiêu, sau đó đi đến trước mặt Mạc Nghịch, giật lấy điếu thuốc trong tay anh.

Lúc Thi Phong đưa tay ra, Mạc Nghịch đã đặt thuốc lên miệng.

Cho nên, ngón tay của Thi Phong không cẩn thận chạm phải môi Mạc Nghịch.

“… Xin lỗi.”

Thi Phong xin lỗi, “Nhưng anh đừng hút thuốc trước mặt đứa trẻ. Cha mẹ cần làm gương cho con, vậy thì con mới có thể có mộttam quan đúng mực được.”

Mạc Nghịch nhìn cô: “Ừ, biết rồi.”

Thi Phong đi đến trước bàn gỗ, vân vê điếu thuốc đặt tronggạt tàn trên tay.

Còn có nửa điếu chưa cháy, Thi Phong để nó sang một bên.

Cô quay lại nói với Mạc Nghịch: “Cái này còn có thể hút tiếp được.”

Mạc Nghịch nói: “Tiết kiệm.”

Thi Phong mỉm cười, “Nên như vậy.”

Mạc Nghịch cầm lấy điện thoại di động nhìn lướt qua thời gian, giờ đã là 6 rưỡi chiều.

Anh cất điện thoại lại vào túi, sau đó chuyển tầm mắt sang phía Thi Phong.

Anh mời Thi Phong: “Ăn cơm cùng đi.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 6

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Phong vốn định từ chối, nhưng nhìn thái độ Mạc Nghịch tốt như vậy, còn nghĩ đến Mạc Nam Kiêu, cô không đành lòng.

Thi Phong rất thích Mạc Nam Kiêu, mỗi phút ở chung, cô đều cực kì quý trọng.

Vì thế, Thi Phong không từ chối, gật đầu nhận lời mời của Mạc Nghịch.

Trên người Mạc Nghịch còn dính rất nhiều thuốc màu, anh cúi đầu nhìn quần áo của mình, lại nhìn nhìn Thi Phong.

Mạc Nghịch hỏi: “Có cần tôi thay quần áo không?”

Thi Phong lập tức đơ ra trước câu hỏi của Mạc Nghịch.

Kiểuvấn đề này. Cô trả lời thế nào cũng không đúng.

Nói cách khác, câu hỏi của Mạc Nghịch không thích hợp.

Nhưng, Mạc Nghịch chưa từng giống người thường.

Nghĩ thế, Thi Phong cũng hiểu được Mạc Nghịch không có ý gì. Cô nhìn đống thuốc màu trên người Mạc Nghịch, quả thật là hơi nhiều.

Màu trắng lem luốc từ ngực đến đầu, dính phải màu khác xong nhìn càng nổi bật hơn.

Thi Phong trả lời một câu rất đúng trọng tâm với Mạc Nghịch: "Nên thay bộ khác, ra ngoài đường với bộ dáng này quả thật không ổn lắm."

Mạc Nghịch nói, "Tôi thay."

Bỏ lại những lời này, anh lập tức lên lầu thay quần áo.

Thi Phong chờ anh dưới lầu với Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trên ghế nhỏ như ban đầu, ánh mắt vẫn dừng lại trên bức tranh mà Mạc Nghịch vừa hoàn thành.

Thi Phong đi đến bên cạnh Mạc Nam Kiêu, nhìn theo ánh mắt của cậu, thấy được bức vẽ kia.

Trên tờ giấy chỉ có cổ tay và bàn tay, phông nền là màu trắng nhờ, còn điểm xuyết chút màu đỏ.

Thi Phong nhìn tranh, lại cúi đầu nhìn tay mình.

Ồ, thì ra tay cô dễ nhìn như vậy? Sao trước kia cô không biết nhỉ.

***

Mạc Nghịch nhanh chóng thayquần áo xong, đó là một bộ quần áo thể thao màu xám, rộng thùng thình.

Mặc như vậy trông rất trẻ trung, nhưng… hình như mấy ngày nayMạc Nghịch không cạo râu.

Cho nên, anh mặc như vậy lại có cảm giác chẳng ra sao.

Sau khi Mạc Nghịch xuống lầu, bèn đi thẳng đến trước mặt Mạc Nam Kiêu, bế cậu lên.

Tuy mặt Mạc Nam Kiêu vẫn không chút thay đổi, nhưng cũng không có phản ứng gì quá khích.

Thật như vậy cũng là tốt lắm rồi.

Ít nhất, chắc chắn Mạc Nam Kiêu không bài xích Mạc Nghịch.

Có lẽ, đây là cách bên nhau phù hợp nhất giữa cha con họ.

Thi Phong theo Mạc Nghịch ra ngoài, lúc lên xe, cô một mình ngồi ở ghế sau, Mạc Nam Kiêu ngồi trên ghế phó lái.

Trên đường, Mạc Nghịch hỏi Thi Phong: “Muốn ăn gì?”

Thi Phong nói một đáp án tục không thể tục hơn: “Tùy, tôi ăn gì cũng được.”

Mạc Nghịch nói: “Vậy ăn đồ Chiết[1]đi.”

[1] Chiết: tên gọi tắt của tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc

Mặt Thi Phong lập tức trắng bệch, cô véo đùi mình thật mạnh, ép mình tỉnh táo lại.

Lát sau, cô cười đồng ý với đề nghị của Mạc Nghịch: “Được, món Chiết thì món Chiết.”

…

Cuối cùng, Mạc Nghịch dẫn Thi Phong đến một cửa hàng do người Hàng Châu mở.

Chỗ này có đồ Chiết, Mạc Nghịch thường xuyên mua đồ ăn từ nơi này về cho Mạc Nam Kiêu.

Cơm anh nấu không ngon, đôi khi Mạc Nam Kiêu không muốn ăn nên sau đó Mạc Nghịch rất ít làm, gần như toàn mua từ ngoài về.

Lúc Mạc Nam Kiêu đến trường, anh bèn ăn đồ ăn nhanh hoặc mì ăn liền.

Toàn bộ quá trình gọi món, Thi Phong không lên tiếng.

Mạc Nghịch gọi vài món, sau đó nhờ phục vụ lấy một ấm nước sôi.

Phục vụ đưa ấm nước lên, Mạc Nghịch rót cho Mạc Nam Kiêu và Thi Phong mỗi người một cốc.

“Uống.”

Mạc Nam Kiêu bưng lên cốc uống một ngụm, trẻ con không hiểu chuyện, không biết nước là nóng, vừa uống vào đã bị nóng nên nhổ ra.

Cảm xúc của đứa bé rất không ổn định, Thi Phong bèn chạy nhanh đến bên cạnh, ôm cậu, dịu dàng dỗ dành.

Mạc Nam Kiêu từ đầu đến cuối vẫn không bình tĩnh lại, càng không ngừng đánh Thi Phong.

Vì Thi Phong ôm quá chặt, Mạc Nam Kiêu cầm cốc nước hắt thẳng lên người Thi Phong.

Nước nóng chảy từ cổ áo sơ mi vào người, Thi Phong đau đến mức hít một hơi.

Cô đau, nhưng không đành lòng trách cứ Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nghịch đi đến ôm Mạc Nam Kiêu ngồi sang một ghế khác.

Anh rút mấy tờ giấy từ hộp giấy ăn ra, cúi người giúp Thi Phong lau khô nước trên người.

Hôm nay Thi Phong mặc áo sơ mi trắng, vừa bị ướt là có thể nhìn rõ màu của nội y.

Động tác của Mạc Nghịch làm Thi Phong không quen, cô giật lấy khăn từ tay của Mạc Nghịch.

“Để tôi tự làm, cảm ơn.” Thi Phong nói với Mạc Nghịch như vậy.

Mạc Nghịch cũng không nói gì, thản nhiên thả tay xuống.

***

May mắn thay, chuyện này cũng nhanh chóng trôi qua.

Đồ ăn được bưng lên, ba người bắt đầu dùng cơm.

Mạc Nam Kiêu biết dùng đũa và thìa, có thể tự mình ăn cơm. Chuyện này là do Thi Phong dạy.

Mấtgần một tháng mới dạy được.

Lúc ăn cơm, biểu hiện của Thi Phong rất hào phóng, rất thoải mái.

Cô không vì chút không khí mờ ám giữa mình và Mạc Nghịch mà cố ý kiềm chế hành vi cử chỉ của mình, bình thường ăn thế nào, bây giờ vẫn ăn thế nấy.

“Tôi thích đồ Chiết.” Đang ăn, Mạc Nghịch đột nhiên nói thế với Thi Phong.

Động tác của Thi Phong hơi khựng lại, sau đó mỉm cười, “Ừ. Tôi đã từng ở Chiết Giang một thời gian, đúng là có rất nhiều món ngon.”

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong trong chốc lát, cảm giác quen thuộc trào đến tận cổ, giọng nói anh cũng nghẹn lại.

“Cô ở Chiết Giang vào lúc nào? Ở thành phố nào?”

Thi Phong tự động bỏ qua câu hỏi thứ nhất của Mạc Nghịch, trả lời thẳng sang vấn đề thứ hai: “Tôi ở huyện Thuần An, tỉnh Hàng Châu. Không ở nội thành.”

Mạc Nghịch không nói tiếp suốt một lúc lâu.

Anh nhìn chằm chằm Thi Phong, dường như muốn qua cô nhớ lại chuyện gì đó.

Bị Mạc Nghịch nhìn như vậy, Thi Phong cũng khó mà tiếp tục ăn.

Cô buông đũa, hỏi Mạc Nghịch: “Sao vậy?”

Mạc Nghịch tỉnh táo lại, lắc đầu.

Anh nói: “Hôm triển lãm tranh, nhớ mang em gái cô đi.”

Thi Phong: “…”

Cô không thể không than vãn lần nữa: Lối tư duy của Mạc Nghịch quả thật như xe đi trên núi, đề tài đổi xoành xoạch, người khác căn bản không đỡ được.

Thi Phong tiêu hóa trong chốc lát, gật đầu đồng ý với Mạc Nghịch, cô nói: “Vâng, đêm nay tôi về rồi sẽ nói với nó.”

Lúc ăn cơm xong, Thi Phong chuẩn bị về nhà bằng tàu điện ngầm, lúc cùng Mạc Nghịch nói lời tạm biệt, Mạc Nam Kiêu vốn không có cảm giác tồn tại lại níu lấy cổ tay cô.

Thi Phong cúi đầu nhìn Mạc Nam Kiêu, Mạc Nam Kiêu cũng ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt kia, rõ ràng muốn nói với cô —— đừng đi.

Mạc Nghịch liếc mắt nhìn hai người đang kéo tay nhau, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu.

Anh nhìn Thi Phong, nói: “Đưa cô.”

Thi Phong ái ngại nói: “Vậy thì làm phiền anh.”

…

Đây là lần thứ hai Mạc Nghịch đưa Thi Phong về nhà.

Trùng hợp, lần này cũng bị Thi Vũ nhìn thấy.

Sau khi tạm biệt Mạc Nghịch, Thi Phong lại bị Thi Vũ kéo đi hỏi cungrất lâu.

Vừa vào cửa, Thi Vũ lập tức kéo Thi Phong ngồi xuống sofa.

Cô nghiêm trang nhìn thi Phong, “Chị, em thấy rõ luôn, nó chuẩn là xe sang. Porsche Cayenne, chị có biết không đấy?”

Thi Phong lắc đầu, “Không biết.”

Thi Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Chị, cái xe kia ít nhất phải trên trăm vạn. Haiz… Làm sao chị lại không biết nó chứ?”

Thi Phong nói: “Chị không quan tâm mấy thứ đó, thứ của người khác có cho chị cũng không nhòm ngó. Tiểu Vũ, em cũng phải nhớ kĩ mấy lời này.”

Thi Vũ bất đắc dĩ gật đầu, cô nói với Thi Phong: “Được rồi, em biết rồi. Em chỉ quan tâm tương lai của chị thôi… Nếu có thể tìm được người có điều kiện tốt, em và bố mẹ cũng an tâm.”

Năm đó, lúc Thi Phong trốn từ Chiết Giang về Lâm Nghi, bị trầm cảm cực kì nặng, tất cả người trong nhà đều thấy áy náy với Thi Phong.

Dù sau này hết sức bù đắp, nhưng tâm lí lại không thể như ban đầu được.

Hy vọng lớn nhất của người trong nhà là tìm được một người đối tốt, không chê bai Thi Phong. Vậy thì cả đời coi nhưviên mãn.

Dù sao trải qua việc như vậy, lại từng sinh một đứa con…

Tuy xã hội hiện đại cũng rất cởi mở, nhưng không có mấy người đàn ông nào lại có thể chấp nhận.

…

Thi Phong hiểu được tấm lòng của Thi Vũ, cô cũng không giấu diếm Thi Vũ, “Người đưa chị trở về là thần tượng của em. Giờ chị mới biết, con anh talà học sinh lớp chị.”

Thi Vũ không thể tin nhìn Thi Phong, “Cái gì?! Chị nói… Moniki? Không thể nào… Sao emthấy mình như đang mơ vậy…”

Thi Phong nói: “Chị cũng mới biết. Lúc em gọi điện thoại khóc kể khổ với chị, anh ta ở ngay bên cạnh.”

Thi Vũ ảo não dậm chân: “A! Vậy anh ấy nghe thấy em nói gì sao? A a a, em lại làm chuyện đáng sợ như vậy trước mặt nam thần, em không thiết sống nữa…”

Thi Phong lườm cô một cái, nói: “Anh tabảo, hôm triển lãm chị có thể dẫn em đến.”

“Thật vậy sao?” Thi Vũ kích động nhảy khỏi sofa, “Quá đỉnh, chị, siêu đỉnh.”

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Thi Vũ, Thi Phong bất đắc dĩ cười cười.

Có đôi khi, Thi Phong rất ngưỡng mộ Thi Vũ.

Thi Vũ là một cô gái không tim không phổi, nên cảm xúc cực đoan bi quan cũng thường không tồn tại lâu.

Thi Phong thì khác, cô quá nhạy cảm, nên luôn bị thương tổn gấp bội.

Dù là lúc trước hay bây giờ, cô không thể sống như Thi Vũ được.

Thi Phong mỉm cười nhìn Thi Vũ, tiếp tục nói một tin làm em cô phấn chấn: “À, giờ chị đang làm bác sĩ tâm lí cho anh ấy.”

Thi Vũ nhíu mày: “Hả? Thần tượng của em mắc bệnh tâm lí? Không thể nào… Ai, không đúng! Chị vừa nói gì?! Con anh ấy học lớp chị? Anh ấy có con?”

Khi nãy ThiVũ hưng phấn quá mức, chưa chú ý tới vấn đề này.

Bây giờ mới để ý, quả thực muốn vỡ thành từng mảnh.

Từ tiểu học Thi Vũ đã bắt đầu học hội họa, vẫn kiên trì đến tận bây giờ.

Moniki là họa sĩ cô thích từ sơ trung, Thi Vũ là ví dụ điển hình của mấy fan girl, cô góp nhặt rất nhiêu tư liệu về Moniki, nhưng…

Tư liệu không nói anh mắc bệnh, cũng không nói anh có con!

Thi Vũ nhưthất tình, Thi Phong không nhịn được muốn cười.

Cô nói với Thi Vũ: “Có một số người không hoàn mĩ như trongtưởng tượng của em đâu.”

Thi Vũ thở dài, sau đó xốc lại tinh thần, tán phét với Thi Phong: “Vậy, thần tượng của em có đẹp trai không? Con của thần tượng là con riêng à?”

Con riêng ư? Thi Phong nhớ lại lần đầu gặp mặt Mạc Nghịch và câu nói của anh.

Lúc đó, anh nói vợ anh đã chết.

Ngẫm nghĩ xong, Thi Phong nói với Thi Vũ: “Chị cũng không rõ tình trạng hôn nhân của anh ta.”

Thi Vũ nói: “Ơ… Được rồi. Em tưởng chị là bác sĩ tâm lí của anh ấy thì sẽ biết mấy vấn đề đó.”

Thi Phong bị Thi Vũ làm cho bật cười, “Hôm nay là ngày đầu tiên chị làm bác sĩ tâm lí cho anh ta, làm sao biết nhiều như vậy được. Tình trạng bệnh của anh tachị còn chưa rõ lắm…”

Thi Vũ hỏi: “Vậy anh ấy bị bệnh gì? Cũng là bệnh trầm cảm?”

Thi Vũ dùng từ “cũng”.

Thi Phong tinh tường nắm bắt thấy từ này.

“Anh tanghiêm trọng hơn.” Thi Phong hờ hững nói, “Anh tamắc chứng tâm thần phân liệt.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 7

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Vũ nghe xong hơi thất vọng, nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh được tâm trạng của mình.

Cô nắm chặt tay Thi Phong, nghiêm trang nói: “Chị, nhiệm vụ trị liệu nam thần đành giao cho chị. Chị nhất định phải chữa khỏi cho anh ấy đấy.”

Thi Phong: “…”

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình và Thi Vũ có sự khác nhau.

Do tính cách, Thi Phong chưa từng điên cuồng thích một người nào đó.

Cho nên cô không cách nào hiểu được tâm trạng của Thi Vũ.

Hàn huyên trên trời dưới biển một lát với Thi Vũ trong phòng khách, Thi Phong về phòng ngủ nghỉ ngơi.

***

Một tuần xin nghỉ của Mạc Nam Kiêu nhanh chóng kết thúc, sau khi cắt chỉ vết thương, cậu bắt đầu trở lại trường.

Bởi vậy, Thi Phong cũng có thể tiếp tục đi làm.

Trong trung tâm điều trị, trung bình mỗi lớp có bahọc sinh.

Đây là giới hạn tối đa với giáo viên trong trung tâm.

Cần một thời gian rất dài đểtrẻ em tự kỉ tiếp nhận tin tức về thế giới bên ngoài, từng có một giáo viên, dạy một động tác trong ba tháng liền.

Lúc dạy được, vị giáo viên kia bật khóc.

Lúc ấy Thi Phong đứng cạnh cô giáo kia, cô biết, cô ấy khóc vì vui sướng.

…

Cả ngày nay, Mạc Nam Kiêu rất bình thường.

Cậu là học sinh tự kỉ chức năng cao duy nhất trong trung tâm, gần như tất cả mọi người đều chú ý đến xu hướng tiến triển của cậu.

Mọi người đều hiểu rõ, trong tất cả đứa nhỏ, chỉ có cậu là người có thể sống cuộc sống như những đứa trẻ bình thường.

Cậu là hi vọng của mọi người.

***

Trước khi tan học, Thi Phong nhận được điện thoại từ Mạc Nghịch.

Thi Phong không lưu số điện thoại của Mạc Nghịch, nhìn thấy dãy số lạ, do dự vài giây mới nhận.

Giọng nói của Thi Phong rất ôn hòa: “Xin chào, ai đấy ạ?”

“Tôi.”

Mạc Nghịch chỉ trả lời một chữ.

Rất kỳ quái, chỉ một chữ, Thi Phong chợt nhận ra đó là giọng của anh.

Cùng lúc đó, cô cảm thấy tim mình đập mạnh vài cái.

Giọng nói này —— có cảm giác rất quen thuộc.

Thi Phong khách sáo hỏi: “Mạc tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Mạc Nghịch nói: “Tối nay cô đến một lát.”

Thi Phong hơi khó hiểu, cô nghĩ nghĩ, nhắc nhở: “Mạc tiên sinh, phụ đạo tâm lí chỉ cần một lần một tuần thôi.”

Giọng của Mạc Nghịch lập tức trở nên rất đau khổ, anh siết chặt di động, khó khăn gằn từng từ: “Cô phải cứu tôi.”

Thi Phong nghe thấy giọng nói của Mạc Nghịch hơi không ổn, nhanh chóng đáp ứng: “Được, anh đừng sốt ruột, tan tầm tôi nhất định sẽ đến.”

“Được.” Mạc Nghịch nói, “Tôi đi đón Mạc Nam Kiêu, cô chờ.”

Thi Phong chưa kịp đáp lại, Mạc Nghịch đã cúp máy.”

…

Bởi vì đã đồng ý là sẽ đi qua, nên sau khi tan học, Thi Phong dắt Mạc Nam Kiêu xuống lầu chờ Mạc Nghịch.

Đợi vài phút, xe Mạc Nghịch dừng trước mặt bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Thi Phong cẩn thận quan sát xe của Mạc Nghịch, quả thật rất sang trọng, có khả năng là xe xịn thật.

Thi Phong ngồi ở ghế sau vớiMạc Nam Kiêu, như những lần khác.

Sau khi lên xe, Mạc Nghịch nhanh chóng khởi động xe.

Anh không nói chuyện, Thi Phong cũng không nói gì, Mạc Nam Kiêu càng không có khả năng sẽ nói chuyện.

Không khí trong xe vô cùng trầm lặng.

Nửa giờ sau, xe dừng trước cửa nhà.

Thi Phong đang chuẩn bị ôm Mạc Nam Kiêu xuống, đã bị Mạc Nghịch nhanh tay giành trước.

Thi Phong thở dài một hơi, sau đó xuống xe, theo hai cha con vào cửa.

Lúc vào nhà, đã là sáu giờ.

Quy luật sinh hoạt của Mạc Nam Kiêu là: Sáu giờ về nhà thì ăn cơm, sau đó tắm rửa đi ngủ.

Trướcbảy rưỡi, chắc chắn sẽ nằm trên giường.

Vừa vào cửa, Mạc Nghịch vừa cởi áo khoác, vừa hỏi Thi Phong: “Biết nấu ăn không?”

Thi Phong gật gật đầu: “Có.”

Mạc Nghịch nói: “Nấu cho nó bát mì đi.”

Đây cũng không phải chuyện gì to tát, Thi Phong lập tức đồng ý.

Mạc Nghịch đưa cô vào phòng bếp, Thi Phong bắt đầu nấu cơm.

Lúc thái rau, cô mới tỉnh ra: cô đang làm việc… như bảo mẫu vậy.

Trong nhà có sẵn mì, nên Thi Phong nấu xong rất nhanh.

Mạc Nghịch giúp Mạc Nam Kiêu ăn mì xong, lập tức ôm cậu lên tầng.

Khiến Thi Phong không tìm được cơ hội nói chuyện với anh.

Vì thế cô chỉ có thể kiên nhẫn chờ.

***

Bảygiờ mười, Mạc Nghịch xuống tầng.

Chờ đến khi anh đứng trước mặt cô, Thi Phong mới hỏi: “Tối nay anh tìm tôi để nấu cơm sao?”

Mạc Nghịch túm lấy cánh tay cô, “Ra ngoài nói.”

Thi Phong nhăn mặt, bị Mạc Nghịch kéo rangoài sân.

Trong sân nhà Mạc Nghịch, trừ xe của anh thì chẳng có gì cả.

Mạc Nghịch kéo Thi Phong đến chỗ đỗ xe, mở cửa ghế sau.

“Ngồi đi.”

Thi Phong mỉm cười, ngồi vào theo yêu cầu của Mạc Nghịch.

Thi Phong ngồi xuống xong, Mạc Nghịch vào theo, ngồi cạnh cô.

Ghế sau của Cayenne rất rộng, hai người ngồi chung với nhau cũng không chật, nhưng Thi Phong vẫn thấy bối rối.

Từ lúc lên xe, tim cô không ngừng đập nhanh.

Mạc Nghịch không có động tác gì quá đáng, cũng không nói lời nào quá đáng, anh chỉ rút hai điếu thuốc không biết lấy từ đâu ra.

Anh đưa điếu thuốc bên tay trái cho Thi Phong, “Hút một điếu đi. Vị sô cô la.”

Thi Phong nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mạc Nghịch, xua xuatay: “Tôi không hút thuốc thật mà.”

Mạc Nghịch bỏ ngoài tai lời từ chối của cô, cầm bật lửa châm thuốc, dí sát bên miệng cô.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm vào mắt cô, nói: “Hút.”

Thi Phong bất đắc dĩ hỏi: “Sao anh cứ bắt tôi hút thuốc thế?”

Mạc Nghịch nói: “Muốn nhìn bộ dạng của cô khi hút thuốc.”

“Được rồi.” Thi Phong thỏa hiệp.

Đầu ngón tay cồ kẹp lấy điếu thuốc, đặt bên miệng, hít sâu một hơi, há mồm nhẹ nhàng nhả khói thuốc ra.

Mạc Nghịch kề sát vào trước mặt Thi Phong, nhắm mắt ngửi mùi khói thuốc, kí ức sáu năm trước không ngừng ùa về trong đầu.

Cô bé hoảng sợ, tiếng khóc thảm thiết, còn cả tiếng thủy tinh vỡ vụn…

Thái dương của Mạc Nghịch đột nhiên bắt đầu đau, anh mở bừng mắt, nắm lấy bả vai của Thi Phong.

“… Sao vậy?” Thi Phong khó hiểu hỏi anh.

Thấy vẻ mặt khổ sở của anh, Thi Phong theo bản năng giơ tay đặt trên trán anh: “Anh không thoải mái?”

Mạc Nghịch cúi đầu, tiếng thở nặng nề, anh cúi người, đặt đầu lên vai Thi Phong.

Tư thế này củaanh thoạt nhìn rất đau đớn. Thi Phong khẽ xoalưng anh, dịu dàng an ủi: “Không sao đâu…”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 8

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Bộ dạng bây giờ của Mạc Nghịch thoạt nhìn hình như là phát bệnh.

Hiện giờ việc duy nhất Thi Phong có thể làm là cố gắng xoa dịu cảm xúc của anh, không để anh ta cóhành động điên cuồng nào.

Cô không rảnh để tâm cái gọi là lịch sự với không lịch sự, nhẹ nhàng vòng hai tay ôm lấy hông Mạc Nghịch.

Lúc tay cô chạm vào người, trước mắt Mạc Nghịch dường như lóe ra một luồng ánh sáng trắng, sự phấn khích trong cơ thể cũng lập tức bùng lên.

Mạc Nghịch đè gáy Thi Phong xuống, để môi cô dán lên mặt anh.

Ban đầu Thi Phong còn không phản ứng kịp, qua vài giây, cô lập tức lấy sức đẩy vai của Mạc Nghịch ra.

“Anh bình tĩnh một chút.” Thi Phong nói với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhìn vào mắt của cô, lực trên tay vẫn không giảm chút nào.

“Sao cô phải đi?”

“Tôi không đi, sẽ không đi.”

Thi Phong trả lời vô cùng dịu dàng, sợ Mạc Nghịch không tin, cô chỉ đành liên tục lặp lại.

“Tôi không đi thật. Thề với trời.”

Cuối cùng Mạc Nghịch dần dần buông cô ra, Thi Phong thở phào một hơi.

Cô nhìn biểu cảm của Mạc Nghịch dần bình tĩnh hơn, tìm đúng cơ hội hỏi: “Còn chuyện gì không?”

Mạc Nghịch gật gật đầu, cầm tay Thi Phong, nhìn chằm chằm ngón tay của cô hồi lâu mới đáp lại.

“Sáu năm trước, cô ở đâu?”

Mặt Thi Phong không chút cảm xúc trả lời: “Quên rồi.”

Lực tay của Mạc Nghịch mạnh thêm một ít, anh tiếp tục hỏi: “Cô quentôi không?”

Thi Phong gật gật đầu, “Quenchứ. Anh là Mạc Nghịch. Cha của Mạc Nam Kiêu.”

Nghe câu trả lời như vậy, Mạc Nghịch thất vọng thả tay Thi Phong ra.

Anh nói: “Không tìm được.”

Thi Phong không biết Mạc Nghịch có ý gì, nhưng cô vẫn dịu dàng an ủi anh.

Cô nói với Mạc Nghịch: “Một ngày nào đó sẽ tìm được, chỉ là vấn đề thời gian.”

Mạc Nghịch không nói lời nào.

Thi Phong tiếp tục an ủi: “Không sao thật mà, anh nghĩ mà xem, anh còn có con trai, còn có tôi làm bạn cơ mà.”

Thi Phong cười vô cùng dịu dàng, “Nếu anh đồng ý, tôi luôn là bạn của anh.”

Mạc Nghịch vẫn không nói gì.

Anh nhìn chằm chằm Thi Phong, ánh mắt vẫn khó nắm bắt lấy.

Thi Phong cũng không lảng tránh, mở to hai mắt nhìn anh.

…

Bọn họ cứ nhìn nhau như vậy trong khoảng năm phút.

LúcThi Phong không chịu nổi nữa, Mạc Nghịch vén tóc cô lên, cắn vào cổ cô một cái.

Rất đau, Thi Phong hít sâu một hơi, hơi nhíu mày.

“Em làm mẹ con tôi đi.” Mạc Nghịch áp môi bên tai Thi Phong nói.

Thi Phong lập tức ngẩn cả người, cô giơ tay chỉ vào mũi mình, không thể tin hỏi Mạc Nghịch: “Anh nói… tôi?”

Mạc Nghịch nói: “Phải.”

Thi Phong từ chối: “Xin lỗi Mạc tiên sinh… Tôi không đảm đương nổi.”

***

Ngồi trên tàu điện ngầm về nhà, trong đầu Thi Phong chỉ còn lại những lời Mạc Nghịch nói với cô trên xe.

Mải nghĩ quá suýt thì lỡ mất ga tàu.

Lúc về đến nhà, Thi Vũ chưa về.

Thi Phong vỗ vỗ trán, lấy quần áo từ phòng ngủ ra đi tắm rửa.

Từ khi làm cố vấn tâm lí, Thi Phong gần như chưa từng thất hồn lạc phách vì chuyện gì như hôm nay.

Để làm mình tỉnh táo, Thi Phong đứng dưới vòi hoa sen, để nước chảy từ đầu tới chân.

Tắm xong, cuối cùng Thi Phong cũng tỉnh táo hơn một chút.

Cô ngã thẳng lên giường, chậm rãi nhắm mắt lại, có lẽ là do quá mệt mỏi, cô lập tức thiếp đi.

Trong mơ, cô lại nhớ tới sáu năm trước, khoảng thời gian đen tối cô không bao giờ muốn nhắc đến.

——

Cô bị nhốt trong một gian phòng nhỏ ẩm ướt âm u, không có một chút ánh sáng nào.

Tay chân đều bị trói, không thể nhúc nhích.

Thi thoảng cônghe thấy có người bên ngoài nói thứ ngôn ngữ địa phương mà cô không hiểu một cách hằn học.

Sau đó, hình ảnh thayđổi, cô nằm trên một cái giường rất lớn, bên cạnh có một người đàn ông cao lớn.

Cô không thấy rõ mặt của người đó.

Ban đầu anh rất dịu dàng vỗ vỗ lưng của cô, dịu dàng nói cho cô "đừng sợ", nhưng vài giây sau, anh ta trở nên vô cùng đáng sợ.

Cả một đêm, giấc mơ này cứ lặp đi lặp lại.

Sáugiờ sáng, Thi Phong bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, người đầy mồ hôi.

Cô đứng dậy, vỗ vỗ tay lên ngực, hơn mười phút mới bình tĩnh lại được.

Đã rấtlâu cô đã không mơ về chuyện này, cô cứ ngỡ mình đã quên rồi, không ngờ vẫn nhớ rõ như thế.

Người đàn ông ấy, khoảng thời gian ấy, khắc sâu trong trí nhớ cô đến vậy.

***

Vì gặp ác mộng, sắc mặt Thi Phong rất không tốt.

Lúc ăn cơm, Thi Vũ hỏi cô: "Chị, chị bị ốm à?"

Thi Phong húp một ngụm cháo, lắc lắc đầu: “Đêm qua chị ngủ không ngon.”

Vẻ mặt Thi Vũ đầy lo lắng: “Chị lại gặp ác mộng à?

Trong đoạn thời gian Thi Phong bị trầm cảm, Thi Vũ vừa lên sơ trung.

Lúc đó, sắc mặt Thi Phong mỗi ngày đều khó coi như vậy.

Sau đó cô dần khỏe lại, không xuất hiện tình trạng như vậy nữa.

Hôm nay lại nhìn thấy khiến Thi Vũ vô cùng lo lắng.

Lúc trước bác sĩ đã nói, bệnh trầm cảm có thể tái phát.

Thi Phong hiểu được sự lo lắng của Thi Vũ. Cô mỉm cười với Thi Vũ, “Yên tâm, chỉ là ngủ không ngon thật đấy.”

Thi Vũ im lặngmột lát, sau đó nhỏ giọng đề nghị Thi Phong: “Chị, em thấy chị vẫn nên nhanh tìm bạn trai đi. Chỉ có vậy, chị mới hoàn toàn thoát khỏi bóng ma năm đó…”

Những lời như vậy, Thi Phong đã nghe vô số lần.

Thi Vũ đã từng nói, cha mẹ cô cũng từng nói, tất cả người thân bạn bè biết chuyện xảy ra với cô đều từng nói những lời này.

Có điều, Thi Phong vẫn không làm theo.

Nhưng lúc này đây, khiThi Vũ nói đến bạn trai, trong đầu Thi Phong hiện lên khuôn mặt của Mạc Nghịch.

Bạn trai… Có thể là anh ta không?

“Chị, em thấy chị nên tìm người nào gần tuổi, tính cách lại sáng sủa lạc quan một chút.”

Thi Vũ không ngừng gợi ý, “Chị thử gặp mặt một chút thôi, nói không chừng sẽ tìm được người thích hợp.”

Thi Vũ một mình hưng phấn nói rất lâu, Thi Phong vẫn không đáp lời.

Chờ Thi Vũ nói xong, Thi Phong buông bát, nói: “Chị đi làm đây.”

“Haiz! Chị ——”

Thi Vũ nhìn bóng lưng của Thi Phong, tức đến giơ chân.

…

Thi Phong nghĩ lần này Thi Vũ cũng giống như những lần trước, chỉ nói mà thôi.

Không nghĩ tới, connhãi này thật sự muốn cô đi xem mắt, gửi hồ sơcủa cô đến sở môi giới hôn nhân.

Lúc Thi Phong nhận được điện thoại đề cử, có xúc động muốn làm thịt Thi Vũ.

Ba bốn ngày tiếp theo, Thi Phong không gặp lại Mạc Nghịch.

Hình như anh cố tình né tránh cô, lúc đến đón concũng không gặp nhau.

Buổi tối ngày thứ sáu, Thi Phong nhắn một tin cho Mạc Nghịch.

【 Mai có hỗ trợ tâm lí nữa không? 】 Cô hỏi anh.

Phía trước họ đã sắp xếp ổn thoả, mỗi tuần làm một buổi cố vấn tâm lí, nếu không có chuyện gì thì sẽ làm vào thứ Bảy.

Nhưng mấy ngày liên tiếp Mạc Nghịch không liên hệ với Thi Phong, Thi Phong cũng không nhắc đến chuyện này.

Sau khi gửi tin xong, Thi Phong đợi hơn nửa tiếng mới nhận được hồi âm.

Nhưng, tin nhắn của Mạc Nghịch không liên quan tí nào đến câu hỏi của cô.

Mạc Nghịch gửi đến một tin đa phương tiện, là bức tranhmới, Thi Phong nhìn kĩ mới nhận ra người đó là cô.

Chính xác mà nói, làcô đang hút thuốc.

Không thể không thừa nhận, Mạc Nghịch quả là một họa sĩ có thực lực.

Người anh vẽ, cả thần vận và khí chất đều được có.

Nhìn đến bức ảnh này, Thi Phong bèn hiểu được tại sao Mạc Nghịch lại khăng khăng muốn nhìn cô hút thuốc.

Thi Phong lưu hình vào điện thoại, nhắn lại một tin cho Mạc Nghịch.

Cô nói: Đẹp lắm, anh vẽ đẹp lắm.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Nghịch trả lời.

Anh nói: Ngày mai đếncứu tôi.

Bây giờ ThiPhong đã quen dần với tư duy không giống người thường của Mạc Nghịch.

Cho nên, dù anh có nói gì đi chăng nữa, cô cũng không kinh ngạc.

Nhận được đáp án như mong muốn, Thi Phong không tiếp tục trả lời tin nhắn nữa.

***

Hôm sau, Thi Phong cảm giác mình ngủ thẳng đến sáng, ở nhà ăn cơm trưa xong, yên vị ngồi tàu điện ngầm đến nhà Mạc Nghịch.

Hôm nay Thi Phong ăn mặc có vẻ thoải mái, một chiếc váy yếm màu xám giản dị, đi một đôi sneakers màu trắng, trông rất thể thao.

Tháng bảy, thời tiết Bắc Kinh vô cùng nóng.

Lúc Thi Phong đến nhà Mạc Nghịch đã đổ mồ hôi đầm đìa.

Người lúc chảy mồ hôi, tất cả các lỗ chân lông mở ra, cơ thể cũng sẽ trở nên yếu ớt, nếu bị gió lùa rất dễ bị bệnh.

Nhưng, điều hòa trong nhà Mạc Nghịch quanhnăm luôn ở mức 16°C.

Thi Phong bước từ thời tiết gần 40° vào trong căn nhà hơn 10°, lạnh đến run hết cả người.

Mạc Nghịch vơ bừa một cái áo khoác, phủ lên người Thi Phong.

Thi Phong cảm kích nhìn anh, “Cảm ơn.”

Mạc Nghịch cúi đầu nhìn đôi giày trên chân Thi Phong, nói: “Cởi giày đi.”

Thi Phong hỏi: “Thay dép lê à?”

Hỏi xong, Thi Phong lập tức hối hận.

Lúc trước đến đây cô đã tưởng phảithaydép lê trong nhà, nhưng nhà của anh căn bản không có dép lê cho nữ.

Cỡgiày của Thi Phong là 36, không đidép lê của đàn ôngđược.

Mạc Nghịch không trả lời câu hỏi của Thi Phong, anh thẳng thừng ngồi xổm xuống, cởi giày của Thi Phong ra, không để ý sự phản đối của cô.

Lúc Mạc Nghịch cởi giày cũng tiện tay tháo luôn tất ra.

Sàn nhà rất lạnh, cơ thể Thi Phong lại không ổn nên đứng không vững.

Cô đập đập vào tay Mạc Nghịch, “Anh muốn tôi làm gì?”

Mạc Nghịch đứng dậy, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt anh nóng bỏng, làm Thi Phong cảm thấy mình cũng như đang bị thiêu cháy từ trong ra ngoài.

Ngay lúc cô ngượng ngùng cúi đầu xuống, Mạc Nghịch mở miệng nói chuyện.

Anh nói: “Hôm qua mua dép lê đi trong nhà cho cô.”

Thi Phong: “…”

Cô không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng lúc này của mình.

Mọi tri thức và định luật cô học được, hoàn toàn không áp dụng với Mạc Nghịch.

Giống như bây giờ, nếu xét theo góc độ tâm lý tình cảm ——

Đàn ông và phụ nữ có tiếp xúc mắt lâu như vậy, khả năng hôn nhaulên đến 80%.

Nhưng, định luật này hoàn toàn không có tác dụng với Mạc Nghịch.

Thi Phong vỗ vỗ trán, vứt mấy ý nghĩ vớ vẩn này sang một bên.

Cô theo chỉ thị của Mạc Nghịch, lấy một đôi dép lê trong nhà của nữ duy nhất trong tủ giày lấy ra.

Không lớn không nhỏ, vừa khít.

Dép lê màu đen, là Mạc Nghịch chọn.

Anh thích màu đen, càng thích sự đối lập giữa màu đen và trắng.

Chân Thi Phong rất trắng, dùng màu đen cực kì đẹp.

Thaydép xong, Thi Phong đi đến sofa ngồi xuống.

Cô ngẩng đầu hỏi Mạc Nghịch, “Có thể bắt đầu được chưa?”

Mạc Nghịch nhúc nhích môi, “Được.”

Thi Phong nói: “Anh ngồi phía đối diện bàn trà đi.”

Mạc Nghịch hỏi: “Tạisao?”

Thi Phong nói: “Chuyên gia tâm lí học xã hội từng có một cuộc điều tra, cho thấy mọi người thích nói chuyện vớingười đối diện hơn với người ngồi cạnh. Vậy nên, bác sĩ tâm lí và người bệnh phải ngồi đối diện với nhau.”

Mạc Nghịch thẳng chân đá bàn trà sang một bên, kéo một cái ghế ngồi sát trước mặt Thi Phong.

Anh nói: “Vậy là được.”

Thi Phong: “…”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 9

Thi Phong thật không còn gì để nói.

Lúcnày, cô rất muốn mở não Mạc Nghịch ra xem rốt cuộc anh nghĩ gì.

Rốt cuộc đầu óc kiểu gì mới có lối tư duy quái đản như vậy chứ.

Mạc Nghịch rất cao, dù ngồi ghế cũng cao hơn Thi Phong ngồi trên sofa rất nhiều, khiến cô cảm thấy rất áp lực.

Mạc Nghịch đợi rất lâu cũng không thấy Thi Phong đáp lại, tiếp tục thúc giục: “Bắt đầu đi.”

Thi Phong tỉnh táo lại, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc.

Rất nhanh, cô bước vào trạng thái làm việc.

Thi Phong hỏi Mạc Nghịch: “Gần đây anh có nghe thấy giọng nói đó không?”

Mạc Nghịch nhớ lại, “Không.”

Thi Phong hỏi: “Anh bắt đầu không nghe thấy nữa từ khi nào? Anh có nhớ không?”

Đương nhiên nhớ rõ.

“Từ sau khi emlàm bác sĩ tâm lí của tôi.”

Mạc Nghịch trả lời cô như vậy. Đây là sự thật, anh không nói lung tung.

Từ khi Thi Phong làm bác sĩ tâm lí của anh, anh chưa từng nghe thấy giọng nói kia.

Thuốc theo đơn của bác sĩ, Mạc Nghịch chỉ uống mấy lần rồi thôi, nhưng gần đây anh cực kỳ bình thường, bình thường như chưa bao giờ bình thường hơn.

Câu trả lời của Mạc Nghịch làm Thi Phong giật mình, “Thật sao?”

Mạc Nghịch nói: “Thật.”

Chuyện này… Thi Phong đột nhiên không biết nên nói hay làm gì.

Thi Phong đã thấy tình trạng phát bệnh của Mạc Nghịch, cô không ngờ bệnh của Mạc Nghịch có thể khỏi trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Nhưng bây giờ, quả thực Mạc Nghịch thoạt nhìn không khác gì người bình thường.

Thi Phong vô cùng đau đầu: vậy có cần tiếp tục tư vấn tâm lí không?

Thấy Thi Phong không nói gì, Mạc Nghịch lại nói: “Em là người có thể cứu tôi.”

Thi Phong bị Mạc Nghịch nói cho xấu hổ, cô xua xuatay, “Không phải, đây là do bản thân người bệnh thôi. Đó là do khả năng khống chế của anh rất tốt.”

“Lời tôi nói với emhôm đó, emhiểu rõ rồi chứ.”

Mạc Nghịch nắm cằm Thi Phong, khẽ nâng lên.

Tay anh chạm vào môi cô, khẽ mơn trớn.

Cảm giác này… rất quen thuộc.

Thi Phong biết rõ chuyện mà Mạc Nghịch nhắc đến là gì.

Cô không giả vờ không hiểu, chỉ là tự hỏi trong chốc lát mới trả lời Mạc Nghịch: “Tôi không phải người như anh nghĩ.”

Thi Phong không phải người tự ti, nhưng trải qua chuyện lần đó, cô không thể tìm được cách khiến mình bình tĩnh tự tin như trước đây.

Nhất là ở phương diện tìm bạn trai.

Xã hội hiện đại tuy cởi mở nhưng không mấy người đàn ông có thể chấp nhận một người phụ nữ đã từng sinh con cho người khác.

Thi Phong không tìm bạn trai là vì vậy. Cô sợ người kia biết chuyện rồi coithường cô.

***

Mạc Nghịch nghe Thi Phong nói xong, bèn lấy một điếu xì gà ra, châm lửa.

Anh hút một hơi, thởkhói ra từmũi.

Thi Phong theo bản năng hít một hơi, trong xoang mũi tràn ngập mùi sôcôla.

Hút một hơi xong, Mạc Nghịch mới mở miệng nói chuyện.

“Tôi không bận tâm emlà loại người như thế nào.”

Thi Phong hỏi anh: “Mẹ Mạc Nam Kiêu là người như thế nào? Anh còn nhớ không?”

Người như thế nào? Vấn đề này đã khiến Mạc Nghịch suy nghĩ nhiều năm.

Khoảngthời gian anh đưa cô bé về nhà, mắt của anh không nhìn thấy gì, anh chỉ còn nhớ mỗi giọng nói của cô mà thôi.

Nhưng, lúc đó cô không thích nói chuyện.

Mới đầu, địch ý của cô dành cho anh rất đậm, mấy ngày đầu tiên chỉ nói với anh vài từ.

Hơn một tháng sau, cô mới dần quen với sự tồn tại của anh.

Quan hệ giữa họ vừa dịu đi, anh đã làm chuyện đó với cô…

Một thời gian rất dài sau đó, Mạc Nghịch vẫn mơ thấy chuyện đêm đó.

Tiếng khóc đứt ganđứt ruột của cô và hành vi tàn bạo của anh.

Tối hôm đó Mạc Nghịch phát bệnh, căn bản anh không khống chế được hành vi của mình.

Bứt ra khỏi kí ức, ngực Mạc Nghịch như muốn nổ tung.

Anh nhìn Thi Phong chằm chằm, gằn từng tiếng, nói: “Tôi có linh cảm, emlà mẹ nó.”

…

Lúc ấy Thi Phong lập tức ngẩn cả người.

Cô nhìn mặt của Mạc Nghịch, trong đầu đột nhiên xuất hiện vài cảnh tượng, sau đó, huyệt thái dương bắt đầu đau.

Cô đứa tay che đầu, đau đớn khó chịu, hít thở khó khăn.

Mạc Nghịch kéo Thi Phong vào lòng, ôm thật chặt.

“Sao em lại không thoải mái rồi?”

Giọng nói này…

Thi Phong lạnh cả người, cô cốsức đẩy Mạc Nghịch ra, đứng lên lui ra sau vài bước.

Mạc Nghịch không biết sao Thi Phong đột nhiên làm như vậy, anh còn muốn bước lên an ủi cô, nhưng vừa cất bước, đã bị Thi Phong hét chogiật mình đứng tại chỗ.

“Anh đừnglại đây! Cút ngay!”

Thi Phong hét đến mất cả tiếng cuối.

Tiếngnói này, giọng điệu này, thậm chí là những lời này, đều giống y đúc người trong trí nhớ của Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong rất lâu, anh nghĩ, trên thế giới có chuyện trùng hợp như vậy sao.

Mạc Nghịch không mở miệng hồi lâu, không thấy được tiếng nói của anh, cảm xúc của Thi Phong cũng nhanh chóng dịu đi.

Sau một lúc im lặng, cô hít sâu vài cái, chủ động xin lỗi Mạc Nghịch: “Xin lỗi Mạc tiên sinh… Vừa rồi nhớ đến vài chuyện không hay.”

“Chuyện gì?” Mạc Nghịch hỏi.

Thi Phong lắc lắc đầu, “Không quan trọng… Chúng ta tiếp tục thôi.”

Thi Phong nói tiếp tục, nhưng Mạc Nghịch không có tâm trạng tiếp tục.

Anh chắc chắn 50%… Cô bé trước kia, chính là Thi Phong.

***

Ra khỏi nhà Mạc Nghịch, Thi Phong gọi đến một số máy.

Nghe điện thoại rất nhanh, đầu dây bên kia là một giọng nam rất dịu dàng.

“Xin chào.”

Thi Phong nói: “Là tôi.”

Anh nói: “Tôi biết.”

Thi Phong hít sâu vài lần, nói: “Hình như tôi nhớ ra vẻ ngoàicủa người đó… Xin hãy giúp tôi, tôi không thể nhớ ra. Tôi muốn quên anh ta đi.”

Người đàn ông kia nghe cô nói xong, theo thói quen im lặng mấy chục giây, anh ta nói với Thi Phong: “Cô phải biết, bệnh của cô đã

khỏi hẳn, hiện tại cô đã có thể thản nhiên đối mặt với chuyện quá khứ. Cô không cần điều trị nữa.”

Thi Phong nói: “Nhưng tôi gặp được người kia. Người đàn ông đó, tôi không biết có phải hay không, nhưng anh ta mang theo một đứa bé… Đứa bé ấy… Nó…”

“Cô đừng kích động, hãy nói thật chậm rãi.”

Người đàn ông đầu bên kia, tên là Lâm Tăng, bác sĩ tâm lí của Thi Phong.

Năm đó, lúc cô bị trầm cảm nặng, là Lâm Tăng chữa khỏi cho cô.

Lâm Tăng từng thôi miên Thi Phong.

Thôi miên là chuyện hơi trái với đạo đức, hơn nữa bấy giờ đất nước còn non nớt, nghiệp vụ trong nước cũng chưa được trọng dụng. Nhưng phương pháp trị liệu này lại rất hiệu quả với những người từng bị tổn thương tâm lí.

Thôi miên không thể xoá hoàn toàn trí nhớ, qua nhiều năm, Thi Phong vẫn nhớ rõ chuyện quá khứ, thứ cô quên, là khuôn mặt của người kia.

Tiềm thức của cô muốn né tránh kí ức về quá khứ đó, cho nên thôi miên rất dễ dàng.

Nhưng, thôi miên cũng không thể giải quyết tất cả vấn đề, nó chỉ cho người ta một khoảng thời gian giảm xóc mà thôi.

Thời gian cô tiếp xúc với người kia hầu hết là buổi tối, lúc trước Lâm Tăng từng hỏi Thi Phong người kia trông thế nào.

Cô nghĩ rất lâu cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung.

Lâm Tăng nghĩ, đã qua sáu năm, khả năng nhớ lại rất thấp.

…

Thi Phong bình tĩnh lại, kể hết mọi chuyện với Lâm Tăng.

Lâm Tăng nghe xong, chỉ hỏi cô một câu.

Anh hỏi: “Cô chắc chắn anh ta là người đàn ông năm đó? Chuyện đã qua nhiều năm, cô nhớ rõ diện mạo người đàn ông năm đó sao?”

Thi Phong không trả lời được.

Quả thực… Đã qua sáu năm, bây giờ tất cả đều bình thường, cô không chắc chắn có thể nhớ rõ vẻ ngoài của người kia.

Huống chi cô đã từng thôi miên một lần ——

Không đợi được câu trả lời của Thi Phong, Lâm Tăng tiếp tục nói: “Thi Phong, hãy tin tôi, trên thế giới không có chuyện trùng hợp như vậy. Tối hôm nay hãy uống ít thuốc ngủ, ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai mọi thứ đều sẽ ổn thôi.”

Tố chất tâm lí của Thi Phong rất tốt, khả năng điều chỉnh và tự chữa trị cũng rất tốt, nghe ý kiến của Lâm Tăng xong, cảm xúc của cô ổn định lại rất nhiều.

Thật vậy, trên thế giới không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, dù có, cũng không thể rơi vào cô được.

Người đàn ông kia, cô đã sớm không nhớ rõ diện mạo, cho nên, Mạc Nghịch chắc chắn không phải người đó.

***

Sau khi Thi Phong rời khỏi, Mạc Nghịch cũng gọi điện thoại cho người nhà.

Mạc Nghịch sinh ra ở Hàng Châu, nhưng anh lại không phải người phía Nam, cha mẹ anh đều là người Lan Châu, vì công việc mới chuyển đến Hàng Châu.

Mạc Nghịch có một người chị, năm nay đã bốn mươi tuổi.

Trước kia, anh và chị cùng nhau cứu cô bé kia khỏi tay bọn buôn người.

Khoảng thời gian đó Mạc Nghịch không nhìn thấy gì nên vẫn ở lại căn nhà ở Hàng Châu.

Ngày đó, Mạc Uyển và Mạc Nghịch đến bệnh viện khám lại, từ bệnh viện về nhà, phải đi qua một con đường hẻo lánh ở vùng ngoại thành.

Trên con đường ấy, anh lần đầu tiên nghe được tiếng khóc của cô.

Mạc Nghịch gọi điện về nhà, Mạc Uyển nghe điện thoại.

Mạc Nghịch hỏi thẳng: “Chị còn nhớ cô bé năm đó trông như thế nào không?”

Mạc Uyển bị Mạc Nghịch hỏi mà giật mình, nửa năm không gọi về nhà, vất vả lắm mới một cú điện thoại, lại là hỏi chuyện mấy trăm

năm trước?

Hơn nữa, cô chỉ gặp cô bé kia có một lần, lúc ấy đầu tóc cô bé kia rối bù, làm sao cô có thể nhìn thấy bộ dạng chứ.

Mạc Uyển trả lời Mạc Nghịch: “Chị không nhớ rõ lắm, chị chỉ gặp qua cô bé có một lần, không phải sau đó em dẫnngười ta đi sao.”

Mạc Nghịch hỏi: “Vậy chị biết tên cô bé là gì sao?”

Mạc Uyển: “Em không biết thì sao chị biết được. Chị đưa cô bé đến cục công an, cô bé chết sống không chịu mở miệng, trên người cũng không có chứng minh thư, cảnh sát hỏi gì cũng không nói.”

Mạc Nghịch nói: “Biết rồi. Cúp máy đây.”

“Này, em ——”

Mạc Uyển chưa kịp nói gì, Mạc Nghịch đã cúp điện thoại.

Nghe thấy tiếng tút tút trong điện thoại, Mạc Uyển bất đắc dĩ thở dài.

…

Thi Phong nghe theo lời Lâm Phong, trước khi đi ngủ uống một liều thuốc ngủ, ngủ thẳng đến buổi chiều hôm sau.

Lúc tỉnh dậy, cảm xúc của Thi Phong đã ổn định.

Cô cảm thấy, hôm qua quả thật là mình đã quá mức nhạy cảm rồi.

Phải, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được.

Mạc Nghịch nói “em chính là mẹ đứa bé”, nhất định chỉ là thuận miệng, không có ý gì khác.

Dù sao, cách thức nói chuyện của anh ta luôn khác người như vậy.

Thôi miên mình cả ngày như vậy, Thi Phong cũng hoàn toàn bình thường.

Từ thứ Hai đến thứ Sáu, Thi Phong sống rất tốt.

Thi thoảng cô gặp Mạc Nghịch, nhưng cô không trốn tránh.

Hôm thứ Sáu, Thi Phong dẫn Mạc Nam Kiêu xuống tầng chờ Mạc Nghịch, đến khi anh đến, Thi Phong hỏi: “Ngày mai là ngày mở triển lãm tranh của anh phải không?”

Mạc Nghịch gật đầu, “Ừ.”

Thi Phong nói: “Vậy ngày mai tôi sẽ dẫn em gái đến. Mấy giờ thì bắt đầu?”

Mạc Nghịch nói: “8 rưỡi, buổi sáng.”

Thi Phong cười nói: “Vậy mai gặp lại.”

Nói chuyện với Mạc Nghịch xong, Thi Phong ngồi xổm xuống, nắm tay Mạc Nam Kiêu, chào tạm biệt cậu.

“Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại, Nam Kiêu, em chào tạm biệt cô đi, được không? Nào?”

Thi Phong dịu dàng dỗ cậu, thuận tiện làm mẫu động tác chào tạm biệtcho cậu.

Mạc Nam Kiêu không làm theo yêu cầu của Thi Phong, cậu chết sống giữ chặt tay Thi Phong, nói thế nào cũng không chịu thả ra.

Thi Phong hơi rút tay, cậu sẽ càng ra sức giữ chặt hơn.

Thi Phong bất dắc dĩ: “Nam Kiêu, cô cũng phải về nhà mà.”

Mạc Nam Kiêu giơ tay lên chỉ vào xe của Mạc Nghịch. Điều cậu muốn nói, thể hiện rất rõ ràng.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 10

Thi Phong cứng người, tiến thoái lưỡng nan.

Cô liếc qua Mạc Nam Kiêu, lại nhìn lướt qua Mạc Nghịch đang ngồi trong xe.

Hiện tại cô không biết nên làm gì.

Mạc Nghịch vẫn không tỏ thái độ, Thi Phong cũng không thể lên xe.

Thi Phong tiếp tục dỗ Mạc Nam Kiêu: “Ngoan nào, em lên xe đi, mai cô trò mình sẽ gặp lại mà, nghe lời nào.”

Mạc Nam Kiêu không nói lời nào, tiếp tục giữ nguyên tư thế kéo Thi Phong, tay còn lại kiên quyết chỉ vào cửa xe.

Đang lúc Thi Phong khó xử, Mạc Nghịch mở miệng: “Lên xe đi.”

Nghe Mạc Nghịch nói vậy, Thi Phong mới mặt dày lên xe.

Cô bế Mạc Nam Kiêu ngồi vào ghế sau, mới đóng cửa xe.

Mạc Nam Kiêu rất vui, ngồi trên xe rồi vỗ tay hai cái.

Thi Phong thấy động tác của cậu, vui mừng khôn xiết.

Cô ôm chầm lấy Mạc Nam Kiêu, cúi đầu thơm cậu một cái. Chụt một tiếng rất vang.

Thơm xong, Thi Phong mới ý thức được mình đang hôn ở đâu.

Cô thơm con trai Mạc Nghịch trước mặt anh, có vẻ không hay lắm…

Nghĩ đến đây, Thi Phong theo bản năng ngẩng đầu nhìn vào gương chiếu hậu, cùng lúc Mạc Nghịch đang nhìn cô qua đó.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Thi Phong nhanh chóng tránh đi.

Nói thật, Thi Phong rất sợ phải nhìn vào mắt Mạc Nghịch.

Ánh mắt anh như có lực hút từ một cơn lốc xoáy, nhìn lâu, cô nhất định sẽ bị cuốn vào.

Chuyện này Thi Phong đã sớm ngộ ra.

Trong khoảng thời gian này, Mạc Nam Kiêu càng ngày càng ỷ lại vào Thi Phong, chuyện này Thi Phong vẫn cảm nhận được.

***

Trên đường về, Mạc Nam Kiêu vẫn tựa vào người Thi Phong, theo ngôn ngữ cơ thể, hành động đó thể hiện sự tin tưởnghoàn toàn từ người dựa với người được dựa.

Thi Phong nhìn Mạc Nam Kiêu, lòng tràn đầy cảm động.

Thi Phong từng dạy không ít trẻ con, nhưng Mạc Nam Kiêu chắc chắn là đứa trẻ cô thích nhất.

Mạc Nam Kiêu dựa vào người Thi Phong trên cả quãng đường đi về nhà, xe dừng trước cửa nhà, cậu vẫn không đứng lên.

Mạc Nghịch xuống xe trước, mở cửa xe, bế Mạc Nam Kiêu đang trên người Thi Phong xuống.

Thi Phong xấu hổ cười cười với Mạc Nghịch, xuống xe bằngtốc độ nhanh nhất.

Thi Phong theo Mạc Nghịch vào nhà, nhiệt độ lạnh như thường, nhưng lúc này, Thi Phong cũng hơi quen hơn.

Trước đây cô bị lạnh run, nhưng bây giờ, không thế nữa.

Sau khi vào nhà, Thi Phong đến trước tủ giày thay đôi dép lê nữ kia, cởi đôi giày cao gót mình đang đi ra.

Hai cha con Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm cô, ánh nhìn chăm chú như vậy làm Thi Phong thấy rất ngượng.

Để bớt xấu hổ, Thi Phong chủ động tìm đề tài nói chuyện.

Cô hỏi Mạc Nghịch: “Bình thường bữa tối hai cha conanh ăn gì? Tôi nấu cho.”

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm cô, gật đầu, “Trong tủ lạnh có thức ăn. Emlàm đại đi.”

Mạc Nghịch không kén ăn, cũng không có yêu cầu đặc biệt gì với đồ ăn, chỉ cần ăn no là được, hương vị thế nào không quan trọng.

Thi Phong gật gật đầu, sau đó vào phòng bếp nấu cơm.

…

Mạc Nghịchcùng chờ trênsofa vớiMạc Nam Kiêu, không ai bắtchuyện với ai.

Hình thức chung sống của hai cha con vẫn như vậy, dù ở lâu cạnh nhau cũng không nói chuyện.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm phòng bếp chốc lát, sau đó quay đầu nhìn về phía Mạc Nam Kiêu: “Con thích cô ấy?”

Mạc Nam Kiêu im lặng mấy chục giây, sau đó gật đầu.

Mạc Nghịch biết, động tác gật đầu này cũng là Thi Phong dạy.

Ởphương diện này, Mạc Nghịch rất khâm phục Thi Phong.

Anh làm cha cũng không dạy được Mạc Nam Kiêu bao nhiêu, Thi Phong lại có thể dạy nhiều như vậy.

Nghĩ đến bộ dáng ngồi xổm kiên nhẫn của Thi Phong khi dạy Mạc Nam Kiêu, Mạc Nghịch không kìm được hơi cong môi, anh tiếp tục hỏi Mạc Nam Kiêu: “Cô ấy làm mẹ con, được chứ?”

Lúc này đây, Mạc Nam Kiêu không chút do dự gật gật đầu, gần như là làm theo bản năng.

Mạc Nghịch nhìn biểu cảm của đứa bé, cười nói: “Cô ấy chính là mẹ con.”

***

Thi Phong nấu xong bữa tối rất nhanh.

Vừa hay trong tủ lạnh có đồ mới mua, cô nấu hai món vàmột nồi cháo to.

Đây là lần đầu tiên Mạc Nghịch ăn cơm Thi Phong nấu, dù vị có thế nào anh cũng không khen được một câu.

Nhưng anh ăn rất nhiều. Ăn xong chút cơm, Thi Phong thu dọn hết, chuẩn bị đi về.

Kết quả, Mạc Nam Kiêu lại kéo cô lại.

Lúc này đã hơn bảy giờ, đến giờ Mạc Nam Kiêu đi ngủ.

Lúc Thi Phong ngồi xổm xuống thay giày, bị Mạc Nam Kiêu kéo tay lại.

Thi Phong dịu dàng nhìn Mạc Nam Kiêu, “Nam Kiêu, làm sao vậy? Cô phải về nhà, mai chúng ta còn gặp lại nhau mà.”

Mạc Nam Kiêu không đáp lại, rasức túm tay Thi Phong kéo lên trên tầng.

Mạc Nghịch đi đến trước mặt Thi Phong nói: “Đừng đi nữa.”

Thi Phong nói: “Tôi…”

“Em ngủ với Nam Kiêu. Tôi ngủ một mình.” Mạc Nghịch cắt ngang lời cô.

Có Mạc Nghịch cam đoan, Thi Phong yên tâm hơn nhiều.

Lạinhìn vẻ mặt đầy chờ mong của Mạc Nam Kiêu, cô không đành lòng từ chối.

Thế nên… Thi Phong ở lại.

Thi Phong dắt Mạc Nam Kiêu đến phòng trên tầng, kiên nhẫn tắm rửa, thay quần áo cho cậu, sau đó kể truyện cổ tích dỗ cậu ngủ.

Làm xong, Thi Phong đổ mồ hôi đầm đìa, còn có vài sợi tóc dính lên hai má.

Vừa ra khỏi phòng ngủ của Mạc Nam Kiêu đã gặp Mạc Nghịch.

Cô lùi lùi ra sau, cười nói với anh: “Bé ngủ rồi.”

Mạc Nghịch gật gật đầu, anh bước vài bước về phía trước, giơ tay đặt lên trán Thi Phong, lau nhẹ vài cái.

Mồ hôi trên trán dính hết sang lòng bàn tay anh.

Có lẽ là vì động tác của Mạc Nghịch quá đỗi dịu dàng, hồi lâu Thi Phong vẫn không có phản ứng lại.

Hai người cứ đối mặt như vậy, ánh mắt chạm nhau, không khí rất khó tả.

Cuối cùng tiếng chuông điện thoại của Thi Phong vang lên phá tan bầu không khí này.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Thi Phong tỉnh táo lại, cúi đầu lôi di động từ túi quần ra, nhận điện thoại.

Là cuộc gọi của Thi Vũ.

Vừa mới nghe bên kia đã vội vội vàng vàng hỏi: “Chị, chị ở đâu? Sao còn chưa về nhà?”

Thi Phong nói: “Chắc tối nay chị không về đâu. Em ngủ trước đi, sáng mai chị gọi em đến chỗ triển lãm tranh.”

Vừa nghe Thi Phong nói không về nhà, Thi Vũ lập tức bùng cháy: “Ấy, không đúng… Chị, có phải chị đang ở cùng đàn ông không? Chuyện thế nào?”

Giọng Thi Vũ hơi to, lúc này không khí chung quanh lại rất im lặng. Thi Phong chắc chắn Mạc Nghịch đã nghe thấy.

Cô theo bản năng nhìn lướt qua Mạc Nghịch, nhỏ giọng nói với Thi Vũ: “Không nói nữa, sáng mai chị gọi cho. Emở nhà một mình nhớ đóng kĩ cửa sổ, khóa cửa cẩn thận vào. Chị cúp đây.”

Tránh cho Thi Vũ nói lời nào gây hiểu lầm, Thi Phong quyết đoán dập máy.

Trong lúc đó Mạc Nghịch vẫn nhìn chằm chằm Thi Phong không dời mắt, thấy cô nghe điện thoại xong, Mạc Nghịch nói: “Đi theo tôi.”

Thi Phong cầm di động, theo Mạc Nghịch tới phòng ngủ của anh.

Vừa đến cửa, Thi Phong dừng lại.

Mạc Nghịch một mình vào phòng, cầm một cái áo phông màu đen trong tủ ra đưa cho Thi Phong.

Anh nói: “Áo ngủ.”

Thi Phong nói: “Cảm ơn. Tôi đi ngủ đây.”

…

Trong phòng ngủ của Mạc Nam Kiêu có phòng tắm và buồng vệ sinh, Thi Phong thoải mái tắm rửa trong đó.

Tắm xong, cô mặc cái áo phông Mạc Nghịch đưa cho.

Mạc Nghịch rất cao, Thi Phong mặc áo của anh chẳng khác nào đang mặc một cái váy ngủ.

Xác định chiều dài không thành vấn đề, Thi Phong nhanhchóng giặt sạch nội y rồi phơi ngoài ban công.

May mà trong phòng Mạc Nam Kiêu có đủ, bằng không Thi Phong xấu hổ chết mất.

Haiz, thế mà cô lại mặc quần áo của Mạc Nghịch, lại còn không mặc gì bên trong nữa chứ.

Hành vi này quá mức mờ ám. Càng nghĩ càng xấu hổ.

***

Mạc Nghịch tắm qua bằngtốc độ nhanh nhất.

Tắm xong, anh thay một bộ quần áo ngủ, lấy hộp thuốc lá và cái bật lửa từ tủ đầu giường ra, bắt đầu hút thuốc.

Hút xong mấy điếu, Mạc Nghịch bật máy tính lên, mở chương trình giám sát ra.

Trong phòng ngủ của Mạc Nam Kiêu có cài camera siêu nhỏ, bật 24/24.

Trước kialà do Mạc Nghịch lo vềtình trạng đặc biệt của Mạc Nam Kiêu, không ngờ bây giờ lại có tác dụng khác.

Camera cài ngay trên đầu giường, Mạc Nghịch vừa mở ra đã thấy cặp đùi và đôi chân thon thảcủa Thi Phong lộ ra ngoài.

Chân Thi Phong rất đẹp, lần đầu tiên Mạc Nghịch nhìn thấy cô, thứ thu hút anh trước tiên chính là đôi chân của cô.

Thật sự đẹp vô cùng, không phải loại gầy da bọc xương, cũng không béo.

Đường cong nuột nà, tỉ lệ cân đối.

Chân cô rất nhỏ, nhưng vẫn có thịt, đầu ngón chân hồng hồng, nhìn mềm mại thích mắt.

Mạc Nghịch hút thuốc càng lúc càng mạnh, trung khu thần kinh hưng phấn không kìm lại được, anh rít năm sáu hơi, khép miệng lại, để khói tràn ra ngoài từ khoang mũi.

Như vậy, thoải mái hơn.

…

Thi Phong không quen giường, sáu giờ sáng hôm sau đã tỉnh dậy.

Sau khi dậy, việc đầu tiên cô làm chính là chạy ra ban công lấy nội y hôm qua phơi, nhanh chóng mặc vào.

Thay quần áo xong, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô gọi điện cho Thi Vũ, giục cô rời giường, hẹn gặp mặt ở tiền sảnh của khu triển lãm.

Mạc Nghịch cũng dậy rất sớm, hôm nay anh đã cạo râu, mặc một bộ quần áo thể thao, thoạt nhìn trẻ trunghơn nhiều.

Thi Phong đi đến, cười khen anh: “Hôm nay anh đẹp trai lắm.”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Thi Phong hỏi: “Bình thường anh và Nam Kiêu ăn sáng món gì? Nói tôi làm cho.”

Mạc Nghịch nói: “Uống sữa.”

Thi Phong: “… À, vậy sao.”

Vì thế, Thi Phong uống một ly sữa vớihai người họ,ăn một quả trứng gà, xem như đã xong bữa sáng.

Xong xuôi, ba người xuất phát đến chỗ triển lãm tranh.

Trên đường, Mạc Nghịch nhận bốn năm cuộc điện thoại, đều là cuộc gọi từ người phụ trách buổi triển lãm, nghe nội dung nói chuyện thì hình như là đang thương lượng các công việc liên quan đến buổi triển lãm.

Mạc Nghịch dựng xe ở bãi đỗ xe, Thi Phong dắt Mạc Nam Kiêu đi theo Mạc Nghịch đến cửa phòng triển lãm Thi Vũ đã đợi hơn mười phút, đang chuẩn bị gọi điện thoại giục Thi Phong thì thấy cô.

Cùng lúc đó, Thi Vũ cũng thấy được thần tượng nhiều năm của mình, còn cả con riêng của thần tượng nhà cô.

Đầu óc nhanhchóng hoạt động, đêm qua lúc cô gọi điện cho Thi Phong liền đoán được chị cô chắc chắn sẽ qua đêm ở nhà Moniki.

“Chị!”

Thi Vũ kêu lên, sau đó vẫy vẫy tay với Thi Phong.

Lúc này Thi Phong cũng nhìn thấy Thi Vũ, cô đưa tay Mạc Nam Kiêu cho Mạc Nghịch, cười nói với anh: “Tôi đến chỗ em gái.”

Mạc Nghịch gật gật đầu. “Đi đi.”

Thi Phong chạy chậm đến chỗ Thi Vũ, vừa dừng lại, Thi Vũ đã túm chặt cánh tay cô, bắt đầu hóng chuyện.

“Chị, cả đêm qua chị ở nhà nam thần nhà em sao? Hai người cô nam quả nữ ở riêng với nhau có làm gì không? Hê… Có củi khô bénlửa không?”

Thi Phong bó tay với cách dùng từ của Thi Vũ, “Suy nghĩ của em có thể trong sáng một chút được không.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 11

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Vũ cười hì hì, vỗ mạnh mấy phát vào tay Thi Phong.

“Chẳng phải là em đang nghĩ cho chị đấy sao, Moniki là nam thần đó. Củi khô bén lửa với anh ấy là việc bao nhiêu người tha thiết ước mơ đó!”

Thi Phong nhìn vẻ háo sắc của Thi Vũ, không nhịn được lườm một cái, “Là em tha thiết ước mơ chứ gì.”

Thi Vũ tỏ vẻ bị đi guốc trong bụng, “Được, được, là em tha thiết ước mơ. Nhưng trong mắt nam thần chỉ có mỗi mình chị thôi.”

Nói tới đây, Thi Vũ giơ tay chỉ vào Mạc Nghịch đang đứng sau lưng Thi Phong.

Mạc Nghịch chỉ nghe thấy bốn chữ “tha thiết ước mơ”, anh nhìn lướt qua Thi Vũ, mỉm cười với cô.

Thi Vũ ngẩng đầu nhìn Mạc Nghịch, háo sắc mất một lúc cũng không có phản ứng gì.

Thi Phong đứng bên cạnh vô cùng bất lực, cô giơ tay chọc chọc vào cánh tay Thi Vũ, Thi Vũ mới hoàn hồn.

Sau đó, Thi Vũ tự giới thiệu với Mạc Nghịch: “Xin chào, em là Thi Vũ. Là fan của anh.”

Mạc Nghịch gật gật đầu với Thi Vũ, không đáp lại gì nhiều.

Mạc Nam Kiêu nhìn thấy Thi Phong bèn thảtay Mạc Nghịch ra, đi lên nắm chặt tay Thi Phong.

Thi Phong cảm thấy có một bàn tay mềm mềm nhỏ nhỏ nắm tay mình, theo bản năng cúi đầu xuống nhìn, đúng lúc Mạc Nam Kiêu cũng đang nhìn cô.

Thi Phong cười với Mạc Nam Kiêu, rồi ngẩng đầu nhìn Mạc Nghịch.

“Chúng ta vào được chưa?”

Mạc Nghịch gật đầu, “Theo tôi.”

***

Từ lúc nhìn thấy Mạc Nghịch, Thi Vũ bắt đầu nổi máu háo sắc, mắt chưa hề dời khỏi anh.

Dù sao là thần tượng mình hâm mộ nhiều năm, cuối cùng cũng thấy mặt, không kích động mới là lạ.

Tuy từ giờ đến lúc bắt đầu triển lãm còn một khoảng thời gian khá dài, nhưng trong sảnh đã có rất nhiều người.

Có thể thấy, Mạc Nghịch rất có tiếng tăm trong giới.

Vào không bao lâu, Mạc Nghịch đã bị nhân viên công tác gọi đi.

Anh vốn muốn dẫn Mạc Nam Kiêu theo rồinhờ nhân viên công tác chăm sóc, nhưng Mạc Nam Kiêu chết sống không chịu buông tay Thi Phong ra.

Thi Phong thấy đứa bé như vậy cũng không đành lòng đẩy cậu ra.

Vì thế, cô nói với Mạc Nghịch: “Để tôi trông Nam Kiêu cho. Dù sao tôi cũng không biết thưởng thức tranh. Không sao cả.”

Mạc Nghịch nói: “Có em.”

Thi Phong không hiểu: “… Hả? Cái gì có tôi?”

Mạc Nghịch nói: “Trong tranh.”

Thi Phong nửa hiểu nửa không gật đầu: “À.”

…

Thi Vũ đứng cạnh nghe bọn họ nói chuyện, con tim kích động muốn rú lên.

Đợi Mạc Nghịch đi, Thi Vũ chạy nhanh đến trước mặt Thi Phong thầm thì.

“Chị chị chị, em phát hiện nam thần nhà em thích chị đấy. Ánh mắt anh ấy nhìn chị, ầy… mê người cực.”

Thi Phong bất đắc dĩ nhìn Thi Vũ: “Chị không thấy anh tacó gì không bình thường cả. Chị thấy em mới không bình thường ấy.”

Thi Vũ: “…”

Thi Phong lạnh lùng nói với Thi Vũ: “Ngắm tranh đi.”

Thi Vũ thấy tâm trạng Thi Phong không tốt, không dám nói gì nữa, đành ngoan ngoãn đi xem triển lãm tranh.

Thi Vũ có niềm đam mê rất lớn với mĩ thuật tạo hình, nhanh chóng đi vào thế giới của mình.

Thi Phong không hiểu gì về mĩ thuật tạo hình, nhìn một lúc cũng không thấy có manh mối gì, chỉ đơn giản cưỡi ngựa xem hoa.

Cô dắt Mạc Nam Kiêu vào sảnh bày tranh.

Đây không phải lần đầu tiên cô thấy tranh của Mạc Nghịch, cô sớm biết Mạc Nghịch rất có tài, giống như mọi người vẫn hay nói —— trong mỗi bức tranh của anh đều có linh hồn.

Mạc Nam Kiêu có hứng thú rất lớn với hội họa, thật ra, cậu đã xem gần hếttranh của Mạc Nghịch.

Dù vậy, cậu vẫn vô cùng nghiêm túc xem hết tất cả các bức tranh trong triển lãm.

Thi Vũ tốn hơn ba tiếng để xem hết tranh trong phòng triển lãm.

Thi Vũ tìm thấy Thi Phong và Mạc Nam Kiêu đang ở chỗ nghỉ, bèn đi rangồi bên cạnh Thi Phong.

Lúc trước Thi Vũ chỉ mải háo sắc nhìn Mạc Nghịch, bây giờ cuối cùng cũng có thời gian nhìn Mạc Nam Kiêu.

Cô nhìn chằm chằm Mạc Nam Kiêu trong chốc lát, cảm thấy đứa bé này nhìn rất quen.

Thi Vũ huých huých khuỷu tay vàoThi Phong, “Ờ, chị… Chị có thấy hình như con của nam thần có nét giống em không…”

Thi Phong quay đầu nhìn Thi Vũ, “Ý em muốn nói là em sinh ra nó?”

Thi Vũ vội vã xua tay, “Không không không, sao có thể… Em chỉ nói thế thôi mà.”

Mạc Nam Kiêu vẫn im lặng, cả một ngày cũng không nói một câu.

Mạc Nghịch vẫn còn bận rộn, giữa trưa, Thi Phong và Thi Vũ dắt Mạc Nam Kiêu ra ngoài ăn trưa.

Mạc Nam Kiêu ăn trưa xong bắt đầu mệt, Thi Phong sao nỡ nhẫn tâm nhìn đứa bé bị mệt mỏi, không chút nghĩ ngợi đưa Mạc Nam Kiêu về nhà cô.

***

Mạc Nghịch ở phòng triển lãm cả ngày, lúc kết thúc cũng đã támgiờ tối.

Thật ra Mạc Nghịch thấy kiểu hoạt động này rất phiền, thần kinh đại não không ngừng căng ra, lại không được hút thuốc, rất khó chịu.

Đi từ sảnh đến bãi đỗ xe dưới đất chỉ mất haiphút, anh đã hút xong một điếu thuốc.

Hút xong, Mạc Nghịch thấy thoải mái hơn một chút.

Sau khi lên xe, anh châm điếu thứ hai.

Vừahút thuốc, vừa gọi điện cho Thi Phong. Tút tút tút ba tiếng mới có người nghe.

Qua điện thoại, giọng nói của Thi Phong vẫn ấm áp dịu dàng, “Nam Kiêu ở nhà tôi, ăn tối xong thì bé ngủ rồi, anh có đến đây không?”

Nghe thấy giọng nói của Thi Phong, cơ thể Mạc Nghịch bất chợt trào lên cảm giác trống trải khó hiểu.

Anh hít một hơi thuốc, hơi ổn định lại tâm trạng, “Đi.”

Thi Phong nói: “Để tôi nhắn địa chỉ cho anh… Anh lái xe cẩn thận chút nhé.”

Mạc Nghịch nói: “Biết.”

Ý của Mạc Nghịch là anh biết địa chỉ nhà cô.

Dù sao cũng đã chở cô về vài lần, anh đã sớm nhớ kĩ.

Nhưng, Thi Phong không hiểu ý của anh.

Cô “Vâng” một tiếng, “Tôi nhắn tin địa chỉ cho, hẹn gặp lại.”

Điện thoại vừa cúp không đến một phút, Thi Phong lập tức nhắn địa chỉ nhà cô đến.

Mạc Nghịch nhìn lướt qua địa chỉ, nhếch miệng cười, sau đó ném điện thoại sang ghế bên cạnh, khởi động xe.

…

Thi Vũ nghe Thi Phong nói Mạc Nghịch sẽ đến, kích động đến thiếu chút nữa nhảy lên.

“Chị, đánh em đi, em cảm thấy em đang nằm mơ. Sinh thời, nam thần nhà em sẽ đến nhà chúng ta. Ôi, thật vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Thi Phong: “…”

Tâm trạng này của Thi Vũ, Thi Phong thật không tài nào hiểu được.

Thi Vũ mê mẩn trong chốc lát, rồi vội vàng chạy đidọn dẹp phòng khách.

Cô nói: “Nam thần nhà em đến làm khách, em phải nhanh chóng dọn dẹp đã.”

Thi Phong: “…”

Chưa đến ba mươiphút, Mạc Nghịch đã đến. Sau khi chuông cửa vang lên, Thi Vũ chạy như điên ra mở cửa.

Thi Phong quả thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn bộ dáng háo sắc của Thi Vũ, cô vô cùng bất đắc dĩ.

“Thầy Mạc, mời vào mời vào.”

Thi Vũ tuy háo sắc, nhưng may mà vẫn còn ứng đối được trong những lúc quan trọng.

Cô cũng không gọi Mạc Nghịch là “nam thần” như lúc trước mà rất lịch sự gọi anh là “thầy Mạc”.

Trướcviệc này, Thi Phong vẫn có vẻ vui mừng.

Sau khi Mạc Nghịch vào, Thi Phong hỏi anh: “Nam Kiêu đã ngủ rồi, anh có đưa em ấy về không…”

“Đừng về! Thầy Mạc, thế này đi, anh và Nam Kiêu ngủ trong phòng chị em, còn để chị em sang phòng em là được.”

Mạc Nghịch còn chưa trả lời, đã bị Thi Vũ cướp lời trước.

Thi Phong lườm Thi Vũ một cái sắc lẻm, định giải thích với Mạc Nghịch, “Thật ra sáng mai anh lại…”

“Vậy ở lại.” Mạc Nghịch ngắt lời Thi Phong: “Tôi đói.”

Thi Vũ nói: “Đói bụng thì ăn cơm thôi! Ai, nhưng hình như trong nhà không còn thức ăn…”

Cô tỏ vẻ tiếc nuối, sau đó nhắc nhở Thi Phong, “Chị, chibằng chị dẫn thầy Mạc ra ngoài ăn cơm đi, để em trông Nam Kiêu cho. Dù sao bé cũng đang ngủ, không có chuyện gì đâu. Chị mời thầy Mạc ăn bữa cơm đi, coi như cảm ơn chuyện anh ấy mời chúng ta đến buổi triển lãm.”

Thi Phong: “…”

Nói đến mức này rồi, nếu cô cự tuyệt thì có vẻ là cô là loại không có lương tâm.

Thế nên Thi Phong ra ngoài ăn cơm vớiMạc Nghịch.

Trước đó bọn họ đã từng ăn với nhau, nhưng lúc ấy có Mạc Nam Kiêu ở cạnh, nên không xấu hổ như bây giờ.

Tình huống trước mắt, chỉ có hai người bọn họ… Thi Phong chỉ nghĩ thôi cũng thấy không tự nhiên.

***

Mạc Nghịch đi ra ngoài cùng Thi Phong, lúc đến cửa tiểu khu, Thi Phong hỏi anh: “Trừ mónChiết, anh còn thích món nào nữa không?”

Mạc Nghịch dừng chân, chắn trước mặt Thi Phong, mắt sáng như đuốc: “Em.”

“… Vâng?” Thi Phong nhíu mi.

Mạc Nghịch lại bước đến gần, “Ăn em.”

Lời này làm Thi Phong đỏ mặt, đang lúc cô xấu hổ, Mạc Nghịch lại nhẹ nhàng thì thầm: “Mì emlàm.”[1]

[1] Cấu trúc câu, từ củaTrung Quốcngược lại so với Việt Nam (hao hao cấu trúc tiếng Anh), nguyên gốc là như này:

– Nghịch: Ăn ngươi (吃你)

– Phong: …

– Nghịch: Ngươi làm đích mì (你做的面)→ Mì em làm

Từ “ngươi”你ở cuối câu trước và đầu câu sau, tức là thực ra đây chỉ là câu nam chính chưa nói hết “Ăn ngươi… làm đích mì” (吃你。。。做的面)→ “Ăn mì em làm” mà thôi =)))))) Mình chú thích vào vì sợ có người không hiểu sự liên quan của nó thôi:3

Nóihết cả câu,Thi Phong cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Bên kia có siêu thị, chúng ta đi mua mì và thức ăn rồi về nhà tôi làm cho anh.”

Mạc Nghịch nói: “Được.”

Sau đó, hai người cùng vào siêu thị.

Sau khi mua thức ăn và mì xong, Mạc Nghịch kéo Thi Phong đến chỗ bán đồ dùng hàng ngày.

Anh vừa đi vừa ném đồ vào giỏ. Kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, quần lót…

Lúc anh ném quần lót vào rổ, Thi Phong xấu hổ nhìn sang chỗ khác.

Cô không biết Mạc Nghịch muốn làm gì, nhưng lại ngại không dám hỏi.

Từ đầu đến cuối Mạc Nghịch làm rất thản nhiên, lúc tính tiền, anh đưa thẻ của mình ra.

Thi Phong ái ngại nói: “Nên đểtôi trả thì hơn.”

Mạc Nghịch nói: “Tiền tôi đốt không hết.”

Một câu, năm chữ làm Thi Phong nghẹn lời.

Ra khỏi siêu thị, Mạc Nghịch đột nhiên nói với Thi Phong: “Tốinay, em ngủ với em gái em nhé.”

Thi Phong kinh ngạc: “Anh muốn ở lại à?”

Mạc Nghịch hỏi cô: “Không được à?”

Thi Phong lắc đầu: “Không không, nếu anh không ngại đương nhiên có thể ở lại.”

…

Lúc Mạc Nghịch và Thi Phong về, Thi Vũ trợn to mắt.

Cô hỏi Thi Phong: “Hai ngườiăn xong rồi?”

Thi Phong nói: “Chưa, Mạc tiên sinh đột nhiên muốn ăn mì, chị và anh ấy đến siêu thị mua nguyên liệu.”

Thi Vũ nhìn gói to trên tay Mạc Nghịch, bừng tỉnh, “À—— thì ra thầyMạc muốn chị em hạ diện cho anh ấy ăn[2]!”

[2] Câu này là我姐下面给你吃吧(ta tỷ hạ diện cho ngươi ăn). Thực ra từ面có 2 nghĩa hiểu,nghĩa 1 là bề mặt, nghĩa thứ 2 là mì. Nên cụm “hạ diện”下面có thể hiểu là “phần phía dưới” hoặc “nấumì”:v Tương ứng, cả câu cũng2 nghĩa, nghĩa đen là nấu mì cho bạn ăn, nghĩa bóng đen tối là…. cho bạn ăn phần phía dưới (ở đây nói thẳng ra là “húp sò”~) ///v/// Để cho tiện thì mình sẽ để theo phiên âm Hán Việt là “hạ diện” nhé:3

Thi Phong lập tức xấu hổ, cô trừng Thi Vũ một cái, “Đừng nói lung tung.”

Mạc Nghịch thực thản nhiên nói: “Ừ, hạ diện.”

Tư duy của Mạc Nghịch rất đơn giản, hiểu những lời này hoàn toàn theo nghĩa đen.

Hơn nữa, anh cũng không biết lời này còn nghĩa nào khác.

Thi Vũ bị câu nói Mạc Nghịch làm cho bật cười, cô chống tay lên vai Thi Phong, vừa cười vừa nói: “Chị, chị làm nhanh đi, thầy Mạc muốn chị hạ diện cho anh ấy đó.”

Thi Phong hất tay Thi Vũ xuống: “Được, chị biết rồi, chị đi nấu đây!”

Nói xong, cô cầm nguyên liệu chạy vào phòng bếp.

Thi Vũ thu ánh mắt từ trên người Thi Phong về, quay đầu sang nhìn Mạc Nghịch, cô nói: “Thầy Mạc, anh vào ngồi chờ đi! Chị em hạ diện xong nhanh lắm.”

“Ừ.”

Mạc Nghịch gật đầu với Thi Vũ, sau đó đi theo Thi Phong vào trong bếp.

Thi Vũ một mình đứng trong phòng khách, nhớ đến ánh mắt Mạc Nghịch nhìn Thi Phong, cười toe toét.

“Nhất định vô cùng hấp dẫn… He he he…”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 12

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Phong vừa lấy mì ra khỏi túi, Mạc Nghịch đã bước vào.

Anh đến bên cạnh Thi Phong, nhìn chằm chằm cô một lát, “Thêm một quả trứng gà.”

Thi Phong “Ừ” một tiếng, nói: “Biết rồi.”

Thật ra Thi Phong không giỏi nấu nướng, mì coi như là món cô am hiểu nhất.

Phải miễn cưỡng lắm cô mới làm cácmón khác.

Lúc Thi Phong nấu mì, ánh mắt Mạc Nghịch vẫn dán lên người cô, không rời đi dù chỉ một giây.

Thi Phong có thể cảm nhận được ánh mắt của Mạc Nghịch, đây cũng không phải lần một lần hai, nên cô bình tĩnh hơn trước rất nhiều.

Mì nấu xong rất nhanh, Thi Phong đổ ra một cái bát to, đặt lên bàn.

Cô quay đầu liếc nhìn Mạc Nghịch, giục: “Ăn đi.”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Thi Phong cũng không định đứng ở đây nhìn Mạc Nghịch ăn, cô nấu mì xong bèn đi ra ngoài.

…

Đến phòng khách, Thi Vũ lập tức giữ cô lại.

Thi Phong bất đắc dĩ, “Lại sao thế?”

Thi Vũ nghiêm trang hỏi cô: “Sao chị không ngồi cùng với anh ấy? Chị có biết ăn mì một mình cô đơn đến mức nào không?”

Cách dùng từ của Thi Vũ làm Thi Phonggiật mình.

Cô lườm Thi Vũ một cái, thản nhiên nói: “Không biết.”

Thi Vũ “lên lớp” cô bằng giọng điệu người từng trải: “Chị, chị không thấy sao, nam thần có ý với chị đó. Ánh mắt anh ấy nhìn chị, ôi, em cũng không biết nên hình dung thế nào… Chị phải nắm chắc cơ hội này đó, trăm ngàn đừng để quá khứ níu kéo cuộc đời của mình, tìm bến bờ tốt neo đậu cuộc đời thì em và bố mẹ mới yên tâm được.”

Những lời này, Thi Phong đã từng nghe vô số lần.

Cô đương nhiên biết phải tìm bến bờ tốt thì cha mẹ mới yên tâm được, nhưng tình trạng bây giờ của cô căn bản không thích hợp để yêu đương hò hẹn.

Thi Phong khẽ day trán, “Chị vào phòng ngủ lấy quần áo.”

“Chị à ——”

Thi Vũ còn muốn nói gì đó nữa, Thi Phong đã đi mất.

Cô nhìn bóng lưng Thi Phong thở dài một tiếng.

***

Mạc Nghịch ăn xong bát mì tronghai mươiphút.

Ra khỏi phòng bếp, anh lấy hết đồ vừa mua ở siêu thị ra.

Lúc Mạc Nghịch đi ra, phòng khách đã không còn ai.

Thi Vũ đàm phán thất bại với Thi Phong xong, rầu rĩ không vui về phòng ngủ của mình.

Mạc Nghịch nhìn quanh phòng khách một lượt, sau đó đến trước cửa phòng ngủ của Thi Phong.

Cửa khép hờ, Mạc Nghịch không gõ cửa mà nhẹ đẩy cửa ra rồi bước vào.

Lúc Mạc Nghịch vào, Thi Phong đang lấy đồ lót trong ngăn tủ ra.

Nghe thấy tiếng động, Thi Phong quay đầu nhìn thoáng qua theo bản năng, suýt nữa làm rớt nội y trong tay xuống.

Mạc Nghịch dường như không thấy hành động của mình có gì không ổn, anh nhìn chằm chằm nội y trong tay Thi Phong, “Chỉ lấy nó?”

Thi Phong lập tức để tay ra sau lưng, “Không, còn lấy đồ ngủ nữa.”

Mạc Nghịch gật gật đầu, anh bước lên trước, lấy một cái váy ngủ màu trắng từ trong ngăn tủ ra vắt lên tay cô, che khuất nội y cô đang cầm.

Từ đầu đến cuối Thi Phong rất xấu hổ, cứ cúi đầu, không định mở miệng.

Thấy váy ngủ che nội y rồi, Mạc Nghịch cười như không cười nói với Thi Phong: “Vậy là không thấy nữa.”

Thi Phong nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ nát, không thể không thừa nhận, một lần nữa cô lại bị đánh bại bởi tư duy logic của anh.

Thi Phong ho khan một tiếng, nhìn lên giường, nhìn lướt qua Mạc Nam Kiêu, ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều.

Sự thay đổi trong ánh mắt của Thi Phong đều lọt vào trong mắt của Mạc Nghịch, chỉ thế này thôi, anh đã hoàn toàn chắc chắn: Thi Phong nhất định là cô bé năm đó.

Nghĩ đến đây, ngực Mạc Nghịch nóng lên, anh giơ tay túm lấy cánh tay Thi Phong.

Thi Phong quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn anh: “… Sao thế?”

Giọng của Thi Phong rất nhẹ, toàn bộ lực chú ý của Mạc Nghịch đều tập trung trên môi cô.

Tay anh khẽ chạm vàomôi cô, nói với cô bằng giọng nghèn nghẹn: “Tuần này, emkhông để ý đến tôi.”

Thi Phong nói: “Ngày mai.”

Mạc Nghịch không nói gì, chỉ nhìn cô chằm chằm.

Thi Phong bị ép mắt đối mắt với Mạc Nghịch vài phút, cuối cùng cô không tiếp tục được, bỏ lại câu “Tôi đi tắm”, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Mạc Nghịch đứng ở đó một mình, cảm nóng bức ngột ngạt khó hiểu.

Cảm giác này khó chịu hơn cảm giác thèm thuốc lá nhiều, trước khi gặp Thi Phong, Mạc Nghịch chưa từng trải qua loại cảm giác này.

Không có lửa mà cả người anh vẫn nóng bừng.

Mạc Nghịch nhắm mắt lại, nhớ kĩ lại về cái đêm nhiều năm trước.

Rất nhiều chi tiết anh không nhớ rõ, nhưng anh vẫn nhớ cô nói “Đau” đứt quãng, anh cũng nhớ rõ tiếng khóc và sự run rẩy của cô.

Mạc Nghịch mở to mắt, đưa tay xoa nhẹ mặt, sau đó ra phòng khách.

Anh mở cửa sổ phòng khách, đứng trước cửa sổ châm một điếu thuốc, vừa châm xong lập tức hít nhanh mấy hơi.

Chờ khói thuốc tràn ngập xoang mũi, anh mới thấy thoải mái một chút.

Nhưng, phản ứng sinh lý vẫn quá rõ ràng.

Anh cúi đầu là có thể thấy “túp lều nhỏ” phía dưới.

…

Thi Phong tắm thật thoải mái, cô dùng nước nóng nên khi ra khỏi phòng tắm, mặt vẫn còn hồng hồng.

Thi Phong vừa ra đã ngửi thấy mùi xì gà nồng nặc trong không khí, cô cau mày, vừa vào phòng khách đã thấy Mạc Nghịch đứng trước cửa sổ hút thuốc.

Lúc Thi Phong đi ra, đúng lúc Mạc Nghịch vừa hút xong một điếu, anh vừa quay người thì thấy Thi Phong đứng cách đó không xa.

Vì Mạc Nghịch đang ở đây nên khi tắm xong Thi Phong vẫn mặc nội y.

Váy ngủ của cô dài đến đầu gối, không phải loại váy ngắn quyến rũ.

Nhưng, cô trong mắt Mạc Nghịch lúc này còn quyến rũ hơn là không mặc gì.

Hơn nữa tóc cô còn ẩm, hai má ửng hồng, váy ngủ màu trắng tạo sự tương phản rõ rệt với khuôn mặt của cô bây giờ.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm mặt Thi Phong trong chốc lát, sau lại nhìn xuống chân cô.

Thi Phong bị Mạc Nghịch nhìn chằm chằm, thấy không được tự nhiên, cô kéo kéo váy ngủ, tỏ vẻ thoải mái mở miệng: “Nghỉ sớm một chút.”

Mạc Nghịch gật gật đầu, sau đó ngoắc ngoắc tay với Thi Phong.

“Lại đây.”

Thi Phong đứng bất động: “Có chuyện gì không?”

Mạc Nghịch lặp lại một lần: “Lại đây. Có chuyện.”

Thi Phong nghĩ nghĩ, sau đó bước tới, đến chỗ cách Mạc Nghịch một thước(khoảng 0,23 m)thì dừng lại.

Thi Phong hỏi anh: “Chuyện gì?”

Mạc Nghịch lấy một hộp thuốc lá từ trong túi, rút một điếu ra đưa đến bên miệng Thi Phong, “Há mồm.”

Thi Phong nhăn mặt, “Tôi không hút thật…”

“Há mồm.” Mạc Nghịch cố chấp không chịu buông tha.

Thi Phong bất đắc dĩ, há mồm ngậm lấy điếu thuốc.

Mạc Nghịch vừa lòng nở nụ cười, lấy bật lửa ra châm điếu thuốc bên miệng cô.

Vừa châm xong, Thi Phong theo bản năng hít một hơi.

Lúc phun khói không cẩn thận phun lên mặt Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhắm mắt lại, hưởng thụ ngửi mùi khói thuốc.

Ừm… Thoải mái hơn rồi.

Thấy cơ thể không có phản ứng mãnh liệt như vừa rồi, Mạc Nghịch lấy điếu thuốc trong miệng Thi Phong ra đưa lên miệng mình, hút một hơi.

Mạc Nghịch dùng ngón trỏ chọc chọc lên trán Thi Phong, “Đi ngủ đi.”

Trong nháy mắt, Thi Phong cứng người, động tác này…

Cô hít sâu vài lần, bước nhanh về phòng ngủ của Thi Vũ.

***

Lúc vừa vào cửa, sắc mặt cô không hồng hào như lúc nãy, trắng bệch, không có một chút sức sống.

Thi Vũ thấy Thi Phong như vậy, hoảng sợ, cô túm chặt cánh tay Thi Phong, thân mật hỏi: “Chị, sao sắc mặt chị khó coi thế?”

Ánh mắt Thi Phong dại ra, cô lắc lắc đầu, sau đó trùm chăn qua đầu, nhắm mắt lại ngủ.

Thi Vũ rất lo lắng, nhưng lại không dám quấy rầy cô, chỉ đành tắt đèn giúp cô thoải mái hơn.

Vừa tắt đèn, Thi Vũ chưa ngủ ngay.

Thi Phong trằn trọc trên giường hai tiếng vẫn không ngủ được, đã là mười một rưỡi đêm, Thi Phong đứng lên, men theo vách tường ra phòng khách.

Đèn phòng khách vẫn bật, có lẽ là do lúc nãy Mạc Nghịch không tắt.

Thi Phong ngồi lên sofa, giơ tay lên day dayhuyệt thái dương, đau đầu, mắt cũng đau.

Trạng thái hôm nay của Thi Phong vốn rất ổn, nhưng từ lúc Mạc Nghịch làm động tác đó xong, Thi Phong bắt đầu không bình thường.

Trong trí nhớ, có một người từng làm động tác này với cô.

Lúc đó, cô coi anh ấylà chỗ dựa duy nhất trên thế giới này.

Cuối cùng ——

Thi Phong cúi đầu, cuốn váy lên tận eo.

Vết sẹo trên bụng lộ ra trong không khí, Thi Phong giơ tay lên, chạm nhẹ vào nó.

Cảm giác gồghềkhiến da đầu cô run lên.

Bây giờThi Phong vẫn nhớ lúc dao nhỏ cắt vào bụng cô đau như thế nào.

Tuy được tiêm thuốc tê, nhưng lúc dao giải phẫu chạm vào da thịt, cô vẫn cảm nhận được rất rõ.

Lúc đó, cô mới mười chín tuổi, lại không có ai ở cạnh cô.

Nửa đêm Mạc Nghịch không ngủ được, chuẩn bị ra ngoài hút thuốc.

Anh khẽ mở cửa phòng, đang chậm rãi bước từng bước thì thấy Thi Phong ngồi trên sofa.

Nhìn biểu cảm của cô, có lẽ đang nhớ lại một quá khứ đau khổ nào đó.

Đôichân trần của cô lộ ra bên ngoài, ánh mắt của Mạc Nghịch bị chân cô thu hút trước nhất.

Anh nhìn chằm chằm hai cặp đùi trong chốc lát, ánh mắt chuyển lên trên ——

Sau đó, anh nhìn thấy vết sẹo trên bụng Thi Phong.

Anh nhớ đến lời nói của bác sĩ sáu năm trước: Đẻ mổ, mất máu quá nhiều.

… Là cô.

***

Mạc Nghịch đóng cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng bước đến trước mặt Thi Phong, ngồi xổm xuống, anh đưa tay ra chạm vào vết sẹo trên bụng Thi Phong.

Cảm thấy có thứ gì đó lànhlạnh chạm vào bụng, Thi Phong mới bừng tỉnh.

Cô giật mình hất tay Mạc Nghịch ra, vội vàng kéo váy xuống.

Làm xong mấy động tác này, Thi Phong đứng lên từ sofa.

Mạc Nghịch chắn trước mặt Thi Phong, hai tay giữ lấy vai cô, cúi đầu nhìn vành mắt hồng hồng của cô.

“Em khóc?” Mạc Nghịch hỏi cô.

Thi Phong lắc đầu, “Không, anh nhìn lầm rồi. Khuya rồi, tôi đi ngủ đây, anh cũng sớm ——”

Mạc Nghịch chemiệng Thi Phong lại, không chocô nói tiếp.

Anh nhìn thẳng vào mắt của cô, nói từng chữ: “Tìm thấy em rồi.”

Thi Phong ra sứclắc đầu, “Không phải tôi, anh nhận nhầm người rồi, tôi không phải mẹ đứa bé… Không phải tôi không phải tôi không phải tôi.”

“Vết sẹo này…” Tay Mạc Nghịch chạm vào bụng Thi Phong, “Sao lại có?”

“Mạc tiên sinh.” Thi Phong ra vẻ bình tĩnh gọi tên anh, “Đây là chuyện riêng của tôi, chúng ta không thân thiết đến mức có thể chia sẻ chuyện riêng tư. Tôi không muốn nói, nên anh đừng hỏi tôi nữa.”

“Muốn cãi nhau?” Mạc Nghịch hỏi cô.

Thi Phong nói: “Là anh cãi nhau với tôi. Tôi không muốn nói chuyện riêng của mình cho người ngoài nghe.”

…

Thi Vũ bị đánh thức.

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng động ngoài phòng khách, đưa tay sờ sờ sang bên cạnh, đã không có ai.

Thi Vũ lập tức tỉnh hẳn, cô không kịp đi dép vào, vội mở cửa bổ nhào ra phòng khách.

Vừa xông ra, Thi Vũ lập tức hối hận ——

Cô thấy Mạc Nghịch ôm Thi Phong, hai người đang dính chặt nhau, vừa thấy là biết đương lúc lửa tình bùng cháy.

Thế mà cô lạikhông cẩn thận làm bóng đèn.

Thi Phong và Mạc Nghịch nghe thấy tiếng động lập tức cùng nhau nhìn về phía Thi Vũ.

Thi Vũ cười tủm tỉm vẫy vẫy tay với hai người bọn họ: “… Ờm, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục đi. Em về phòng ngay đây.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 13

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Tiếngcủa Thi Vũ làm Thi Phong và Mạc Nghịch như bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Thi Phong dùng hết sức bình sinh tránh rakhỏi lòng Mạc Nghịch, sau đó theo Thi Vũ về phòng ngủ, để lại Mạc Nghịch đứng một mình trong phòng khách.

Toàn bộ quá trình, Thi Vũ đều nhìn Thi Phong bằngánh mắt hóng chuyện, lúc trở lại phòng ngủ, lập tức bắt đầu quấn lấy Thi Phong hỏi không dứt miệng.

“Chị, chuyện lúc nãy là sao? Có phải em làm hỏng chuyện quan trọng của hai người không?”

Lúc hỏi câu này, Thi Vũ căn bản không chú ý đến sắc mặt trắng bệch của Thi Phong.

Thi Phong không trả lời, cô nằm lên giường, trùm kín chăn qua đầu, ép mình bình tĩnh lại.

Cô không ngừng tự an ủi mình bằng lời khuyên của Lâm Tăng: Đúng vậy, chắc chắn cô sẽ không gặp lại được người ấy.

Người ấy gây ra quá nhiều đau khổ cho cô, chắc chắn cô sẽ không rung động với anh ta lần nữa.

Thi Phong tốn rất nhiều công sức mới ngủ được.

***

Tối đó Mạc Nghịch chỉ ngủ hơn ba tiếng.

Thời gian còn lại, anh đều cố gắng nhớ lại chuyện sáu năm trước.

Lúc đó, anh không nhìn được, cho nên chỉ nhớ rõ giọng nói của cô, cơ mà khi đó cô cũng rất ít nói chuyện…

Trong ấn tượng, lần cô nói nhiều nhất là đêm họ cóquan hệ.

Hômđó Mạc Nghịch phát bệnh, lúc hai người nửa đẩy nửa kéo đã xảy ra quan hệ, có thể là cô sợ hãi, khóc đến nứt gan nứt phổi.

Nhưng càng nghe thấy tiếng khóc của cô, Mạc Nghịch càng hưng phấn, động tác cũng càng lúc càng bừa bãi.

Đó là lần đầu tiên của cô bé đó, cô nói cô rất đau.

Đó cũng là lần đầu tiên của Mạc Nghịch.

Sau nửa đêm, Mạc Nghịch mới bắt đầu tỉnh táo hẳn.

Khi anh ý thức được mình vừa làm gì, căn bản không dám đối mặt cô.

Lúc đó, cô coi anh là chỗ dựa duy nhất trên thế giới này, anh lại vứt cô sangmột bên.

…

Sáng sớm Thi Vũ bận bịu xuống bếp chuẩn bị bữa sáng.

Thi Vũ tràn đầy sức sống, bình thường bữa sáng cũng do cô làm, cho nên bình thường khi Thi Phong rời giường là có thể ăn sáng luôn.

Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu cũng dậy rất sớm, rửa mặt xong, hai cha con cùng vào phòng bếp.

Thi Vũ vốn đang bận làm sandwich, nghe thấy tiếng động bèn quay lại nhìn lướt qua.

Cô cười hỏi Mạc Nam Kiêu: “Sandwich, thích không?”

Mạc Nam Kiêu không đáp lại, cậu nhích lại gần Mạc Nghịch một chút theo bản năng.

Thi Vũ biết tình trạng của Mạc Nam Kiêu nên cũng không thấy quá thất vọng.

Cô mang sandwich đặt lên bàn ăn, nói với Mạc Nghịch: “Thầy Mạc, mời dùng bữa.”

Mạc Nghịch: “Cảm ơn.”

Thi Vũ thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng xua tay, “Không cần không cần, nên làm mà, về sau chúng ta sẽ là người một nhà…”

Những lời này của Thi Vũ xem như chạm đến trái tim Mạc Nghịch, anh hơi mỉm cười, cầm một miếng sandwich đặt vào tay Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu ăn xong lập tức rời đi, Thi Vũ vốn muốn giữ lại, nhưng lại thấy không tiện đành thôi.

***

Thi Phong ngủ đến tận chín giờ.

Lúc cô rời giường, Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu đã đi, hôm nay Thi Vũ có việc ra ngoài, cũng đã đi rồi.

Nhưng, trước khi đi Thi Vũ vẫn để sẵn bữa sáng trên bàn cho Thi Phong.

Nhìn bữa sáng và tờ giấy Thi Vũ để lại trên bàn, Thi Phong vô cùng cảm động.

Hai chị em cô chưa từng cãi nhau, tuy Thi Vũ là em nhưng lại luôn chăm sóc cô.

Đêm qua cãi nhau cùng Mạc Nghịch khiến bây giờ Thi Phong không còn sức lực.

Giải quyết xong bữa sáng, Thi Phong lại gọi cho Lâm Tăng.

Cuộc gọi được nhận, Thi Phong nói với Lâm Tăng: “Tôi thật sự không còn cách nào nữa… Xin anh hãy giúp tôi.”

Lâm Tăng nghe Thi Phong nói vậy, hoảng sợ, anh e hèm, an ủi Thi Phong: “Đừng vội, hôm nay cô có thời gian không? Cô đến chỗ tôi nhé, chúng ta từ từ giải quyết.”

Thi Phong nói: “Tôi có thời gian, lập tức đến ngay.”

“Cô đi đường cẩn thận.” Lâm Tăng dặn dò.

Thi Phong “Vâng” một tiếng, cúp máy.

Cúp máy xong, Thi Phong quaylại phòng ngủ thay đồ.

Vừa mở tủ ra, một cái quần lót nam rơi xuống sàn.

Màu đen, hoàn toàn mới, hình như là Mạc Nghịch mới mua hôm qua…

Thi Phong ngồi xổm xuống nhặt lên, đặt nó sang một bên, lấy một cái váy liền từ trong tủ ra thay.

Thi Phong đi một đôi sneaker,cầm ví ra cửa.

Từ nhà đến chỗ Lâm Tăng cần 40 phút, lúc Thi Phong đến đã là 10 giờ rưỡi.

Năm nay Lâm Tăng ba mươi bảy tuổi, học đại học và nghiên cứu sinh bên Mĩ, cũng coi như là một bác sĩ khá có tiếng trong nước.

Lúc Thi Phong bị trầm cảm, qua vài bác sĩ trị liệu không hiệu quả, cuối cùng Lâm Tăng giúp cô vượt qua.

Thi Phong không có chút địch ý với Lâm Tăng, thậm chí còn có chút dựa dẫm ỷ lại, khi cảm xúc tiêu cực xuất hiện, cô sẽ nói hết với Lâm Tăng.

Thi Phong ngồi đối diện Lâm Tăng, Lâm Tăng bèn bắt đầu hỏi tình hình gần đây của cô.

“Trạng thái gần đây thế nào? Tâm trạng ra sao?”

Thi Phong không trả lời.

Cô cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu hỏi Lâm Tăng: “Có khi nàoanh talà người ấy không?”

Lâm Tăng nhíu mày: “Sao nói như vậy?”

Thi Phong nói: “Cảm giác. Một số động tác của anh tagiống người ấy như đúc. Đêm qua, anh ấy dùng ngón tay chạm chạm vào trán của tôi. Lúc người ấy cứu tôi cũng làm động tác như vậy.”

“Chỉ bằng chuyện này mà cô chắc chắn sao?” Lâm Tăng hỏi Thi Phong, “Có căn cứ khoa học nào không?”

Thi Phong lắc đầu, thấp giọng nói: “Tôi thật sự cảm thấy là người đó.”

“Được, chúng ta coi như anh ta là người năm đó đi.”

Lâm Tăng theo ý Thi Phong tiếp tục nói, “Vậy tiếp theo cô muốn làm gì? Phân rõ giới hạn hay vẫn ở cùng nhau?”

Thi Phong không có cách trả lời câu hỏi này của Lâm Tăng.

Đúng vậy, dù Mạc Nghịch là người ấy, cô có thể làm gì?

Hận anh oán anh ư.

Thấy Thi Phong không nói gì, Lâm Tăng dẫn dắt: “Hiện tại chứng minh mấy chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, dù cho anh ta có phải người năm đó không đều không ảnh hưởng tới cô, không phải sao.”

“Bây giờ cô sống rất tốt, có công tác ổn định, được người nhà quan tâm yêu thương, tương lai cũng rất sáng lạn, cô không nên để quá khứ ràng buộc mình.”

Lâm Tăng nói, “Nếu cô thích anh ta thì đừng lo lắng anh tacó phải người năm đó không. Cảm tình đã có, cô cũng không thể ngừng thích anh ta vì anh ta từng tổn thương mình. Đúng không?”

Lời nói của Lâm Tăng rất có lý.

Thi Phong không phải là người hay luẩn quẩn trong lòng, quá khứ đau khổ rèn luyện cho cô một trái tim rất kiên cường.

Dù gặp chuyện gì, cô luôn có thể nghĩ thông trước tiên, hoặc nhờ Lâm Tăng dẫn dắt mà thông suốt.

***

Khi Mạc Nghịch về nhà thì luôn chờ Thi Phong đến, đợi từ tám giờ đến mười hai giờ, Thi Phong vẫn không có động tĩnh.

Chẳng những không đến, ngay cả một cuộc điện thoại hay một tin nhắn cũng không.

Mạc Nghịch ngồi trước giá vẽ, khua khua bút chì lung tung trên giấy, tốc độ càng lúc càng nhanh, động tác càng ngày càng mạnh.

Cuối cùng, đầu bút bị gãy.

Mạc Nghịch ngừng tay, nhìn lướt qua bức tranh, bực bội ném bút xuống đất.

Rác, toàn là rác.

Anh đưa tay xoa mặt, lấy một cái bật lửa từ túi ra đốt tranh.

Lúc Mạc Nghịch làm mấy động tác này, Mạc Nam Kiêu luôn ngồi bên cạnh nhìn.

KhiMạc Nghịch châm lửa đốt giấy vẽ màu nước, Mạc Nam Kiêu không lộ ra chút sợ hãi nào.

Cậu ngồi yên không nhúc nhích, lửa lan đến chân cũng không chớp mắt cái nào.

…

Tận đến khi trong không khí thoảng mùi thịt cháy, Mạc Nghịch mới ý thức được Mạc Nam Kiêu còn ngồi bên cạnh.

Anh nhìn thấy chân Mạc Nam Kiêu bị cháy, như bừng tỉnh cơn mơ.

Mạc Nghịch xách chậu nước bên cạnh lên, dập tắt ngọn lửa đang cháy bừng bừng.

Mạc Nghịch quỳ xuống trước mặt Mạc Nam Kiêu, nhìn cẳng chân bị đốt cháy, mắt đỏ bừng lên.

Mạc Nghịch không nói hai lời, bế Mạc Nam Kiêu chạy đến bệnh viện.

TừđầuđếncuốiMạc Nam Kiêu không khóc không quậy, nhìn vẻ mặt của cậu không khác khi bình thường chút nào.

Đây là một biểu hiện của trẻ em tự kỉ khiến người đau lòng: Chúng vĩnh viễn không biết cách chia sẻ sựđau đớn khó chịu với người khác, bởi trong thế giới của chúng chỉ có chính bản thân.

Mạc Nghịch phóng xe như bay đến bệnh viện, lúc Mạc Nam Kiêu được đẩy vào phòng cấp cứu, một mình Mạc Nghịch đứng ngoài hành lang.

Anh dựa vào vách tường trắng, cả người mất hết sức lực như bị thoát hết nước.

Mạc Nghịch nhắm mắt lại, hồi tưởng chuyện vừa xảy ra, ngay sau đó, bên tai anh lại vang lêngiọng nói quen thuộc kia.

Nócười dữ tợn: “Mày là kẻ vô dụng nhất thế giới, đốt lửa thiêu con trai mình, mày sống thật quá thất bại. Kẻ như mày, sớm nên chết đi… Bây giờ lên sân thượng bệnh viện, nhảy xuống, coi như tạo phúc cho thế giới này đi.”

Giọng nói này đã không xuất hiện vài tuần, Mạc Nghịch nghĩ nó đã hoàn toàn bị giết chết, không ngờ lại sống lại như thế này.

Tiếng cười dữ tợn đáng sợ không ngừng vang vọng trong tai anh như tiếng nói của ma quỷ.

Mạc Nghịch bịt tai thật chặt, nhắm tịt mắt lại, nó vẫn không biến mất.

Mạc Nghịch thật sự chịu không nổi nữa, anh thấy màng nhĩ như sắp thủng đến nơi.

Anh cắn chặt răng, đập mạnh đầu vào tường.

Liên tục năm sáu lần, tiếng cười kia dần nhỏ đi.

Bác sĩ đến trước mặt Mạc Nghịch, nói với anh: “Tình trạng của con trai anh có chút đặc biệt, cậu ấy không phối hợp, chúng tôi cũng không còn cách nào đành phải dùng thuốc ngủ.”

Mạc Nam Kiêu bài xích người lạ đến mức nào, Mạc Nghịch biết. Bác sĩ làm vậy không có gì đáng trách.

Mạc Nghịch gật gật đầu, một mình ôm Nam Kiêu về phòng bệnh

***

Mạc Nghịch ngồi trước giường bệnh, nhìn chân Mạc Nam Kiêu bị quấn đầy băng vải, cảm giác áy náy như nhấn chìm anh…

Lúc này, giọng nói kia lại vang lên.

“Người làm cha như mày thật quá thất bại, mày xem, con trai mày bị thương đều do mày, mày không yêu nó, chỉ biết làm nó bị thương, mày là đồ vô dụng!”

Mạc Nghịch bật dậy, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Anh chạy như điên, chạy lên sân thượng bệnh viện.

“Lênđi… Nhảy xuống đi, sau đómày có thể được giải thoát.”

Mạc Nghịch suy sụp ngồi bệt trên nền đất xi măng, hai tay ấn huyệt thái dương, cắn răng nhẫn nhịn.

“Thì ra ngay cả can đảm để chết mày cũng không có, quả nhiên là rác rưởi. giống mấy bức tranh của mày, tất cả toàn là rác.”

“Cút —— mày cút cho tao!”

Một câu này, Mạc Nghịch hét như vỡ họng, tiếng cuối cùng lạc hẳn đi.

Mạc Nghịch cố hết sức lấy điện thoại từ túi ra, tìm số của Thi Phong trong danh sách cuộc gọi gần đây.

Tút tút ba tiếng, Thi Phong cuối cùng cũng nhận điện thoại.

“Mạc tiên sinh?” Bên kia điện thoại, giọng nói của Thi Phong vẫn ấm áp nhẹ nhàng như vậy.

Mạc Nghịch ghì chặt tay xuống nền xi măng, khó khăn gọi tên cô: “Thi Phong…”

Thi Phong nghe thấy giọng của Mạc Nghịch, thần kinh lập tức căng thẳng: “Làm sao vậy?”

“Thi Phong, cứu anh. Anh sắp chết rồi.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 14

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Lúc Thi Phong nhận cuộc gọi của Mạc Nghịch là lúc vừa ra khỏi phòng khám tâm lí của Lâm Tăng, đang chuẩn bị đến ga tàu điện ngầm.

Lời cầu cứu qua ống nghe át hết mọi giác quan của Thi Phong.

Cô hít sâu, sau đó hỏi Mạc Nghịch: “Anh ở đâu?”

Nghe thấy giọng nói của Thi Phong, cảm xúc của Mạc Nghịch hơi dịu đi, anh nói: “Bệnh viện lần trước. Sân thượng.”

“Được, tôi biết rồi.”

Thi Phong đáp xong bèn vội vã cúp điện thoại, chạy đến ga tàu điện ngầm khác.

…

Mạc Nghịch ném di động sang một bên, đưa tay xoa trán không ngừng, vẻ mặt đau khổ.

Không nghe thấy tiếng của Thi Phong, anh sẽ khó chịu.

Trong óc như có cái gì nổ tung, trước mắt trắng xóa, bên tai lại vang lên giọng nói đáng ghét kia.

“Mày nghĩ cô ấy sẽ đến chắc? Cô ấy sẽ không cứu mày, đương nhiên, cũng không nhớ mày.”

“Mày là đồ vô dụng, đến người mình yêu cũng không giữ được.”

Một câu rồi lại một câu, Mạc Nghịch càng không muốn nghe, nó càng nói to hơn.

Cuối cùng Mạc Nghịch nằm ngửa trên sàn bê tông, mặt bê tông thô ráp làm xước da anh.

Trong cơnđau không dứt, anhvẫn không luôn miệng gọi tên Thi Phong.

***

Nửa tiếng sau Thi Phong mới chạy tới bệnh viện, lúc cô đến sân thượng, liếc mắt một cái là thấy Mạc Nghịch đang nằm trên đất.

“Bây giờanh thấy thế nào?”

Thi Phong vừa túm lấy tay Mạc Nghịch vừa dịu dàng hỏi tình trạng của anh.

Cô vẫn luôn nhớ rõ trách nhiệm của mình —— bác sĩ tâm lí của anh.

Nghe thấy giọng nói của Thi Phong, Mạc Nghịch mở choàng mắt. Vừa mở mắt là thấy khuôn mặt của Thi Phong.

Tay Mạc Nghịch giữ chặt gáy cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

Thi Phong bị ép đối diện với anh, không khí nháy mắt liền thay đổi.

“Cứu anh.” Mặt Mạc Nghịch áp lên mặt của cô, giọng đầy khổ sở: “Thi Phong, cứu anh.”

Tim Thi Phong đập rất nhanh.

Cô điều chỉnh nhịp thở của mình, dịu dàng an ủi: “Được, tôi cứu anh, chúng ta đứng lên trước đã.”

Mạc Nghịch gật gật đầu, buông cô ra đứng lên.

Thi Phong đứng lên cùng Mạc Nghịch, đi đến trước mặt anh, “Anh thấythế nào? Có phải giọng nói kia lại xuất hiện không?”

Mạc Nghịch nói: “Em ở đây, nó sẽ không đến.”

Nghe Mạc Nghịch nói vậy, Thi Phong không kìm được cau mày, “Đây là tác dụng tâm lí của anh. Có lẽ sự thật không khoa trương như vậy, cõ lẽ anh…”

“Anh không nói sai đâu.”

Mạc Nghịch cắt ngang lời Thi Phong, anh đến gần Thi Phong, giữ chặt tay phải của cô, mười ngón tay đan vào nhau.

“Em là người có thể cứu anh.”

Mạc Nghịch không nói lung tung. Mỗi câu anh nói đều là sự thật.

Chỉ cần Thi Phong ở đây, anh sẽ không phát bệnh.

Thậm chí chỉ cần nghe được giọng nói của cô, anh cũng cảm thấy mình được cứu rỗi.

Nhưng theo Thi Phong, cách nói của Mạc Nghịch quá mức vớ vẩn.

Cô chưa từng gặp bệnh nhân nào như anh, cũng chưa gặp ai có tình trạng như anh.

Thi Phong liên tục dỗ dành lừa Mạc Nghịch đến khoa thần kinh, lại dỗ dành lừa Mạc Nghịch đi kiểm tra.

Kết quả kiểm tra không khác lần trước lắm, bác sĩ vẫn nói mấy câu tương tự như lần trước.

Thi Phong cũnghiểucho bác sĩ, bệnh tâm thần phân liệt chỉ có cách ứng phó như vậy mà thôi.

Ra khỏi phòng bác sĩ, Thi Phong mới nhớ tới Mạc Nam Kiêu.

Cô quay đầu nhìn Mạc Nghịch, hỏi: “Sao hôm nay anh không đưa Mạc Nam Kiêu ra ngoài?”

Mạc Nghịch thản nhiên nói: “Nam Kiêu ở phòng bệnh.”

Thi Phong vừa nghe liền nóng nảy, vội vàng hỏi Mạc Nghịch: “Nólàm sao vậy? Làm sao lại bị thương?”

Mạc Nghịch nói: “Anh dẫn em đi xem.”

Sau đó, anh đi lên trước Thi Phong, dẫn cô đến phòng bệnh của Mạc Nam Kiêu.

***

Từ đầu đến cuối, Thi Phong luôn lo lắng đề phòng, lần trước Mạc Nam Kiêu bị thương là khoảng một tháng trước, thằng bé nhỏ như vậy, sao có thể thường xuyên bị thương?

Dược hiệu của thuốc mê chưa hết, lúc Thi Phong và Mạc Nghịch vào, Mạc Nam Kiêu vẫn còn hôn mê.

Trên chân quấn băng trắng, sắc mặt tiều tụy.

Nhìn thấy thằng bé như vậy, mắt Thi Phong lập tức đỏ lên.

Cô lại nhìn Mạc Nghịch, hỏi: “Rốt cuộc Nam Kiêu bị làm sao vậy? Sắc mặt của cậu bé rất không tốt.”

Mạc Nghịch nhìn lướt qua Mạc Nam Kiêu, giọng không chút lên xuống nói với Thi Phong: “Bỏng chân.”

“Khi nào? Vì sao? Đêm qua vẫn khỏe cơ mà.”

Thi Phong vô cùng sốt ruột, giọng cũng hơi gắt lên.

Cô căn bản không ý thức được mình không có tư cách chất vấn Mạc Nghịch, một chút cũng không có.

Vài năm nay luôn là anh chăm sóc Mạc Nam Kiêu, anh muốn đối xử với Mạc Nam Kiêu thế nào, cô không có tư cách can thiệp.

Mạc Nghịch cũng không giấu diếm Thi Phong, anh nói thẳng tình hình thực tế với cô.

“Tranh hỏng, đốt, tôi quên nó đang ở sau lưng, lửa lan đến chân nó.”

Thi Phong nghe xong vô cùng tức giận, cô hỏi Mạc Nghịch: “Bình thường anh cũng không chú ý đến connhư thế sao? Anh là cha, phải biết quan tâm đến con trai chứ. Anh không quan tâm đến Nam Kiêu, bệnh tình của cậu bé sẽ không tốt lên được.”

Lúc Thi Phong tức giận không hề dữ tợn, đại khái là do diện mạo của cô thuộc loại hình dịu dàng, cho nên dù tức giận, giọng nói vẫn có vẻ ôn hòa như cũ.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong trong chốc lát, sau đó nắm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi phòng bệnh.

Thi Phong ngầm tức giận, thấy Mạc Nghịch không có trách nhiệm với Mạc Nam Kiêu, cô thấy vô cùng bực mình.

Bị Mạc Nghịch kéo ra khỏi phòng bệnh, Thi Phong càng tức hơn, cô hất tay Mạc Nghịch ra, “Đừng kéo.”

Sau khi bị hất ra, Mạc Nghịch không tiếp tục kéo cô, ánh mắt nóng rực của anh chiếu thẳng vào Thi Phong.

“Tại sao em lại quan tâm con anh như thế?”

Mạc Nghịch chỉ hỏi một câu đơn giản, nhưng Thi Phong không biết trả lời ra sao.

Thi Phong lập tức nhận ra phản ứng vừa rồi quá mức kịch liệt.

Cô hướng mắt xuống nhìn chằm chằm sàn nhà, ra vẻ bình tĩnh nói: “Vì Mạc Nam Kiêu là học sinh của tôi, tôi quan tâm là chuyện thường tình.”

“Sinh nhật nó là 22 tháng 5.” Mạc Nghịch đột nhiên nói như vậy.

Nói xong, anh cẩn thận quan sát biểu cảm của Thi Phong.

Tuy hiện giờ tâm lí của Thi Phong đã rất vững vàng, có thể mặt đối mặt với quá khứ kia, nhưng nghe thấy mốc thời gian này, cơ thể cô vẫn không khống chế được mà cứng lại.

Sao cô có thể quên được, ngày 22 tháng 5, cô sinh một đứa con cho người đàn ông đó ở một bệnh viện nhỏ hẻo lánh.

Vận mệnh như giễu cợt cô, để vài năm sau để cô trở thành giáo viên của con trai mình.

Mà người đàn ông năm đó, hiện tại đang đứng trước mặt cô.

Chuyện cẩu huyết như vậy, nói ra chắc chẳng ai tin đâu?

Thật ra chính cô cũng không tin.

…

Thi Phong vẫn không nói gì, Mạc Nghịch không nhịn được, anh nâng cằm Thi Phong lên, khẩn cấp muốn hôn cô.

Ý thức được anh muốn làm gì, Thi Phong lập tức né tránh.

Thi Phong đẩy Mạc Nghịch ra, điều chỉnh nhịp thở, bình tĩnh nói với anh: “Dù tôi không thừa nhận, anh cũng đoán được đó là tôi. Phải. Chính là tôi. Nhưng đó đã là quá khứ rồi. Mạc tiên sinh, không ai muốn sống mãi trong quá khứ.”

Từ trước đến nay Thi Phong chưa từng mong mình sẽ thành một người lằng nhằng vòng vèo.

Cô là một cô bé phương Bắc, tự do thoải mái, làm việc theo cảm tính, cô không kiêu kì thích ra vẻ đi ra vẻ lại như những cô bé khác, thích là thích, không thích là không thích.

Nhưng cô lại không thể giải quyết chuyện tình cảm của mình và Mạc Nghịch bằng cách quang minh chính đại như vậy được.

Mạc Nghịch đã từng làm tổn thương cô, thời gian có thể xóa nhòa nhưng vĩnh viễn không thể coinó chưa từng tồn tại được.

Khiđó, Thi Phong cho rằng anh là hy vọng sống của mình, anh lại biến mất không tăm hơi sau khi có quan hệ với cô.

***

Tháng bảy sáu năm trước, Thi Phong nhận được giấy báo trúng tuyển của Đại học Sư phạm Bắc Kinh, sau đó, cô đã và vài bạn thời trung học tổ chức đi du lịch tập thể.

Các cô xuất phát từ Sơn Đông, đi qua Sơn Tây, Thiểm Tây, Ninh Hạ, trên chuyến xe lửa từ Ngân Xuyên đến Trương Dịch các cô gặp phải một kẻ buôn người.

Ban đầu kẻ đó đến gần các cô, tất cả mọi người đều đề phòng, nhưng gần như không ai quan tâm kẻ đó.

Nhưng sau đó cô ta mặt dày bám riết các cô, tán gẫu với các cô, không thể từ chối lòng nhiệt tình như vậy, các cô vô cùng ái ngại, đành câu có câu không đáp lại với người kia.

Nói nói một lúc, sự đề phòng cũng không nặng như lúc đầu.

Kẻ đó nói, cô ta là người Trương Dịch, chồng làm lái xe bên công ty du lịch, có thể giảm nửa giá cho các cô, có thể đi rất nhiều nơi.

Dù sao tuổi còn nhỏ, khi kẻ buôn người kia vừa nói vậy, các cô bèn tin.

Lúc Thi Phong bị bọn buôn người khống chế đã có dấu hiệu bệnh trầm cảm, sau đó hoàn toàn bị trầm cảm.

Lúc được cứu, cô luôn đề phòng tất cả mọi người, nhưng anh không giống với người khác.

Anh dịu dàng dỗ dành cô, nói cô đừng sợ, còn mua quần áo, chải tóc cho cô.

Lúc đó, Thi Phong coi anh là lí do để cô tồn tại, là động lực duy nhất để côsống.

Nhưng cuối cùng ——

…

“Rất xinlỗi.”

Tiếng xin lỗi của Mạc Nghịch kéo Thi Phong ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.

Có người từng nói, xin lỗi là câu nói vô dụng nhất thế giới này, vì khi đã làm tổn thương người khác, một câu thật xin lỗi chỉ như xát muối vào miệng vết thương vậy.

Khi nghe được câu xin lỗi, người bị thương nhất định nhớ đến quá khứ đau khổ của mình.

Thi Phong ghét ba chữ đóvô cùng.

Thi Phong nhìn Mạc Nghịch, nói: “Được. Tôi tha thứ cho anh. Hy vọng từ nay về sau chúng ta có thể giữ vững mối quan hệ giáo viên và phụ huynh học sinh, còn cả quan hệ giữa bác sĩ tâm lí và bệnh nhân nữa.”

Thi Phong còn không muốn từ bỏ công việc của mình vì Mạc Nghịch.

Cô vẫn làm việc của mình, không thay đổi.

Mạc Nghịch gật gật đầu, lại nắm chặt tay Thi Phong.

“Vậy cứu anh đi. Ngay bây giờ.”

Thi Phong nhìn qua khungcảnh chung quanh, không thấy chỗ nào phù hợp làm phụ đạo tâm lí.

Cô rút tay ra khỏi tay Mạc Nghịch, nói: “Đến chỗ khác đi, chỗ này không thích hợp.”

“Ừ.”

Mạc Nghịch lên tiếng, lại đưa tay giữ chặt tay Thi Phong.

Lúc này, anh dùng hết sức, Thi Phong không thể giãy ra được.

Anh kéo tay Thi Phong, kéo cô đến thang máy, đi thẳng xuống bãi đỗ xe dưới lòng đất.

…

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ.

Tiếng hít thở của Mạc Nghịch rất thô, vô cùng rõ ràng trong không gian kín thế này, cảm giác áp lực làm tim Thi Phong không ngừng đập nhanh.

Ánh mắt Mạc Nghịch luôn nhìn chằm chằm Thi Phong từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng trên chân cô.

Hôm nay Thi Phong mặc váy liền, vừa haylộ ra đầu gối.

Cô đi sneaker, vừa haylộ ra mắt cá chân.

Hai chỗ này, là hai chỗ Mạc Nghịch thích nhìn nhất.

Nhất là mắt cá chân của cô, chỉ dùng từ “đẹp” thì không đủ hình dung.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm trong chốc lát, cơ thể lại dần trở nên khô nóng.

Anh quỳ xuống, nằm sấp dưới chân Thi Phong, chạm môi vào mắt cá chân của cô.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Hành động của Mạc Nghịch làm Thi Phong giật mình, cô lùi lại theo bản năng, muốn né tránh Mạc Nghịch.

Thi Phong vừa lùi lại, Mạc Nghịch cũng nhích người theo cô, toàn thân áp lên đùi Thi Phong.

Đang lúc Thi Phong không biết làm sao, cửa thang máy mở ra.

Đúng lúc bên ngoài có hai người đàn ông đang đợi thang máy.

Nhìn thấy cảnh tượng trong thang máy, một người đàn ông nhiệt tình hỏi Thi Phong: “Cô gái, có cần báo cảnh sát không?”

Trong mắt họ, hành vi của Mạc Nghịch là hành vi quấy rối tình dục.

Hơn nữa Thi Phong đang mang biểu cảm kinh hãi, tất nhiên họ sẽ nghĩ theo hướng đó.

Nghe thấy câu hỏi đầy quan tâm của người ngoài thang máy,Thi Phong nhanh chóng quay đầu, cô hơi kéo kéo gấu váy, mỉm cười nói với người đàn ông kia: “Cảm ơn ngài, đây là bạn tôi, anh ấy không cẩn thận ngã thôi.”

Nói xong câu đó, Thi Phong đỡ Mạc Nghịch đứng dậy.

Trong suốt quá trình đó, Mạc Nghịch không có chút phản ứng nào, để mặc cho Thi Phong kéo mình ra ngoài.

Sau khi ra khỏi thang máy, lại cười nói “cảm ơn” người đàn ông kia lần nữa, vẻ mặt cực kì dịu dàng.

Mạc Nghịch nhìn thấy, bèn đảo tay nắm lấy cổ tay Thi Phong, kéo cô rachỗ đậu xe.

Mạc Nghịch đi rất nhanh, Thi Phong phải đi nhanh hơn mới bắt kịp anh.

***

Sau khi bọn họ cùng ngồi xuống ghế sau xe Cayenne, đóng cửa xong, Mạc Nghịch lập tức nhìn chằm chằm Thi Phong.

Hồi đầu Thi Phong bị anh nhìn như vậy còn có thể xấu hổ mất tự nhiên, nhưng bây giờ đã quen rồi, dù bị nhìn nhiều hơn đi chăng nữa, cũng có thể coi như không có gì xảy ra.

Thi Phong nghiêng người, đối mặt với Mạc Nghịch.

Cô mỉm cười, hỏi anh: “Gần đây anh phải chịu áp lực rất lớn à?”

Mạc Nghịch không trả lời ngay, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc như đang thật sự suy ngẫm để trả lời.

Thế nên, Thi Phong kiên nhẫn chờ.

Qua gần baphút, cuối cùng Mạc Nghịch cũng mở miệng.

“Vì sao lại cười với tất cả mọi người?” Anh hỏi cô.

Thi Phong vốn đang chờ Mạc Nghịch trả lời, không ngờ lại bị Mạc Nghịch hỏi lại, hơn nữa còn là câu hỏi không liên quan như vậy.

Thi Phong ngẩn ra trong chốc lát, nói với Mạc Nghịch: “Bởi vì nụ cười tượng trưng cho sự thân thiện, cho sự chấp nhận, cho khoan dung. Cười với người khác có thể kéo gần khoảng cách, giúp chúng ta dễ dàng nói chuyện hơn.”

Mạc Nghịch nói: “… Ồ, hiểu rồi.”

Thi Phong cười nhắc nhở Mạc Nghịch: “Vậy anh nên trả lời câu hỏi của tôi đi, như vậy chúng ta mới tiếp tục nói chuyện được.”

Mạc Nghịch hỏi: “Vừa rồi emhỏi anhcái gì? Anhkhông nghe.”

Thi Phong kiên nhẫn lặp lại: “Gần đây anh phải chịu áp lực gì lớn à?”

Mạc Nghịch xoa mặt theo thói quen, sau đó dời tầm mắt nhìn chân Thi Phong.

Anh trả lời: “Vẽ ra rác.”

Mạc Nghịch nói vậy, Thi Phong nghĩ đến thói quen làm người khác giận sôi của anh.

Tuy nói người làm nghệ thuật có cách hành sự độc đáo để giải tỏa tâm trạng của riêng mình, nhưng… dùng lửa đốt tranh thật sự rất không an toàn.

Không chỉ làm mình bị thương, còn ảnh hưởng đến cả đứa bé nữa.

Nam Kiêu còn nhỏ như vậy, hôm nay vì thế nên bị thương.

Nghĩ đến đây, Thi Phong dịu dàng khuyên Mạc Nghịch: “Vẽ không đẹp có thể từ từ sửa lại, tĩnh tâm lại, hoặc là làm việc khác dời đi sự chú ý. Thói quen dùng lửa đốt tranh này thật sự không tốt, sẽ làm mình và người bên cạnh bị thương.”

Mạc Nghịch nhìn vào mắt cô, “Em đang xót cho con của chúng ta.”

Thi Phong gật gật đầu rất thản nhiên, cô nói: “Đúng vậy, Nam Kiêu là con tôi, tôi không muốn nó bị thương, dù chỉ là một chút. Đây là trách nhiệm của người làm mẹ.”

Chuyện đã đến nước này, Thi Phong không muốn trốn tránh nữa.

Mạc Nam Kiêu là con trai của cô, đây là sự thật.

Cô sẽ không đến mức ngay cả điều này mà cũng không chịu thừa nhận.

Trên thế giới không có người mẹ nào không yêu thương con của mình, lúc ấy Thi Phong còn nhỏ không hiểu, hiện tại đã hiểu.

Làm mẹ, cô phải bảo vệ không để con mình bị thương.

Mạc Nghịch nghiêm túc gật gật đầu với Thi Phong, xem như đáp ứng yêu cầu của cô.

Nhưng, anh có điều kiện.

Anh nói: “Em phải ở đó.”

Chỉ cần có Thi Phong ở bên, anh sẽ không phát bệnh.

Vốn dĩ anhkhông cần uống thuốc khống chế, cô có hiệu quả hơn bất cứ loại thuốc nào.

Chỉ cần nhìn thấy cô, anh sẽ không phát bệnh nữa.

Thi Phong mỉm cười: “Tôi là bác sĩ tâm lí của anh, đương nhiên sẽ ở cạnh anh. Anh có vấn đề gì trong vấn đề này tôi đều sẽ giải quyết cho anh. Đây là trách nhiệm của tôi. Anh không phải lo tôi trốn tránh trách nhiệm công việcvì chuyện quá khứ. Chắc chắn tôi sẽ không làm vậy.”

Đây là lời hứa cho Mạc Nghịch, cũng là lời khích lệ cho chính bản thân cô.

Phải, cô sẽ không trốn tránh chuyện quá khứ, chuyện gì cần đối mặt thì phải dũng cảm đối mặt.

Nói xong, Thi Phong dặn Mạc Nghịch: “Anh không thể chỉ trông cậy vào việc trị liệu tâm lí, phải uống thuốc, phụ đạo tâm lí chỉ giúp anh giải tỏa tâm trạng, muốn khỏi bệnh phải uống thuốc.”

Mạc Nghịch nói: “Anh không cần.”

Thi Phong hỏi: “Sao anh lại không cần?”

Mạc Nghịch nhìn cô chằm chằm, khàn khàn nói: “Bởi vì thuốc của anh đã ở đây rồi.”

Thi Phong cười nói: “Tôi không có bản lĩnh lớn như vậy. Anh vẫn nên ——”

Mạc Nghịch không chút để ý cắt ngang lời Thi Phong, “Em ăn cơm chưa?”

Thi Phong: “…”

Đề tài chuyển quá nhanh, đầu cô không theo kịp.

Hơn mười giây sau, Thi Phong mới trả lời: “Chưa.”

Vốn cô chuẩn bị về nhà làm bừa vài món, kết quả vừa đến ga tàu điện ngầm thì nhận được cuộc gọi của Mạc Nghịch.

Giọng điệu của anh lúc ấy như vậy, cô cũng không kịp bận tâm xemmình ăn hay chưa.

Nghe thấy câu trả lời của Thi Phong, Mạc Nghịch nói: “Anhcũng chưa ăn.”

Thi Phong không nói gì, Mạc Nghịch tiếp tục nói: “Đi ăn cùng nhau đi.”

Thi Phong nói: “Thôi… Tôi muốn đi trông Nam Kiêu. Chắc Nam Kiêu sắp tỉnh rồi.”

Nói xong, Thi Phong đặt tay lên nắm cửa, chuẩn bị mở cửa. Mạc Nghịch lập tức ngăn cô lại.

Anh nắm lấy hai tay Thi Phong, kéo cô vào lòng mình.

Động tác bất ngờ khiến Thi Phong không đề phòng được.

Cô ngửa đầu nhìn Mạc Nghịch, “Anh sao thế?”

Mạc Nghịch thản nhiên nói: “Buổi chiều Nam Kiêu mới tỉnh được. Ăn cơm không mất bao lâu.”

Nhìn thấy bộ dáng không cho phép cự tuyệt của Mạc Nghịch, Thi Phong chỉ có thể thỏa hiệp.

Cô gật gật đầu, nói: “Vậy ăn ở chỗ nào gần bệnh viện.”

Mạc Nghịch: “Ừ. Xuống xe đi.”

***

Thi Phong và Mạc Nghịch đến một khách sạn gần bệnh viện, đã qua giờ cao điểm nên bên trong không có nhiều người lắm.

Hai người tìm bừa một chỗ ngồi xuống, phục vụ đưa menu cho họ.

Thi Phong chọn một đĩa cơm trộn khoai tây, rồi đưa thực đơn cho Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch cũng chọn một đĩa cơm trộn khoai tây.

Phục vụ nghe được thực đơn, hỏi thêm: “Hai vị muốn hai đĩa cơm trộn khoai tây phải không? Có cần thêm gì không ạ?”

Thi Phong và Mạc Nghịch ăn ý mở miệng: “Không.”

Phục vụ cười quay người đi, Thi Phong và Mạc Nghịch liếc nhau một cái, cả hai không kìm được cùng bật cười.

Cơm nhanh chóng được mang ra, Thi Phong và Mạc Nghịch cùng vùi đầu ăn cơm, không ai nói chuyện.

Hai người ăn cơm rất nhanh, ăn xong, Thi Phong nói: “Chúng ta mang gì đó về cho Nam Kiêu ăn đi.”

Mạc Nghịch lấy di động ra nhìn giờ, haigiờ rưỡi.

Hình như hơi sớm, bác sĩ nói ít nhất đến bốn giờ Nam Kiêu mới tỉnh.

Bây giờ mua về, nguội mất.

Mạc Nghịch nói: “Không cần, chờ nó tỉnh lại đã.”

Bữa cơm này là Thi Phong mời vì Mạc Nghịch không mang ví.

Hai đĩa cơm trộn khoai tây, hai mươi sáu tệ.

…

Cơm nước xong, họ cùng nhau về bệnh viện.

Quả nhiên, Mạc Nam Kiêu vẫn chưa tỉnh lại.

Thi Phong ngồi trước giường bệnh, nhìn chỗ bị bỏng của cậu, đau lòng không thôi.

Có trong nháy mắt, cô rất muốn phê bình Mạc Nghịch không thực hiện hết trách nhiệm, nhưng nghĩ lại, người làm mẹ như cô cũng không làm được gì.

Tốt xấu gì Mạc Nghịch cũng nuôi nấng đứa bé đến lúc lớn như vậy, cô thật sự không có tư cách gì trách cứ anh.

Thế nên Thi Phong đành nhịn đi.

Cô nhìn chằm chằm mặt Mạc Nam Kiêu rất lâu, cuối cùng lúc dời mắt đi, vành mắt đã ươn ướt.

Mạc Nghịch đứng sau lưng Thi Phong, mỗi động tác của Thi Phong đều in sâu trong mắt anh.

Thấy Thi Phong khóc, Mạc Nghịch kéo cô đứng lên, kéo đến bên cạnh giường bệnh.

Thi Phong ý thức được mình mất kiềm chế, bèn đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt, lấy lại nụ cười mỉm của mình.

Ánh mắt Mạc Nghịch phức tạp, anh nói: “Sau này không thế nữa.”

Thi Phong không hiểu: “Vâng?”

Mạc Nghịch giải thích: “Sau này không đốt nữa. Cũng không làm Nam Kiêu bị thương nữa.”

Thi Phong gật gật đầu, nói: “Cảm ơn anh.”

***

Lúc Mạc Nam Kiêu tỉnh đã là bốn giờ.

Lúc cậu mở mắt, người đầu tiên cậu thấy chính là Thi Phong, theo thói quen, cậu lấy tay dụi mắt.

Thi Phong cầm tay cậu, thân thiết hỏi: “Nam Kiêu, có đau hay không? Nói cho m… cô đi.”

Thi Phong vốn muốn nói “mẹ”, nhưng cô sợ sẽ kích thích Mạc Nam Kiêu nên bèn sửa miệng.

Trẻ em mắc bệnh tự kỉ không có cảm giác an toàn, nên thường rất hung hăng, đôi khi có thể tự làm hại mình.

Thi Phong sợ Mạc Nam Kiêu tự mình hại mình, lần trước đầu cậu bị chảy máu, có thế nào Thi Phong cũng không quên được.

Thái độ của Mạc Nam Kiêu với Thi Phong rất tốt, ít nhất khi Thi Phong nói chuyện với cậu, cậu sẽ nhìn thẳng vào mắt cô.

Đây đã là chuyện khó có được.

“Có đói bụng không?” Không thấy cậu đáp lại, Thi Phong đành tiếp tục hỏi, “Cô đi mua đồ ăn cho em nhé, được không?”

Thi Phong vỗ vỗ mu bàn tay cậu, “Em gật đầu, chứng tỏ em đồng ý. Em gật đầu đi, cô đi mua cho em ngay nhé.”

Mạc Nam Kiêu nhìn Thi Phong, nửa hiểu nửa không gật đầu.

Thi Phong bật cười vui vẻ, cúi đầu thơm trán cậu một cái, “Ngoan. Cô phải đi mua cơm bây giờ. Em ở đây với bố, phải ngoan nhé.”

Thi Phong đứng dậy, liếc nhìn Mạc Nghịch một cái, sau đó cầm ví đi khỏi phòng bệnh.

Sau khi Thi Phong đi khỏi, Mạc Nghịch đi đến trước giường bệnh, quay người bế Mạc Nam Kiêu lên.

Anh cúi đầu nhìn vết thương trên đùi Mạc Nam Kiêu, “Đau không?”

Mạc Nam Kiêu không trả lời, chỉ nhìn anh.

Mạc Nghịch nở nụ cười, đổi câu hỏi khác: “Con rất thích cô giáo của con nhỉ?”

Lúc này Mạc Nam Kiêu không chút do dự gật đầu.

Bây giờ Mạc Nghịch không thể không tin một chuyện: giữa mẹ con, quả thật tồn tại thứ gọi là thần giao cách cảm.

Nếu không Mạc Nam Kiêu sẽ không đối xử với Thi Phong đặc biệt như vậy.

Mạc Nghịch đặt Mạc Nam Kiêu lên giường, ngồi xuống nói với cậu: “Con thích, bố sẽ khiến cô ấy nhận cô ấy là mẹ con.”

Mạc Nam Kiêu mở to mắt nhìn anh, trong ánh mắt khó giấu sự hưng phấn.

* Thần:Anh tâm thần (phân liệt) không có nghĩa là anh không khôn, không tỉnh nha:v

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 16

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Trẻ conkhông biết che giấu cảm xúc, thích hay không thích ai đều bộc lộ rất rõ.

Mạc Nam Kiêu rất quý Thi Phong, Mạc Nghịch đã nhìn ra từ sớm.

5 năm nay, Mạc Uyển thường xuyên nhắc anh tìm một người mẹ cho Mạc Nam Kiêu, trước những lời này, Mạc Nghịch toàn là nghe tai trái ra tai phải.

May mà ông trời đối xử với anh không tệ, cho anh gặp lại Thi Phong sau ngần ấy năm.

Mạc Nghịch cúi người, xoa xoađầu Mạc Nam Kiêu, “Sau này con phải gọi cô ấy là mẹ.”

Mạc Nam Kiêu nhìn Mạc Nghịch, môi giật giật, gọi theo: “Mẹ, mẹ…”

Đây là lần đầu tiên Mạc Nghịch nghe thấy Mạc Nam Kiêu nói, nghe cậu gọi mẹ. Bấy giờ Mạc Nghịch mới ý thức được, Mạc Nam Kiêu còn chưa gọi anh một tiếng “bố” nào.

Nghĩ thế, trong lòng lại thấy xót xa.

***

Thi Phong quaylại rất sớm, cô đi đến chỗ khách sạn lúc trưa mua cho Mạc Nam Kiêu một bát mì nước, rồi chạy đến cửa hàng tiện lợi mua vài món ăn khác.

Toàn bộ quá trình không đến 20 phút.

Sau khi Thi Phong trở lại phòng bệnh, lập tức đi tới trước giường bệnh, đặt đồ ăn lên tủ cạnh đầu giường.

Cô vừa mở nắp, mùi mì nước lập tức tỏa ra.

Thi Phong đưa đũa cho Mạc Nam Kiêu, dịu dàng hỏi cậu: “Nam Kiêu, em cótự ăn được không?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu, Thi Phong vui vẻ ra mặt, cô giơ ngón tay cái với Mạc Nam Kiêu, nói: “Nam Kiêu của chúng ta giỏi quá.”

Khen cậu xong, Thi Phong bèn ôm lấy Mạc Nam Kiêu, chuẩn bị đặt cậu xuống trước bàn.

Mạc Nam Kiêu cao hơn bạn cùng lứa, Thi Phong cố hết sức mới miễn cưỡng bế cậu được.

Lúc bế Mạc Nam Kiêu lên, mặt Thi Phong đã đỏ bừng, chóp mũi toát ra mồ hôi.

Mạc Nghịch thấy Thi Phong mệt như vậy, ôm thẳng Mạc Nam Kiêu từ trong lòng cô ra.

Động tác của Mạc Nghịch làm Thi Phong thấy xấu hổ, cô đưa tay lau mồ hôi trên mặt, cười nói với Mạc Nghịch: “Ngượng quá, tôi yếu thật.”

Mạc Nghịch hỏi cô: “Bế ra ghế à?”

Thi Phong trả lời: “Vâng, đúng rồi.”

Trả lời Mạc Nghịch xong, Thi Phong nhanh chóng quay người lấy mì trên tủ đặt lên bàn.

Mì vừa nấu xong, hơn nữa lại đựng bằng bát nhựa nên rất nóng.

Vừa đặt mì xuống, ngón tay Thi Phong đã bị bỏng đỏ lên.

Cô nắm chặt tay, cố nén đau, dịu dàng dỗ Mạc Nam Kiêu: “Ăn nhanh nào, ăn xong cô dẫn em ra ngoài đi dạo nhé.”

Mạc Nam Kiêu không đáp lại, nhưng vẫn nghe lời cầm đũa ăn mì.

…

Thi Phong nhìn Mạc Nam Kiêu ăn mì, cuối cùng cũng yên lòng.

Cô quay đi, đi tới phòng vệ sinh trong phòng bệnh, mở vòi nước, để nước lạnh làm dịu sự nóng rát trên tay.

Da Thi Phong rất nhạy cảm, nóng như vậy khiến cô thấy rất đau.

Lúc cô lấy nước làm dịu vết bỏng trên tay, nghĩ, cô chỉ bị bỏng nhẹ thế thôi mà đã thấy đau như vậy rồi, Nam Kiêu bị bỏng như thế kia… thì đau đến mức nào.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy mình thật là một người mẹ thất bại.

Sau năm phút Thi Phong vào phòng vệ sinh, Mạc Nghịch cũng vào theo. Lúc anh đẩy cửa vào là lúc Thi Phong đang rửa mặt bằngnước lạnh.

Cô cúi người, hình như chân đang căng ra, xương mắt cá chân gồ lên hơn bình thường nhiều.

Tóc cô dài đến eo, lúc cúi người, tóc xổ ra, tạo vẻ đẹp quyến rũ khó tả.

Thi Phong nghe thấy tiếng động, nhanh chóng tắt vòi nước đi, vừa quay lại đã chạm phải ánh mắt của Mạc Nghịch.

Cô sửa sang lại tóc tai, bất chấp hai má đang ướt sũng, cười với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch không đáp lại, anh đi về phía trước, kéo cái tay Thi Phong vừa bị bỏng raxem.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm ngón tay đỏ khác thường của cô, hỏi: “Đau?”

Thi Phong nói: “Rửa nước lạnh rồi, không đau nữa.”

Mạc Nghịch nói: “Lần sau để anh bê.”

Thi Phong gật gật đầu, “Ừ. Được thôi.”

Mạc Nghịch nhìn cô không nói gì.

Thi Phong nói: “Tôi ra ngoài trước.”

Mạc Nghịch cúi đầu nhìn hai tay đang tay trong taycủa họ, sau đó thả ra, đi ra ngoài trước.

Lần này Mạc Nam Kiêu ăn rất nhanh, chỉ vài phút đã ăn xong bát mì.

Lúc cậu ăn cơm, Thi Phong và Mạc Nghịch ngồi bên cạnh, không ai mở miệng.

Mạc Nam Kiêu ăn xong, Mạc Nghịch đi đến lau miệng cho cậu.

Động tác của anh không dịu dàng, nhưng rất tự nhiên, vừa thấy là biết thường xuyên làm.

Phải, nhiều năm như vậy, chắc anh luôn chăm sóc đứa bé như thế này.

Thực ra, anh là một người cha tốt.

***

Diện tích bỏng trên chân Mạc Nam Kiêu không lớn, chỉ cần định kì đến bệnh viện thaythuốc là được.

Chạng vạng, Mạc Nghịch bèn làm thủ tục xuất viện cho Mạc Nam Kiêu.

Thi Phong đi theo hai cha con đến bãi đỗ xe dưới lòng đất, dọc đường đi toàn là cô dắt Mạc Nam Kiêu.

Lúc lên xe, Mạc Nam Kiêu muốn ngồi ghế sau với Thi Phong.

Thi Phong vốn không muốn lên xe, nhưng cô không muốn xa Mạc Nam Kiêu, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lại quyết định đi theo chăm sóc cậu, vì thế cô lên xe.

Lúc về nhà, Mạc Nam Kiêu thấy mệt, bình thường, mỗi tối trong thời tiết này cậu đều tắm rửa, nhưng bây giờ Mạc Nam Kiêu không thể để vết bỏng đụng vào nước.

Thi Phong nhìn lướt qua Mạc Nam Kiêu đang nằm trên giường, quay đầu hỏi Mạc Nghịch: “Trong nhà có chậu rửa mặt không?”

Mạc Nghịch gật gật đầu, nói: “Em chờ chút.”

Bỏ lại những lời này, anh đi ra.

Thi Phong ngồi xổm cạnh giường, nhẹ tay nhẹ chân cởi hết quần áo trên người Mạc Nam Kiêu xuống.

Đương nhiên, không cởi quần đùi. Mạc Nam Kiêu đã trưởng thành, hẳn đã hình thành ý thức giới tính.

Thi Phong nói với Mạc Nam Kiêu: “Cô lau người cho em rồi em có thể đi ngủ. Ngoan.”

Mạc Nam Kiêu nghiêng đầu nhìn Thi Phong, cậu trừng to mắt nhìn Thi Phong một lát, sau đó giật giật môi.

“Mẹ.”

Thi Phong cứng đờ người trongnháy mắt.

Một tiếng gọi đơn giản của Mạc Nam Kiêu lập tức khiến Thi Phong thấy xót xa.

Đây là lần thứ hai cô nghe thấy Mạc Nam Kiêu gọi mẹ, tâm trạng lúc này đây đã hoàn toàn khác trước kia.

…

Mạc Nghịch mất rất nhiều thời gian mới tìm được một cái chậu nhựa trongphòng tắm tầng một, đổ nước lạnh trong đó xong mới mang lên tầng.

Mạc Nghịch đưa chậu rửa mặt cho Thi Phong, “Cái này được không.”

Thi Phong gật đầu, nhận lấy chậu rửa mặt, sau đó vào phòng tắm trong phòng ngủ này để lấy nước ấm.

Cô để khăn mặt của Mạc Nam Kiêu vào chậu rồi bê ra ngoài.

Lúc Thi Phong ra ngoài, vừa hayđụng phải Mạc Nghịch, ánh mắt hai người bất ngờ đối diện, Thi Phong đành cười trừ.

Cô vòng qua Mạc Nghịch, đặt chậu xuống, vắt khăn xong mới cẩn thận lau người cho Mạc Nam Kiêu.

Thi Phong là người rất kiên nhẫn, cô rất hợp làm những chuyện này.

Suốt quá trình Mạc Nam Kiêu không hề nhúc nhích, không có chút phòng bị với cô.

Mạc Nghịch đứng phía sau Thi Phong, anh không dời mắt nhìn chằm chằm động tác trên tay của Thi Phong, nhìn ngón tay thon dài của cô nhích tới nhích lui trên người Mạc Nam Kiêu, cơ thể bắt đầu nóng lên.

Mạc Nghịch theo bản năng đưa tay kéo kéo cổ áo.

Bây giờ, anh hận không thể biến thành Mạc Nam Kiêu…

Lau ngườixong, Mạc Nam Kiêu liền đi ngủ.

Thi Phong và Mạc Nghịch ra khỏi phòng ngủ.

***

Đóng cửa phòng xong, Thi Phong đưa tay tạm biệt Mạc Nghịch, cô nhỏ giọng nói: “Tôi phải về đây.”

“Em phải ở đây.” Giọng điệu của Mạc Nghịch rất ngang ngạnh.

Thi Phong nhịn không được nhăn mặt: “Mai tôi còn phải đi làm, hơn nữa tôi còn đang độc thân, ở đây không hay lắm. Sẽ bị đồn linh tinh.”

Mạc Nghịch tới gần Thi Phong, giữ chặt tay cô, đan mười ngón tay vào với nhau.

Ngón tay anh kẹp chặt lấy ngón tay của Thi Phong, không cho cô cơ hội lùi bước.

Thi Phong bị Mạc Nghịch kéo đến căn phòng đối diện hành lang, đi vào, cô lập tức ngửi thấy mùi màu thuốc gay mũi, sốc muốn chảy nước mắt.

Thi Phong dụi dụi mất, đánh giá xung quanh bằngtốc độ nhanh nhất.

Đây hình như là phòng Mạc Nghịch để dụng cụ vẽ tranh, ba mặt tường đều không có cửa hay tủ, bên trong bày đủ loại thuốc màu, còn cả bút vẽ.

Thi Phong nhìn đến ngẩn cả ra.

Cô cảm thán: “Nhiều quá.”

Mạc Nghịch lấy một điếu xì gàtừ một ô vuông sáng sủa trên tường ra, châm lên, hít mạnh một hơi.

Khói trắng tản ra, che khuất biểu cảm trên mặt anh.

Hít một hơi xong, Mạc Nghịch lại lần nữa đi đến trước mặt Thi Phong, lúc này đây, anh ngồi xuống.

Anh hơi hơi xoay người, cúi đầu dựa vào bụng Thi Phong.

Thi Phong tưởng Mạc Nghịch lại phát bệnh, cô vội vàng cúi đầu nhìn anh, “Mạc tiên sinh, anh sao vậy?”

“Nam Kiêu ở trong này.”

Mạc Nghịch để chóp mũi chạm lên bụng Thi Phong, thở ra khí nóng, qua quần áo chạm đến da thịt cô.

Nghe thấy lí do của Mạc Nghịch, Thi Phong bất đắc dĩ nở nụ cười.

Cô nói: “Bây giờ Nam Kiêu đã năm tuổi rồi. Không ở trong này nữa.”

Mạc Nghịch ngẩng đầu nhìn Thi Phong, ánh mắt nóng rực, “Em là mẹ thằng bé.”

Thi Phong gật đầu, “Tôi biết. Tôi là mẹ nó.”

“Cho nên, ở lại đi.”

Nói nhiều như vậy, đề tài vẫn quay lại chuyện này.

Đôi khi Thi Phong rất phục Mạc Nghịch, kiểu tư duy độc đáo này luôn làm người khác khó đỡ.

“Mạc tiên sinh, ngày mai tôi phải đi làm, nếu là cuối tuần, tôi sẽ không từ chối. Hơn nữa, dù tôi ở lại, cũng không có quần áo tắm rửa, tôi còn muốn trang điểm ——”

Thi Phong liệt kê ra hàng loạt lí do.

Mạc Nghịch đặt điếu thuốc bên miệng, đứng lên kéo Thi Phong ra ngoài, “Bây giờ ra ngoài mua. Anh có tiền.”

Thi Phong không nói gì: “…”

——-

Thi Phong bị Mạc Nghịch kéo ra ngoài.

Biệt thự của Mạc Nghịch nằm trên đường vành đai, đối diện đường cái là siêu thị, không đến mười phút, Thi Phong đã bị Mạc Nghịch kéo vào đó.

Mạc Nghịch nhìn lướt qua bản đồ hướng dẫn trong siêu thị, hỏi cô: “Em muốn mua gì?”

Thi Phong day dayhuyệt thái dương, cô nói với Mạc Nghịch: “Ngày mai tôi không trang điểm.”

Mạc Nghịch cố chấp hỏi: “Em muốn mua gì?”

Thi Phong lặp lại: “Ngày mai tôi sẽ không trang điểm nữa.”

Mạc Nghịch bỏ qua câu này, “Mặc cái gì? Tầng trên.”

Thi Phong nói: “Tối tôi mặc quần áo của anh là được, đồ trên người cũng không bẩn… Không cần mua, thật đấy.”

Mạc Nghịch nheo mắt nhìn cô: “Thật.”

Thi Phong gật đầu, “Phải, thật. Hôm nay để tôi ngủ với Nam Kiêu, anh yên tâm, chuyện đã đồng ý thì tôi nhất định sẽ làm được.”

“Chờ ở đây.”

Mạc Nghịch buông Thi Phong ra, xoay người chạy lên lầu.

Thi Phong bất đắc dĩ đứng đó chờ anh.

Mạc Nghịch chạy lên lầu ba, vào đại một cửa hàng quần áo nữ trang trí bằng hai màu trắng đen là chủ đạo, anh cao 1m9, đứng ở đây rất nổi bật cũng rất bất ngờ.

Nhân viên cửa hàng bước đến, cẩn thận hỏi anh: “Tiên sinh, anh cần gì ạ?”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Mạc Nghịch không trả lời nhân viên cửa hàng ngay, anh nhìn quần áo trong tiệm, cuối cùng dừng lại trên một bộ váy hở vai.

Mạc Nghịch giơ tay chỉ vào cái váy kia, nói với nhân viên cửa hàng: “Nó.”

Nhân viên cửa hàng nhìn theo ánh mắt của anh, xác định được là bộ nào xong, hỏi anh: “Xin hỏi anhmuốn lấy size nào?”

“Ừm.” Mạc Nghịch suy nghĩ một lát, đáp: “M.”

Nhân viên cửa hàng vâng một tiếng, sau đó giúp Mạc Nghịch gói cái váy kia lại.

“Thưa ngài, tổng cộng ——”

“Quẹt thẻ.”

Không đợi nhân viên cửa hàng nói xong, Mạc Nghịch đã đưa thẻ ra.

Anh lấy thẻ từ trong túi ra, đưa tới tay cô.

Quẹt thẻ xong, Mạc Nghịch cầm túi đồ đi sang khu bán nội y.

Một người đàn ông như anh đi vào chỗ này, người khác nhìn anh như nhìn người bị bệnh thần kinh.

Nhưng từ trước đến nay Mạc Nghịch anh không hề quan tâm mình như thế nào trong mắt người khác.

Anh bước vào cửa hàng, tìm một bộ nội y đơn sắc, nói: “34B, quẹt thẻ.”

Nhân viên cửa hàng: “… Vâng.”

***

Mạc Nghịch bỏ ra mười lăm phút mua cả váy lẫn nội y xong, lúc anh xuống tầng, Thi Phong vẫn còn đứng tại chỗ chờ anh.

Mạc Nghịch đi đến trước mặt Thi Phong, đưa túi đồ cho cô, “Ngày mai mặc.”

Thi Phong nhận lấy nhìn thoáng qua, nhịn không được nhíu mày.

Cô vốn đang muốn lí luận với Mạc Nghịch, sau lại nghĩ, thật ra nói cũng chẳng để làm gì.

Anh vốn không để ý kiến của người khác trong lòng.

“34B, vừa không?” Mạc Nghịch chắn trước mặt Thi Phong, hỏi cô.

Trong nháy mắt, Thi Phong thấy tim mình như đang sụp đổ.

Cô nghĩ Mạc Nghịch chỉ mua quần áo ngoài cho mình mà thôi, căn bản không ngờ anh mua cả nội y nữa.

Thi Phong mất vài phút để bình tĩnh lại, mới trả lời anh: “Vâng. Đó là cỡ tôi mặc.”

Mạc Nghịch đột nhiên nở nụ cười, anh nói: “Chưa sờ thử, chỉ đành ước lượng.”

Thi Phong không nói gì: “…”

Thực ra, nếu người nào khác nói lời này, Thi Phong nhất định cho rằng họ có ý nghĩ xấu xa với mình.

Nhưng Mạc Nghịch…

Tư duy của anh hoàn toàn khác với người bình thường, cô cũng không thể áp dụng ý nghĩ của người bình thường để đoán ý của anh.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong, cười một lát, kéo tay cô.

“Về nhà.”

Thi Phong: “…”

Thi Phong và Mạc Nghịch nắm tay nhau ra khỏi siêu thị, đi qua đường cái, cuối cùng Mạc Nghịch cũng thả tay ra.

Được thả ra, Thi Phong bèn lấy điện thoại ra gọi cho Thi Vũ.

Tút một cái, giọng nói Thi Vũ đã cất cao lên.

“Chị! Sao chị còn chưa về?”

Hỏi xong, Thi Vũ lại còn “hả” một tiếng thật dài ——

“Không lẽ đi cả đêm không về?” Giọng nói khó nén hưng phấn.

Thi Phong day day trán, nói với cô: “Ừ, đêm nay chị không về. Một mình em nhớ chú ý an toàn. Cẩn thận đóng hết các cửa lại.”

“Được rồi được rồi, em biết rồi.” Thi Vũ cười hì hì nói, “Thật ra chị mới là người cần chú ý an toàn, đừng có không cẩn thận rồi bị nam thần của em ăn luôn nhá!”

Nghe thấy lời Thi Vũ, Thi Phong theo bản năng nhìn lướt qua Mạc Nghịch đang đứng bên cạnh, chắc chắn anh không nghe thấy mới tiếp tục nói chuyện với Thi Vũ.

Cô nói với Thi Vũ: “Đừng nghĩ linh tinh.”

Thi Vũ “ui giời” một tiếng, “Chị! Chuyện này rất bình thường mà, cô nam quả nữ ở cùng nhau một đêm, củi khô bén lửa… Chậc chậc, hai người nhớ dùng biện pháp an toàn nhá!”

Thi Phong: “Đóng chặt cửa sổ vào. Cúp đây.”

Thi Vũ còn muốn nói nữa, Thi Phong đã quyết đoán dập máy.

Thi Phong vừa cúp máy xong, ánh mắt lập tức chuyển hướng sang Mạc Nghịch.

Đúng lúc Mạc Nghịch đang nhìn cô.

Ánh mắt của anh rất sâu, rất nóng, Thi Phong bị nhìn đến mức cực kì mất tự nhiên.

Đang lúc cô xấu hổ, Mạc Nghịch mở miệng nhắc nhở: “Dâyan toàn.”

Thi Phong càng xấu hổ, nhanh chóng cài dây an toàn.

Làm xong, cô cười với Mạc Nghịch.

“Xong rồi. Cảm ơn anh.”

Đường về nhà chỉ mất 10 phút, Thi Phong nói xong tiếng “Cảm ơn”, hai người đã đến cửa nhà.

Mạc Nghịch lấy chìa khóa ra, vỗ vỗ vai Thi Phong, đẩy cô vào.

“Em mệt không?”

Sau khi vào cửa, Mạc Nghịch hỏi cô.

Thi Phong lắc đầu, “Không mệt lắm.”

Mạc Nghịch nói: “Vậy có thể bôi thuốc cho anh được không?”

“Hả?” Thi Phong không hiểu, cô nhớ Mạc Nghịch đâu có bị thương…

Mạc Nghịch lấy dép lê trong tủ giày ra cho Thi Phong, đặt cạnh chân cô, Thi Phong hiểu ý, cởi giày của mình ra, thay dép lê vào.

***

Trong lúc đó, Mạc Nghịch luôn nhìn chằm chằm chân cô.

Thi Phong đi một đôi tất trắng, rất thấp.

Lúc cởi giày cô cũng cởi tất theo, đầu ngón chân lộ ra bên ngoài, trong trắng lộ hồng.

Mạc Nghịch vốn chỉ định nhìn một tẹo thôi, nhưng nhìn một cái đã không dời mắt sang chỗ khác được.

Chân của cô rất đẹp, hơi xương xương và mềm mại.

Có rất nhiều nam họa sĩ cũng giống Mạc Nghịch, vô cùng si mê chân con gái, vẽ rất nhiều bức tranh về chân và bàn chân.

Những bức vẽ Mạc Nghịch từng xem không có cái chân nào đẹp bằng chân của Thi Phong.

——-

“Sao anh lại bị thương?”

Thi Phong thấy Mạc Nghịch im lặng rất lâu, nhịn không được bật hỏi.

Mạc Nghịch tỉnh táo lại, dời mắt sang chỗ khác.

Anh ngồi xổm xuống, kéo tay Thi Phong, áp tay cô vào má phải của mình.

Lần này, để ngón tay Thi Phong chạm vào miệng vết thương trên mặt anh.

“Chỗnày bị trầy. Bây giờ mới đau.” Mạc Nghịch nói với Thi Phong như vậy.

Vừa sờ, Thi Phong mới chú ý tới má phải của anh có vết trầy da, bây giờ còn hơi ươn ướt, hình như là nước mủ.

Thi Phong hỏi anh: “Trầy da lúc nào? Sao tôi lại không biết?”

Mạc Nghịch nói: “Lúc gọi điện cho em.”

Thi Phong nói: “Sao anh lại không cẩn thận thế.”

Mạc Nghịch nói: “Không khống chế được, nên mới muốn em cứu anh.”

Thi Phong nhìn vết thương trên mặt anh, thở dài một cái.

Cô hỏi Mạc Nghịch: “Trong nhà có hộp cứu thương không?”

Mạc Nghịch gật gật đầu, sau đó đứng lên: “Anh đi lấy.”

Hộp cứu thương là đồ thiết yếu trong nhà của Mạc Nghịch.

Từ khi biết mình bị tâm thần phân liệt, trong nhà thường xuyên chuẩn bị sẵnhộp cứu thương rất to.

Băng gạc, băng y tế, iốt, cồn, thuốc xịt, cái gì cũng có.

Trước kia khi phát bệnh, Mạc Nghịch thường tự làm mình bị thương, Mạc Uyển đành phải chuẩn bị sẵn cho anh một hộp cứu thương.

Mỗi lần anh bị thương, Mạc Uyển đều băng bó cho anh.

Sau đó bệnh tình của Mạc Nghịch đã có thể khống chế, dẫn theo Mạc Nam Kiêu từ Hàng Châu đến Bắc Kinh, Mạc Uyển vẫn lo lắng, ngàn dặn vạn dặn bắt anh mang cái hộp cứu thương này theo.

Nhưng, hai năm nay, quả thực không sử dụng hộp cứu thương nhiều như trước kia.

Lần này xem như là ngoại lệ.

…

Thi Phong thấy Mạc Nghịch mang cái hộp cứu thương lớn như vậy ra, ánh mắt trợn tròn lên.

Mạc Nghịch không chú ý đến biểu cảm của cô, anh lấy nước ôxi già, băng gạc, băng y tế ra, lạingồi xổm xuống trước mặt Thi Phong.

Mạc Nghịch rất cao, lúc anh ngồi xổm xuống cao gần bằng Thi Phong đang ngồi trên sofa, vị trí này rất tiện để Thi Phong bôi thuốc cho anh.

Thi Phong cầm bông chấm nước cồn rửa miệng vết thương của Mạc Nghịch, thấy Mạc Nghịch đau đến nhíu mày, cô bèn dừng lại.

“Đau lắm à?”

Mạc Nghịch lắc đầu: “Không. Em tiếp tục đi.”

Mạc Nghịch đã nói như vậy rồi, Thi Phong chỉ có thể tiếp tục.

Nhưng, động tác của cô càng lúc càng dịu dàng hơn.

Mạc Nghịch trầy da rất nặng, nhưng trước đó Thi Phong không phát hiện, có lẽ là do sự chú ý của cô chỉ dồn vào Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nghịch vô cùng hưởng thụ sự dịu dàng của Thi Phong, cơn đau của vết thương đã không ảnh hưởng đến anh nữa.

Anh nhắm mắt hưởng thụ sự chăm sóc của Thi Phong.

Sát trùngxong, Thi Phong lại bôi chút thuốc lên vết thương của Mạc Nghịch.

Bôi xong, Mạc Nghịch mới dùng băng gạc dán lên trên vết thương.

“Xong rồi.”

Thi Phong dán cái băng cuối cùng xong, thấy Mạc Nghịch vẫn đang nhắm mắt, bèn vươn tay vỗ vỗ vai anh.

Mạc Nghịch mở to mắt nhìn Thi Phong, miệng tươi cười.

Anh nói với Thi Phong: “Đi, anh dẫn em đi xem mấy bức tranh.”

Thi Phong đứng lên, theo Mạc Nghịch sang một căn phòng nhỏ.

Đến đây mấy lần, đây là lần đầu tiên Thi Phong bước vào căn phòng này.

Căn phòng nhỏ này theo lý thuyết hẳn là nơi cất quần áo, nhưng Mạc Nghịch không làm theo lẽ thường, biến nó thành chỗ đặt tranh.

Bốn bức tường đều là tranh, có tranh vẽ, có phác họa, còn có cả bức vẽ theo lối vẽ tỉ mỉ.

Những bức vẽ này đều là các bộ phận cơ thể, hơn nữa đều là của phụ nữ.

Thi Phong có thể hiểu đại khái đây là nghệ thuật, nhưng cô nhìn mà vẫn mặt đỏ tim đập.

Thi Phong hỏi Mạc Nghịch: “Đây là anh vẽ cả?”

Mạc Nghịch gật đầu, “Là anh vẽ.”

Thi Phong: “Ừm. Tôi tưởng anh chỉ vẽ thực vật.”

Mạc Nghịch nói: “Không tìm được người mẫu thích hợp.”

Thi Phong: “À.”

Mạc Nghịch đi đến trước một bức tranh, giơ tay chỉ bức tranh kia, khàn khàn hỏi cô: “Em thích bức này không?”

Thi Phong: “Không phải là thích hay không. Mỗi người đều có quan niệm khác nhau về nghệ thuật. Tôi không hiểu mấy thứ này lắm, cho nên không bình luận được.”

Mạc Nghịch thay đổi cách hỏi: “Cơthể của cô gái này đẹp không?”

Nghe thấy câu hỏi của Mạc Nghịch, Thi Phong cẩn thận quan sátcô gái trong bức tranh.

Rất được, châu tròn ngọc sáng. Đây hẳn là mẫu người đàn ông ưa thích.

Thi Phong nghĩ nghĩ, hồi đáp: “Ừm. Đẹp.”

Dừng một lát, Thi Phong còn nói: “Không phải mọi người đều nói, nghệ thuật và tình dục là như thế này —— tình dục làm con người có tà niệm, nghệ thuật thì không. Bức tranh này… hẳn là một loại nghệ thuật. Người mẫu rất đẹp, rất có khí chất.”

***

Mạc Nghịch nhẹ nhàng thở dài một hơi, đầu tiên là nhìn lướt qua bức tranh trên tường, sau lại đi đến trước mặt Thi Phong.

Thi Phong theo bản năng lui lại mấy bước, Mạc Nghịch tiếp tục tiến lên phía trước mấy bước.

Sau đó, Thi Phong thẳng thừng đặt tay lên vai Mạc Nghịch: “Nói thôi là được rồi.”

Mạc Nghịch chọc chọc lên trán cô: “Không đúng.”

Thi Phong hít thở không thông vìđộng tác quen thuộc của anh, hơi thở dần dần trở nên dồn dập.

Động tác quen thuộc này luôn làm cô nhớ tới quá khứ đen tối kia.

Cô hít sâu vài hơi, không nói gì.

Mạc Nghịch nói: “Nghệ thuật thực sự sẽ làm người ta có tà niệm.”

Thi Phong khó khăn“ồ” lên một tiếng, lùi lại mấy bước, “Tôi thật sự không hiểu lắm.”

Mạc Nghịch ấn chặt vai Thi Phong, lực tay của anh rất lớn, Thi Phong không khỏi tiến về trước mấy bước.

Khoảng cách giữa hai người thật sự quá gần, không khí quá mức mập mờ.

Thi Phong nhìn ánh mắt của Mạc Nghịch, tim đập càng lúc càng nhanh. Chính là cảm giác tim như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Mạc Nghịch vẫn dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Anh nói: “Em hiểu.”

Thi Phong theo bản năng phản bác: “Tôi không hiểu.”

Mạc Nghịch: “Hiểu.”

Thi Phong lại phản bác: “Thật sự không hiểu.”

Mạc Nghịch ghé sát vào Thi Phong, khẽ nói: “Em nhớ không, anh từng nói, em là một tác phẩm nghệ thuật.” Nói tới đây, Mạc Nghịch nở nụ cười, “Cho nên, anh có tà niệm với em.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Miri

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Lúc Mạc Nghịch nói những lời này, môi anh kề sát bên tai Thi Phong.

Hơi thở anh phả vào da cô khiến Thi Phong rụt cổ lại theo bản năng, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Khi có một người đàn ông thoải mái thừa nhận "có tà niệm với em" trước mặt mình, giả ngu hiển nhiên không phải là cách giải quyết.

Thi Phong không nhìn Mạc Nghịch, cô nhìn chằm chằm sàn nhà, bình tĩnh nói: "Tôi không xứng với danh hiệu 'tác phẩm nghệ thuật' này đâu, cho nên, tà niệm của anh nên dành cho người khác."

"Anh nói đúng là đúng." Thái độ của Mạc Nghịch vô cùng nghiêm túc: "Chuyện này, anh chỉ tin vào bản thân mình."

"Mạc tiên sinh." Thi Phong gọi anh, "Trước kia tôi đã tỏ thái độ rất rõ ràng. Tôi không có ý định phát triển quan hệ khác với anh. Anh hẳn vẫn nhớ chứ."

Mạc Nghịch gật gật đầu, thản nhiên thừa nhận.

“Nhớ rõ.”

Thi Phong nói: “Cho nên sau này đừng nói như vậy nữa. Tôi không đủ khả năng tiếp nhận đâu.”

Nói xong, cô đẩy Mạc Nghịch ra, lùi về phía sau hai bước.

Một thước, khoảng cách an toàn.

Khi hai người tách ra, tim của Thi Phong đập chậm dần.

Mạc Nghịch không tiếp tục tiến lên, chỉ đứng tại chỗ nhìn cô.

“Nhưng em vẫn hút thuốc của anh.” Anh nói.

Thi Phong “…”

Thứ lỗi cho cô, cô thật sự không hiểu Mạc Nghịch đang nói gì.

Cô hành nghề vài năm, Mạc Nghịch có thể coi là bệnh nhân khó giải quyết nhất của cô.

Bệnh nhân tâm thần phân liệt khi phát bệnh sẽ bị hoangtưởng, nói năng linh tinh, mấy điều này, Thi Phong đều biết rõ.

Nhưng người khác nói linh tinh và Mạc Nghịch nói linh tinh hoàn toàn không cùng cấp bậc.

Lúc người khác nói linh tinh thì điên điên khùng khùng, vừa nhìn là biết đang phát bệnh; lúc Mạc Nghịch nói linh tinh thì lại trông vô cùng nghiêm túc tỉnh táo.

Đồng thời, tư duy của anh vô cùng khác biệt nên không ai có thể hiểu anh đang nói gì.

Thi Phong cảm thấy mình không nói nổi nữa, vì thế đành mở miệng trước: “Đêm nay tôi ngủ với Nam Kiêu.”

Không đợi Mạc Nghịch trả lời, cô đã đi ra ngoài.

——-

Mạc Nghịch không ngăn cô, đứng trong phòng nheo mắt nhìn mấy bức tranh trên tường, trong đầu tràn đầy hình ảnh của Thi Phong.

Cơ thể lại bắt đầu khó chịu, hơi thở càng lúc càng nặng nề.

Mạc Nghịch bước nhanh raphòng khách, rút thuốc ra từ hộp sắt trên bàn, ngồi bệt xuống sàn vùi đầu hút thuốc.

Hai tay anh đặt trên đầu gối, cả người bị khói thuốc bao phủ, tạo cảm giác tang thương khó diễn tả bằng lời.

***

Trên tầng, Thi Phong đã tắm xong.

Vì Mạc Nghịch mua quần áo cho cô, nên Thi Phong không câu nệ như lần trước.

Tắm xong, mặc quần áo, nội y vừa ngoài ý muốn.

Ý thức được điểm này, mặt cô đỏ lên. Cũng không biết Mạc Nghịch nhìnkiểu gì màlại chuẩn như thế.

Hừm… Không được nghĩ nữa.

Hôm nay Thi Phong mặc một chiếc váy liền bằng bông, cũng không bẩn, cho nên có thể làm váy ngủ buổi tối được.

Ra khỏi phòng tắm, Thi Phong lấy cái váy Mạc Nghịch mua cho cô ra ngắm.

Màu đen, lộ vai, lại là váy ngắn.

Thi Phong vẫn cảm thấy, Mạc Nghịch mua quần áo cho cô chính là làm cô khó xử.

Váy này rất đẹp, nhưng yêu cầu người mặc phải có dáng người cực kì tốt.

Thi Phong không cảm thấy dáng người của mình có thể mặc được loại váy này, cái gã Mạc Nghịch này coi cô là tác phẩm nghệ thuật thật à.

Đặt váy lên sofa, Thi Phong rón rén nằm lên giường.

Mạc Nam Kiêu ngủ rất say, cuộn tròn người lại, là tư thế ngủ của người không có cảm giác an toàn.

Thi Phong nâng cằm nhìn cậu, ánh mắt không tự giác được dịu đi.

Có lẽ ai làm mẹ đều như thế, dù đối mặt tình huống gì, chỉ cần nhìn con của mình, ánh mắt đều dịu dàng như nước.

Lông mi của Mạc Nam Kiêu rất dài, mũi rất thẳng, môi mỏng.

Tuy cậu chỉ có năm tuổi, nhưng đường nét khuôn mặt đã thành hình.

Trông rất giống Mạc Nghịch.

Thi Phong nhìn chằm chằm Mạc Nam Kiêu rất lâu, lâu đến khi hốc mắt cô ẩm ướt.

Thi Phong nghĩ: Mạc Nam Kiêu bị tự kỉ là do cô.

Có ý kiến người làm nghề tâm lí cho rằng: “Ba tháng đầu sinh ra, người mẹ nhất định không thể rời khỏi con của mình, bởi trong ba tháng đầu này người mẹ khi ở cùng con của mình sẽ giúp con của mình có trụ cột tâm lí khỏe mạnh. Tốt nhất là kéo dài giai đoạn này trong sáu tháng đầu sinh con.”

Bởi vì: “Nghiên cứu tâm lí học phát hiện, bệnh tâm thần phân liệt, rối loạn nhân cách, bệnh tâm thần nặng thường là do trong sáu tháng đầu này gặp phải chấn thương tâm lí nghiêm trọng, mà đây là bệnh khó trị liệu.”

Tuy y học hiện đại còn chưa tìm ra nguyên nhân chính xác của bệnh tự kỉ, nhưng Thi Phong cho rằng, Mạc Nam Kiêu bị như vậy, nguyên nhân lớn nhất là do cô.

Nhưng, khiđó… cô không còn cách nào khác.

***

Thi Phong được Mạc Nghịch cứu từ một con đường quốc lộ hẻo lánh ở Hàng Châu.

Trước đó, Thi Phong đã bị những kẻ buôn người mang đi chạy qua năm sáu tỉnh, hai người bạn học bị bắt cùng cô đã bị bán đi.

Thi Phong suýt nữa bị bán sang Quý Châu, sau đó do giá không thống nhất, lại bị mang đến Phúc Kiến Tam Minh.

Đến Phúc Kiến cũng không tìm được người mua, nên kẻ buôn lậu bắt đầu chạy sang Chiết Giang.

Kẻ buôn lậu có một chiếc xe tải, hoàn cảnh trong xe rất tệ.

Bọn họ đi đều là đường núi, dọc đường đi đều xóc nảy, mỗi ngày Thi Phong gần như đều nôn vài lần.

Khi nghỉ ngời, Thi Phong sẽ bị trói tay trói chân ném vào một căn phòng bịt kín không ánh sáng.

Trong phòng thường có rất nhiều côn trùng, không khí toàn mùi ẩm mốc.

Trong hoàn cảnh đó, ngaycả hít thở cũng khó khăn.

Thi Phong yêu sạch sẽ, nhưng trong mấy tháng đó, cô không có thay quần áo lần nào.

Thật ra nhữngngười đó cũng cho cô ăn, nhưng cho ăn xong sẽ ra ngoài, Thi Phong ăn một ít đã nôn hết ra.

Lúc Thi Phong bị mấy kẻ buôn người khống chế đã có dấu hiệu bị trầm cảm.

Sau đó chạy qua mấy tỉnh, thời gian dài ở hoàn cảnh như vậy, cô hoàn toàn trầm cảm.

Có lúc cô làm mình bị thương, có lúc không, nhưng không ai để ý, không ai quan tâm đến cô.

Trong tình trạng mất hết can đảm sống ấy, cô được cứu.

Thật ra lúc đó, trong đầu Thi Phong đã có ý muốn tự sát.

Mỗi ngày cô đều tự nhủ: Mày phải có dũng khí để tự sát, vì sẽ không có ai cứu mày.

Có lẽ là ông trời luôn thích làm trái ý muốn của con người, khi một người hoàn toàn không có hi vọng về việc gì đó, nó sẽ bất ngờ phát sinh, khiến con người không kịp trở tay.

Thi Phong nhớ rõ, người đàn ông đó có bờ vai rất dày rộng, lúc cô dựa vào, nháy mắt liền tìm được lý do sống sót.

Nhưng khi bắt đầu ở chung, cô không dám ỷ lại anh quá mức, thậm chí, cô cảm thấy không thể có chuyện tốt như vậy xảy đến với mình.

Nhưng sau đó, anh đánh tan phòng tuyến của cô bằng sự dịu dàng, để cô mở trái tim đón nhận hết thảy những điều tốt đẹp của anh.

Thi Phong như túm được ngọn cỏ cứu mạng, điên cuồng ỷ lại anh, hận không thể ở bên anh hai mươi tư giờ.

Nhưng, sau khi bọn họ có quan hệ, anh lại biến mất, hơn mười tháng, anh chưa từng xuất hiện lại lần nữa.

Ban đầu, Thi Phong không ăn không ngủ ngồi trong phòng khách chờ anh, nhưng anh vẫn không xuất hiện.

Sau đó, có một bà thím đến chăm sóc cô.

Thím ta nói, anh bề bộn nhiều việc, không có thời gian đến đây.

Một câu đó dập tắt toàn bộ hy vọng sống vất vả mãi mới thắp lên được của Thi Phong.

Người cô ỷ lại bằng cả tính mạng đã bỏ rơi cô như vậy đấy.

Lúc mang thai, bệnh trầm cảm của Thi Phong càng ngày càng nặng.

Ngàyngày nhốt mình trong phòng, khép kín rèm cửa sổ, gần như mỗi ngày đều khóc năm sáu lần.

Lúc đó, trong đầu cô chỉ còn một ý nghĩ: Trốn.

Trên thực tế, cô cũng làm như vậy.

Nhưng, bà thím kia rất tinh mắt, lần nào Thi Phong cũng bị thím ấy mang về.

Chođến tận ngày sinh con ——

…

Cảm giác lạnh lẽo trên mu bàn tay làm Thi Phong giật mình tỉnh lại, cô đã rơi lệ đầy mặt lúc nào không hay.

Thậm chí, có vài giọt còn rơi trên mặt Mạc Nam Kiêu.

Thi Phong vội rút ra mấy tờ khăn giấy, cẩn thận lau hết nước mắt dính trên mặt Mạc Nam Kiêu, sau đó mới lung tung lau cho mình.

Cả đêm bình lặng trôi qua như vậy.

Vì nhớ tới quá khứ không tốt đẹp, Thi Phong có chút mất ngủ.

Theo thói quen muốn tìm thuốc ngủ, lại nhớ ra mình đang ở nhà Mạc Nghịch.

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể cố tĩnh tâm để ngủ.

Tận ba giờ sáng, cô mới chìm vào giấc ngủ.

***

Trằn trọc mất mấy tiếng, lúc 7:10 Thi Phong đúng giờ rời giường.

Cô nằm úp sấp một lát, Mạc Nam Kiêu cũng tỉnh.

Thi Phong giúp Mạc Nam Kiêu thay quần áo, giúp cậu đánh răng rửa mặt xong mới vội vàng vệ sinh cá nhân.

Khi đó, Mạc Nghịch trùng hợp bước vào. Vì thế Thi Phong bèn dắt Mạc Nam Kiêu đến trước mặt Mạc Nghịch, để Mạc Nghịch trông cậu.

“Tôi đã giúp Nam Kiêu vệ sinh cá nhân xong rồi đó.” Thi Phong nói với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch gật gật đầu: “Hôm nay tôi không muốn uống sữa.”

Thi Phong: “… Hả?”

Mạc Nghịch: “Món khác. Em làm.”

Giải thích như vậy, Thi Phong mới hiểu anh muốn nói gì.

Cô thoải mái đồng ý: “Được, đợi tôi thay quần áo xong sẽ làm. Hai người xuống dưới chờ chút.”

Ngay cả cô cũng không phát hiện khi mình nói những lời này, vô cùng giống lời của một người vợ.

Rửa mặt xong, Thi Phong xuống bếp chuẩn bị bữa sáng.

Hai cha con Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu ngồi trước bàn ăn chờ làm Thi Phong cảm giác hơi áp lực.

Thật ra, mọi khi ở nhà đều là Thi Vũ nấu ăn. Hơn nữa cô không giỏi nấu ăn cho lắm.

May mà… hai chacon cũng không quá soi mói trongphương diện thức ăn.

Vài lần cô làm trước kia, hai người còn ăn rất vui vẻ.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Thi Phong cũng thấy thoải mái một chút.

Thức ăn trong nhà không nhiều lắm, Thi Phong nấu một nồi cháo kê, sau đó dùng bánh mì, thịt hun khói và trứng chiên làm vài cái sandwich.

8:10, Thi Phong nấu xong bữa sáng.

Thi Phong cầm ba cái bát, mỗi bát một muỗng cháo.

Cô quay đầu nhìn Mạc Nghịch, nói: “Đến bê ra bàn giúp tôi.”

Mạc Nghịch đi lên, lần lượt bê cháo đặt lên bàn.

Anh mở ngăn tủ, lấy cho Mạc Nam Kiêu một cái thìa.

“Nóng.” Mạc Nghịch để thìa vào bát cháo, đặt bát cháo trước mặt Mạc Nam Kiêu.

“Anh nói nóng thì Nam Kiêu cũng không biết nên làm thế nào đâu.” Thi Phong bất đắc dĩ liếc Mạc Nghịch một cái.

Cô cầm lấy thìa, kiên nhẫn làm mẫu cho Mạc Nam Kiêu: “Phải thổi như thế này này, bằng không lưỡi sẽ bị đau đó.”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu, cầm thìa trong tay Thi Phong, học theo động tác vừa rồi của cô để ăn cháo.

Thi Phong nhìn thấy, cười vô cùng vui vẻ.

Cô giơ ngón tay cái với Mạc Nam Kiêu: “Giỏi ghê. Nam Kiêu của chúng ta thông minh nhất.”

Mạc Nghịch ngồi đối diện nhìn, đột nhiên muốn biến thành Mạc Nam Kiêu ——

Hình như suốt thời gian dài như vậy, Thi Phong chưa từng khen anh.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 19

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Bữa sáng được giải quyết rất nhanh chóng, tuy Mạc Nam Kiêu bị bỏng nhưng Mạc Nghịch không định cho cậu nghỉ học.

Lúc ăn xong anh bèn chuẩn bị đưa cậu đi học. Thi Phong nhịn không được hỏi Mạc Nghịch: “Anh muốn đưa Nam Kiêu đi học?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong nói: “Nam Kiêu bị bỏng mà, tôi nghĩ anh nên để bé ở nhà nghỉ vài ngày cho tốt đã.”

Mạc Nghịch: “Nam Kiêu là đàn ông.”

Thi Phong sửa lại: “Nam Kiêu chỉ là một cậu bé.”

Mạc Nghịch: “Một ngày nào đó sẽ thành đàn ông.”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch vừa giúp Mạc Nam Kiêu sửa sang lại ba lô, vừa nói: “Đàn ông nên có dáng dấp của đàn ông.”

Thi Phong muốn phản bác, nhưng lại cảm thấy Mạc Nghịch nói rất có lí.

Thực sự con trai không nên yếu ớt, nều không khi lớn sẽ không có khí khái đại trượng phu.

Chuẩn bị xong, Mạc Nghịch cầm túi sách đi đến trước mặt Mạc Nam Kiêu, vươn tay định bế cậu.

Hình như Mạc Nam Kiêu không nhìn thấy anh, đi thẳng đến chỗ Thi Phong nắm lấy tay cô.

Mạc Nghịch liếc bọn họ một cái, nhắc: “Đi.”

Thi Phong vội vàng gật đầu, “À, ừ.”

Mạc Nghịch đi rất nhanh, Thi Phong cũng không cố đi nhanh hơn để đuổi kịp anh.

Dù sao Mạc Nam Kiêu đang đi cùng cô, Mạc Nghịch không thể không chờ.

Lúc Mạc Nghịch đi đường trông có vẻ hùng hùng hổ hổ, ừm, hình như đang tức giận.

***

Trên đường đi học, Thi Phong luôn miệng nói chuyện với Mạc Nam Kiêu, tuy hầu như Mạc Nam Kiêu không đáp lại cô, nhưng một mình cô nói cũng có vẻ vui rạo rực.

Trong lúc đó, Mạc Nghịch không có chút xíu cảm giác tồn tại.

Vất vả một lúc đến trường học, Thi Phong xuống xe, bế Mạc Nam Kiêu xuống.

Mạc Nghịch căn bản không cần bước xuống bế Mạc Nam Kiêu xuống.

Trước khi vào trường, Thi Phong cười nói với anh: “Đi đường cẩn thận.”

Mạc Nghịch “ừ” một tiếng không rõ cảm xúc, sau đó phóng vèo xe đi.

…

Hoàn thành công việc cả ngày, lúc tan tầm, Thi Phong nhận được điện thoại của Thi Vũ.

Thi Phong: “Chuyện gì?”

“Chị… Chuyện đó…” Bên kia điện thoại, Thi Vũ đang ấp a ấp úng, “Là… Chính là chuyện em đưa tư liệu của chị cho sở môi giới hôn nhân ấy…”

“Ừ, sau đó?” Thi Phong hỏi.

Thi Vũ nói: “Hôm nay có điện thoại gọi tới, sắp xếp lịch hẹn vào thứ Bảy.”

“Ừ, biết rồi.” Thi Phong tỏ vẻ đã biết.

Lần này đến lượt Thi Vũ giật mình.

Cô vốn nghĩ Thi Phong nhất định rất không vui, không ngờ chị cô lại bình tĩnh như vậy.

Thi Vũ vẫn cảm thấy không thể tin được, cô nàng không chắc chắn hỏi: “Chị, chị muốn đi thật à? Nếu không muốn đi… em sẽ từ chối. Dù sao bên đó cũng chỉ là ——”

“Gặp một lần đi.” Thi Phong ngắt lời Thi Vũ.

“Đi thật ạ?” Thi Vũ vẫn không tin, “Nhưng không phải chị ngủ với nam thần nhà em hai lần rồi, chị vẫn đi hẹn hò với người khác như vậy, có thấy mặc cảm tội lỗi với nam thần nhà em không, nhớ lại ánh mắt nam thần nhà em nhìn chị mà xem, ôi chao…”

Thi Phong: “Chỉ là xem mắt thôi. Xem có hợp không rồi xét sau.”

Thi Vũ: “Chắc chắn trên thế giới này không có ai hoàn hảo bằng nam thần nhà em đâu.”

Thi Phong hỏi lại: “Nếu vậy, em gọi cho chị làm gì?”

Thi Vũ: “… Em chỉ là hỏi ý kiến của chị chút thôi.”

Thi Phong: “Chị tan làm rồi, về nói tiếp.”

Thi Vũ: “…”

Cô chưa kịp há mồm, Thi Phong đã cúp điện thoại.

——-

Cúp máy xong, Thi Phong đưa Mạc Nam Kiêu ra khỏi phòng học.

Lúc cô đưa Mạc Nam Kiêu xuống tầng, Mạc Nghịch đã đang đứng đợi bên dưới.

Thi Phong đưa Mạc Nam Kiêu cho Mạc Nghịch, “Ngày mai gặp, tôi về đây.”

“Mẹ.” Thi Phong vừa xoay người, Mạc Nam Kiêu đột nhiên mở miệng gọi.

Thi Phong cứng đờ, không khống chế được quay đầu lại.

Trước Mạc Nam Kiêu, cô không có chút sức chống cự nào. Có lẽ đây là cảm giác làm mẹ chăng.

Thằng bé mới gọi bừa một tiếng, tim lập tức biến thành vũng nước.

Thi Phong ngồi xổm xuống trước mặt Mạc Nam Kiêu, cười dỗ cậu: “Hôm nay cô có việc, ngày mai chúng ta lại gặp nhau nhé. Em về với bố đi, ngoan ngoãn nghe lời bố nhé, được không?”

Mạc Nam Kiêu nghĩ một lát, cái hiểu cái không gật gật đầu.

Thi Phong thơm má Mạc Nam Kiêu một cái, sau đó đứng lên, chào tạm biệt với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm cô.

***

Đi xe điện ngầm từ trường học về đến nhà cần khoảng 40 phút, Thi Phong sáu giờ đến trạm xe điện ngầm, lúc về đến nhà đã gần bảy giờ.

Thi Vũ chuẩn bị bữa tối chờ cô như mọi khi.

Lúc ăn cơm, Thi Phong chủ động hỏi Thi Vũ: “Sở môi giới hôn nhân có giới thiệu gì không.”

Thi Vũ gật gật đầu: “Cùng tuổi với chị.”

Thi Phong nghĩ nghĩ, nói: “Ừ, thứ bảy gặp mặt à.”

Thi Vũ: “Vâng… Đúng vậy.”

Thi Phong cười cười, “Vậy gặp một lần cũng được. Coi như có thêm một người bạn.”

“Khụ khụ ——” Thi Vũ nghẹn.

Ho khan 3 phút mới đỡ, cô trợn mắt nhìn Thi Phong, vẻ mặt không thể tin: “Chị, rốt cuộc chị có biết xem mắt là gì không vậy?”

Thi Phong: “Điểm thi ngữ văn vào trường của chị là 138.”

Thi Vũ: “… Vậy chị có nghĩ tới cảm giác của nam thần nhà em không? Nếu anh ấy biết chị đi xem mắt, chắc chắn sẽ rất đau lồng.”

Thi Phong: “Chị và Mạc Nghịch sẽ không ở bên nhau.”

Thi Vũ: “Nhưng chị thích anh ấy mà.”

Thi Phong: “Không.”

Thi Vũ: “Vậy, anh ấy thích chị, chị phải thừa nhận đó.”

Thi Phong: “Anh ấy không thích chị. Chỉ là con anh ấy quý chị thôi.”

Thi Vũ: “Con anh ấy thích chị là được, nam thần nhà em yêu con biết bao. Vì con của mình cũng nhất định sẽ lấy chị về làm vợ.”

Thi Phong: “…”

Cô không biết nên giải thích thế nào với Thi Vũ, cô cũng không muốn Thi Vũ biết Mạc Nghịch là người đàn ông năm đó.

Vì thế, cô sáng suốt lựa chọn im lặng.

Còn xem mắt, cô định đi thật —— bởi vì cô không định kết hôn.

…

Một tuần trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến thứ sáu.

Mấy ngày nay, Thi Phong cũng không tiếp xúc nhiều với Mạc Nghịch, khi Mạc Nghịch đến đón con, Thi Phong chỉ chào hỏi thông thường với anh.

Trạng thái ấy anh cầu còn không được.

Thi Phong chưa bao giờ phủ nhận mình có cảm giác với Mạc Nghịch, nhưng cô cũng biết rõ, cô và Mạc Nghịch căn bản không thể ở bên nhau.

Tuy bỏ qua chuyện quá khứ, nhưng không thể coi nó chưa từng xảy ra.

Vết thương vĩnh viễn còn ở đó, cô phải giữ mình lí trí mới có thể bảo đảm mình không bị thương lần thứ hai.

Một lần thất tín vạn lần bất tin.

Không ai là không như vậy.

Buổi tối thứ Sáu, Thi Phong nhận được tin nhắn của Mạc Nghịch.

【 Mai mấy giờ cô đến 】 Một câu đơn giản, đơn giản đến ngay cả dấu chấm câu đều không có.

Thi Phong trả lời: 【 Ngày mai tôi có việc, dời lịch sang ngày kia. 】

Sau khi gửi tin nhắn đi, Mạc Nghịch không nhắn lại cho cô nữa.

Thi Phong nhìn chằm chằm di động trong chốc lát, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng thứ bảy, xem mắt. Thi Phong dậy sớm, thay bừa một bộ quần áo, không trang điểm đã đi ra ngoài.

Bước vào nhà ăn đã đặt trước, Thi Phong gặp được đối tượng xem mắt hôm nay —— Tống Chu.

Mặt Tống Chu rất non, tuy ăn mặc theo phong cách khá trưởng thành nhưng vừa thấy là biết đang giả trưởng thành.

Hơn nữa, nhìn trạng thái, có lẽ anh ta cũng chẳng quan tâm mấy đến buổi xem mắt này.

Thi Phong đi lên, ngồi xuống trước mặt Tống Chu.

Cô chủ động chào hỏi: “Xin chào. Thi Phong.”

Nói xong, thân thiện vươn tay với Tống Chu.

Tống Chucòn không nhìn, lạnh nhạt đáp: “Xin chào, Tống Chu.”

Thi Phong kìm lòng không đậu cười ra tiếng: A, vị này căn bản không có ý đến xem mắt thì phải?

***

Mạc Nghịch thức trắng đêm. Từ khi nhận được tin nhắn của Thi Phong, trong đầu anh lập tức xuất hiện đủ loại ảo tưởng.

Hơn nửa đêm, giọng nói kia lại xuất hiện cười nhạo anh.

Tiếng cười vẫn dữ tợn như thế, khi quá đáng thì cao vút chói tai.

Mạc Nghịch bịt tai, đau đớn đập đầu vào đầu giường.

“Cút, cút ngay.”

“Không ai thích mày, tất cả mọi người thấy mày rất phiền, sự tồn tại của mày chính là một sai lầm. Mày nên sớm chết đi… Còn sống như vậy, chẳng lẽ mày không thấy đau khổ sao? Cô ấy không yêu mày, mày là kẻ làm cô ấy tổn thương, không chừng cô ấy còn luôn ước mày sớm chết đi cho hết phiền.”

“Cút, cô ấy không làm thế.”

Mạc Nghịch ra sức đập đầu vào ván giường gỗ, đập rất mạnh làm cả chiếc giường rung lên.

“Trốn tránh không thể giải quyết vấn đề, mày muốn làm kẻ nhu nhược cả đời sao? Mày tự sát đi, tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.”

Mạc Nghịch nhắm mắt lại, trước mắt đột nhiên hiện lên hình ảnh Thi Phong đang hôn một người đàn ông khác.

Cảm xúc kích động bất ngờ khiến anh nhảy dựng lên. Mạc Nghịch mở to mắt, chỉ vào không khí: “Lại đây!!”

Không có tiếng đáp lại. Căn phòng trống rỗng, chỉ có một mình anh đang nổi điên với vách tường.

Điều đáng sợ nhất của bệnh tâm thần phân liệt là không hoàn toàn mất đi ý thức, khi phát bệnh vẫn có thể biết được rằng mình vẫn tỉnh táo.

Vì lẽ đó, người bệnh sẽ tin những chuyện hoặc cảnh tượng mình ảo giác là thật một cách vô điều kiện, hơn nữa ý nghĩ đó dần xâm chiếm ý thức khiến người bệnh luôn muốn chứng minh đó là sự thật.

Mạc Nghịch dùng chút lí trí cuối cùng đi đến tủ đầu giường, uống thuốc bác sĩ kê lần trước, cuối cùng bịt tai ngồi vào một góc phòng sáng sủa.

Thuốc an thần khống chế mấy loại bệnh thần kinh này có hiệu quả rất nhanh, chỉ hơn mười phút, Mạc Nghịch dần tỉnh táo lại, cũng không nghe thấy ảo giác nữa.

…

Tám giờ sáng, Mạc Nam Kiêu rời giường, Mạc Nghịch giúp cậu đánh răng rửa mặt rồi cùng ăn sáng với cậu.

Ăn xong là lúc 9:30.

Mạc Nghịch trở lại phòng thay một bộ quần áo, sau đó dắt Mạc Nam Kiêu cùng ra cửa.

Trên đường, Mạc Nghịch hỏi Mạc Nam Kiêu: “Con nhớ cô ấy không.”

Sau đó, anh nhận ra có khả năng Mạc Nam Kiêu không biết “cô ấy” là ai, vì thế, bổ sung: “Bố nói mẹ con ấy.”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu, Mạc Nghịch nhìn qua kính chiếu hậu thấy được ánh mắt kiên định của con trai.

Anh nói: “Bây giờ bố dẫn con đi tìm mẹ.”

Mạc Nam Kiêu tiếp tục gật đầu. Hai cha con chưa từng trao đổi thông thuận như vậy bao giờ, Mạc Nghịch bây giờ mới phát hiện: Chỉ cần nói với Mạc Nam Kiêu những chuyện liên quan đến Thi Phong, Nam Kiêu nhất định sẽ đáp lại.

Mạc Nghịch mất hơn nửa tiếng lái xe đến cửa nhà Thi Phong.

Anh bế Mạc Nam Kiêu xuống, hai cha con cùng bước lên tầng.

Khu tập thể Thi Phong ở có vẻ cổ nên không có thang máy.

Nhưng, nhà cô ngay tầng ba, đi cầu thang cũng không phải việc gì khó.

Đi vào tòa nhà, Mạc Nghịch vươn tay với Mạc Nam Kiêu: “Nắm lấy, đi cẩn thận.”

Mạc Nam Kiêu nghe lời cầm lấy tay anh.

Hai cha con cùng đi lên tầng ba. Đứng trước cửa nhà Thi Phong, Mạc Nghịch đưa tay gõ cửa.

Thi Vũ vốn đang vẽ tranh, nghe thấy tiếng gõ cửa, cô nhìn lướt qua đồng hồ treo tường ngoài phòng khách theo bản năng.

Chẳng lẽ chị về nhanh như vậy?

Ra ngoài chưa đến một tiếng đã về…

Thi Vũ khó hiểu đi mở cửa, vừa mở cửa, cô lập tức kinh sợ.

“Thầy, thầy, thầy Mạc…” Thi Vũ sốt ruột lắp bắp: “Ngài, ngài, sao ngài lại đến đây?”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 20

Ánh mắt Mạc Nghịch nhanh chóng lướt qua Thi Vũ quét hết phòng khách —— không thấy Thi Phong.

Anh hỏi Thi Vũ: “Chị em đâu?”

Thi Vũ không biết cách nói dối, bị Mạc Nghịch hỏi như vậy, càng chột dạ, lắp bắp không ngừng.

“Chị em… Chị ấy… Chị ấy, có việc ra ngoài rồi. Em cũng không biết chị ấy ra ngoài làm gì.”

Mạc Nghịch: “Chờ được không?”

Thi Vũ không ngừng gật đầu: “Đương nhiên được, mời anh vào… Em đi rót nước!”

Dù sao đây cũng là thần tượng cô mê mẩn nhiều năm, làm sao Thi Vũ nỡ cự tuyệt yêu cầu của anh.

Dù lúc này Mạc Nghịch muốn đốt nhà cô, cô cũng không có ý kiến.

Mạc Nghịch dắt Mạc Nam Kiêu ngồi vào sofa, Thi Vũ chạy vào phòng bếp rót nước cho hai người.

“Thầy Mạc, mời uống nước.” Thi Vũ đặt hai chén nước lên bàn, nhếch môi cười với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch không phản ứng, cũng không cầm cốc nước lên.

Thi Vũ cực kỳ xấu hổ, cô nói: “Vậy anh cứ ngồi đi, em đi làm nốt bài.”

Mạc Nghịch vẫn không đáp lại.

Thi Vũ bị nhục, đành đơn giản hóa đau thương thành sức mạnh, tiếp tục công trình vẽ của mình.

***

Thi Phong uống hai tách cà phê với Tống Chu, xem như hoàn thành buổi xem mắt.

Khéo là, hai người họ không có hứng thú với đối phương.

Hơn nữa, khi nói chuyện, Thi Phong còn phát hiện Tống Chu rất ngoan cố trong phương diện tình cảm.

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, Thi Phong bèn tư vấn cho anh ta nửa tiếng.

Lúc kết thúc buổi xem mắt, Tống Chu nói: “Vậy cô giả làm bạn gái tôi đi, coi như giúp tôi.”

Thi Phong hỏi: “Sao tôi phải giúp?”

Tống Chu nói: “Không vì sao cả.”

Thi Phong: “…”

…

Trên đường về nhà, Thi Phong nhớ lại những chuyện mình trải qua gần đây.

Cô phát hiện ra, mấy tháng nay… Cô vốn không gặp được một người bình thường.

Lúc Thi Phong về nhà đã là một giờ chiều, lúc cô vừa đến cửa khu nhà đã nhìn thấy xe của Mạc Nghịch.

Xe của anh có vẻ vô cùng nổi bật trong không khí cổ xưa của khu tập thể, Thi Phong nhìn lướt thấy, tim lập tức vọt lên tận cổ họng.

Cô đi lên tầng, lấy chìa khóa từ túi ra.

Vừa vào cửa đã thấy Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu đang ngồi trên sofa.

Thi Phong nhìn Mạc Nghịch, hỏi: “Anh có chuyện gì không?”

Mạc Nghịch đứng lên, đi đến trước mặt Thi Phong. Anh cúi người, ghé sát vào mặt Thi Phong.

“Đi đâu.”

Thi Phong thản nhiên trả lời: “Đi xem mắt.”

Thi Phong vừa dứt lời, trong đầu Mạc Nghịch lập tức hiện lên ảo giác tối qua.

Anh nắm chặt vai Thi Phong, giọng nói khàn khàn khó khăn chất vấn: “Tại sao phải phản bội anh?”

Thi Phong biết, anh lại phát bệnh.

Cô vỗ vỗ cánh tay Mạc Nghịch, dịu dàng nói với anh: “Anh bình tĩnh một chút. Tôi chỉ gặp một lần.”

“Em chỉ có thể cứu một mình anh.” Mạc Nghịch nắm càng chặt.

Những lúc như thế này, Thi Phong chỉ đành thuận theo ý anh.

Cô gật đầu, dịu dàng đáp ứng: “Được, em chỉ cứu một mình anh thôi.”

Nghe được lời cam đoan của Thi Phong, Mạc Nghịch mới dần bình tĩnh lại.

Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần nhìn thấy Thi Phong là căn bệnh của anh có thể khống chế được.

Chỉ cần cô ở bên, anh căn bản không cần uống thuốc.

Mạc Nghịch buông Thi Phong ra, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Mạc Nam Kiêu.

“Còn chưa ăn cơm.”

Thi Phong theo bản năng hỏi: “Nam Kiêu cũng chưa ăn à?”

Mạc Nghịch: “Anh cũng chưa.”

Thi Phong: “Thi Vũ không ở nhà à?”

Mạc Nghịch chỉ tay về phía phòng ngủ, “Vẽ tranh.”

Thi Phong: “Vậy hai người chờ một chút, tôi đi nấu cho.”

***

Thi Vũ đang vẽ tranh, Thi Phong không tiện quấy rầy, vì thế đành tự mình vào bếp nấu cơm cho hai cha con.

Trong nhà vẫn còn bột mì mua lần trước, Thi Phong nấu xong hai bát mì chưa đầy 20 phút.

Thêm xong gia vị, rồi bê ra bàn ăn.

Thi Phong đi đến phòng khách, nói với Mạc Nghịch: “Cơm được rồi.”

Mạc Nghịch dắt Mạc Nam Kiêu đến phòng ăn.

Thi Phong không đi theo, cô đi đến trước phòng ngủ, nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đi vào.

Thi Vũ vừa đeo tai nghe vừa vẽ tranh.

Thi Phong đi đến, vỗ nhẹ vào bả vai cô.

Khi Thi Vũ quay đầu nhìn thấy Thi Phong, lập tức giật mình.

Cô tháo tai nghe ra, “Sao chị về sớm thế?”

Thi Phong hỏi: “Mạc Nghịch đến đây lúc nào?”

Thi Vũ: “Lúc chị vừa ra mới ra ngoài một lúc… Trời a, chị, em suýt bị hù chết đấy.”

Thi Phong nhíu mi: “Làm sao?”

Thi Vũ nói: “Hôm nay hình như tâm trạng nam thần nhà em không được tốt, lúc vừa đến đã hỏi chị đi đâu, cứ như oán phu ấy.

Em nhiệt tình mời anh ấy vào, rót nước cho hai người. Kết quả là anh ấy còn không để ý đến em.”

Thi Phong nghe xong cười cười, cô nói với Thi Vũ: “Tính anh ấy vẫn như vậy, em đừng để ý.”

Thi Vũ “chậc” một tiếng. “Chị, chị biết lời vừa rồi của chị giống cái gì không?”

Thi Phong hỏi: “Giống gì?”

Thi Vũ nói: “Giống lời vợ bênh chồng ấy, cảm giác như vợ chồng già ấy, ôi chao.”

Thi Phong: “… Vẽ tranh của em đi.”

Thi Vũ: “Em nói thật đó. Chị, em quyết định rút tư liệu của chị khỏi sở môi giới hôn nhân. Đời này chỉ cần nam thần nhà em theo đuổi chị là được.”

Thi Phong cầm tai nghe nhét lại vào tai Thi Vũ: “Vẽ đi.”

…

Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu ngồi đối diện nhau ăn cơm.

Sau khi được Thi Phong dạy, Mạc Nam Kiêu đã tự mình dùng được đũa và thìa, có thể tự ăn.

Mạc Nghịch nhìn Mạc Nam Kiêu, không tự giác nở nụ cười.

Anh hỏi: “Mẹ nấu ngon không.”

Hỏi xong, anh lại học Thi Phong bổ sung một câu: “Nếu ngon thì gật đầu.”

Mạc Nam Kiêu tự hỏi một lát, rồi gật gật đầu.

Mạc Nghịch: “Được rồi. Sau này bố sẽ để mẹ nấu cơm cho con ăn hàng ngày.”

Ăn xong bữa trưa, Mạc Nam Kiêu mệt.

Thi Phong biết rõ thói quen của cậu nên bế cậu vào phòng mình để cậu ngủ trưa.

Mạc Nam Kiêu đi vào giấc ngủ rất nhanh, không đến 10 phút đã ngủ.

Thi Phong đắp cho cậu một cái chăn mỏng, rón rén đi ra ngoài đóng cửa phòng.

***

Mạc Nghịch đứng ngoài phòng khách. Thấy Thi Phong đi ra, anh đứng ra chặn cô lại.

Thi Phong nghi hoặc nhìn Mạc Nghịch. Mạc Nghịch lấy tay ấn vai cô.

Thi Phong rụt người, anh càng ấn mạnh hơn.

Mạc Nghịch nói: “Đầu anh bị rách da.”

Thi Phong hơi sốt ruột, vội vàng hỏi: “Bị đập lúc nào? Vô tình đập à?”

“Em nói hôm nay không đến. Anh phát bệnh.” Mạc Nghịch dựa đầu vào bả vai Thi Phong, nói bên tai cô.

Thi Phong ngửi thấy hương socola trên người anh, theo bản năng hít thêm mấy hơi.

“Xin lỗi.” Thi Phong xin lỗi anh, “Hôm nay tôi có chút việc riêng.”

“Tháng sau anh muốn đi ra ngoài.” Mạc Nghịch đột nhiên nói.

Thi Phong đang nghĩ xem nên giải thích với anh thế nào, không ngờ anh tự động bỏ qua đề tài này.

Thi Phong cầu còn không được, bèn thuận theo ý anh.

“Đi đâu?”

Tay Mạc Nghịch từ từ chuyển sang lưng Thi Phong, nhân lúc cô không chú ý, ghì mạnh xương bả vai của cô, để cơ thể cô dán vào người mình.

Cảm nhận được nhịp tim nhanh của cô, Mạc Nghịch mới mở miệng nói: “Em đi với anh.”

Thi Phong theo bản năng cự tuyệt: “Tôi còn phải đi làm.”

Mạc Nghịch: “Nghỉ phép.”

Thi Phong lại cự tuyệt: “Nghỉ phép sẽ bị trừ tiền lương, tôi không nghỉ.”

“Trừ bao nhiêu anh sẽ trả cho em.” Mạc Nghịch nói.

Thi Phong điên mất, “Tôi không muốn đi.”

Mạc Nghịch nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh muốn em đi.”

Thi Phong biết, giờ mình cự tuyệt cũng vô dụng.

Vì thế cô bèn thay đổi chiến lược.

Cô hỏi Mạc Nghịch: “Anh muốn dẫn Nam Kiêu đi cùng sao? Cùng đi, đứa bé sẽ mệt lắm, tôi e nó không chịu được.”

Mạc Nghịch lắc đầu, anh nói: “Sẽ có người chăm sóc nó. Em đừng bận tâm.”

Thi Phong: “…” Cái này, hoàn toàn không phải là đang thương lượng?

“Anh cần cảm hứng.”

Mạc Nghịch vùi đầu vào mái tóc của Thi Phong, hít sâu một hơi, hương thơm ngát tràn vào khoang mũi làm anh thấy vô cùng thoải mái, như là đang bước đi trong không trung vậy.

Sau đó, máu trong cơ thể như sôi trào. Vừa nóng vừa khó chịu.

“Em chính là cảm hứng.” Mạc Nghịch kề tai Thi Phong nói.

Thi Phong nổi hết cả da gà.

Thứ lỗi cho cô, cô không phải là thiếu nữ ôm ấp tình cảm lãng mạn trong mơ.

Cách nói chuyện của mấy người làm nghệ thuật này quả thực là tao nhã, cơ mà sao cô nghe xong vẫn thấy cực kì mất tự nhiên?

Thi Phong luôn lí tính hơn những cô gái cùng tuổi rất nhiều, sẽ không vì những lời mờ ám này của người khác phái mà nóng đầu lên.

“Tháng sau à?” Thi Phong hỏi.

Ánh mắt Mạc Nghịch sáng quắc nhìn chằm chằm cô, gật đầu một cái.

Thi Phong thỏa hiệp: “Được, tôi biết rồi.”

Mạc Nghịch nói: “Đi.”

Thi Phong: “Được, tôi và anh cùng đi.”

Lúc Thi Phong nói câu này, trên mặt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ, mày hơi nhíu, môi khẽ nhếch, nói đến từ “cùng”, Mạc Nghịch còn thấy đầu lưỡi cô hơi cong lên.

Mềm, ẩm ướt.

Nhiệt độ trên người càng ngày càng cao, Mạc Nghịch cúi đầu, từ từ đến gần môi của cô ——

…

“Chị! Em định gọi cơm ngoài chị muốn ăn —— a a a!”

Thi Vũ vừa vẽ xong một bức tranh, vô cùng vui vẻ.

Cô đang định hỏi Thi Phong muốn ăn món gì, kết quả lại thấy cảnh tượng nóng bỏng như vậy.

Thi Vũ lập tức đưa tay che mắt, sau đó tách năm ngón tay ra, đưa mắt nhìn ra ngoài kẽ ngón tay.

Không khí mờ ám tan thành mây khói trong chớp mắt. Thi Phong như vừa tỉnh mộng mạnh đẩy Mạc Nghịch ra, liên tục lui về phía sau.

Thi Vũ cuống lên, “Hai người tiếp tục đi! Em không thấy gì đâu! Mau tiếp tục, tiếp tục!”

Thi Phong quay đầu trừng mắt nhìn cô một cái, Thi Vũ ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thi Phong sửa sang tóc cho mình, nói với Thi Vũ: “Chị ăn cơm rang trứng. Đi đặt đi.”

Thi Vũ nghe lời gật gật đầu, sau đó chạy đến chỗ đặt điện thoại bàn gọi cơm ngoài.

Trong phòng khách chỉ còn Thi Phong và Mạc Nghịch đứng đối diện, không khí hơi kỳ quặc.

Cuối cùng tố chất tâm lí của Thi Phong vẫn rất tốt, chỉ một lát sau, cô đã trở lại trạng thái bình thường.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm cô hỏi: “Em chưa ăn?”

Thi Phong gật gật đầu: “Ừm, chưa ăn.”

Cô vốn định nấu thêm mì để ăn cùng bọn họ, nhưng nguyên liệu chỉ đủ cho hai người, nên cô chỉ nấu cho hai người họ ăn trước.

Dù sao cô cũng không đói lắm.

“Đọc số chứng minh thư cho anh.” Mạc Nghịch lại chuyển đề tài.

Thi Phong nhất thời không phản ứng kịp, ngây người ra. “…”

Qua 2-3 phút, cô mới định hình được.

“Để tôi gửi tin nhắn cho. Vậy được không?”

Mạc Nghịch gật gật đầu với cô, không mở miệng nói chuyện nữa.

Gọi cơm ngoài xong, Thi Vũ đi đi lại lại trong phòng ngủ, tiến thoái lưỡng nan.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, cô còn thẹn thùng thay Thi Phong ——

Nhưng, cô thật sự rất ảo não.

Nếu cô phát ra tiếng động nhỏ hơn một chút, nói không chừng Mạc Nghịch đã hôn chị cô rồi đấy.

Tiếp tục như vậy, nam thần sẽ biến thành anh rể rồi.

Nhưng… Cô lại làm hỏng chuyện tốt của họ. Cô đúng là tội nhân thiên cổ mà.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 21

Nửa tiếng sau, Thi Vũ vẫn chìm trong trạng thái ảo não.

Lúc cơm được đưa đến, cô chạy như bay đi mở cửa.

Lấy cơm vào, cô cười hì hì với Thi Phong, nói: “Chị, ăn cơm thôi, em gọi cơm của quán chị thích nhất đấy.”

Thi Phong “ừ” một tiếng, đứng lên vào phòng ăn với Thi Vũ.

Thi Vũ ân cần mở hộp cơm cho Thi Phong, sau đó lấy một đôi đũa cho cô.

Chỉ một động tác đơn giản cũng làm cho Thi Phong thấy ấm áp.

Trước kia không hiểu chuyện, luôn cảm thấy rời xa người thân sẽ được tự do; mãi khi trải qua chuyện đó, cô mới ý thức được tầm quan trọng của người nhà.

Thi Vũ kém Thi Phong bốn tuổi, Thi Vũ thích làm nũng nên sau khi Thi Vũ được sinh ra, Thi Phong cảm thấy cha mẹ không yêu mình nhiều như Thi Vũ.

Năm tháng dần trôi, Thi Phong vẫn có địch ý với Thi Vũ, luôn cảm thấy Thi Vũ không hiểu chuyện, được nuông chiều nên coi trời bằng vung.

Quan điểm này, trong khoảng thời gian chữa bệnh cho cô hoàn toàn bị đảo điên.

Thi Vũ đối xử với cô rất tốt, rất kiên nhẫn, không có chút kiêu căng nào như ngày trước.

Sau đó, Thi Phong âm thầm thể, cô nhất định dùng hết quãng đời còn lại để đáp lại tình yêu của gia đình.

Vài năm nay, hai chị em cô vẫn ở cùng nhau, tình cảm tốt vô cùng.

Thi thoảng Thi Vũ hơi "lên cơn", Thi Phong cơ bản không để ý.

***

"Chị, ăn đi." Thi Vũ thấy Thi Phong không nhúc nhích, ánh mắt lại không có tiêu cự, vội quơ tay trước mặt cô.

Thi Phong bừng tỉnh, cầm đũa: "Ừ."

"Chị… Vừa rồi em không quấy rầy hai người chứ?"

Thi Phong hờ hững đáp lại làm cho Thi Vũ thấy bất an, cô lại bắt đầu ảo não, "Em đã phá hỏng chuyện tốt của hai người những hai lần."

Thi Phong nhìn cô một cái, bình tĩnh đáp: "Không chuẩn bị làm gì cả."

Thi Vũ theo bản năng tiếp lời: "Nhưng nam thần nhà em rõ ràng đang định hôn chị, nếu không phải em xuất hiện, nói không chừng hai người ——"

Thi Phong mặt không chút thay đổi cắt ngang ảo tưởng của Thi Vũ: “Ăn cơm không được nói chuyện.”

Thi Vũ: “Vâng. Thật không biết hai người nghĩ gì nữa.”

Thi Vũ cảm thấy, cơ bản thì cô rất hiểu Thi Phong.

Theo tính cách và quá khứ của chị, nếu không thật sự thích người ta, tuyệt đối không có chuyện ở lại nhà của người ta nhiều lần như vậy.

Thậm chí còn đối tốt với con người ta như vậy…

Hai người bọn họ thành đôi thì tốt biết bao.

Sau đó, Thi Phong không nói nữa, Thi Vũ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn im lặng.

…

4:30, Mạc Nam Kiêu thức dậy, Mạc Nghịch đưa cậu về nhà.

Trước khi đi, anh nói với Thi Phong: “Sáng mai, anh chờ em.”

“Hả?” Thi Phong không kịp hiểu.

Mạc Nghịch nói: “Cứu anh.”

Thi Phong: “… Biết rồi.”

Sau đó Mạc Nghịch bước đi.

Thi Vũ đứng bên cạnh, nghe cuộc đối thoại của hai người mà không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Cô tò mò hỏi Thi Phong: “Cứu anh ấy là có ý gì ạ?”

Thi Phong nói: “Mỗi bác sĩ tâm lí đều đang cứu bệnh nhân.”

Thi Vũ cái hiểu cái không: “À… Em còn tưởng lúc cứu anh ấy hai người còn làm chuyện gì khác.”

Thi Phong nhìn Thi Vũ, giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Em là con gái đấy.”

Thi Vũ rộng rãi gật đầu, “Em biết mà, em còn là một cô gái xinh đẹp nữa cơ.”

Thi Phong: “Thế nên, đừng có dã man quá.”

Thi Vũ: “…”

***

Lúc Mạc Nghịch về nhà, phòng khách đã hoàn toàn thay đổi.

Anh nhíu mày, mãi khi Mạc Uyển bước xuống tầng, anh mới nhớ hôm nay là ngày Mạc Uyển đến đây.

Từ nhỏ Mạc Uyển đã mắc chứng sạch sẽ, trước khi cưới, ngày nào cũng quét tước nhà cửa sạch sẽ.

Bạn bè thân thích luôn nói, Mạc Uyển không giống đứa con nhà họ Mạc chút nào.

Cha là họa sĩ, thiên phú hội họa được Mạc Nghịch kế thừa;

Mẹ diễn tấu cello dạy ở học viện âm nhạc Trung Quốc, Mạc Uyển cứ tưởng mình cũng có thể thừa kế tài năng của mẹ.

Không có, một chút cũng không có.

Vì thế, Mạc Uyển biến thành người duy nhất trong nhà có mười đầu ngón tay dính nước mùa xuân[1].

[1] Mười ngón tay không dính nước mùa xuân: Trích từ bài thơ "Công Tử Hành" của Lưu Hi Di đời Đường: Nguyên văn là "Thập chỉ bất triêm dương xuân thủy, kim lai vi quân tố canh thang." – Mười ngón chưa từng dính nước lạnh, nay lại vì chàng mà nấu canh.

Ba tháng mùa xuân rất lạnh, những người không cần nhúng tay vào nước lạnh để giặt quần áo chỉ có thể là những gia đình có điều kiện, không phải làm việc nhà, được sống an nhàn sung sướng, thường dùng cho phái nữ.

Ý "mười ngón tay dính nước mùa xuân" ở đây trái ngược với câu trên, nghĩa là Mạc Uyển là người duy nhất trong nhà biết làm việc nhà, nấu cơm, …

Mạc Uyển thấy Mạc Nghịch về, bước nhanh hơn.

Cô đi đến trước mặt Mạc Nghịch, nhìn lướt qua Mạc Nam Kiêu, sau đó cười hỏi anh: "Em biết chị đến mà vẫn dẫn Nam Kiêu ra ngoài?"

Mạc Nghịch nói: "Tìm mẹ đứa bé."

"Tìm mẹ đứa bé làm gì ——"

Mạc Uyển bật lại theo bản năng, vừa nói xong, cô mới nhận ra mấy chữ Mạc Nghịch nói ra gây shock đến thế nào.

Mạc Uyển trợn to mắt: “Mẹ đứa bé? Em nói… Cô bé chúng ta cứu năm ấy hả?”

Cô nhớ, trước đó Mạc Nghịch còn gọi điện thoại hỏi cô chuyện này.

Lúc đó không để trong lòng, dù sao chỉ thấy có một lần, cô căn bản không nhớ ra cô bé đó trông thế nào.

Mạc Nghịch nói: “Ngày mai cô ấy đến đây.”

Mạc Uyển khiếp sợ: “… Em tìm được rồi? Em chắc không?”

Mạc Nghịch không trả lời câu hỏi của cô, buông tay Mạc Nam Kiêu đi đến trước giá vẽ, sau đó ngồi xổm xuống mở thùng dụng cụ ra, đổ toàn bộ lọ thuốc màu ra ngoài.

Mạc Uyển khó thở: “Chị vừa dọn xong đấy, em lại đổ ra làm gì!”

Mạc Nghịch sâu kín đáp lại cô bằng một chữ: “Dùng.”

May mà hai năm nay mắng tố chất tâm lí của Mạc Uyển được rèn luyện rất tốt, nếu là trước đây, cô chắc chắn đã bị Mạc Nghịch chọc tức cho chết ngất.

Mạc Uyển kệ Mạc Nghịch, cô ngồi xổm xuống, bồi dưỡng tình cảm với Mạc Nam Kiêu.

Trước bốn tuổi Mạc Nam Kiêu được bảo mẫu và Mạc Uyển chăm sóc, sau đó ít gặp lại, cậu cũng không tỏ ra xa lạ với Mạc Uyển, cũng không bài xích sự thân cận của cô.

***

Buổi tối Thi Phong ngủ rất ngon, sáng liền dậy rất sớm.

Ăn sáng xong, cô đi tàu điện ngầm đến nhà Mạc Nghịch.

Lúc nhìn thấy Mạc Uyển, Thi Phong tưởng mình đến nhầm nhà.

“Xin lỗi.” Xin lỗi xong, cô quay đầu nhìn bốn phía.

… Hình như đúng nhà mà.

“Cô tìm Mạc Nghịch đúng không.”

Mạc Uyển thấy một loạt động tác của Thi Phong, bị chọc cười —— cô gái này rất đáng yêu.

“Vào đi, nó đang vẽ tranh trong phòng khách đó.”

Lúc Mạc Uyển nhắc đến Mạc Nghịch, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Thi Phong hơi khó chịu. Nhưng vẫn mỉm cười đáp lại: “Cảm ơn.”

Thi Phong đi theo Mạc Uyển vào nhà, theo bản năng muốn đổi dép, ngay lập tức phát hiện, Mạc Uyển đang đi dép của cô.

Vì thế Thi Phong bỏ ý định này ra khỏi đầu.

Sau khi Thi Phong bước vào, Mạc Nghịch ném bút xuống, đi thẳng đến chỗ cô.

Mạc Uyển đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, cô muốn xem xem Mạc Nghịch định làm gì.

Đến chỗ cách Thi Phong một thước, Mạc Nghịch dừng lại, quay ra nhìn thẳng vào Mạc Uyển.

Anh cúi đầu nhìn đôi dép lê Mạc Uyển đang đi: “Của cô ấy.”

Mạc Uyển không hiểu: “Cái gì của cô ấy?”

Mạc Nghịch: “Dép lê.”

Mạc Uyển: “…”

Mạc Nghịch: “Cởi ra, đưa cho cô ấy.”

Nghe hiểu ý của Mạc Nghịch xong, Mạc Uyển rất muốn mở miệng chửi.

Nếu không phải Thi Phong ở đây, cô nhất định mắng cho Mạc Nghịch không ngóc đầu dậy nổi.

Nhưng vì Thi Phong đang ở đây, cô chỉ có thể làm theo lời Mạc Nghịch —— cởi dép lê đưa trả Thi Phong.

Mạc Uyển vốn nghĩ lương tâm Mạc Nghịch bộc phát, trước khi cô đến mua dép lê cho cô.

Hiện tại xem ra là cô đánh giá mình quá cao.

Quên đi, quen dần là được, Mạc Uyển tự an ủi.

Thi Phong đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng xấu hổ, lúc Mạc Uyển cởi dép, vội vàng từ chối: “Không cần không cần, dù sao tôi chỉ đến đây ——”

“Đi.” Thi Phong còn chưa nói xong, Mạc Nghịch đã cúi đầu để dép xuống bên cạnh chân cô.

Cái này, cô không đi không được.

Để kết thúc không khí xấu hổ này, Thi Phong dùng tốc độ nhanh nhất thay dép.

Đổi dép xong, Thi Phong sửa sang lại tóc, cười nói: “Chúng ta có thể bắt đầu.”

Mạc Nghịch không trả lời vấn đề của cô, anh kéo Mạc Uyển đến bên cạnh, giới thiệu với Thi Phong: “Chị của anh. Em từng gặp một lần.”

Thi Phong hoàn toàn không nhớ. Lúc được cứu, cô chỉ nhìn thấy một mình Mạc Nghịch. Cô tưởng lúc đó chỉ có một mình Mạc Nghịch.

“Chào chị.” Biết đây là chị của Mạc Nghịch, trong lòng Thi Phong thoải mái một cách khó hiểu.

Mạc Uyển: “Trông tôi rất trẻ mà, sao lại dùng kính ngữ?”

Thi Phong lắc đầu: “Không già, rất trẻ.”

Mạc Uyển nở nụ cười: “Cô bé, miệng ngọt quá đi. Nhưng, tính tuổi, tôi lớn hơn nhiều. Mạc Nghịch còn lớn hơn em mười mấy tuổi đấy.”

Thi Phong cười đáp: “Đúng vậy.”

Vừa nói xong câu đó, Thi Phong đã bị Mạc Nghịch kéo lên lầu.

***

Lần này Mạc Nghịch đưa Thi Phong vào phòng ngủ của anh. Lúc đóng cửa, tim Thi Phong đập nhanh bất ngờ, cứ như sắp vọt ra khỏi cổ họng.

Mạc Nghịch cầm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, kéo cô đến bên giường.

Thi Phong ngồi xuống, rút tay ra. Cô cố gắng giữ bình tĩnh.

“Buổi tối hôm kia phát bệnh?” Cô hỏi Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch gật đầu, giơ tay chỉ lên tường.

Thi Phong nhìn theo, thấy rất nhiều vết máu, không khỏi sốt ruột: “Sao lại thế này?”

Mạc Nghịch: “Khi em không ở cạnh.”

Thi Phong hiểu ý: “Là buổi tối hôm kia à?”

Mạc Nghịch ngầm thừa nhận.

“Thuốc bác sĩ cho chắc là còn mà. Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, nhất định phải uống thuốc.” Thi Phong dịu dàng khuyên bảo: “Chỉ hỗ trợ tâm lí thì không đủ. Uống thuốc rất quan trọng.”

Mạc Nghịch tiện tay xoắn lấy một lọn tóc của Thi Phong, đưa tới chóp mũi, hít một hơi.

Mùi hoa thoang thoảng, là mùi hương cố hữu trên người cô, từ xoang mũi thấm vào ruột gan, nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể.

Dục hỏa đốt người. Giọng nói của Mạc Nghịch trở nên trầm thấp khàn khàn.

Anh nói: “Chỉ hỗ trợ tâm lí quả là không đủ.”

Thi Phong gật đầu, “Đúng vậy, không đủ. Cho nên anh cần ——”

Câu nói kế tiếp, cuối cùng cô cũng không nói ra được. Bởi vì Mạc Nghịch chặn miệng của cô lại.

Phải, dùng miệng của anh chặn miệng của cô lại.

Đầu óc Thi Phong trống rỗng mất phút mới đẩy Mạc Nghịch ra.

Mạc Nghịch hôn nhẹ, lúc chuẩn bị xâm nhập, Thi Phong đã đẩy anh ra.

Thi Phong chạy đến tủ đầu giường rút khăn giấy ra lau miệng.

Trong lúc đó, ánh mắt Mạc Nghịch không dời khỏi môi cô.

Giọng nói càng khàn hơn: “Nhưng chỉ cần em là đủ.” Anh nói, “Thuốc không so được với em.”

Đây chắc chắn là hành động vượt rào nghiêm trọng nhất của Mạc Nghịch với Thi Phong, nhưng Thi Phong không tức giận được.

Cô ném giấy vào thùng rác, sau đó nói với Mạc Nghịch: “Sau này đừng làm vậy nữa, được không.”

Mạc Nghịch gật đầu, “Được.” Thi Phong mỉm cười: “Cảm ơn.”

… Đương nhiên về sau sẽ không như vậy, vì sau này sẽ càng quá đáng hơn.

Nghĩ như vậy, Mạc Nghịch cũng cười ra tiếng. Một lát sau, anh nhắc Thi Phong: “Nhớ xin nghỉ phép.”

Thi Phong: “Vâng?”

Mạc Nghịch: “Chị anh đến chăm Nam Kiêu. Ngày kia chúng ta đi.”

Thi Phong khó hiểu: “Không phải là còn một thời gian nữa sao? Hôm qua anh nói là tháng sau cơ mà?”

Mạc Nghịch dịch người tới gần Thi Phong, nhìn chằm chằm cô.

Thi Phong theo bản năng lui lại, Mạc Nghịch lại tiến về phía trước, cô lại lui. Cuối cùng, cô dựa vào đầu giường, bị Mạc Nghịch ghé sát lên người.

Anh kề bên tai cô, khẽ nói: “Không muốn chờ nữa. Bây giờ xin luôn đi.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Mỗi lần Mạc Nghịch làm chuyện gì khó tin, Thi Phong luôn tự an ủi mình: nghệ sĩ luôn làm mấy chuyện khó hiểu như vậy.

Lý do này quả là vạn năng, vừa xuất hiện đã khiến Thi Phong thông suốt.

Cô nói: “Được, tôi nghe anh. Ngày mai sẽ đi xin phép.”

Mạc Nghịch: “Đưa số căn cước cho anh.”

Thi Phong: “Giờ tôi gửi cho, anh tránh ra thì tôi mới gửi được chứ.”

Mạc Nghịch đứng quá gần, khiến Thi Phong không thể đưa tay lấy di động từ túi ra được.

Hơn nữa đứng gần nhau như vậy, lúc nói chuyện đều có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, quá mờ ám, Thi Phong không thể chịu được.

“Túi nào?” Mạc Nghịch nhìn cô từ trên xuống dưới, không có ý tránh ra.

Thi Phong hiểu được ánh mắt và lời nói của Mạc Nghịch, cô vội vàng đáp: “Để tôi tự lấy?”

“Túi nào?” Mạc Nghịch hỏi lại.

Thi Phong: “Túi quần, bên trái.”

Từng nếm thử cách hành sự của Mạc Nghịch nên Thi Phong không cứng đối cứng với anh.

Dù sao cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, không bằng thuận theo anh ngay từ bây giờ.

Mạc Nghịch vươn tay đến chỗ túi quần của Thi Phong, lấy điện thoại ra.

“Gửi đi.” Mạc Nghịch đưa di động cho Thi Phong.

Thi Phong cầm lấy di động, gửi số thẻ căn cước của mình cho Mạc Nghịch.

“Được rồi.”

“Nhưng…” Thi Phong ngẩng đầu nhìn Mạc Nghịch, có chút bận tâm hỏi: “Chị của anh có thể chăm sóc Nam Kiêu, được sao?”

Mạc Nghịch: “Trước khi được bốn tuổi, nó ở với chị ấy và bảo mẫu.”

Nghe Mạc Nghịch nói vậy, trái tim lơ lửng của Thi Phong mới hạ xuống.

Nhưng, vấn đề trong lòng cô càng ngày càng nhiều.

Ví như: trước khi đứa nhỏ bốn tuổi, Mạc Nghịch ở đâu? Vì sao không tự mình chăm lo cho Nam Kiêu?

***

“Tay rách da.”

Lúc Thi Phong đang nghĩ ngợi, Mạc Nghịch đột nhiên vươn tay để trước mặt cô, trên đó có một vết thương rất lớn, nhìn rất đáng sợ.

Thi Phong sốt ruột cầm lấy tay của anh, “Đêm qua quệt phải cái gì à? Sao vết thương lại lớn như vậy! Sao anh không băng lại, để không sẽ bị nhiễm trùng đó.”

Mạc Nghịch nghe thấy Thi Phong nói nhiều như vậy, khóe miệng không tự chủ nhếch lên.

Anh nói: “Anh chờ em cứu anh.”

Thi Phong: “…”

Trước câu trả lời của Mạc Nghịch, cô không muốn bình luận gì hết. Dù sao mỗi lần anh đều trả lời kì lạ như vậy.

“Hòm thuốc ở chỗ nào, để tôi đi lấy.” Thi Phong giơ tay đẩy Mạc Nghịch ra.

Mạc Nghịch chỉ vảo tủ quần áo, “Ở tầng dưới.”

Thi Phong đi đến chỗ tủ quần áo, mở cửa tủ, sau đó ngồi xổm xuống tìm hòm thuốc.

Tủ của Mạc Nghịch rất lộn xộn, quần áo các mùa chồng lên nhau, Thi Phong thấy thế bèn thuận tay sắp xếp lại.

Hôm nay cô mặc quần trễ và áo sơ mi, khi ngồi xổm xuống là lộ ra một mảng eo lớn.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm vào chỗ bị lộ ra kia, một giây không rời.

Thi Phong mất 5 phút sắp xếp lại quần áo, cuối cùng cũng tìm được hòm thuốc đặt sâu trong tủ.

Lấy hòm thuốc ra, để trên tủ đầu giường, Thi Phong lại ngồi xuống bên cạnh Mạc Nghịch.

Cô dùng bông thấm cồn, nhẹ nhàng lau qua vết thương cho Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch vừa vẽ tranh, trên miệng vết thương còn dính thuốc màu, bông đều bị thuốc màu dính vào.

Thi Phong bất đắc dĩ nói với Mạc Nghịch: “Về sau lúc vẽ tranh cố gắng đừng chạm vào miệng vết thương. Thuốc màu chứa rất nhiều chất hóa học, không tốt cho cơ thể đâu.”

Mạc Nghịch: “Em ở cạnh thì sẽ không.”

Thi Phong: “…”

15 phút sau, Thi Phong đã băng bó vết thương cho Mạc Nghịch xong.

Cô dọn hòm thuốc đặt lại vào tủ.

Vừa quay lại đã đâm vào ngực Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch dùng một tay ấn chặt bả vai của Thi Phong, tay còn lại đặt giữa lưng cô, kéo áo sơ mi xuống.

Thi Phong thật sự xấu hổ muốn chết, cô sớm quên hôm nay mình lại mặc loại quần áo này.

“Cảm ơn anh.” Thi Phong nói.

Mạc Nghịch nhìn lướt qua chân của Thi Phong, giọng nói khàn khàn: “Mặc quần áo dày.”

Thi Phong lập tức ý thức được Mạc Nghịch đang bảo cô nên mặc quần áo dày một chút, có lẽ điểm đến của chuyến đi là một nơi khá lạnh.

Ở với Mạc Nghịch lâu, tư duy logic của cô càng ngày càng bay xa thì phải.

“Vâng.” Cô đáp.

“Vậy chúng ta tiếp tục không? Hôm nay còn chưa làm gì đâu.” Thi Phong không quên chức trách của mình.

Mạc Nghịch lắc đầu, “Đi xem Nam Kiêu.”

….

Thi Phong bị Mạc Nghịch kéo xuống dưới tầng.

Xuống tầng thì thấy một mình Mạc Nam Kiêu đang ngồi ngẩn người trước giá vẽ của Mạc Nghịch.

Mạc Uyển đang dọn dẹp phòng khách.

Thi Phong đi đến, ngồi xổm cạnh Mạc Nam Kiêu, xem tranh với cậu.

Chỉ liếc một mắt, Thi Phong lập tức cứng người —— anh vẽ một cô gái khỏa thân, khoả toàn thân.

Trừ ngũ quan không được vẽ rõ ràng, những nơi khác được vẽ vô cùng tường tận, hơn nữa màu đã được tô hơn một nửa.

“Đẹp không.” Mạc Nghịch hỏi.

Thi Phong gật đầu: “Rất đẹp. Anh vẽ rất đẹp.”

Sau đó, cô không ngừng kiến thiết tâm lí cho bản thân, phải, đây là nghệ thuật.

Cô không nên dùng ánh mắt tà niệm nhìn bức tranh này.

“Không phải mẫu.” Mạc Nghịch nói.

Thi Phong tiếp tục khen anh: “Anh vẽ thực sự rất đẹp.”

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong, “Người trong tranh là em.”

Thi Phong: “…”

“Mạc Nghịch, sao trong nhà không có đồ ăn gì vậy?”

Đang lúc Thi Phong xấu hổ, Mạc Uyển xuất hiện kịp lúc cứu cô.

Nhìn thấy Mạc Nghịch đứng lên, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Bình thường Mạc Nghịch không nấu cơm, trong nhà đương nhiên sẽ không có sẵn thực phẩm.

Anh thản nhiên đáp: “Không mua.”

Mạc Uyển: “Vậy bình thường em và Nam Kiêu ăn cái gì?”

Mạc Nghịch: “Mua.”

Mạc Uyển: “Không phải trước kia em từng học nấu ăn rồi à? Nam Kiêu nhỏ như vậy, phải có chế độ dinh dưỡng hợp lí. Trước kia Nam Kiêu của chúng ta ở cùng chị mập mạp hơn bây giờ nhiều!”

Mạc Uyển thương Mạc Nam Kiêu, cũng thương Mạc Nghịch.

Một người đàn ông gà trống nuôi con, có nhiều việc bất tiện. Cô biết.

Nghe thấy lời của Mạc Uyển, Mạc Nghịch đưa tay kéo Thi Phong đứng dậy.

Anh liếc nhìn Thi Phong, sau đó nói với Mạc Uyển: “Cô ấy biết. Em có cô ấy rồi.”

…

Thi Phong vẫn đang nhìn Mạc Nam Kiêu, không chú ý nội dung cuộc đối thoại của hai người họ.

Đột nhiên bị Mạc Nghịch kéo dậy, quả thật cô rất giật mình.

“Giữa trưa ở lại ăn cơm đi.” Thấy vẻ giật mình của Thi Phong, Mạc Uyển cũng không mở miệng hỏi thêm gì.

Mãi đến khi Mạc Uyển ra ngoài mua thức ăn, Thi Phong vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng, cô cũng không có thời gian tìm hiểu.

Sau khi Mạc Uyển rời đi, Thi Phong tiếp tục ngồi xuống cạnh Mạc Nam Kiêu.

Thấy Mạc Nam Kiêu rất tập trung xem tranh, Thi Phong nghĩ, có lẽ là cậu kế thừa thiên phú của người cha Mạc Nghịch.

Nghĩ đến đây, Thi Phong nhỏ giọng hỏi Mạc Nghịch: “Bình thường Nam Kiêu có vẽ tranh không?”

Mạc Nghịch cẩn thận ngẫm nghĩ, sau đó lắc đầu. “Không.”

Thi Phong hỏi: “Anh không dạy con sao?”

Mạc Nghịch vẫn lắc đầu, “Không.”

Thi Phong: “Hình như Nam Kiêu rất thích vẽ… Thật ra anh có thời gian thì nên dạy Nam Kiêu. Như vậy vừa có thể gia tăng tình cảm cha con, vừa bồi dưỡng tư duy cho Nam Kiêu, tạo tác dụng rất lớn cho quá trình hồi phục.”

Thi Phong không phải người nói nhiều, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến Mạc Nam Kiêu, cô sẽ không tự chủ nói nhiều thêm.

Mạc Nghịch đã phát hiện điều này từ sớm.

Giọng nói của cô mềm mỏng mà rõ ràng, sẽ không để người khác cảm thấy giả tạo, nhất là khi thao thao bất tuyệt, mỗi lần nghe, Mạc Nghịch đều cảm thấy thần kinh của mình như giãn ra, thoải mái vô cùng.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm đôi môi đang không ngừng khép mở của Thi Phong, chưa đáp lại cô.

Thi Phong bị nhìn chằm chằm, cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, đành phải nói tiếp: “Thật đó, anh nên thử một lần.”

Mạc Nghịch nói: “Em dạy.”

Thi Phong bất đắc dĩ: “Nhưng tôi không biết vẽ tranh.”

Mạc Nghịch: “Không cần biết.”

Thi Phong: “…”

Hiển nhiên, không có cách tiếp tục đề tài này. Nói thêm, chắc chắn cô sẽ điên mất.

***

Mạc Uyển đi một vòng siêu thị lớn mới về, cô mua rất nhiều thứ, một người mà xách hai túi to đùng.

Thi Phong nhìn thấy, nhanh chóng đi qua cầm giúp túi cho Mạc Uyển.

Mạc Uyển thuận theo nói một tiếng “Cảm ơn”, thiện cảm với Thi Phong càng ngày càng nhiều.

Mấy năm nay, chuyện giục Mạc Nghịch lấy vợ đã trở thành nhiệm vụ và mục tiêu lâu dài của cô.

Người sốt ruột chuyện của Mạc Nghịch nhất, không phải cha mẹ, mà là người làm chị cô đây.

Khuyên rất nhiều, nhưng Mạc Nghịch không để lọt tai.

Ngày đó khi Mạc Nghịch hỏi cô chuyện năm đó, cô đã rất kinh ngạc.

Không ngờ qua sáu năm, Mạc Nghịch còn băn khoăn chuyện cô bé năm đó.

Lúc đó Mạc Uyển còn nghĩ, cô bé ít tuổi như vậy, làm sao kiên nhẫn sống cùng anh được.

Nhưng Thi Phong lại hoàn toàn khiến ý nghĩ của cô đảo điên.

Rất hiểu chuyện, lòng kiên nhẫn rất cao, nói năng dịu dàng, khuôn mặt luôn có ý cười.

Nếu như tâm lí không tốt, không có khả năng vượt qua bóng tối của chuyện năm đó mà mỉm cười đối mặt thế giới này được.

Bởi vì trong thời gian ở cữ không chăm sóc sức khoẻ, Thi Phong cơ bản không có sức, vô cùng cố sức xách túi.

Mạc Nghịch đi lên chắn trước mặt Thi Phong, giành lấy túi trên tay cô, nhanh chóng xách vào phòng bếp.

Lúc ra, Mạc Nghịch nói với Mạc Uyển: “Đừng để cô ấy làm.”

Thi Phong nhanh chóng giải thích: “Không sao đây, chuyện tôi nên làm. Nó cũng không quá nặng.”

Mạc Nghịch nắm lấy tay Thi Phong, nhẹ nhàng xoa ngón tay thon dài của cô.

Đầu ngón tay vẫn còn vết quai túi nilon để lại. Mạc Nghịch dùng ngón tay xoa vài cái trên vết đó.

Anh nói: “Ngón tay sưng lên nhìn không đẹp.”

Thi Phong: “…”

Mạc Uyển chưa từng thấy Mạc Nghịch đối tốt với ai như vậy.

Nói thật, người chị như cô, cũng chưa từng được đối xử ân cần như vậy đâu.

Trong lòng hơi chua, nhưng Mạc Uyển còn chưa đến mức đi tranh giành tình cảm với Thi Phong.

Cô vẫn cảm thấy rất vui mừng —— cuối cùng Mạc Nghịch cũng hơi thông suốt ở phương diện tình cảm rồi.

“Chị đi nấu cơm, Thi Phong, em trông Nam Kiêu nhé, không cần vào bếp giúp chị đâu.” Thái độ của Mạc Uyển tốt vô cùng.

Thi Phong gật gật đầu: “Vâng.”

…

Sau khi Mạc Uyển vào phòng bếp, Thi Phong rút tay mình ra khỏi tay Mạc Nghịch.

Cô kéo Mạc Nam Kiêu đến sofa, ngồi xuống kể chuyện cho cậu nghe.

Hôm nay Mạc Nam Kiêu chưa mở miệng nói câu nào, nhưng cậu vẫn ỷ lại Thi Phong. Lúc Thi Phong kể chuyện cho cậu nghe, mắt cậu tỏa sáng lấp lánh.

Mạc Nghịch chưa từng kể chuyện cho Mạc Nam Kiêu bao giờ, hai cha con rất ít nói chuyện với nhau.

Lúc Thi Phong kể chuyện cho Mạc Nam Kiêu, Mạc Nghịch vẫn ngồi bên cạnh, chăm chú nghe.

Anh hoàn toàn đều tập trung vào Thi Phong, cô kể chuyện rất sinh động, đôi khi còn dùng động tác tạo ra thanh âm phối hợp với mạch truyện rất nhuần nhuyễn.

Ví như hiện tại, cô đang dùng chân. Tầm mắt của Mạc Nghịch không tự chủ bị đùi của cô hấp dẫn.

Hôm nay Thi Phong mặc một cái quần bò hơi bó, trông chân cô càng thêm thẳng.

Chân Thi Phong không quá gầy, nhưng lại rất thẳng, tỉ lệ bắp chân rất đều, độ cong đặc biệt đẹp.

Quần không quá dài, vừa hay lộ ra mắt cá chân.

Da thịt trắng nõn đối lập với quần bò màu đen, kích thích thị giác mãnh liệt.

Tay Mạc Nghịch nắm lấy mắt cá chân của Thi Phong.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 23

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Phong đứng hình trước động tác của Mạc Nghịch, cô cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm lấy mắt cá chân của mình.

“Sao thế?” Thi Phong hỏi.

Mạc Nghịch lắc đầu, “Tiếp tục.”

Thi Phong: “Vậy anh bỏ tay ra đi.”

Thằng bé ngay bên cạnh, để nó thấy thì không hay lắm.

“À.” Mạc Nghịch lên tiếng, thả tay ra.

Thi Phong tiếp tục kể chuyện cho Mạc Nam Kiêu.

***

Gần nửa tiếng sau, Mạc Uyển nấu cơm xong, gọi bọn họ xuống ăn cơm.

Mạc Nam Kiêu nắm tay Thi Phong không chịu buông, Mạc Nghịch đi phía sau hai người, mặt không chút thay đổi.

Mạc Nam Kiêu bám Thi Phong như có keo dính, không tách ra được, chỉ cần thấy cô ở gần là lúc nào cũng đi theo cô.

Lúc ăn cơm, Mạc Nam Kiêu ngồi cùng bên với Thi Phong, Mạc Uyển và Mạc Nghịch ngồi đối diện.

Mạc Uyển cũng không ngờ Mạc Nam Kiêu lại có thái độ thân thiện với Thi Phong như vậy.

Trước kia cô mất rất nhiều công sức, mới khiến Mạc Nam Kiêu quen với sự tồn tại của mình.

Haiz, chỉ có thể nói, giữa mẹ con thực sự có sợi dây liên kết vô hình.

“Thi Phong đừng ngại, người nhà cả.” Thấy Thi Phong chậm chạp không động đũa, Mạc Uyển bèn giục.

Thi Phong: “Vâng, cảm ơn chị.”

Lúc ăn cơm không nói chuyện, Thi Phong toàn tâm chăm sóc Mạc Nam Kiêu, khiến Mạc Uyển trố mắt nhìn.

Thật ra thiếu nữ hơn hai mươi tuổi mà làm mẹ cũng chưa chắc có khả năng chăm sóc trẻ con thành thạo như vậy, Thi Phong có thể làm tốt thế quả thật không dễ dàng.

Ăn cơm xong, sau khi dỗ Mạc Nam Kiêu ngủ, Thi Phong bèn ra về.

…

Sau khi Thi Phong về, Mạc Uyển kéo Mạc Nghịch ngồi cạnh mình, bắt đầu tâm sự.

“Cô ấy thật sự là mẹ của Nam Kiêu à? Là cô bé năm đó?” Mạc Uyển hỏi một câu theo thói quen.

Mạc Nghịch đáp: “Vâng.”

Mạc Uyển: “Tính cách rất dễ mến, em nên giữ cho chặt.”

Mạc Nghịch: “Không cần.”

Mạc Uyển: “Không cần cái đầu em ấy, cô gái tốt như vậy, em mà không giữ chắc, không biết khi nào sẽ bị người cướp mất. Chút cảnh giác mà cũng không có!”

Mạc Nghịch: “Đã là của em rồi.”

Mạc Uyển: “… Người ta đồng ý rồi?”

Mạc Nghịch: “Đồng ý.”

Cô ấy nói, chỉ cứu một mình anh. Đây coi như là đồng ý.

Mạc Uyển: “Chị không tin.”

Mạc Nghịch đứng lên từ sofa: “Ngày mai cô ấy đi cùng em.”

Mạc Uyển kinh ngạc: “Cô ấy đồng ý? Em nói cho cô ấy biết đi làm gì chưa?”

Mạc Nghịch: “Rồi.”

Mạc Uyển đứng lên vỗ vỗ lưng Mạc Nghịch: “Lúc ở một mình cùng nhau nên chú ý đúng mực.”

***

Ngày xuất phát đến rất nhanh.

Buổi tối trước ngày khởi hành một ngày, Mạc Nghịch gửi tin nhắn cho Thi Phong, bảo cô ở nhà chờ, anh thuê xe đến đón cô ra sân bay.

Thi Phong dậy rất sớm, ăn cơm sáng xong bèn chờ Mạc Nghịch đến.

Thi Vũ thấy hành động của Thi Phong liền "chậc" một tiếng, "Chị, cảnh bây giờ có thể miêu tả được bằng một thành ngữ đấy."

Thi Phong: "Thành ngữ gì nào?"

Thi Vũ: "Trông mòn con mắt. Ai nha, sắp được đi riêng với nam thần nhà em, có phải thấy đặc biệt kích động không!"

Thi Phong: "Em viết luận văn xong chưa?"

Thi Vũ đau đầu: "Chị yêu, sao chị có thể vạch áo cho người xem lưng như vậy…"

Thi Phong: "Chưa xong thì đi viết đi. Đừng lãng phí thời gian."

Thi Vũ: "… Vâng, em biết rồi!"

Thi Phong: "Lúc chị không ở nhà, trước khi đi ngủ nhớ đóng chặt hết các cửa, khóa trái vào. Đừng dẫn người xa lạ về nhà ở qua đêm, cũng không được ngủ qua đêm bên ngoài."

Thi Vũ: "Vâng, em biết, em biết rồi, chị yên tâm đi. Em sẽ gọi điện thoại báo cáo cho chị hàng ngày mà."

Thi Phong gật đầu, "Ừ, đi viết luận văn đi."

Thi Vũ khóc không ra nước mắt quay về phòng ngủ.

Năm phút sau, Mạc Nghịch đến gõ cửa. Thi Phong kéo hành lí đi ra mở cửa.

“Giờ xuống luôn đi, em thu dọn xong rồi.”

Mạc Nghịch không nói gì, giành luôn vali trong tay Thi Phong, một tay xách vali, tay khác thì nắm lấy tay Thi Phong kéo xuống tầng.

Anh đi rất nhanh, may mà hôm nay Thi Phong đi giày đế bằng, nếu không chắc chắn không theo kịp bước chân của anh.

Sau khi ngồi lên xe, Thi Phong hỏi Mạc Nghịch: “Chúng ta đi đâu thế?”

Mạc Nghịch: “Không biết.”

Thi Phong: “…”

Hiện tại cô hoàn toàn không có tâm trạng đi nói chuyện với Mạc Nghịch. Thế nên cô đành đơn giản quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, một mình thoải mái vui vẻ.

…

Bốn mươi phút sau, xe taxi dừng trước đường đi quốc nội của ga tàu điện ngầm T3.

Thi Phong và Mạc Nghịch cùng nhau xuống xe, đi vào sân bay, Mạc Nghịch liền dừng lại, chắn trước mặt Thi Phong.

Anh vươn tay trước mặt Thi Phong: “Thẻ căn cước.”

Thi Phong lấy thẻ căn cước từ túi ra đưa cho anh.

Mạc Nghịch cúi đầu nhìn lướt qua tư liệu cơ bản của Thi Phong trên chứng mình thư, nhìn đến chỗ địa chỉ, môi anh khẽ mấp máy.

“Em là người Sơn Đông?” Anh hỏi Thi Phong.

Thi Phong đáp: “Vâng, em là người Sơn Đông.”

Mạc Nghịch mua vé của khoang hạng nhất, cho nên bọn họ đi thẳng vào đường dành cho khách vip, căn bản không cần xếp hàng.

Lúc đăng kí, Thi Phong mới biết họ đi đâu.

—— Lan Châu.

Lúc nhìn thấy hai chữ này, mặt Thi Phong lập tức tái nhợt đi.

Cô siết chặt tay vịn, khớp xương gồ rõ lên, còn trở nên trắng bệnh.

Thật ra Lan Châu là một địa điểm đẹp, Thi Phong có phản ứng mạnh với nó, chỉ bởi vì hồi ức không tốt đẹp khi cô ở đó.

Cô quen kẻ buôn người đó trên chuyến tàu từ Lan Châu đến Trương Dịch.

Hiện tại cô có tâm lí kháng cự rất mạnh với vùng Tây Bắc, có đôi khi nghe người khác nhắc đến, cô cũng có thể mất bình tĩnh.

Mấy phút sau, Mạc Nghịch phát hiện Thi Phong không ổn lắm.

Anh cầm tay cô, đan các ngón tay tạo thành mười ngón đan nhau.

Tay Thi Phong lạnh vô cùng, Mạc Nghịch hỏi cô: “Em lạnh à?”

Thi Phong lắc đầu, muốn rút tay lại, nhưng uổng công vô ích.

Cô nhìn Mạc Nghịch: “Anh đừng nói chuyện với tôi, cứ để tôi một mình một lát.”

Mạc Nghịch vẫn kéo tay cô, anh nói: “Anh là không khí.”

Thi Phong muốn cười, nhưng hồi lâu vẫn không cười được.

Mỗi người đều có một khoảng kí ức không muốn nhớ lại, không muốn bị nhắc đến, chỉ nghĩ đến thôi cũng đau đớn khó chịu, đó là chuyện thường tình.

***

Chỉ chốc lát sau, máy bay cất cánh, lúc xuyên qua tầng mây, tai Thi Phong ù hết lên. Đầu như bị nổ tung.

Cô giơ tay che đầu, mặt nhăn mày nhíu, trông rất khó chịu.

Mạc Nghịch chưa từng nhìn thấy Thi Phong như vậy, điều này khiến anh hơi luống cuống.

Mạc Nghịch không biết an ủi người khác. Anh nắm chặt tay Thi Phong, không nói lời nào.

Máy bay dần ổn định, tình trạng của Thi Phong cũng dần tốt hơn, tâm trạng dần bình tĩnh lại.

Thi Phong rút tay lần nữa, Mạc Nghịch vẫn không chịu buông ra.

Thi Phong nói: “Tôi không sao. Vừa rồi cảm ơn anh, anh buông tay ra đi.”

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong một phút, chắc chắn cô đã bình thường mới thả tay ra.

Thi Phong lấy một lọ thuốc từ trong túi, đổ ra mấy viên, nhét vào miệng, nuốt xuống.

Cô đang chuẩn bị nhét lọ thuốc vào túi thì Mạc Nghịch lại giật lấy.

Mạc Nghịch liếc qua tên lọ thuốc, cứng người mất vài giây.

—— Paroxetine.

Anh biết loại thuốc này. Trước kia anh đã dùng nó trong một khoảng thời gian. Đó là thuốc trầm cảm.

“Nhìn xong chưa?” Thi Phong hỏi, “Xong thì trả cho tôi đi, tôi muốn cất đi.”

Mạc Nghịch gật đầu, đưa trả lọ thuốc cho Thi Phong.

Anh nhìn Thi Phong nhét lọ thuốc đó vào trong túi, nhìn cô kéo khóa lại.

Ngón tay cô rất đẹp, móng tay hồng hồng khỏe mạnh, hôm nay lại hiện ra màu trắng khiến người khác bất an.

Thi Phong sửa sang túi sách xong, nghiêng đầu cười cười với Mạc Nghịch.

Thi Phong hiểu được biểu cảm của Mạc Nghịch, sự thắc mắc ấy, cô có thể hiểu.

“Xin lỗi, để anh cười rồi.”

“Đừng uống thuốc.” Mạc Nghịch dùng tay sờ sờ mặt cô, chậm rãi di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng trước tim cô. “Anh cứu em.”

Thi Phong nhắm mắt cảm nhận sự ấm áp khi anh chạm vào, không đáp lại.

…

Từ Bắc Kinh đến Lan Châu, mất hơn hai giờ bay, bọn họ lựa chọn sự im lặng một cách ăn ý.

Thi Phong dừng lại nghỉ một lát, lúc xuống máy bay, tâm trạng đã trở lại bình thường.

Mạc Nghịch đã đặt xong khách sạn, sau đó thuê xe đi đến đó. Thi Phong đến quầy lễ tân lấy thẻ phòng, chỉ có thẻ của một phòng.

Cô hỏi lễ tân: “Chỉ có một sao? Hẳn là phải có hai gian phòng.”

Lễ tân nói: “Chỉ có một thẻ, tiên sinh Mạc Nghịch chỉ đặt một phòng đơn với giường lớn.”

Thi Phong: “… Vậy, vậy sao. Cảm ơn.”

Thi Phong cầm thẻ phòng đi đến trước mặt Mạc Nghịch: “Lễ tân nói anh chỉ đặt một phòng.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong xấu hổ: “Hai người chúng ta cùng ở một phòng có chút không tiện, nếu không tôi đi đặt thêm một phòng nữa ——”

Cô nam quả nũ, nếu là phòng đôi thì tốt, phòng chỉ có một chiếc giường lớn, quá mờ ám.

Thi Phong chưa bao giờ tin một nam một nữ cùng ngủ trên một giường mà không xảy ra chuyện kia.

Nhìn từ bản năng con người, chuyện đó căn bản là không có khả năng.

Thiên thời địa lợi, dù không có nhân hòa, cũng không thể nào tránh cho quan hệ nảy sinh.

Mạc Nghịch giữ cánh tay Thi Phong, kéo cô đến chỗ thang máy.

Thi Phong dừng giãy dụa, đi theo Mạc Nghịch vào thang máy.

Tiếp xúc với Mạc Nghịch trong thời gian dài như vậy, Thi Phong đã nhận ra một quy luật cơ bản ——

Khi Mạc Nghịch quyết định chuyện gì, anh sẽ không quan tâm đến ý kiến của mọi người nữa.

Phòng rất lớn, còn có một cái sofa lớn nữa.

Thi Phong xách vali đến chỗ sofa, ngồi xuống, cô nói: “Tối nay tôi ngủ ở đây là được.”

Mạc Nghịch nhìn thoáng qua sofa, nói: “Giường ngủ.”

Thi Phong kiên trì: “Tôi ngủ trên sofa là được, anh ngủ giường đi.”

Mạc Nghịch không đáp, anh đến chỗ tủ đầu giường, gọi điện thoại cho lễ tân. “Chào ngài, quầy lễ tân sẵn sàng phục vụ.”

Mạc Nghịch: “Dọn sofa phòng tôi đi ra.”

Lễ tân: “Vị tiên sinh này, ngài chắc không ạ?”

Cô làm ở khách sạn này đã mấy năm, tuy có vài vị khách yêu cầu có chút kì quái, nhưng cũng không đến mức như vị này……

Mạc Nghịch: “Chuyển ngay bây giờ.”

Lễ tân: “Vâng, chúng tôi sắp xếp nhân viên phục vụ ngay, xin ngài hãy mở cửa đúng lúc.”

***

Mấy phục vụ viên của khách sạn rất hiệu suất, Mạc Nghịch gác điện thoại còn chưa đến ba phút, đã có mấy nam phục vụ đến bê sofa ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn một chiếc giường lớn. Thi Phong nhìn mấy người bê sofa ra ngoài, trái tim tan nát.

Sau khi sofa được chuyển đi, căn phòng lập tức im ắng trở lại. Mạc Nghịch đi đến trước mặt Thi Phong, tay ghì chặt bả vai của cô.

Hôm nay Thi Phong mặc áo không tay, Mạc Nghịch làm thế đã chạm vào da thịt trên vai cô.

Lòng bản tay anh thô ráp khiến Thi Phong rụt người lại theo bản năng.

Mạc Nghịch cười nói với cô: “Bây giờ không có sofa nữa.”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch: “Giường ngủ.”

Thi Phong thỏa hiệp: “Được rồi, biết rồi.”

Nói xong, cô nhấc bàn tay đang đặt trên vai mình ra.

Thời tiết ở Lan Châu lạnh hơn thời tiết ở Bắc Kinh, Thi Phong cầm một bộ quần áo tương đối dày trong vali ra, vào phòng tắm để thay.

Sau khi Thi Phong đi, Mạc Nghịch đứng trước vali của cô, nhẹ nhàng mở ra.

Thứ đầu tiên anh nhìn thấy chính là nội y được cô đặt trên cùng. Ừ, là bộ lần trước anh mua cho cô.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 24

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Mạc Nghịch cười cười nhìn bộ nội y kia, rồi mới khép vali của Thi Phong lại.

Anh quay lại, nhìn chằm chằm tấm kính mờ của cửa phòng tắm, hai mắt sáng lên.

Dáng người của Thi Phong phản chiếu trên đó, lúc này cô đang cởi quần áo, hai tay giơ quá đỉnh đầu, tất cả đường cong cơ thể lộ rõ, chỉ liếc một cái đã khiến anh chìm trong mê say.

Thi Phong thay quần áo rất nhanh, bây giờ cô đang mặc một cái áo sơ mi trắng và một chiếc quần dài.

Bộ đồ tôn lên đôi chân dài, lúc Thi Phong bước ra khỏi phòng tắm, ánh mắt đầu tiên của Mạc Nghịch liền dành cho đôi chân của cô.

Ánh mắt anh đi từ dưới lên, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt cô.

“Chúng ta đi ăn cơm trưa thôi.” Thi Phong đặt đồ vừa thay vào vali.

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong đứng lên, hỏi: “Anh thích ăn gì? Mì sợi Lan Châu, được không?”

Mạc Nghịch: “Tùy em.”

Thi Phong: “…”

Được, tùy cô thì tùy cô.

Đây có lẽ là điểm chung giữa hai người —— không có yêu cầu quá cao với thức ăn.

Thi Phong vốn không rành chuyện bếp núc lắm, nên nguyên tắc ăn cơm chính là cái gì ăn được thì cứ ăn.

***

Quyết định món ăn xong, Thi Phong và Mạc Nghịch ra khỏi khách sạn, vào ăn ở một quán mì sợi gần khách sạn.

Hai người vừa ngồi xuống, phục vụ lập tức nhiệt tình đưa thực đơn.

Thi Phong nhận lấy thực đơn, nhìn lướt qua, “Hai bát mì thịt bò.”

Phục vụ hỏi: “Anh chị muốn dùng loại sợi to hay bé?”

Thi Phong bị hỏi bối rối: “… Cái này còn có nhiều loại nữa à?”

Trước kia ăn mì sợi Lan Châu, không phải sợi nào cũng bé sao.

“To.” Đúng lúc này, Mạc Nghịch lên tiếng.

Phục vụ hỏi tiếp: “Cả hai bát đều dùng sợi to ạ?”

Mạc Nghịch gật gật đầu. Anh nhìn Thi Phong, nói: “Lại gọi thêm mấy món nữa.”

Thi Phong: “Ồ.”

Cô cúi đầu, gọi bừa vài món ăn nhẹ rồi đưa menu lại cho phục vụ.

Lúc ngồi chờ cơm, Thi Phong tìm để tài nói chuyện với Mạc Nghịch. “Lúc nãy nên để anh gọi thì tốt hơn. Anh biết nhiều hơn tôi đó.”

Mạc Nghịch thản nhiên mở miệng: “Anh là người Lan Châu.”

Thi Phong kinh ngạc: “… Anh không phải người Hàng Châu à?”

Nếu như cô nhớ không lầm, bây giờ cả gia đình Mạc Nghịch đang ở Hàng Châu.

“Sau này mới chuyển đến Hàng Châu.” Khó có được một lần Mạc Nghịch giải thích, “Bọn họ nói Hàng Châu có bầu không khí nghệ thuật rất tốt.”

“Bọn họ?” Thi Phong theo bản năng hỏi lại.

“Bố mẹ anh.” Mạc Nghịch nói.

Thi Phong gật gật đầu, khẽ cười: “Đúng vậy. Bầu không khí nghệ thuật ở Giang Tô và Chiết Giang rất mạnh. Lúc học đại học có tôi có quen một cô gái Hàng Châu, cô ấy dùng bút lông rất giỏi.”

Mạc Nghịch: “Không thích.”

Thi Phong: “Vâng?”

Mạc Nghịch: “Sơn Đông không tệ.”

Thi Phong: “… À, vâng.”

Mạc Nghịch im lặng mấy phút, nhưng ánh mắt luôn khóa chặt trên mặt Thi Phong.

Một lát sau, anh đột nhiên mở miệng hỏi Thi Phong: “Năm đó em bao nhiêu tuổi?”

Người Thi Phong nháy mắt cứng lại, mặt mày trắng bệch.

Cô siết chặt tay, cố gắng giữ lí trí, “Tôi không muốn nhắc lại. Cũng xin anh đừng hỏi thêm.”

Chuyện này đã đi vào dĩ vãng nhiều năm, nhưng khi có người khác nhắc đến, Thi Phong vẫn cảm thấy rất khó chịu, tuy nhiên lại chưa bao giờ mất tự nhiên như bây giờ.

Cô như vậy, bởi người đối diện là Mạc Nghịch.

Anh là người trong cuộc.

“Xin lỗi.” Mạc Nghịch nói.

“Không cần ——” Thi Phong bịt tai lại, mắt đỏ lên. “Nếu thấy áy náy thì sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Mạc Nghịch gật gật đầu, “Biết rồi.”

***

Hai người vừa dứt câu, phục vụ đã bê mì lên.

Ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của bát mì, Thi Phong dần bình tĩnh lại.

Cô thật sự rất đói bụng, từ lúc vừa xuống máy bay đã đói bụng.

Thi Phong cầm lấy đôi đũa, gắp một sợi mì lên, đang muốn bỏ vào miệng, nhưng rất khó.

Đây đúng là lần đầu tiên cô thấy sợi mì to như vậy.

Thi Phong há miệng, mất rất nhiều công sức mới ăn được một sợi.

Mạc Nghịch ngồi đối diện nhìn bộ dạng ăn mì của Thi Phong, ánh mắt càng ngày càng nóng.

Khi cô mở miệng, lộ ra răng nanh và đầu lưỡi, sau khi ăn mì, môi càng hồng hào hơn.

Hồng hào, mềm mại.

Lúc ăn xong, Thi Phong còn vươn đầu lưỡi ra liếm môi theo phản xạ.

Cùng lúc, cô ngẩng đầu, đúng lúc mắt đối mắt với Mạc Nghịch.

Không khí lập tức trở nên mờ ám, không khí chung quanh như được một ngọn đuốc đốt nóng lên.

“Tôi chưa từng ăn sợi mì nào to như thế này đâu.” Để giảm bớt xấu hổ, Thi Phong đành ra vẻ thoải mái nói đùa với Mạc Nghịch: “Đây là lần đầu tiên.”

Mạc Nghịch dùng ánh mắt thâm thuý nhìn cô: “Lần đầu tiên. Hiểu rồi.”

Thi Phong nói: “Trước kia không biết mì Lan Châu còn có nhiều kích cỡ như vậy. Tôi còn tưởng chỉ có mì nào sợi bé mới là mì Lan Châu chứ.”

“Không phải. Chia làm nhiều loại.” Mạc Nghịch nhìn môi của Thi Phong, nói: “Tuỳ theo đường kính của miệng người.”

Đường kính của miệng người… Sao cô cứ cảm thấy từ này có chút không thích hợp.

Rõ ràng Mạc Nghịch nói rất nghiêm túc, nhưng Thi Phong luôn nghĩ tới một số thứ không mong muốn.

Thôi, chắc là do cô nghĩ phức tạp. Không chừng Mạc Nghịch chỉ đang giảng văn hoá của người ta cho cô nghe.

“Miệng của em bé.” Ngay khi Thi Phong vừa tự an ủi bản thân xong, Mạc Nghịch lại nói.

Thi Phong giả vờ bĩnh tĩnh gật gật đầu: “Vâng, hầu hết miệng của con gái đều không to.”

Mạc Nghịch ừ một tiếng: “Sau này sẽ quen.”

Thi Phong: “…”[1]

[1] Trước kia chương 11 từng có chú thích về 1 câu đùa liên quan đến mì và khẩu giao, giờ lại có 1 câu nữa =)))))))

Như đã nói từ chương trước, “diện” (面) trong tiếng Trung vừa vừa có nghĩa là mì vừa có nghĩa bề mặt, “cật diện” (吃面) vừa có

nghĩa là ăn mì vừa có nghĩa là “khẩu giao” (ăn phía dưới – oral sex) =)))))) (vì ăn cái “mặt”, mà con người có 2 mặt trên – dưới, như 1 phản xạ tự nhiên, mọi người sẽ nghĩ đến chiều hướng đen tối hơn là ăn cái mặt ở dưới…) =)))))Bạn nào không hiểu oral sex là gì có thể google, nhưng hãy google khi không có ai bên cạnh nhé =))))))))))))))))))))))))))))

Dịch đoạn đối thoại trên theo nghĩa đen tối sẽ là thế này:

Chị: Em chưa từng bj (blowjob:v) cái ấy ấy nào to như thế này đâu. Đây là lần đầu tiên đó =)))))

Anh: Lần đầu tiên, hiểu rồi.

Chị: Trước kia không biết ấy ấy Lan Châu còn có nhiều kích cỡ như vậy. Em còn tưởng chỉ có ấy ấy nào bé mới là ấy ấy Lan Châu chứ.

Anh: Không phải. Chia làm nhiều loại. Tuỳ theo đường kính của miệng người.

Anh: Miệng em nhỏ.

Chị:Vâng, hầu hếtmiệng của con gái đều không lớn.

Anh: Ừ. Sau này sẽ quen. =)))))))))))))))

Lúc nghe không hiểu, cách tốt nhất là nên im lặng.

Thi Phong không đáp lại, Mạc Nghịch cũng không nói thêm gì. Hai người im lặng ăn cơm.

…

Sau bữa cơm trưa, hai người cùng trở lại khách sạn.

Vừa đóng của phòng, Mạc Nghịch lập tức cởi áo T-shirt, ném nó xuống đất.

Hành động này của anh làm Thi Phong giật mình, cô khom lưng nhặt cái áo T-shirt ấy lên, treo trên giá áo của tủ quần áo.

Làm xong, Thi Phong mới ngẩng đầu lên nhìn Mạc Nghịch.

Chỉ liếc mắt một cái, cô lập tức quay ngoắt đầu sang chỗ khác.

Mạc Nghịch để trần nửa người, không giữ ý với cô chút nào.

Anh không để ý đến sự tồn tại của Thi Phong, tiếp tục cởi quần.

Thi Phong liếc thấy động tác của anh, sợ đến mức lui về phía sau vài bước.

Mạc Nghịch cầm cái quần vừa cởi ra, bước đến chỗ Thi Phong đang đứng.

Lần này, Thi Phong không còn chút đường lui nào.

Mạc Nghịch cao 1m9, khi đứng trước mặt người khác sẽ khiến cho người khác cảm giác áp lực vô hình.

Bình thường Thi Phong đi giày cao gót, khi đối mặt với anh cũng không áp lực lắm, nhưng hôm nay đi dép lê của khách sạn khiến ưu thế chiều cao của anh thể hiện rõ ràng.

Anh cao hơn cô 20cm, Thi Phong thậm chí có thể cảm giác được bóng của Mạc Nghịch đang đổ trên người cô.

Mạc Nghịch nhìn bóng của của Thi Phong, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Hay nhỉ.” Thi Phong quay người lại, cúi đầu nhìn sàn nhà, giọng lí nhí.

Lúc này, cô không có dũng khí ngẩng đầu đối mặt với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch không động đậy, giữ nguyên tư thế ban đầu chắn trước mặt Thi Phong.

Thi Phong muốn đi vòng qua anh, nhưng anh lại bước một bước ngăn cô lại.

Sau đó, Thi Phong bất đắc dĩ, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Anh để tôi đi sang bên đó một chút.”

Lần này, Mạc Nghịch ung dung tránh ra.

Anh nói: “Sau đó phải nhìn anh.”

Thi Phong không đáp, đi tới bên giường, cởi giày nằm lên.

Cô nằm sát mép giường, bởi cô biết Mạc Nghịch cũng sẽ nằm lên.

Anh cởi đồ thành thế kia, hai người tốt nhất nên giữ khoảng cách.

Đang lúc Thi Phong nghĩ như vậy, Mạc Nghịch đã nằm ngay cạnh cô. Đệm giường lún xuống, người Thi Phong cũng lún theo.

Mạc Nghịch nằm sát lưng Thi Phong, lấy tay đặt trên lưng cô.

Thi Phong run một cái. Cô rụt người, “Mạc tiên sinh, đừng chạm vào tôi.”

“Gọi tên.” Mạc Nghịch nói.

“Mạc Nghịch, đừng chạm vào tôi.” Thay đổi xưng hô, lặp lại lời vừa nói lần nữa.

Mạc Nghịch nhìn bộ quần áo kín cổng cao tường trên người Thi Phong, nói: “Cởi quần áo ra ngủ.”

Thi Phong theo bản năng giơ tay lên bảo vệ ngực, giọng điệu nói chuyện cũng trở nên luống cuống: “Không! Tôi quen mặc quần áo đi ngủ.”

Mạc Nghịch: “Anh không quen.”

Thi Phong: “Anh không quen thì mình anh cởi là được, tôi không cởi… Tôi thấy như vậy là ổn rồi.”

Mạc Nghịch nghĩ ngợi, lại hỏi: “Mang áo ngủ không.”

Thi Phong: “Có mang.”

Mạc Nghịch nói: “Thay áo ngủ đi.”

Thi Phong nhìn vẻ cố chấp không chịu thua của Mạc Nghịch, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Cô lúng túng ôm ngực không nói lời nào, định im lặng lảng tránh đề tài này.

***

Hai người giằng co hơn mười phút, cảm xúc của Mạc Nghịch bắt đầu bất ổn.

Anh dùng hai tay ôm đầu, thống khổ tựa vào đầu giường, không ngừng đập người vào đầu giường.

Thi Phong nghe thấy tiếng vang, nhanh chóng ngồi dậy.

Cô bất chấp Mạc Nghịch đang mặc ít như vậy, quỳ luôn xuống bên cạnh anh.

Thi Phong kéo hai tay Mạc Nghịch xuống, dịu dàng an ủi anh: “Bình tĩnh một chút, được không?”

“Thi Phong.” Mạc Nghịch dại ra nhìn cô, “Cứu anh, anh sắp chết rồi.”

Thi Phong vội vàng gật đầu, cô nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay Mạc Nghịch, “Không sao rồi, em ở đây. Nhìn em này, đừng nghĩ chuyện gì khác.”

Mạc Nghịch rút tay về, ôm ghì lấy Thi Phong.

Người Thi Phong cứng đờ, cô muốn giãy ra, nhưng lại sợ kích thích đến anh.

Cô hít sâu một hơi, giơ tay nhẹ nhàng vuốt lưng Mạc Nghịch dịu dàng vỗ về anh.

“Không sao, không sao, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi. Ngủ một giấc rồi mọi chuyện sẽ ổn. Nghĩ đến Nam Kiêu đi, anh còn có Nam Kiêu mà. Nào? Giờ có khá hơn chút nào không?”

Mạc Nghịch không nói gì, hai tay vòng quanh thắt lưng Thi Phong càng lúc càng ghì chặt.

Hơn một phút sau, anh đột nhiên nghiêng người về phía trước, Thi Phong liền bị anh áp lên giường.

Chóp mũi chạm nhau, khoảng cách giữa hai khuôn mặt gần vô cùng.

Thi Phong xẩu hổ, hai má nóng lên.

“Mạc Nghịch, anh đứng lên đi. Như thế này không tiện nói chuyện chút nào.” Thi Phong vỗ vỗ vai Mạc Nghịch.

“Em nói sẽ cứu anh.”

Mạc Nghịch đè cô, giọng nói khàn khàn quá mức. Vẻ mặt thoạt nhìn rất đau đớn, Thi Phong mềm lòng.

Bởi vì đã từng bị tra tấn tinh thần, cô hiểu rõ cảm giác đau khổ này hơn bất cứ ai khác.

Thi Phong nhắm mắt lại, vòng hai tay lên cổ anh, chống người dậy, đặt một nụ hôn lên trán anh.

“Đúng, em sẽ cứu anh.” Cô dán bên tai anh, nhẹ giọng hứa hẹn, “Anh nhất định sẽ khoẻ lại.”

Mạc Nghịch vùi đầu vào cổ Thi Phong, ra sức hít lấy hương thơm thoang thoảng trên người cô, dần dần bình tĩnh lại.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 25

Toàn bộ trọng lượng cơ thể của Mạc Nghịch đều dồn cả lên người Thi Phong khiến cô không thở nổi, cũng không cử động được.

Cô sợ một động tác nhỏ của mình cũng khiến Mạc Nghịch lại phát bệnh lần hai.

Chịu kích thích liên tiếp, chắc chắn đầu óc anh không chịu được.

Cô chỉ có thể đưa tay ra sau lưng anh, nhẹ nhàng vỗ về. Dỗ dành anh như dỗ dành một đứa trẻ.

Tóc Mạc Nghịch rất cứng, đâm vào cổ Thi Phong khiến cô vừa ngứa vừa đau.

Thi Phong rụt cổ một chút, nói với Mạc Nghịch: “Chúng ta nằm trở lại rồi đi ngủ thôi. Được chứ?”

Mạc Nghịch ngẩng đầu lên, “Em cởi quần áo rồi mới được ngủ.”

Thi Phong: “Được.”

“Mặc quần áo của anh.” Mạc Nghịch đề xuất yêu cầu mới.

Thi Phong: “Được.”

Thi Phong đứng dậy, đi đến chỗ tủ quần áo lấy cái áo T-shirt mà Mạc Nghịch vừa mới thay ra.

Rồi vào ngay nhà tắm thay nó.

Mạc Nghịch rất cao, áo rất dài, Thi Phong hoàn toàn có thể dùng nó làm váy ngủ được.

Thay xong, cô treo quần áo ngủ của mình vào tủ, đi tới bên giường.

Mạc Nghịch nằm trên giường, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là chân Thi Phong.

T-shirt của anh chỉ đủ dài để che khuất hai cái đùi của cô, đầu gối và cẳng chân của cô lộ ra bên ngoài, khi nhìn lên chỉ thấy T-shirt đủ che cơ thể cô, thùng thà thùng thình.

Cô giống một con mèo, vừa lười nhác vừa quyến rũ.

Thi Phong cởi dép nằm lên giường, T-shirt theo động tác của cô co lên trên một khoảng lớn.

Thi Phong đang định lôi nó xuống, Mạc Nghịch đã đưa tay ra trước.

Anh đặt tay trên đùi cô, vết chai trên lòng bàn tay như có ma lực, lúc lướt qua chỉ để lại chút hơi ấm.

Đại não Thi Phong không kịp phản ứng.

Một phút sau, như bừng tỉnh khỏi mộng cảnh, cô mới kéo chăn che kín người mình.

Thi Phong giả vờ bình tĩnh nói với Mạc Nghịch: “Tôi mệt, ngủ trước đây.”

Mạc Nghịch rụt tay lại, “Ngủ đi.”

Thi Phong thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay lưng về phía Mạc Nghịch, nằm ngủ.

Theo lý thuyết, không nhìn thấy ánh mắt của anh thì sẽ không còn cảm giác bị áp lực nặng nề nữa, nhưng… hơi thở của Mạc Nghịch quá nặng nề.

Trong phòng vô cùng im lặng, cô chỉ nghe thấy tiếng hít thở của anh.

Thường ngày Mạc Nghịch không có thói quen ngủ trưa, hôm nay lúc ngồi máy bay lại hơi mệt, nên vô tình ngủ thiếp đi.

Sau khi anh ngủ, Thi Phong rõ ràng cảm giác áp lực từ sau lưng toả ra không mãnh liệt như vậy nữa.

Cô lén quay đầu nhìn, chắc chắn Mạc Nghịch đã ngủ, cũng từ từ nhắm hai mắt lại.

Lúc này đây, cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh, nhanh chưa từng có.

***

Trong căn phòng mờ tối, trên một chiếc giường lớn mềm mại, có một đôi nam nữ nằm trên đó.

Người đàn ông khoác tay lên eo cô gái, cô gái cuộn tròn người, lộ ra chân trái.

Đây là một tư thế của một người thiếu cảm giác an toàn.

Chạng vạng, ánh sáng trong phòng càng mờ hơn.

Cô gái giật nhẹ mình một cái.

…

Ngay giây phút mở mắt, Thi Phong cứ ngỡ mình sẽ không nhìn thấy gì.

Cô đưa tay dụi mắt, cố gắng tìm một tia sáng trong bóng tối.

Tay của Mạc Nghịch còn đặt trên eo cô, Thi Phong cầm tay anh, nhẹ nhàng nhấc nó ra, sau đó ngồi dậy.

Lâu lắm rồi cô chưa ngủ nướng qua buổi trưa.

Khi bị bệnh trầm cảm nặng nhất, ngày nào cô cũng ngủ từ giữa trưa đến chạng vạng, lúc đứng lên nhìn khung cảnh ngoài của sổ, tâm trạng của cô sẽ càng kém hơn.

Thi Phong day day ấn đường, xuống giường.

Cô vừa mới đứng xuống giường, Mạc Nghịch đột nhiên nhào ra ôm chặt hai chân cô.

Thi Phong sợ giật mình, cả người nổi hết da gà.

Mạc Nghịch nằm lỳ trên giường, dựa đầu vào đùi Thi Phong, tóc đâm vào da cô.

“… Mạc Nghịch.” Thi Phong gọi anh, “Nên rời giường.”

Mạc Nghịch không trả lời, cọ chóp mũi vào làn da cô, từ từ động đậy.

Ánh mắt Mạc Nghịch vô cùng thành kính, cứ như một thánh đồ đang làm lễ.

Ánh mắt kia khiến tim Thi Phong đột nhiên đập mạnh, bắt đầu hơi run chân đứng không vững.

“Em thơm quá.” Mạc Nghịch nói.

Thi Phong: “…”

Cô sắp đứng không vững.

Chưa từng có cảm giác như vậy, từng dây thần kinh trong cơ thể như bị truyền điện, tê dại, ngứa ngáy.

“Buổi tối đến chỗ này với anh.” Hơn ba phút sau, Mạc Nghịch mới buông Thi Phong ra.

Thi Phong thở phào nhẹ nhõm một hơn, linh hồn bay xa cuối cùng cũng quay lại cơ thể.

Cô hỏi Mạc Nghịch: “Đi đâu?”

Mạc Nghịch: “Không biết.”

Thi Phong: “Vậy tôi đi thay quần áo đây. Anh cũng mau rời giường đi.”

Thi Phong vào nhà tắm thay quần áo, sau đó rửa mặt.

…

Lúc ra ngoài thì đụng phải Mạc Nghịch đang đứng trước cửa nhà tắm.

Anh chỉ mặc mỗi cái quần lót, Thi Phong nhanh chóng đưa mắt sang chỗ khác.

Thi Phong đưa quần áo cho anh: “T-shirt của anh.”

Mạc Nghịch cầm lấy, còn để T-shirt trước mũi hít hà, anh nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt T-shirt, gân xanh trên mu bàn tay lộ rõ.

“Mùi của em.” Qua một hồi, cuối cùng anh mở to mắt.

Thi Phong: “Không phải còn có chuyện sao, anh mau đi thay quần áo đi.”

Nói xong, cô lách qua chỗ Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch cười đê mê, mặc T-shirt vào.

Hai người đi ra khỏi khách sạn, lập tức có một chiếc xe tới đón.

Tài xế là một người đàn ông mặc tây trang, diện mạo khá tuấn tú.

Anh ta vừa đi tới, tức thì làm nổi bật lên Mạc Nghịch đang mặc bộ đồ thể thao, rất không đứng đắn.

Thi Phong cười lầm bầm lầu bầu: Thì ra nghệ sĩ cũng có bạn. Cô cứ tưởng Mạc Nghịch không thích kết bạn cơ.

Mạc Nghịch kéo Thi Phong lên xe, xe khởi động.

Dọc đường, ba người đều không nói gì, Thi Phong cứ tưởng người mặc âu phục kia là bạn của Mạc Nghịch, sau khi lên xe, cô mới phát hiện mình nghĩ nhiều rồi.

Hình như hai người họ căn bản không quen biết nhau.

***

Xe dừng trước cửa một khách sạn. Mạc Nghịch và Thi Phong cùng nhau xuống xe.

Tài xế đi tới, nói: “Ngay bên trong, hai vị vào sẽ tìm thấy ngay. Đã sắp xếp người đến đón hai vị.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong bị Mạc Nghịch kéo vào quán rượu, nhớ tới lời người nọ, Thi Phong luôn cảm thấy có gì đó bất thường.

Thi Phong nói với Mạc Nghịch: “Nếu anh bận việc, tôi sẽ chờ bên ngoài. Tôi đi theo rất vướng víu.”

Mạc Nghịch túm lấy tay cô không buông: “Đến đây vì Nam Kiêu.”

Đầu óc Thi Phong không theo kịp: “… Sao?”

Mạc Nghịch: “Nam Kiêu là con của chúng ta.”

Thi Phong: “Tôi biết.”

Mạc Nghịch: “Đi.”

Thi Phong: “…”

Muốn biết đáp án từ miệng Mạc Nghịch đúng là quá khó khăn.

Thi Phong nghĩ: Về sau cố hết sức tránh đặt câu hỏi với anh.

Quả thật bên trong quả thật có người dẫn đường, chỉ mới bước vào vài bước đã có một người phục vụ chạy đến dẫn đường.

Nơi đến cứ như một hội đấu giá, nhưng nhìn kỹ lại không giống lắm.

Mạc Nghịch kéo Thi Phong ngồi vào vị trí chính giữa hàng ghế thứ nhất.

Tất cả mọi người đều ngồi tại chỗ nhìn bọn họ, Thi Phong không quen với cảm giác này lắm.

Cô nói với Mạc Nghịch: “Tôi muốn đổi chỗ, chỗ này thu hút sự chú ý quá.”

Mạc Nghịch: “Đây là chỗ của anh.”

Thi Phong nhìn thoáng qua mọi người chung quanh, nhỏ giọng nói: “Ở đây có thể chọn chỗ ngồi phải không.”

Mạc Nghịch nói: “Anh không giống thế. Em cũng vậy.”

Thi Phong bất đắc dĩ, đành phải bỏ ý định này đi, cúi đầu ngồi bên cạnh Mạc Nghịch.

Một lúc sau, có một nữ MC bước ra.

Thi Phong cảm thấy người này hơi quen quen, nhưng lại không nhận ra là đã từng gặp người này ở đâu.

Cô gái kia cầm micro, dáng vẻ tao nhã duyên dáng.

“Vô cùng cảm ơn các vị đã tham gia buổi đấu giá từ thiện hôm nay. Tác phẩm trong buổi từ thiện này sẽ do các vị ngồi đây đấu giá mua về, toàn bộ số tiền thu được sẽ quyên cho gia đình của trẻ bị tự kỉ và những trường giáo dục đặc biệt.”

Nghe xong lời của MC, Thi Phong hơi ngạc nhiên.

Cô nhìn Mạc Nghịch, khẽ hỏi: “Anh mang tranh đến để bán làm từ thiện?”

Mạc Nghịch không trả lời.

Thi Phong tiếp tục nhìn, chờ MC tuyên bố cách hoạt động chương trình.

“Hôm nay chúng ta đã mời người công chứng trong thị trường công chứng Lan Châu đến để công chứng khoản tiền đạt được. Chủ sự hứa: tất cả quá trình quyên tiền đều công khai, tuyệt không bớt xén.”

Sau khi MC nói xong, căn phòng lập tức tràn ngập tiếng vỗ tay.

Thi Phong cũng vỗ tay vài cái. Sau khi tiếng vỗ tay chấm dứt, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

…

Lần đấu giá từ thiện này có rất nhiều tác phẩm của các họa sĩ khác nhau, có mấy cái tên mà Thi Vũ thường xuyên lẩm bẩm.

Thi Phong nhìn một chút, hình như mấy họa sĩ kia đều ở đây.

Ừm, đáng lẽ ra nên cho Thi Vũ đến đây.

MC còn đang giới thiệu tranh của các hoạ sĩ còn lại, Thi Phong đã bắt đầu mất tập trung.

Khác nghề như cách núi, danh tác của danh gia, cô nhìn không hiểu.

“Tác phẩm tiếp theo là của tiên sinh Mạc Nghịch, họa sĩ hiện đại nổi tiếng, bức ‘Sao trời’, hoàn thành năm 2009, tiên sinh Mạc Nghịch đã đoạt được giải thưởng Sáng tác Mĩ thuật Trung Quốc nhờ bức tranh này, hơn nữa được mời trở thành ủy viên hiệp hội Mĩ thuật Trung Quốc.”

Thi Phong luôn biết Mạc Nghịch rất nổi tiếng, nhưng chưa từng biết thành tựu cụ thể của anh là gì, hiện tại nghe MC nói như vậy, Thi Phong rất kinh ngạc.

Cô không ngờ Mạc Nghịch xuất sắc đến như vậy. Cơ cấu hiệp hội Mĩ thuật Trung Quốc, chắc chỉ có lão tiền bối đức cao vọng trọng mới được mời vào thôi.

Có lẽ anh là người trẻ tuổi nhất.

Lúc MC đưa bức tranh kia ra, Thi Phong lập tức sững sờ.

Người trong tranh, cô biết.

Là con trai cô, Mạc Nam Kiêu.

Lúc đó, cậu còn chưa lớn, nhưng ngũ quan không thay đổi quá nhiều.

Thể hiện bằng tranh sơn dầu có thể biểu đạt xúc cảm làn da, nét riêng của nhân vật một cách tốt nhất.

Trong ánh mắt của Mạc Nam Kiêu có rất nhiều sao sáng, rất sáng.

Thi Phong nhìn bức tranh kia từ xa, mắt ươn ướt.

Bây giờ cô có thể chắc chắn, Mạc Nghịch yêu Mạc Nam Kiêu, yêu hơn cô tưởng nhiều.

Nghĩ đến đây, Thi Phong không kìm lòng được nắm tay Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch quay đầu nhìn cô, cô cũng nhìn Mạc Nghịch. Đây là lần đầu tiên Thi Phong nhìn Mạc Nghịch bằng ánh mắt như vậy.

Mạc Nghịch hỏi cô: “Em muốn khóc?”

Thi Phong lắc đầu, nuốt nước mắt, mỉm cười với Mạc Nghịch.

Cô nói: “Cảm ơn anh.”

Mạc Nghịch hỏi: “Cái gì?”

Thi Phong nói: “Cảm ơn anh yêu Nam Kiêu như vậy. Cảm ơn anh đã không buông tay Nam Kiêu.”

Mạc Nghịch nói: “Tất nhiên.”

Bức tranh này của Mạc Nghịch được bán với giá 40 vạn, là bức tranh có giá cao nhất trong lần này.

Những bức khác thường chỉ dừng ở giá 2 vạn đến 5 vạn, danh khí lớn thì 10 vạn, cùng lắm là 15 vạn.

Sau khi bán đấu giá xong, MC tuyên bố kết quả lần này: Lần bán đấu giá này tổng cộng thu về 123 vạn, nửa tháng sau sẽ đưa đến gia đình có trẻ mắc bệnh tự kỉ và trường học dạy trẻ tự kỉ. Mọi thông tin liên quan sẽ được đăng trên web chính thức.

Sau khi kết thúc, Mạc Nghịch bị rất nhiều cô gái trẻ tuổi vây quanh.

Thi Phong bị đẩy sang một bên.

Cô nhìn dáng vẻ cuồng nhiệt của những cô gái kia, không kìm được nhớ đến Thi Vũ ở nhà.

Thì ra, có nhiều người thích Mạc Nghịch như vậy.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 26

Những ngôi sao và ca sĩ bị người khác vây quanh là điều rất bình thường, vì họ là những người sinh ra vì ngành giải trí.

Nhưng họa sĩ lại hoàn toàn khác, có lẽ họa sĩ sinh ra là vì các tác phẩm.

Đây không phải lần đầu tiên Mạc Nghịch bị vây quanh, trước kia, chỉ cần tham gia các hoạt động thì sẽ có tình trạng như hôm nay.

Trước giờ anh không hề thích cảm giác bị người khác vây quanh như thế này.

Giống như những lần trước, anh không nói gì, đẩy luôn đám người sang một bên, bước ra ngoài.

Mạc Nghịch đi đến bên cạnh Thi Phong, kéo tay cô: “Về.”

Thi Phong nhìn lướt qua đám đông phía sau: “Anh không nói gì với fan của mình à? Tôi thấy hình như họ chờ ở đây rất lâu rồi.”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong và Mạc Nghịch được người tài xế đưa họ đi lúc ra khỏi khách sạn chở về.

***

Ngọn đèn vàng ấm áp chiếu sáng khắp căn phòng, tạo ra cảm giác ấm áp.

Chiếc giường lớn màu trắng được ngọn đèn chiếu rọi cũng tỏa vầng sáng ấm áp. Lúc này, Thi Phong lại nhớ đến Mạc Nam Kiêu.

Nếu một nhà ba người ngủ trên chiếc giường lớn này, hẳn là sẽ ấm lắm nhỉ?

Thi Phong còn đang ngẩn người nhìn chằm chằm chiếc giường, bỗng có một đôi tay vòng quanh eo cô.

"… Mạc Nghịch?" Thi Phong thăm dò.

Mạc Nghịch đáp: "Ừ."

Thi Phong hỏi anh: "Tự nhiên tôi nhớ Nam Kiêu quá. Khi nào chúng ta về?"

Mạc Nghịch buông Thi Phong ra, bước đến trước mặt cô từ bên trái.

Anh đưa tay ra vuốt cổ cô, ngón trỏ mơn man theo động mạch cảnh của cô.

Ánh mắt của anh vẫn luôn rực lửa như thế, "Nếu là anh thì sao."

Thi Phong không hiểu: "… Cái gì?"

Mạc Nghịch nói: "Em rất thích Nam Kiêu."

Thi Phong: "Phải, tôi rất thích Nam Kiêu. Dù không có mối quan hệ đó, tôi vẫn sẽ thích Nam Kiêu. Nam Kiêu là đứa trẻ đáng yêu nhất tôi từng thấy."

Mạc Nghịch: “Ừ. Chân em cũng là đôi chân đẹp nhất anh từng thấy.”

Thi Phong: “…”

Cô theo bản năng cúi xuống nhìn chân của mình.

Đẹp à? Sao trước kia cô không nhận ra nhỉ.

Cô không có tẹo kiến thức gì liên quan đến tỉ lệ cơ thể người, từ bé đến lớn cũng không có ai khen chân cô đẹp cả.

Cùng lắm là nói một câu “Cô cao quá” thôi.

Nhìn xong, Thi Phong cười nói cảm ơn với Mạc Nghịch: “À, cảm ơn.”

“Thi Phong.” Tay Mạc Nghịch ve vuốt xương sống của cô, “Em sinh ra vì nghệ thuật.”

“… Không phải đấy chứ.” Thi Phong hơi bối rối: “Anh đánh giá cao tôi quá. Tôi chỉ là một người bình thường, đặt giữa một đám người cũng chẳng có gì đặc biệt.”

Mạc Nghịch nói: “Em không nên ở giữa một đám đông.”

Thi Phong: “Vậy tôi nên ở đâu?”

Mạc Nghịch: “Trong nhà anh.”

Trong nháy mắt, Thi Phong có cảm giác mình tự nhảy vào cái hố người ta đã đào sẵn: “…”

Tốt lắm, không thể tiếp tục đề tài này được.

“Tôi nhớ chúng ta chưa ăn cơm tối.” Thi Phong đề nghị, “Không thì gọi cơm hàng đi, anh muốn ăn gì?”

Mạc Nghịch buông Thi Phong ra, đi đến trước cửa sổ, lấy bật lửa và hộp thuốc ra khỏi túi.

Đốt một điếu thuốc, anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Làn khói dày tỏa ra xung quanh, không khí nhanh chóng tràn ngập mùi thuốc lá.

Thi Phong ngửi thấy mùi này, cơ thể lại khó chịu.

Trong thời gian bệnh trầm cảm của cô nặng nhất, có hai thứ Thi Phong không rời được.

Một là thuốc ngủ, hai là thuốc lá.

Không uống thuốc ngủ, cô không ngủ được; không hút thuốc lá, cô ăn không ngon.

Lúc nặng thì có khi một ngày cô hút hết bốn bao.

Chỉ cần tỉnh táo, cô lại hút, mùi thuốc lá là thứ để cô có cảm giác mình còn sống.

Cô phụ thuộcvào thuốc lá, cứ như mắc nghiện.

Thời gian cai thuốc rất khổ, lúc cơn nghiện thuốc lá trỗi dậy, cô không thể tập trung làm bất cứ chuyện gì, thường xuyên tức giận vô cớ.

Ngày cai thuốc thành công, Thi Phong đã từng thề, đời này sẽ không chạm vào thuốc lá nữa.

Quả thật sau này cô không đụng đến nó nữa, hơn nữa người bên cạnh không có ai hút thuốc lá nên cô cũng không nhớ đến nó nữa.

Nhưng bây giờ… Đột nhiên cô rất nhớ, rất nhớ hương vị kia.

…

Thi Phong siết chặt hai tay, nhắm mắt ngửi mùi chocolate nồng nặc trong không khí.

Cô không kìm lòng được tiến lên một bước, từng bước một, đến gần mùi thơm kia.

Như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang gặm nhấm xương cốt của cô, cảm giác ngứa ngáy từ tận trong tim như dần nuốt chửng lý trí của cô.

Thi Phong dừng lại trước mặt Mạc Nghịch, hai tay nắm chặt tay trái của anh, ánh mắt hơi dại ra.

“Cho tôi…”

Vì khó chịu, mặt cô đã đỏ bừng, hàm răng trắng tinh hơi cắn môi, cộng thêm ánh mắt kia, quả là vô cùng mờ ám.

“Em muốn gì?” Mạc Nghịch nheo mắt nhìn cô.

Khói đặc màu trắng vấn vít giữa hai người bọn họ, dưới làn khói mù lượn lờ, dáng vẻ của Thi Phong càng lộ vẻ gợi cảm.

Cổ họng nóng lên, tay anh càng thêm dùng sức, rút tay trái khỏi tay cô, hít một hơi dài kiềm chế khát vọng của cơ thể.

Lúc chuẩn bị nhả khói ra, Thi Phong vội vàng dùng miệng chặn lấy.

Mùi thuốc lá nồng nặc hương chocolate ấy tràn vào miệng cô, nhanh chóng toả đi khắp nơi.

Khoang mũi Thi Phong cũng tràn ngập hương vị ấy.

***

Miệng đầy khói thuốc, Thi Phong cũng không khó chịu nữa, lý trí cũng dần quay lại.

Cô ý thức được mình vừa làm gì, lập tức lúng túng.

Thi Phong tách môi mình ra khỏi môi Mạc Nghịch bằng tốc độ nhanh nhất.

Cô lui về phía sau một bước, lấy tay lau môi, mặt đầy vẻ hối lỗi nhìn Mạc Nghịch.

“Xin lỗi. Vừa rồi tôi không tỉnh táo. Thật sự rất xin lỗi.”

Mạc Nghịch sờ hộp thuốc, rút một điếu ra đưa vào miệng Thi Phong.

Ngay sau đó, anh ném hộp thuốc lá xuống đất, một tay ghì chặt gáy Thi Phong, dí điếu thuốc của mình vào châm lửa cho điếu thuốc của cô.

Trong mười mấy giây thời gian ấy, đại não Thi Phong hoàn toàn trống rỗng.

“Hút.” Mạc Nghịch nói.

Thi Phong theo thói quen dùng ngón trỏ và ngón giữa tay phải kẹp lấy điếu thuốc.

Cứ buông thả đi, vì đang ở Lan Châu này, cho nên cô có lý do để buông thả mình.

…

Có một ban công nhỏ trong khách sạn.

Ở phía Bắc, nhất là khu Tây Bắc, loại ban công này thường không được sử dụng.

Do khí hậu, mỗi cơn gió ở địa khu Tây Bắc đều toàn cát, nên không có ai ngồi ngoài ban công ăn đất ăn cát.

Nhưng Mạc Nghịch không phải người bình thường, ví như bây giờ, anh kéo Thi Phong ra ngoài ban công.

Thi Phong ngồi bệt xuống đất, cô khoanh chân, đưa điếu thuốc lên miệng hít một hơi, sau đó ngẩng đầu, từ từ nhả khói ra.

Mạc Nghịch đứng bên Thi Phong, cúi đầu. Trước kia rất lâu, Mạc Nghịch từng nghe một câu: phụ nữ hút thuốc vô cùng quyến rũ.

Hôm nay, câu nói này đã được Thi Phong chứng minh.

Ngày thường cô rất đoan trang, vẻ quyến rũ chỉ vô tình lộ ra trong những cử chỉ bình thường, cô không hề cố ý làm vậy;

Nhưng bây giờ, cô đang làm một chuyện mà bản thân nó vốn đã vô cùng gợi cảm, cộng thêm khí chất trời sinh của mình, quả thật gợi cảm đến mức không dời mắt đi được.

Thi Phong hít vài hơi, tựa đầu vào chân Mạc Nghịch.

Cô ngẩng đầu, cười hỏi anh: “Không ngồi xuống à?”

Mạc Nghịch không nói gì, động đậy chân, ngồi xuống cạnh Thi Phong.

Thi Phong nhanh chóng hút xong điếu thuốc kia.

Mạc Nghịch nhìn cô, hỏi: “Còn muốn nữa không?”

Thi Phong lắc đầu, cười nói: “Không cần. Tôi thoải mái hơn rồi.”

Mạc Nghịch: “Nhưng anh không thoải mái.”

Thi Phong vẫn đang cười. Cô kéo tay Mạc Nghịch, đặt lên tim mình.

“Anh sao có thể không thoải mái hơn tôi được. Trước kia tôi đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần. Nhưng những chuyện đó đều đã là quá khứ… Tương lai của tôi vẫn tốt như vậy.”

Thi Phong không bình thường, Mạc Nghịch có thể nhìn ra. Sắc mặt anh hơi thay đổi, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt phức tạp.

Đây là cô bé anh nhớ nhung hơn sáu năm.

Trong trí nhớ, cô bé kia không có chủ kiến, thậm chí có chút yếu đuối.

Lần đầu tiên anh mua quần áo cho cô, hỏi cô có thích không, cô nói: chỉ cần sạch là được.

Nhất định cô gặp rất nhiều chuyện đau khổ, cho nên yêu cầu với việc sinh hoạt chỉ còn lại nhu cầu sinh tồn cơ bản.

Trên thế giới này rất ít người có thể khiến anh có cảm giác thương xót, nhưng cô đã khiến anh làm thế.

Còn bây giờ… Dường như vị trí của hai người bị đảo ngược.

Trước kia anh mạnh mẽ, cho nên anh cứu cô;

Bây giờ cô mạnh mẽ, cho nên cô cứu anh.

Thì ra cô bé yếu đuối ỷ lại anh đã chết rồi, về mặt tinh thần, cô bé đã chết đi sống lại một lần.

…

Nhịp thở của Mạc Nghịch hơi dồn dập, anh đặt tay lên bụng Thi Phong.

Vết sẹo trên bụng cô rất rõ ràng, dù cách một lớp áo sơ mi, ạnh vẫn cảm nhận được sự gập ghềnh của nó.

“Em có thể chém anh một cái.” Mạc Nghịch nghiêm túc nhìn Thi Phong.

Thi Phong vẫn cười, cô nói: “Là tôi lựa chọn sinh Nam Kiêu. Sinh mổ là do tự thân tôi không cố gắng. Chẳng sao cả, giờ tất cả đã là quá khứ. Hơn nữa, hiện tại chúng ta đều rất tốt, không phải sao? Tôi sẽ giúp anh chữa trị tốt, sẽ cố gắng dạy dỗ Nam Kiêu để nó có thể sinh hoạt như một đứa trẻ bình thường.”

Chỉ cần vừa nhắc đến quá khứ, Thi Phong lập tức nói: “Đều đã là chuyện đã qua” hoặc là “Ngày mai mọi chuyện sẽ tốt”.

Lâm Tăng đã từng nói, mỗi ngày cô đều phải tự nhủ với mình như vậy, bệnh trầm cảm mới không tái phát.

Cô phải tự thôi miên bản thân, để hai câu này trở thành tiềm thức.

Mấy năm nay, Thi Phong đều tự nói với bản thân như vậy.

Lúc nói chuyện với Mạc Nghịch cũng như vậy.

Có đôi khi, cô đều không biết mình rốt cuộc là đang an ủi anh, hay là đang tự an ủi mình nữa.

Thật ra đều như nhau. Bọn họ đều là người sống ở vực sâu, vừa tự cứu cũng vừa có thể kéo người khác lên, đó là chuyện tốt.

Mạc Nghịch vén áo sơ mi của Thi Phong lên, dùng tay chạm thẳng vào vết sẹo kia.

Vết sẹo như một con rắn xấu xí, vắt ngang qua làn da trắng nõn của cô.

“Phẫu thuật đi.” Mạc Nghịch nói với cô.

Thi Phong không hiểu: “Hả?”

Mạc Nghịch nói: “Xóa nó đi. Nó phá hỏng cơ thể của em.”

Thi Phong: “… Không sao. Nhiều năm qua tôi cũng quen rồi.”

“Anh sẽ nói với Nam Kiêu, em là mẹ nó.” Mạc Nghịch đột nhiên chuyển đề tài.

Anh nằm xuống, áp mặt vào bụng cô, giọng nói nặng nề.

“Nhất định phải để nó biết.”

“Đừng ——” Thi Phong không hề nghĩ ngợi đã bật thốt lên lời ngăn cản.

“Năm nay Nam Kiêu đã năm tuổi, tôi chưa từng làm gì cho nó cả. Tôi không xứng làm mẹ của nó. Tôi không muốn nó biết sự thật rồi trách móc tôi.”

Nói tới đây, giọng nói của Thi Phong đã bắt đầu run run: “Chỉ cần nhìn thấy Nam Kiêu, tôi đã thỏa mãn rồi.”

Mạc Nghịch ngẩng đầu nhìn cô, chắc chắn: “Không đâu.”

Thi Phong kiên trì: “Có. Nhất định có.”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Thật sự có đấy. Xin anh đừng nói cho nó.”

Mạc Nghịch nói: “Là do anh, không phải tại em.”

Thi Phong: “Không liên quan đến anh, chỉ là tôi ——”

“Là anh làm em chảy máu.” Mạc Nghịch ngắt lời Thi Phong.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 27

Biểu cảm của Mạc Nghịch khi nói câu này rất nghiêm túc, ánh mắt đầy vẻ áy náy khiến Thi Phong mềm lòng.

Cô có thể hiểu khi Mạc Nghịch nhắc đến việc cô "chảy máu" là có ý gì, đêm hôm hai người xảy ra quan hệ, cô chảy máu, đêm khi sinh Nam Kiêu, cô cũng chảy máu.

Đến bây giờ Thi Phong vẫn còn nhớ cảm giác đau đớn ấy.

"Được, tôi tha thứ cho anh."

Thi Phong nói, "Sau này không cần xin lỗi tôi nữa."

Mạc Nghịch nói: "Nam Kiêu rất thích em."

Thi Phong cười: "Tôi biết."

Mạc Nghịch: "Anh cũng vậy."

Thi Phong: "…"

Thấy Thi Phong không đáp lại, Mạc Nghịch lặp lại lời vừa rồi lần nữa.

Anh nói: "Anh cũng thích em như Nam Kiêu thích em."

Đây là lần đầu tiên Mạc Nghịch bộc lộ rõ tình cảm của mình như vậy.

Vài lần lấp lửng trước kia, Thi Phong còn có thể vờ vờ vịt vịt với anh.

Nhưng lần này… Đúng là tránh không nổi.

Thi Phong nhìn Mạc Nghịch một lát, hít một hơi chuẩn bị, nói với anh: “Tôi sẽ không bỏ mặc anh.”

Mạc Nghịch ngồi dậy từ bụng cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Cho đến khi anh chết.”

“Tôi sẽ chữa cho anh.”

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Em đồng ý ư?”

Thi Phong trịnh trọng gật đầu, “Tôi đồng ý.”

Mạc Nghịch ôm chặt lấy cô, dùng môi chặn môi cô lại.

***

Đầu Thi Phong đang nóng lên, gió đêm Tây Bắc cũng không khiến cô tỉnh táo lại.

Cũng có lẽ vì đã buông thả từ trước đó nên không có lí do gì để cự tuyệt Mạc Nghịch.

Bọn họ như diêm và giấy nhám, một khi gặp nhau sẽ không ngăn được lực ma sát rồi bốc cháy.

Lâu hơn cái đêm sáu năm trước, vui vẻ hơn cái đêm sáu năm trước, mỗi tế bào cơ thể như kêu gào, mỗi lỗ chân lông đều mở ra, để gió gột rửa.

Tứ chi và đại não đều nóng bừng, thậm chí như muốn bốc cháy.

…

2.30 rạng sáng, Thi Phong rời giường, khoác một tấm chăn mỏng đi ra ban công.

Lúc đi ngang qua, cô còn tiện tay cầm lấy bật lửa và hộp thuốc của Mạc Nghịch.

Kích thích qua đi, con người sẽ cảm thấy trống trải đến kì lạ, sẽ thấy rất mất mát.

Thi Phong ngồi trên ghế ngoài ban công, rút một điếu thuốc ra, châm lửa, hít một hơi.

Trong bóng đêm, ánh lửa lập loè.

Xì gà rất thơm, hút thích hơn những loại thuốc lá bình thường nhiều.

Nồng mà không ngấy, trong ngọt có lẫn vị đắng.

Tốc độ nhả khói của Thi Phong rất chậm, từng làn khói tản ra trước mặt cô, tóc cô rối bù, hốc mắt ửng đỏ, ánh mắt xa xăm.

Thi Phong ngồi ở ban công hút ba điếu thuốc, sau đó quay về gian phòng.

Trước giờ cô không phải người lòng vòng, chỉ cần cho cô thời gian, cô có thể nghĩ thông suốt.

Mạc Nghịch ngủ rất say, có thể nói, đây là lần đầu anh ngủ ngon như vậy kể từ khi biết trạng thái tinh thần của mình không bình thường.

Phải, không sai, Thi Phong chính là thuốc của anh. Một mình cô có thể thay thế tất cả các loại thuốc.

***

Hôm sau, hành trình ở Tây Bắc mới chính thức bắt đầu.

Thi Phong đã từng đến rất nhiều địa danh nổi tiếng ở Lan Châu, cô không định đi lần thứ hai.

Cho nên họ bỏ qua Lan Châu.

Trạm kế tiếp là Đôn Hoàng, năm đó Thi Phong không đến đây, bởi cô không có hứng thú với nghệ thuật.

Ngồi hết mấy tiếng tàu hoả ngắm tranh, cô vẫn không thấy vui vẻ thoải mái.

Lúc đến Đôn Hoàng thì trời đã sắp tối, bởi vì đây là quyết định tức thời nên phải tự đi tìm khách sạn.

Ra khỏi nhà ga, Thi Phong đã thấy được một loạt nhà nghỉ nhỏ không chính thống.

Cô nói với Mạc Nghịch: “Không thì chịu khó ở đây một tối đi. Ngày mai chúng ta tìm chỗ khác.”

Nếu chỉ có một mình, Thi Phong sẽ không chọn mấy chỗ không an toàn này, nhưng có một người đàn ông cao 1m9 bên cạnh, an nguy của cô đã được bảo đảm rồi.

Mạc Nghịch dừng bước nhìn lướt qua biển hiệu, “Ừ. Vào.”

Mạc Nghịch không hay xét nét nơi ở hay quần áo, có là được, chất lượng thế nào không quan trọng.

Tuy nhà nghỉ nhỏ không có bảo vệ, nhưng coi như sạch sẽ, trong phòng không có mùi lạ, toàn bộ ga trải giường đều được khử trùng.

Thứ duy nhất không tốt lắm chính là chuyện cách âm, tiếng ho khan sì mũi… phòng bên cạnh đều truyền sang rất rõ.

Thứ làm Thi Phong hài lòng nhất ở căn phòng đó chính là hai cái giường đơn. Cái đó làm cho Thi Phong không phải lo xấu hổ khi ngủ chung một giường với Mạc Nghịch.

“Buổi tối muốn ăn gì?” Thi Phong hỏi Mạc Nghịch, “Em thấy quanh đây có rất nhiều quán cơm.”

Mạc Nghịch nói: “Tùy em.”

Thi Phong: “Vậy em mua hai gói mì nhé, ăn tạm mì tôm vậy.”

Mạc Nghịch: “Được.”

Thi Phong xuống tầng, mua hai gói mì ở cửa hàng tiện lợi dưới tầng, hai xiên xúc xích nướng, hai quả trứng.

Lúc ở đại học cô thường xuyên ăn như vậy. Mua xong, Thi Phong bèn xách đồ về phòng.

Cô xé vỏ, cho gia vị vào.

Mạc Nghịch ngồi bên giường, nhìn Thi Phong không dời mắt.

Dáng vẻ nghiêm túc làm việc của cô thật quyến rũ, thực mê người.

Nhất là những động tác nhỏ lơ đãng của cô, quyến rũ hơn mấy người cố tỏ ra xinh đẹp không biết bao nhiêu lần.

Trong phòng có phích đun nước, Thi Phong nhanh chóng pha mì xong.

“Ăn được rồi.” Cô quay đầu gọi Mạc Nghịch.

Thi Phong đẩy một bát đến trước mặt Thi Phong, “Đây là của anh.”

Mạc Nghịch nhìn của cô, lại nhìn của mình, anh hỏi: “Sao không giống?”

Thi Phong đưa cho anh một đôi đũa, “Em không biết anh có ăn cay được không, nên không mua mì cay cho anh.”

Mạc Nghịch: “À.”

Giải thích xong, Thi Phong bèn cúi đầu ăn, hôm nay cô rất đói. Ngồi tàu hoả vài giờ, thể lực của cô sắp cạn kiệt rồi.

Mạc Nghịch không động đậy, anh ngồi bên cạnh Thi Phong, mắt nhìn chằm chằm đôi môi khép mở của cô.

Thi Phong thấy Mạc Nghịch không động đậy mà chỉ nhìn chằm chằm cô, bèn giục: “Ăn nhanh lên đi, để nguội thì không ngon nữa

đâu.”

Mạc Nghịch “ừ” một tiếng, sau đó cầm dĩa ăn mì tôm.

…

Thi Phong cứ tưởng cùng Mạc Nghịch chia giường thì có thể ngủ say, nhưng lúc mười hai giờ, cô bị tiếng động phòng bên cạnh đánh thức.

Trước đó đã biết, phòng ở đây cách âm không tốt lắm, tiếng nói chuyện phòng bên cạnh cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nhưng mà, hình như phòng bên cạnh không thỏa mãn khi chỉ dừng ở việc nói chuyện.

Tiếng kêu khẽ và tiếng giường kẽo kẹt làm Thi Phong phiền lòng nôn nóng, hai má nóng lên.

Nếu như cô nhớ không lầm, phòng bên cạnh chỉ là một đôi học sinh.

Người trẻ tuổi… đúng là tràn đầy sức trẻ, không hề nghĩ đến việc hành động của mình sẽ làm phiền người khác.

Thi Phong lén liếc Mạc Nghịch một cái, thấy anh vẫn không nhúc nhích, hình như đã ngủ say.

Thi Phong thở phào nhẹ nhõm, trùm chăn qua đầu, lật người, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Động tĩnh phòng bên cạnh kéo dài cả đêm, sau nửa đêm, Thi Phong luôn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Tiếng giường kẽo kẹt không ngừng vang lên.

Sáu giờ Thi Phong đã rời giường, Mạc Nghịch theo sát phía sau.

Thi Phong vừa đứng dậy, Mạc Nghịch liền túm được tay cô.

“Buổi sáng tốt lành.” Thi Phong cười chào hỏi với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch kéo Thi Phong lên giường, vùi đầu vào ngực cô.

Thi Phong vỗ nhẹ lưng Mạc Nghịch, dịu dàng hỏi: “… Sao thế? Anh gặp ác mộng à?”

Mạc Nghịch nói: “Nhớ Nam Kiêu.”

Thi Phong ngớ ra. Cô căn bản không ngờ Mạc Nghịch sẽ nói như vậy.

Quan hệ cha con ở Trung Quốc luôn là nói ít làm nhiều, người cha ít khi thể hiện tình cảm của mình với con trai.

Thi Phong không ngờ, thứ mà những người cha bình thường khác không biểu đạt ra, Mạc Nghịch lại có thể nói ra được.

Nhất định là rất yêu, mới có thể thốt ra lời nói nhớ thương như vậy.

Thi Phong rất cảm động, cô lau nước mắt ở khóe mắt, nói với Mạc Nghịch: “Chúng ta về đi. Lần sau… dẫn Nam Kiêu đi cùng.”

***

Quyết định xong, Mạc Nghịch lập tức đặt vé máy bay.

Xét về mặt nào đó thì Thi Phong và Mạc Nghịch cùng là một loại người.

Hai người họ đều là người đã quyết định gì thì ngay lập tức dùng hành động thực tế thực hiện luôn.

Một đêm không ngủ ngon, bay từ Đôn Hoàng về Bắc Kinh mất hơn bốn tiếng, Thi Phong dùng chúng để ngủ bù.

Lúc máy bay sắp hạ cánh, Mạc Nghịch đánh thức Thi Phong.

Anh đẩy đẩy cánh tay Thi Phong, Thi Phong mơ mơ màng màng mở to mắt nhìn anh.

“Sắp đến rồi.” Mạc Nghịch nói, “Về nhà ngủ tiếp.”

Thi Phong dụi dụi mắt, nhìn thoáng qua khung cảnh ngoài cửa sổ, quả thật sắp hạ cánh.

“Ừm, cảm ơn anh.”

Mạc Nghịch nói: “Về nhà gặp Nam Kiêu đã.”

Thi Phong gật đầu, “Vâng, em cũng nghĩ vậy. Em… cũng rất nhớ Nam Kiêu.”

Không ai biết hai người trở về nên khi Mạc Uyển nhìn thấy Thi Phong và Mạc Nghịch xách vali đứng ở phòng khách thì giật mình.

“Không phải hai người đi hơn mười ngày sao, bây giờ mới mấy ngày mà đã về rồi?”

Mạc Nghịch: “Nam Kiêu đâu?”

Mạc Uyển: “Đang ngủ, lát nữa mới dậy.”

Mạc Nghịch: “Vậy à.”

Mạc Uyển: “Không phải, hai người bọn em làm sao vậy, sao lại về sớm thế.”

Thi Phong biết Mạc Nghịch chắc chắn sẽ không trả lời câu hỏi của Mạc Uyển, để hòa giải, cô đành chủ động đứng ra giải thích: “Mạc tiên sinh nhớ Nam Kiêu, nên chúng em về sớm ạ.”

Câu trả lời này khiến Mạc Uyển rất kinh ngạc, sau khi kinh ngạc xong bèn vui mừng bật cười.

“Ai nha, trưởng thành rồi, cuối cùng cũng biết quan tâm Nam Kiêu của chúng ta. Có tiến bộ, có tiến bộ.”

Mạc Nghịch căn bản không chú ý đến Mạc Uyển, anh nhìn Thi Phong, sửa đúng: “Tên.”

Thi Phong: “…”

À, phải, cô vừa gọi Mạc tiên sinh, mà không phải Mạc Nghịch.

Mạc Uyển thở dài một hơi, nói với Thi Phong: “Nó đó, tính cách khó chịu như vậy đấy. Về sau em cố gắng bỏ qua cho nó nhiều chút nhé.”

Thi Phong gật gật đầu, “Vâng, em biết.”

Đại khái là đứa bé có cảm giác đặc biệt với sự tồn tại của cha mẹ nên khi Mạc Nghịch và Thi Phong trở về, chỉ một lát sau, Mạc Nam Kiêu đã dậy.

Cậu dậy sớm hơn bình thường 40 phút.

Lúc nhìn thấy Thi Phong và Mạc Nghịch, ánh mắt Mạc Nam Kiêu rõ ràng sáng lên rất nhiều. Thi Phong đi đến, ngồi xổm trước mặt Mạc Nam Kiêu, dịu dàng nhìn cậu, mắt không tự chủ được đỏ hoe.

Không để Nam Kiêu nhìn thấy, cô cố gắng nuốt nước mắt vào trong.

“Nam Kiêu, bố em rất nhớ em.” Thi Phong cười nói, “Nhớ em lắm nên mới quay về.”

Mạc Nam Kiêu nhìn Thi Phong, cái hiểu cái không.

“Đương nhiên, cô cũng rất nhớ em. Rất nhớ.”

Mạc Nam Kiêu cúi đầu tự hỏi rất lâu, hơn hai phút sau, cậu nhẹ nhàng gật đầu.

Tuy cậu không nói gì, nhưng với Thi Phong, vậy là đủ.

Mạc Uyển đứng bên Mạc Nghịch, nhìn hai mẹ con với anh.

Lúc Mạc Nam Kiêu gật đầu, Mạc Uyển cũng giật mình thay đổi sắc mặt.

Cô vỗ vỗ cánh tay Mạc Nghịch, nhỏ giọng nói với anh: “Cô gái tốt như vậy, nhất định em phải quý trọng đấy.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 28

Mạc Nghịch hờ hững “vâng” một tiếng.

Ánh mắt anh không hề rời khỏi Thi Phong và Mạc Nam Kiêu chút nào.

Thi Phong đối xử với Mạc Nam Kiêu rất dịu dàng, rất kiên nhẫn.

Dù Mạc Nam Kiêu vẫn không chịu mở miệng nói chuyện, cô vẫn có thể giữ nguyên sự nhiệt tình ban đầu.

Trẻ tự kỉ không có khả năng biểu đạt tình cảm, nhưng không có nghĩa chúng không có mong muốn được thể hiện tình cảm với người khác.

Giống như Mạc Nam Kiêu, cậu không thể ôm Thi Phong rồi nói “Mẹ, con yêu mẹ” như những đứa trẻ khác, nhưng cậu có thể trao cho Thi Phong một ánh mắt rất đặc biệt.

Sau một hồi nói chuyện với Mạc Nam Kiêu, Thi Phong gọi điện thoại cho Thi Vũ.

“Chị, có chuyện gì sao, ban ngày ban mặt, gọi điện thoại làm gì nha~” Giọng điệu của Thi Vũ vẫn hài hước như vậy.

Thi Phong nói: “Chị về Bắc Kinh rồi, lát nữa sẽ về nhà.”

Cô vốn còn đang trông chờ Thi Phong nhân cơ hội này phát triển với Mạc Nghịch, nói không chừng có thể biến nam thần thành anh rể.

Một nam một nữ đi du lịch riêng, không thể tránh việc củi lửa bén nhau được.

Thi Phong không giải thích nhiều với Thi Vũ. Cô nói: “Về rồi nói.”

Thi Vũ: “Vâng.”

Thi Phong vừa đưa di động ra khỏi tai, quay lại thì đụng phải Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhìn lướt qua di động của Thi Phong, sau đó hỏi cô: “Về nhà à.”

Thi Phong nói: “Vâng, mấy ngày không gặp em của em rồi, em hơi nhớ nó.”

Mạc Nghịch im lặng một hồi, nói: “Đưa em đi.”

Thi Phong gật đầu, “Vâng, cảm ơn.”

Những lúc thế này, nếu cô nói tự mình về thì có vẻ rất kì quái.

Hơn nữa, kinh nghiệm trước đó cho cô biết, yêu cầu mà Mạc Nghịch nói ra, sớm muộn gì cô vẫn phải đồng ý.

Thay vì đấu tranh để thảm bại, thà rằng thỏa hiệp với anh ngay từ đầu cho rồi.

***

Trước khi đi, Thi Phong cố ý kéo Mạc Nam Kiêu sang một bên, lặng lẽ nói với cậu rất nhiều.

“Nam Kiêu, cô phải về nhà, lúc nào có thời gian sẽ đến chơi với em nhé.”

Thi Phong vuốt ve mặt Mạc Nam Kiêu, đáy mắt tràn ngập tình yêu thương.

Mạc Nam Kiêu nắm chặt tay Thi Phong, đôi môi nho nhỏ hơi hơi mở ra.

“Mẹ…” Đây là lần thứ hai Mạc Nam Kiêu gọi Thi Phong là mẹ.

Nghe thấy tiếng gọi này, nước mắt lập tức trào ra khỏi hốc mắt của Thi Phong.

Cô không muốn mình khóc trước mặt Mạc Nam Kiêu nên chỉ có thể dùng hết sức bình sinh kìm lại.

Thi Phong hít một hơi thật sâu, cố giữ nụ cười, tiếp tục dỗ dành cậu.

“Ừ, mẹ sẽ đến.” Mạc Nam Kiêu vẫn túm chặt lấy cô.

Thi Phong cúi đầu, nhẹ nhàng hôn má cậu.

Cô ghé sát bên tai cậu, “Nam Kiêu ngoan nhất.”

Lần này, Mạc Nam Kiêu mới chịu buông lỏng tay của Thi Phong ra. Thi Phong vô cùng xúc động, lại hôn một cái lên má cậu.

Cô làm động tác tạm biệt, “Nam Kiêu, nhìn này, như thế này là nói tạm biệt, hẹn gặp lại. Về sau ai chuẩn bị đi đâu, con hãy vẫy tay

với người đó như thế này nhé.”

Động tác này là một động tác khó với trẻ tự kỷ.

Thi Phong từng mất hơn ba tháng, ngày nào cũng lặp lại một động tác.

Ba tháng đó là khoảng thời gian khó khăn nhất kể từ khi cô đi làm. May mà đứa trẻ ấy cũng học được.

Lúc đứa bé ấy làm được động tác ấy, cô mừng phát khóc.

Phàm là người có chút hiểu biết về bệnh tự kỉ đều biết, asperger là một bệnh hiếm thấy, trong một vạn người chưa chắc đã có một người mắc bệnh này.

Mạc Nam Kiêu như vậy, coi như là trong cái rủi có cái may

Mạc Nam Kiêu trầm ngâm một lát, cuối cùng giơ tay lên, học theo động tác của Thi Phong, quơ quơ tay một cái.

Thi Phong lập tức khen ngợi cậu: “Nam Kiêu, giỏi quá.”

Mạc Nghịch dựa vào cửa nhìn hai người, mãi đến khi Thi Phong đứng lên, anh mới túm tay của cô, kéo cô ra ngoài.

Mạc Uyển giữ Mạc Nam Kiêu lại, vẫy tay với bóng lưng của hai người họ.

“Lái xe cẩn thận nhé.”

Mạc Nghịch để vali của Thi Phong vào cốp xe, anh đi đến chỗ cửa ghế phụ, mở ra, đẩy Thi Phong lên.

Ngay sau đó, anh cũng lên xe.

***

Trên đường, Thi Phong nói với Mạc Nghịch: “Thật ra Nam Kiêu rất thông minh, anh cũng vừa nhìn thấy phải không?”

Mạc Nghịch mím chặt môi gật gật đầu, cằm dưới bạnh ra.

Theo nghiên cứu về biểu cảm của con người: khi một ái đó có động tác này chứng tỏ người này đang rất căng thẳng.

Tuy Mạc Nghịch chỉ gật nhẹ đầu một cái, nhưng Thi Phong biết, trong lòng anh cũng không bình tĩnh như anh thể hiện.

Thi Phong cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó, nghiêng đầu nhìn Mạc Nghịch: “Quan hệ hiện tại của chúng ta là như thế nào, anh biết không?”

Mạc Nghịch: “Anh là bố của Nam Kiêu. Em là mẹ của Nam Kiêu.”

Thi Phong: “Anh là bệnh nhân của em, em là bạn của anh.”

Mạc Nghịch: “Em là của anh, anh là của em.”

Thi Phong không bận tâm đến mấy lời này của Mạc Nghịch, cô nói: “Em nhất định sẽ chữa khỏi cho hai người. Chuyện đêm trước, chúng ta cứ coi như chưa từng xảy ra.”

…

Tay nắm vô lăng của Mạc Nghịch cứng đờ, gân xanh nổi hằn lên.

Cùng với động tác này, xe lệch khỏi quỹ đạo khiến Thi Phong giật nảy mình vì sợ hãi.

“Cẩn thận, có xe đằng sau đó. Hơn nữa, không được rẽ ở chỗ này ——”

Mạc Nghịch không nói gì, tiếp tục lái xe.

Không khí trong xe lập tức trở nên căng thẳng, Thi Phong cảm thấy cảm xúc của Mạc Nghịch không ổn lắm nên sáng suốt im lặng.

Cô sợ mình nói sai làm anh kích động, theo tình trạng của Mạc Nghịch, nhất định sẽ làm ra chuyện gì đó rất điên rồ.

Suốt quãng đường còn lại, không ai nói gì thêm. Rất nhanh, xe dừng dưới lầu nhà Thi Phong.

Mạc Nghịch xuống xe, lấy vali của Thi Phong từ cốp xe ra.

Thi Phong kéo vali, nói với Mạc Nghịch: “Cảm ơn anh đưa em về. Đi đường cẩn thận nhé.”

“Lên.”

Mạc Nghịch giật lại vali từ tay Thi Phong, dùng một tay nhấc nó đi lên tầng.

Thi Phong đi theo Mạc Nghịch lên tầng.

Mạc Nghịch dừng lại trước cửa chống trộm, Thi Phong vỗ nhẹ lưng anh, “Anh tránh ra chút để em mở cửa.”

Mạc Nghịch dịch sang bên cạnh. Thi Phong cầm chìa khóa ra, tra chìa vào ổ mở cửa.

Mạc Nghịch chỉ dịch sang một tẹo, lúc Thi Phong mở khóa, khuỷu tay chạm vào phía dưới ngực anh.

Vỏn vẹn một giây thì kết thúc.

Thi Phong mở cửa ra, nhường đường cho Mạc Nghịch.

“Vào đi.” Mạc Nghịch đặt vali ở phòng khách, đang định mở miệng nói chuyện thì bị Thi Vũ cắt ngang.

Thi Vũ vừa vẽ xong một bức tranh, vừa nghe thấy có tiếng động bèn chạy ra ngoài.

“Chị! Chị mang cái gì ngon về cho em không?” Thi Vũ chạy tới, kéo tay Thi Phong làm nũng.

Nhìn thấy Mạc Nghịch, Thi Vũ lập tức nhiệt tình chào hỏi: “Thầy Mạc cũng tới ạ.”

Mạc Nghịch hơi gật đầu với Thi Vũ, xem như đáp lại.

Sau đó, anh nhìn Thi Phong nói: “Anh đi đây.”

Thi Phong: “Vâng. Anh lái xe cẩn thận nhé!”

Thi Vũ: “Thầy Mạc đi cẩn thận! Có thời gian anh dẫn Nam Kiêu sang đây chơi nha, cửa nhà chúng em luôn rộng mở đón chào hai bố con anh~”

***

Mạc Nghịchbỏ đi, Thi Vũ nhanh chóng kéo Thi Phong ngồi xuống sofa, quấn lấy cô hỏi chuyện mấy ngày cô đi.

“Nam thần nhà em có thổ lộ với chị không? Hay… có phát triển gì không? Lúc nãy nói chuyện với nam thần mà không dám nhìn em, chắc chắn là chị chột dạ, phải hay không?”

Tuổi Thi Vũ không lớn lắm, có tính hóng chuyện cũng là bình thường.

Hiện tại đại bộ phận người trẻ đều như vậy. Từ sớm cô đã có ý mai mối cho Thi Phong với Mạc Nghịch, cho nên, chỉ cần có cơ hội là cô sẽ không buông.

Thi Phong nghe thấy lời Thi Phong, không tự chủ nhớ đến chuyện đêm đó.

Cô hoàn toàn không biết lúc đó mình nghĩ gì nữa, nhưng cô cũng không hề hối hận.

Hối hận là một chuyện rất hèn nhát đuối lý, những từ đó hoàn toàn không thuộc về cô.

Có một số việc, xảy ra cũng đã xảy ra rồi, không thể trốn tránh, cũng không cần thiết phải trốn tránh.

Thấy Thi Phong mãi không nói gì, Thi Vũ liền giơ tay huơ huơ trước mặt cô.

“Này? Chị, em đang hỏi chị mà.”

Thi Phong tỉnh táo lại. Cô liếc Thi Vũ một cái, hỏi: “Viết xong luận văn chưa.”

Thi Vũ: “Em viết xong rồi! Chị không biết mấy hôm nay em viết luận văn suốt à, sáng nay em xong rồi.”

Thi Phong lại hỏi: “Làm nghiên cứu sinh hay ra ngoài công tác, quyết định chưa.”

Thi Vũ che mặt, “Chị, chị có thể đừng vạch áo cho người xem lưng không… Bây giờ em còn đang rối đây, căn bản không biết chọn cái gì.”

Thi Phong nói: “Chị muốn em học nghiên cứu, nhưng đây chỉ là ý kiến cá nhân của chị. Chị tôn trọng quyết định của em, em thích cái gì thì cứ theo đuổi nó, không cần phải có áp lực gì cả.”

Lúc Thi Phong nói ra những lời này, Thi Vũ lập tức nghiêm túc hơn nhiều.

Cô suy nghĩ cẩn thận, nói: “Em hiểu. Nhưng, chị, khi nào chị mới hẹn hò?”

Thi Phong: “…”

***

Mạc Nghịch về đến nhà đúng giờ cơm chiều.

Mạc Uyển đã nấu cơm xong, Mạc Nam Kiêu đang ngồi trước bàn ngoan ngoãn uống cháo.

Mạc Nghịch kéo ghế ngồi cạnh Mạc Nam Kiêu, nhìn động tác của cậu, khóe miệng hơi nhếch lên.

Mạc Uyển ngồi đối diện cứ tưởng mình hoa mắt.

Trong ấn tượng của cô, Mạc Nghịch chưa từng để lộ biểu cảm thương yêu như thế với Mạc Nam Kiêu.

Mạc Uyển từng nói với Mạc Nghịch, phải đối tốt với trẻ con một chút, phải nói chuyện với đứa bé nhiều hơn, đưa đứa bé ra ngoài nhiều hơn, nhưng Mạc Nghịch luôn thờ ơ không để ý.

Cô không ngờ có một ngày, Mạc Nghịch sẽ có biểu cảm đó với Mạc Nam Kiêu.

Cuối cùng anh cũng ra dáng người cha rồi, Mạc Uyển vô cùng vui mừng.

Tình yêu có thể thay đổi con người. Xem ra, Thi Phong có ảnh hưởng không nhỏ với anh.

Mạc Uyển: “Ngày mai nên đưa Nam Kiêu đến lớp nhỉ?”

Mạc Nghịch: “Vâng.”

“Cuối cùng em cũng ra dáng ông bố rồi. Nếu em cứ giữ được trạng thái này thì nhất định Nam Kiêu sẽ ngày càng tốt hơn.”

Mạc Uyển cười nói: “Nhớ phải giữ chặt Thi Phong đấy. Không phải ai cũng có thể tình cờ gặp được đúng người đâu.”

Giọng điệu khi nói những lời này của Mạc Uyển không đúng lắm, Mạc Nghịch liếc mắt nhìn cô.

“Cãi nhau?”

Mạc Uyển cười nói: “Cãi nhau cái gì? Chị với anh rể em vẫn rất tốt.”

Mạc Nghịch: “Đừng nhắc đến anh ta.”

Mạc Uyển không giữ được bình tĩnh nữa, cúi đầu không nói chuyện.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Mạc Uyển nhìn một hồi, nói với cô: “Đừng về.”

Mạc Uyển: “Vẫn phải về. Nam Nam sắp thi trung khảo, chị phải về.”

Mạc Nghịch: “Đưa đến đây.”

Mạc Uyển xua xua tay với Mạc Nghịch, nói: “Em đừng lo chuyện của chị. Em cứ chăm sóc tốt cho Nam Kiêu đi đã, nhanh rước Thi Phong về đi để chị yên lòng.”

Mạc Nghịch: “Biết rồi.”

…

Thi Phong sấy khô tóc rồi nằm xuống giường, đang chuẩn bị ngủ thì điện thoại đột nhiên rung lên.

Cô lấy di động qua, là một tin nhắn của Mạc Nghịch.

【 Anh nghĩ rồi. Em đến sống với anh đi. 】

Thi Phong nhìn màn hình, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô không trả lời tin nhắc, tắt di động ném lên tủ đầu giường, cuộn người lại ngủ.

Mạc Nghịch ngồi trước bàn vẽ, tay phải cầm bút vẽ lung tung trên giấy, tay trái cầm di động, thường cúi đầu nhìn màn hình.

Mạc Uyển đứng bên cạnh quan sát hồi lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Chờ điện thoại của ai à?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Mạc Uyển: “Chờ Thi Phong nhắn?”

Mạc Nghịch: “Không.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Miri

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Mạc Uyển hỏi: “Nghĩa là em đang chờ tin nhắn chứ gì? Em nhắn tin cho cô ấy mà cô ấy không trả lời lại à?”

Mạc Nghịch tiếp tục phủ nhận: “Không phải, không nhắn.”

Mạc Nghịch chính là kiểu người liệt cơ mặt nên lúc mở mắt nói dối trông vẫn nhẹ nhàng như thường.

Là chị ruột của Mạc Nghịch, sao Mạc Uyển biết rất rõ thói quen của anh.

Cho nên, sự phủ nhận của Mạc Nghịch căn bản là vô dụng.

Mạc Uyển dịch ghế sang ngồi bên cạnh Mạc Nghịch, “Em có cảm giác gì với Thi Phong?”

Mạc Nghịch không trả lời, chỉ có tiếng bút và giấy vẽ trả lời Mạc Uyển.

“Này, nói chuyện đi chứ.” Mạc Uyển dùng tay huých cánh tay Mạc Nghịch một cái.

Xoẹt —— bút chì vạch một vết nham nhở trên giấy.

Mạc Nghịch ném bút xuống đất, “Cô ấy không để ý đến em.”

Giọng Mạc Nghịch hơi bực bội, nghe kĩ còn nhận ra cả sự tủi thân trong đó nữa.

Mạc Uyển: “Em nhắn cái gì, đưa chị xem?”

Mạc Nghịch: “Không có gì.”

Mạc Uyển: “…”

Mạc Nghịch: “Em không nên để cô ấy một mình.”

Mạc Uyển thở dài, “Lúc đó cũng không có cách nào khác. Nếu bỏ lỡ thời cơ điều trị tốt nhất, bệnh của em có thể đeo đẳng cả đời.”

***

Mạc Nghịch không học đại học, từ cao trung anh đã bộc lộ tài năng thiên bẩm của mình trong giới mĩ thuật, thu hút sự chú ý của rất nhiều nghệ nhân, những lời phê bình cũng kéo đến.

Bản chất Mạc Nghịch là người tương đối thanh cao, anh không quan tâm đến sự phê bình hay khen ngợi của người khác.

Người sống trong thế giới của riêng mình rất dễ bị cảm xúc chi phối.

Vài năm sau, Mạc Nghịch rơi vào bình cảnh kỳ[1]trong một khoảng thời gian rất dài, thói quen đốt tranh bắt đầu từ lúc đó.

[1] Bình cảnh kỳ (瓶颈期): Chỉ giai đoạn một sự vật đang trên đà phát triển thì gặp phải cản trở, khó khăn.

Lần nghiêm trọng nhất là lúc Mạc Nghịch đốt rèm cửa và đệm sofa, lửa lan lên tận nóc nhà.

Ngày hôm đó, may là ngày Mạc Uyển đến đưa đồ cho Mạc Nghịch.

Mạc Uyển nhìn thấy căn phòng bị lửa đốt, lập tức kinh hoàng.

Cô cố gắng bình tĩnh lại bằng tốc độ nhanh nhất, lấy di động gọi 119.

May mà đội cứu hỏa đến kịp, cuối cùng Mạc Nghịch cũng được cứu, nhưng mắt anh lại không nhìn được nữa.

Trước tình trạng này, bác sĩ giải thích: Trong đám cháy, Mạc Nghịch hít phải lượng khí carbon diocid quá lớn nên trung khu thần kinh bị ảnh hưởng, gây ra hiện tượng mù như bây giờ.

Bác sĩ còn nói, qua một thời gian thì tình trạng này sẽ kết thúc.

Sau một tuần bị mù, Mạc Nghịch bị phát hiện có chứng tâm thần phân liệt.

Ngày nào anh cũng rất nóng nảy, tự gây thương tích cho cơ thể, nếu không có Mạc Uyển chăm sóc, chắc chắn anh sẽ không vượt qua khoảng thời gian đó được.

Mạc Uyển vẫn luôn liên hệ bác sĩ trị liệu cho Mạc Nghịch, ngày Mạc Nghịch chuẩn bị quay về tìm Thi Phong, không may lại là ngày hẹn của Mạc Nghịch với bác sĩ.

Sau khi Mạc Nam Kiêu sinh ra, Mạc Uyển mới biết chuyện này.

Lúc ấy cô còn không để ý, cũng không biết Mạc Nghịch có cảm giác gì với Thi Phong.

…

“Cô ấy chảy máu. Em không ở cạnh.” Giọng nói thống khổ của Mạc Nghịch vang lên, kéo Mạc Uyển ra khỏi hồi ức.

Lúc này, anh ngã nhào ra đất, biểu cảm dữ tợn.

Mạc Uyển vội vàng ra đỡ anh dậy, “Có chuyện gì vậy? Em không thoải mái ở đâu? Chờ chút, chị gọi 120.”

Mạc Nghịch nhìn khuôn mặt của Mạc Uyển, chỉ thấy môi cô đang khép mở, lại không nghe thấy một tiếng gì.

Anh đẩy Mạc Uyển ra, chạy ra đâm đầu vào tường phòng khách.

Ầm một tiếng, vô cùng lớn.

“Mạc Nghịch! Em phát điên cái gì!” Mạc Uyển sợ hãi.

Bên tai Mạc Nghịch chỉ toàn tiếng “ong ong”, trừ những tiếng đó, anh không nghe thấy gì khác nữa.

Tiếng đó không ngừng vang vọng trong đầu và tai anh, từ thấp đến cao, cuối cùng nổ bùm một cái.

Mạc Nghịch ngã xuống dưới chân tường, uể oải dựa vào tường. Kẻ kia lại đến nữa.

“Mày là rác rưởi, trên thế giới này thì làm gì có ai thích rác rưởi! Mày sống trên đời là một sai lầm…”

“Nghĩ đến con của mày đi, nếu mày không phạm sai lầm, nó sẽ không phải tới thế giới này, người như mày, căn bản không xứng làm cha.”

Mạc Uyển gác điện thoại, ngồi xổm trước mặt Mạc Nghịch, giữ chặt tay anh: “Mạc Nghịch, bình tĩnh một chút, chị gọi cấp cứu rồi. Bình tĩnh lại đi!”

“Tao… sẽ đối tốt với nó…”

Mạc Nghịch siết chặt tay, gân xanh nổi hằn trên trán, nhìn qua khiến lòng người run sợ.

***

Xe cứu thương đến rất nhanh. Bởi vì Mạc Nghịch không chịu băng bó, y tá chỉ đành tiêm thuốc an thần cho anh.

Tiêm xong, Mạc Nghịch lập tức hôn mê.

Mạc Uyển theo xe cứu thương đến bệnh viện, Mạc Nghịch bị đưa đến khoa tâm thần để kiểm tra.

Kiểm tra xong, Mạc Uyển theo bác sĩ vào văn phòng.

Cô ngồi đối diện bác sĩ, còn chưa kịp hỏi gì, bác sĩ đã lên tiếng.

“Kết quả kiểm tra là tinh thần của bệnh nhân không có gì bất thường.”

Mạc Uyển: “… Ngài nói gì cơ?”

Bác sĩ: “Nói đơn giản, tình trạng tinh thần của bệnh nhân, không có khác biệt so với tôi, với cô cả.”

Mạc Uyển: “Vậy sao nó lại như vậy? Tình trạng lúc nãy… Rõ ràng là đang phát bệnh mà.”

Bác sĩ: “Trước kia bệnh nhân cũng từng tiền sử mắc bệnh tâm thần, tôi biết. Nhưng, bệnh nhân đã bình phục rồi. Bây giờ như vậy, là do tâm lí có vấn đề.”

Mạc Uyển nhíu mày: “Vấn đề tâm lí?”

“Tóm lại không phải là do tâm thần phân liệt.” Bác sĩ nói vậy.

Đi ra khỏi văn phòng bác sĩ, Mạc Uyển liền đón xe về nhà.

Ở bệnh viện, Mạc Nghịch có y tá chăm sóc, Mạc Nam Kiêu lại ở nhà một mình, Mạc Uyển không yên tâm.

Cô thở dài một hơi, lầm bầm lầu bầu: “Hai cha con này, không ai làm cho người ta bớt lo.”

***

Thi Phong mơ cả đêm, toàn mơ về Mạc Nam Kiêu. Có lẽ là do cô quá nhớ con.

Sáng sớm hôm sau, Thi Phong dậy rất sớm, tám giờ rưỡi bắt đầu làm, tám giờ cô đã đến.

Hôm qua Mạc Nghịch nói hôm nay sẽ đưa Mạc Nam Kiêu đến lớp. Nhưng Thi Phong chờ cả buổi sáng mà không thấy hai người đến.

Sáng sớm Mạc Uyển đã dẫn Mạc Nam Kiêu đến bệnh viện tìm Mạc Nghịch. Lúc vào phòng, lại không thấy Mạc Nghịch đâu.

Phòng bệnh trống không. Mạc Uyển tiện tay túm lấy một vị y tá hỏi thăm: “Xin hỏi bệnh nhân ở phòng này đâu?”

Y tá bối rối lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Điên rồi.” Mạc Uyển ôm lấy Mạc Nam Kiêu, vòng qua y tá bước nhanh đến chỗ thang máy.

Mạc Uyển thở hồng hộc chạy ra khỏi bệnh viện, lúc dừng lại nghỉ lấy hơi, Mạc Nam Kiêu khẽ kéo vạt áo cô.

“Cục cưng, gọi bác làm gì thế?” Mạc Uyển xoa xoa trán Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu giơ tay lên, chỉ ra con đường cái đối diện.

Cậu mở miệng, nói: “Tìm mẹ.”

Một câu của Mạc Nam Kiêu làm Mạc Uyển bừng tỉnh.

Mạc Uyển hôn một cái lên mặt Mạc Nam Kiêu, “Cục cưng nhà chúng ta thông minh quá đi. Nào, để bác dẫn con đi tìm mẹ nhé.”

Mạc Uyển chỉ nhớ tên trung tâm Thi Phong làm việc, không biết địa chỉ cụ thể.

Cô xem đường qua điện thoại, rồi vẫy một chiếc taxi.

…

Mạc Nam Kiêu không đi học sáng, vì nhớ cậu nên Thi Phong không tập trung làm việc được.

Mười một giờ, giờ học sáng kết thúc. Thi Phong ỉu xìu ra khỏi phòng học, đột nhiên điện thoại trong túi rung lên, người cô cũng rung theo.

Thi Phong cầm di động lên, là một số điện thoại lạ.

Bây giờ có quá nhiều số điện thoại lừa đảo, Thi Phong có thói quen không nghe số lạ.

Nhưng dãy số này ——

Do dự vài giây, Thi Phong lướt ngón tay sang phải, đưa di động lên tai.

“A lô, ai đấy ạ?”

Không có tiếng trả lời. Chỉ có tiếng gió vù vù bên kia điện thoại, Thi Phong không kìm được nhíu mày, “A lô… ai đấy ạ?”

“Là anh.”

Sau vài giây, cuối cùng bên kia cũng có tiếng trả lời. Nghe thấy giọng nói này, tim Thi Phong không khống chế được đập rộn lên.

“Mạc Nghịch?” Thi Phong hỏi, “Anh gặp chuyện gì phải không.”

“Không tìm được đường.”

Bên kia điện thoại, giọng của Mạc Nghịch buồn bã khác thường, có hơi mà không có sức, hình như anh đang bị bệnh.

“Anh đứng yên đừng đi đâu, xung quanh có cảnh sát không? Cảnh sát giao thông cũng được?”

Thi Phong bước nhanh hơn ra ngoài. Vì sốt ruột, cô bắt đầu thở dốc, tiếng hít thở truyền qua ống nghe đến tai Mạc Nghịch.

Bây giờ này, anh đứng ở một ngã tư đường xa lạ, bên tai phải là tiếng gió vù vù, bên tai trái là giọng nói rất đỗi dịu dàng của Thi Phong và tiếng hít thở vội vàng của cô, Mạc Nghịch nắm chặt ống nghe, dựa vào tường, nhắm mắt lại tưởng tượng bộ dạng bây giờ của Thi Phong.

Anh thỏa mãn thở dài một cái.

Thi Phong không nghe được tiếng trả lời của Mạc Nghịch, tưởng là điện thoại đã bị ngắt, cô đặt xuống, nhìn thoáng qua, lại đưa lên tai.

“Mạc Nghịch, anh có đang nghe không?”

Mạc Nghịch “Ừ” một tiếng, anh nói: “Đêm qua em đi rồi. Anh đập đầu vào tường.”

Thi Phong: “Băng bó chưa?”

Mạc Nghịch: “Chỉ em mới cứu được anh. Anh không cần người khác, không cần ai cả.”

Thi Phong: “… Anh đang ở đâu, em ra chỗ anh.”

Mạc Nghịch: “Đường XX.”

Thi Phong: “Được, chờ em một chút. Em đi tìm anh ngay đây.”

Thi Phong cúp điện thoại, cầm di động chạy ra ngoài.

Mạc Uyển và Mạc Nam Kiêu vừa xuống khỏi taxi thì gặp Thi Phong.

Mạc Uyển bước nhanh đến cản Thi Phong lại, “Thi Phong, không thấy Mạc Nghịch đâu.”

Thi Phong nói: “Anh ấy vừa gọi điện cho em, đang ở đường XX, hiện tại em định đi tìm anh ấy, chị đi cùng em luôn đi.”

Thêm một người, nhiều sức hơn.

Chẳng may Mạc Nghịch bị ngất thì cũng có người đỡ anh với cô.

Mạc Uyển dẫn Mạc Nam Kiêu lên taxi với Thi Phong.

***

Trên đường, Thi Phong hỏi Mạc Uyển: “Đêm qua anh ấy lại phát bệnh ạ?”

Mạc Uyển: “Phải, đang yên đang lành lại đập đầu vào tường, chảy rất nhiều máu, chị gọi 120, nó không cho y tá cầm máu, bị tiêm một mũi an thần.”

Ngực Thi Phong như bị cái gì chặn lại, trước mắt cô bỗng hiện ra vẻ đau đớn của Mạc Nghịch.

Bệnh nhân tâm thần phân liệt thường xuyên vì gặp ảo giác và nghe thấy giọng nói trong tâm tưởng mà tự mình hại mình hoặc làm người khác bị thương, thậm chí còn có thể xảy ra vấn đề liên quan đến mạng người.

Nhưng, hình như Mạc Nghịch chưa từng làm người bên cạnh mình bị thương, mà chỉ tự làm mình bị thương.

Nghĩ đến đây, Thi Phong càng thấy đau đớn. Ngực như bị thứ gì chặn lại, đè không thở nổi.

“Thi Phong, có lẽ nói ra thì em sẽ bảo chị ích kỉ, nhưng những lời này chị nhất định phải nói cho em biết, có một số việc em nhất định phải biết.”

Mạc Uyển nhìn Thi Phong, trịnh trọng kì lạ.

“Lúc bọn chị cứu em, nó vừa được chẩn đoán là bị tâm thần phân liệt một tháng rồi, mắt cũng không nhìn được gì.”

Sắc mặt Thi Phong lập tức trắng bệch, cô điều chỉnh nhịp thở, nói với Mạc Uyển: “Không cần đâu. Em chưa từng trách anh ấy.”

Mạc Uyển: “Xét đến cùng, có lẽ Mạc Nghịch làm chuyện có lỗi với em rất nhiều. Tính cách nó quái đản, khó nói chuyện. Những cô gái bình thường căn bản không có can đảm hẹn hò với nó.”

Thi Phong: “Em không hẹn hò với anh ấy.”

Ít nhất, Mạc Nghịch chưa từng nói rõ quan hệ của bọn họ.

Hơn nữa, Thi Phong cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc làm bạn gái hay vợ anh, cũng như Mạc Uyển nói, những cô gái bình thường không có can đảm đó.

Cô cũng chỉ là người bình thường.

Thi Phong chỉ muốn dùng hết khả năng của mình để giúp cuộc sống cá nhân của hai cha con trở nên bình thường, sau đó cô có thể thành công rút về.

Như vậy, cũng coi như vĩnh biệt với đoạn quá khứ đen tối kia, chặt đứt mọi mối quan hệ, sẽ không có ai nhắc đến nó nữa.

Chỉ cần không chìm trong quá khứ, mỗi ngày đều tràn ngập hi vọng.

Đây là kết luận mà Thi Phong rút ra được từ cuộc sống mấy năm nay.

Ít nhất trước mắt, kết luận này là chính xác.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Phong biết rõ mình không thể bỏ mặc Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu được, một khi bọn họ xảy ra chuyện, nhất định cô sẽ vô cùng lo lắng.

Cũng như bây giờ, lòng cô tràn ngập cảm giác nhớ thương Mạc Nghịch.

Trước giờ cô không phải người tự lừa mình dối người, cũng không muốn tìm những lí do vô căn cứ che giấu.

Lo lắng là lo lắng. Từ trước đến nay cô không hề phủ nhận.

Xe taxi nhanh chóng đỗ ở nơi cần đến.

Sau năm phút xuống xe, Thi Phong tìm thấy Mạc Nghịch cạnh ven đường.

Anh mặc đồ bệnh nhân, xanh trắng xen kẽ, đây là lần đầu tiên Thi Phong nhìn thấy Mạc Nghịch mặc đồ màu nhạt.

Thường ngày, anh luôn mặc đồ thể thao màu đen hoặc sẫm màu, đôi khi còn không cạo râu, cả người toả ra khí chất của nhà nghệ sĩ hết thời.

Mặc quần áo màu nhạt trông đẹp hơn nhiều, ví như hiện tại, tuy là đồ bệnh nhân, nhưng nhìn có sức sống hơn bình thường nhiều, trông ít ra cũng phải trẻ ra năm tuổi.

Thi Phong đến nắm lấy tay Mạc Nghịch, cười nói với anh: “Em tìm thấy anh rồi. Chúng ta đi thôi.”

Mạc Nghịch ôm Thi Phong vào lòng, hai tay ghì chặt lấy cô, mũi dán vào tóc cô, ngửi mùi hương chỉ thuộc về cô.

Mạc Uyển và Mạc Nam Kiêu đứng bên cạnh, Thi Phong bị Mạc Nghịch làm cho ngượng ngùng.

Cô dùng tay vỗ vỗ hông Mạc Nghịch, “Buông em ra trước đã. Chị anh và Nam Kiêu đang nhìn kìa.

Mạc Nghịch: “Đừng đi.”

Thi Phong: “Em không đi.”

Mạc Nghịch: “Em quan tâm đến anh.”

Thi Phong: “Em nhất định sẽ quan tâm đến anh, anh yên tâm. Bây giờ buông em ra đã, được không?”

Mạc Nghịch gật gật đầu, buông Thi Phong ra.

***

Vì vết thương trên đầu của Mạc Nghịch lại rách ra, không ngừng chảy máu, Thi Phong chỉ đành dẫn anh về bệnh viện băng bó lần nữa.

Mạc Uyển đưa Mạc Nam Kiêu về nhà, để lại không gian cho hai người.

Trở lại bệnh viện, lúc y tá băng bó vết thương cho Mạc Nghịch, anh cứ nắm chặt tay Thi Phong không buông.

Thi Phong không động đậy, để cho anh nắm.

Vết chai ở lòng bàn tay anh cọ vào làn da tay mềm mại của cô, hơi đau, lại hơi ngứa.

“Được rồi, nhất định phải chú ý, đừng để dính nước, cũng không được vận động mạnh.” Băng bó xong, y tá liền dặn dò.

Thi Phong: “Vâng, phiền chị quá.”

Y tá: “Việc phải làm thôi. Nhưng mà, ha ha, hai vợ chồng tình cảm quá nhỉ. Tình cảm nhất trong những bệnh nhân tôi từng tiếp xúc đấy.”

Thi Phong: “…”

Thôi, có một số việc càng giải thích càng rối. Lựa chọn sáng suốt nhất là im lặng.

Y tá lại dặn dò vài câu rồi mới đi.

Thi Phong quay đầu nhìn Mạc Nghịch, thân thiết hỏi: “Có đau không?”

“Không.” Tầm mắt Mạc Nghịch hướng xuống dưới, dừng ở đùi Thi Phong.

Ánh mắt anh nóng bỏng hơn nhiều, giọng nói cũng bắt đầu thay đổi.

“Em không đi, anh cũng không đau.”

Thi Phong bất đắc dĩ: “… Được, em không đi. Anh nằm xuống trước, em đi lấy nước cho anh lau mặt.”

Vừa rồi Mạc Nghịch ở ngoài thời gian dài như vậy, tay và mặt đều toàn đất, trông rất lôi thôi.

Mạc Nghịch buông Thi Phong ra, Thi Phong vào buồng vệ sinh lấy khăn mặt nhúng qua nước nóng rồi quay lại cạnh anh.

Một tay Thi Phong cầm khăn, tay còn lại đặt trên ngực anh, cẩn thận lau mặt cho anh.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, rất gần, Mạc Nghịch nhìn thấy lông mi Thi Phong rất rõ, còn cả vết sẹo ở trán bên phải của cô nữa.

Mạc Nghịch giơ tay lên, vuốt tóc Thi Phong sang một bên, dùng ngón tay chạm vào vết sẹo kia.

Mạc Nghịch hỏi: “Sao lại có?”

Động tác của Thi Phong thoáng dừng lại, nhanh chóng trở lại bình thường.

Cô nói: “Lúc mang thai Nam Kiêu không cẩn thận đập đầu.”

Mạc Nghịch: “Không cẩn thận.”

Thi Phong: “Ừ, không cẩn thận. Lúc đi đường không nhìn, thế là đập vào góc tường.”

Mạc Nghịch túm lấy tay Thi Phong, nhìn chằm chằm mắt cô.

Môi anh mấp máy, phun ra ba chữ: “Anh không tin.”

Thi Phong: “Đó là sự thật, em không cần phải lừa anh.”

Khi ấy anh không ở bên cô, nay lại bắt cô nhớ lại, đúng là hơi tàn nhẫn.

…

Mang thai Mạc Nam Kiêu hơn chín tháng, ngày nào Thi Phong cũng trong trạng thái trầm cảm.

Thế giới của cô tối om, ngày nào cũng chờ ánh nắng đến, nhưng ánh nắng mãi không chịu xuất hiện.

Ngày nào Thi Phong cũng đứng chờ bên cửa sổ, từ sáng sớm chờ đến hoàng hôn, từ đêm khuya cho đến bình minh.

Vài ngày đầu, cô còn ôm một tia hi vọng, vì anh nói anh sẽ không bao giờ không quan tâm cô, mãi chăm sóc cô.

Từng ngày trôi qua, tia hi vọng ấy dần dần bị thời gian nuốt chửng.

Cô không chờ anh nữa, ngày nào cũng ở trong phòng, khóc mệt thì lại ngủ, tỉnh ngủ lại tiếp tục khóc.

Sống như vậy hơn nửa tháng, Thi Phong bắt đầu muốn chạy trốn.

Vết sẹo trên trán này, là minh chứng cho lần chạy trốn đầu tiên của cô.

Bởi vì sống trong bóng tối quá lâu, đột nhiên nhìn thấy ánh nắng, mắt Thi Phong không kịp thích nghi.

Lúc ra ngoài thì đập phải góc tủ, đập rất mạnh, thậm chí khi đó cô còn nghe thấy tiếng thịt rách ra.

Đau vô cùng, nước mắt lập tức chảy ra.

Cô tự nói với mình, không sao, nếu chịu đau như vậy mà có thể chạy ra khỏi đây, rất đáng.

Nhưng, cô thất bại.

Chưa ra khỏi sân đã bị bảo mẫu bắt quay lại.

Khi đó, cô hận anh muốn chết. Anh không cần cô, lại không chịu thả cô đi.

Nhưng những chuyện này đều đã là quá khứ, Thi Phong không muốn nhắc đến chúng với Mạc Nghịch, cũng không muốn anh biết mình muốn đi mà không từ giã bao nhiêu trong quá khứ.

Dù sao họ cũng không có tương lai, nói nhiều về quá khứ cũng không có ý nghĩa.

***

Tay Thi Phong dùng sức, muốn rút tay mình ra khỏi tay Mạc Nghịch.

“Anh còn chưa lau tay kìa.” Thi Phong cười nói với anh.

Mạc Nghịch nhìn nụ cười của Thi Phong, tay không tự chủ được buông lỏng, thả tay của cô ra.

Thi Phong nắm lấy cổ tay của Mạc Nghịch, bắt đầu lau tay cho anh.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người nắm tay, nhưng lại là lần đầu tiên Thi Phong quan sát tay anh gần như vậy.

Người khác đều nói, tay của nghệ sĩ rất khác tay của người bình thường.

Thi Phong quan sát kỹ tay của Mạc Nghịch. Xung quanh móng tay đều bị thuốc màu nhuộm, nào là màu xanh, màu tím, màu vàng, màu đỏ.

Thi Phong ra sức chà mạnh vài cái, không hết.

Thi Phong ngẩng đầu hỏi Mạc Nghịch: “Không rửa hết được à?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong: “Ồ… Mãi mãi không rửa sạch được.”

Ánh mắt nóng bỏng của Mạc Nghịch chiếu thẳng vào Thi Phong: “Giống em.”

Thi Phong: “… Hả?”

Mạc Nghịch nắm ngược lại tay Thi Phong, đặt khăn lông sang một bên.

Anh dùng kẽ tay kẹp lấy ngón tay Thi Phong, ngồi gần sát cô.

Thi Phong không tự chủ lùi về sau, tay còn lại của Mạc Nghịch vòng qua lưng cô, ghì chặt gáy cô, không cho cô lùi lại.

“Em cũng giống chúng, mãi mãi không rửa sạch được.”

Từng câu từng chữ của anh gõ vào tim Thi Phong khiến lòng cô rối như tơ vò.

Mặt hồ phẳng lặng bị lời anh khuấy động gợn sóng.

Tim như sắp vọt khỏi cổ họng rồi!

Không thể không thừa nhận, không có người phụ nữ là không thích lãng mạn.

Dù cho Thi Phong lí trí hơn phụ nữ bình thường nhiều, nhưng cô cũng không thể chống đỡ được những lời tâm tình này.

Mạc Nghịch là loại người tuyệt đối không nói lời ngon tiếng ngọt.

Nói lời đường mật và làm tình chẳng có gì khác nhau cả, ai cũng có một điểm G(chỗ nhạy cảm, khó chịu được kích thích nhất)riêng.

Có thể làm một người phụ nữ lên đỉnh, không có nghĩa là có thể làm tất cả phụ nữ lên đỉnh.

Cả đời bạn có thể gặp được một người hoàn toàn phù hợp với mình là một chuyện không dễ.

Bạn biết điểm G của người kia, người kia cũng biết điểm G của bạn, khi tình mặn mà sâu sắc thì tấn công mạnh vào đó mấy cái, kiểu gì cũng sẽ đầu hàng.

Có lẽ lời âu yếm của Mạc Nghịch lọt vào tai người khác thì rất khó hiểu, nhưng lại có thể chạm vào điểm G của Thi Phong.

Lần nào Mạc Nghịch cũng làm cô rối như tơ vò.

Cô có thể nghe hiểu từng câu nói của anh, còn cả tâm trạng của anh trong lời nói ấy nữa.

Chuyện này… đúng là hơi nguy hiểm.

Thi Phong hít sâu một hơi, cô rũ mắt xuống nhìn lướt qua đôi bàn tay giao nhau của họ, trong đầu hiện ra hình ảnh đêm đó.

Nếu cô nhớ không lầm, lúc làm chuyện đó, Mạc Nghịch cũng nắm tay cô như bây giờ.

Khớp xương ngón tay của hai người chạm vào nhau, tách ra, lại chạm, lại tách ra.

Nghĩ đến đây, bàn tay Thi Phong không tự chủ được đẫm mồ hôi.

Mạc Nghịch nhanh chóng cảm thấy bàn tay đầy mô hôi của cô, anh nói: “Em lo lắng.”

Thi Phong chối theo phản xạ: “Không.”

Mạc Nghịch: “Tay em ướt hết rồi.”

Thi Phong: “Không. Chỉ là mồ hôi tay thôi.”

Mạc Nghịch: “Bởi vì anh nắm, nên nó ướt.”

Cứ ướt rồi lại ướt nữa, Thi Phong cứ thấy chữ này có ẩn ý khác.

Cô đỏ mặt, không chịu đối mặt với Mạc Nghịch.

…

May mà tiếng chuông điện thoại di động vang lên cứu Thi Phong đang xấu hổ.

Vì cô đột nhiên bỏ đi, không ai trông nom mấy đứa bé nên tổ trưởng gọi điện cho cô.

Thi Phong nhanh chóng rút tay mình ra khỏi tay Mạc Nghịch, sau đó đến bên cửa sổ nhận điện thoại.

Tổ trưởng: “Thi Phong, em đi đâu? Đến giờ lên lớp rồi mà chưa về!”

Thi Phong giải thích: “Xin lỗi tổ trưởng, nhà em có việc gấp, sốt ruột quá nên quên gọi điện thoại cho xin nghỉ, xin lỗi!”

Tổ trưởng: “Được rồi, vậy em giải quyết chuyện gia đình trước đi. Không nghiêm trọng chứ?”

Thi Phong: “Không nghiêm trọng. Giải quyết nhanh thôi.”

Tổ trưởng: “Vậy để tôi sắp xếp thực tập sinh dạy thay em, em cứ yên tâm giải quyết chuyện nhà đi rồi về đây sớm đấy.”

Thi Phong: “Cảm ơn tổ trường, em nhất định sẽ về sớm.”

Trước khi gặp được Mạc Nghịch, gần như tháng nào Thi Phong cũng đi làm đầy đủ, kể cả có bị cảm cũng không xin nghỉ.

Sau khi gặp được Mạc Nghịch, gần như tuần nào Thi Phong cũng phải xin nghỉ phép.

Nếu không phải tổ trưởng tốt bụng, cô đã sớm bị sa thải.

Mạc Nghịch bước từ trên giường xuống, đi tới sau lưng Thi Phong.

Thi Phong quay người lại thì bị Mạc Nghịch đè lên tường.

Cô dùng tay chống vai Mạc Nghịch, ngoài cười nhưng trong không cười: “Anh phải nghỉ ngơi, tốt nhất là nằm xuống, sẽ khỏi sớm hơn.”

Mạc Nghịch: “Đêm qua anh gửi tin nhắn cho em.”

Thi Phong: “Em biết.”

Mạc Nghịch: “Anh cứ đợi em suốt. Em không quan tâm đến anh.”

Thi Phong: “Đêm qua em rất mệt, cho nên không trả lời tin nhắn của anh được.”

Mạc Nghịch: “Sáng hôm nay thì sao.”

Thi Phong: “Quên mất.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

PS:Eskimo kiss hẳn hoi nhá =))))))))))

Thi Phong rất muốn bỏ qua đề tài này, nhưng cô không có khả năng chuyển đề tài như Mạc Nghịch nên chỉ có thể kiếm cớ đối phó.

Mạc Nghịch ghì chặt vai của Thi Phong, cúi đầu lại gần sát mặt cô.

Chóp mũi anh chạm vào chóp mũi cô, khẽ cọ cọ.

Anh kề môi sát vào môi cô, thốt lên: “Vậy bây giờ trả lời.”

Thi Phong muốn tránh, theo bản năng nghiêng đầu sang một bên, không cần thận chạm môi vào môi Mạc Nghịch.

Môi anh hơi khô, còn có da chết thành vảy, làm người khác rất ngứa, ngứa đến tận tim.

Cứ như bị mèo cào vào tim vậy.

“Xin lỗi, tại anh gần quá.”

Thi Phong bình tĩnh lại, chủ động nói xin lỗi với Mạc Nghịch.

“Còn nữa, em sẽ không đến ở nhà anh.”

Mạc Nghịch: “Vì sao?”

Thi Phong: “Em còn phải chăm sóc người nhà nữa. Em cũng có trách nhiệm của mình, nhưng anh yên tâm, chuyện em đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Anh và Nam Kiêu cũng là một trong số đó.”

“Em không cần anh.” Mạc Nghịch bóp cằm cô, “Là thế chứ gì.”

Thi Phong: “… Đó là giới hạn tối đa của em. Em không lạt mềm buộc chặt, cũng không sĩ diện. Em thừa nhận, em có cảm giác với anh. Nhưng hai chúng ta không thể ở bên nhau được. Vừa nhìn thấy anh, em sẽ lại nhớ đến chuyện quá khứ đó.”

Mạc Nghịch: “Em nói nó là quá khứ.”

Thi Phong tiếp lời Mạc Nghịch: “Là quá khứ nên ở chỗ nó nên ở.”

Sau những lời này của Thi Phong, Mạc Nghịch im lặng rất lâu.

Tay đang bóp cằm cô cũng dần lỏng đi, cuối cùng buông hẳn ra.

Mạc Nghịch lùi về phía sau vài bước, chân không có sức, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Thi Phong phản ứng kịp, vội chạy lên dìu anh.

Tay cô vừa chạm vào cánh tay anh thì bị anh hất ra.

Thi Phong lo lắng nhìn anh: “Em đỡ anh về giường nghỉ.”

Mạc Nghịch không nói gì.

Anh dùng tay chống đất, miễn cưỡng đứng lên, tự đi về giường, ngồi xuống.

Mạc Nghịch cự tuyệt khiến Thi Phong rất xấu hổ, nhất là khi so với thái độ bình thường của anh, phản ứng này quả thật là quá lạnh lùng.

Phòng bệnh chìm vào im lặng, Thi Phong quay lưng đứng hướng ra cửa sổ, Mạc Nghịch vẫn ngồi im trên giường.

Dường như có một cuộc chiến giữa hai người, không ai chịu thỏa hiệp.

Mạc Nghịch che mắt ngồi trên giường, máu trong người như đang bất an chảy lung tung, như một con dã thú dần thức giấc.

***

Mạc Nghịch lại thèm thuốc lá.

Anh đứng dậy, chuẩn bị xuống tầng mua thuốc. Thi Phong thấy anh ra khỏi phòng bệnh, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một cái.

Thi Phong chỉnh lại đệm và chăn, cũng sửa sang lại tủ đầu giường.

Mạc Nghịch mặc quần áo bệnh nhân, trên đầu quấn băng gạc, đi ra ngoài với ngoại hình như vậy, người đi ngang qua cũng ngoái lại nhìn anh mấy lần.

Mạc Nghịch không quan tâm, chỉ cúi đầu đi thẳng.

Trong bệnh viện có của hàng tiện lợi 24 giờ, không lúc nào là không có người.

Mạc Nghịch đi vào, nói với nhân viên bán hàng: “Xì gà.”

Nhân viên nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá anh một lượt, hỏi: “Hãng nào?”

Mạc Nghịch giơ tay chỉ góc quầy.

Anh nói: “Lấy.”

Nhân viên thu ngân gật gật đầu, đưa thuốc cho Mạc Nghịch: “98 đồng.”

Nếu nhân viên thu ngân không nhắc, Mạc Nghịch căn bản không nhớ rõ là mình đang không cầm tiền.

Anh lấy thuốc ra, cầm một cái bật lửa ở quầy, đốt thuốc, hít sâu một hơi.

Nhân viên thu ngân là một cô gái trẻ, thấy Mạc Nghịch làm vậy thì giật mình.

Lại thấy đầu anh quấn băng, cằm đầy râu, lại rất cao…

Nhỡ may là cướp, chắc chắn cô không đánh lại được.

Mạc Nghịch kẹp thuốc giữa hai ngón tay, cúi đầu nhìn nhân viên thu ngân.

“Cho tôi mượn di động.”

“Hả, a, được. Cho anh.” Cô thu ngân trẻ nhanh chóng ngoan ngoãn giao nộp điện thoại của mình ra.

Mạc Nghịch đón lấy di động, ấn số của Thi Phong.

***

Thi Phong vừa thu dọn phòng bệnh xong thì thấy chuông điện thoại vang lên.

“Cửa hàng tiện lợi dưới tầng.” Mạc Nghịch nói, “Anh không mang tiền.”

Mạc Nghịch diễn đạt rất kì lạ, nhưng Thi Phong hiểu ý anh.

Thi Phong nói với Mạc Nghịch: “Em xuống ngay.”

Lúc xuống lầu, Thi Phong vô cùng may mắn mình vẫn còn mấy trăm đồng trong túi.

Nếu không, rất có khả năng cô và Mạc Nghịch sẽ bị giữ lại ở cửa hàng.

Lúc nói chuyện điện thoại xong, Mạc Nghịch trả di động cho nhân viên thu ngân, không nói câu nào.

Cô bé thu ngân lo lắng đến mức đổ cả mồ hôi lạnh, cô cứ chờ người trong tiệm tới, như vậy cô mới có cơ hội chạy trốn.

Thi Phong nhanh chóng chạy đến cửa hàng tiện lợi, cô vừa vào đã thấy Mạc Nghịch đang đứng trước quầy hút thuốc, nhìn như đang đánh cướp.

Thi Phong đi lên, đẩy Mạc Nghịch sang một bên, cười nói xin lỗi với cô bé thu ngân:

“Xin lỗi, anh này kì như vậy đấy. Thật ra anh ấy không có ý xấu đâu. Vừa nãy anh ấy mua thuốc lá phải không? Bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả.”

Thi Phong rất dịu dàng, nhất là khi cười, luôn cho người khác một cảm giác thân thiết khó nói lên lời.

Cô bé thu ngân vừa nghe lời Thi Phong nói thì không thấy sợ nữa, cô vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi: “Sợ chết đi được. Vừa rồi em còn tưởng chú ấy là cướp đấy. Em đang định miễn phí gói thuốc cho chú ấy để chú ấy tha mạng cho em cơ.”

Thi Phong bị cô chọc cười: “Tại trông anh ấy hơi dữ dằn thôi.”

“Hì hì.” Cô bé thu ngân gật gật đầu. “Tổng cộng là 98 đồng.”

Thi Phong lấy một trăm đồng từ túi ra đưa cho cô.

Cô bé thu ngân nhanh nhẹn lấy 2 đồng ra trả lại cho cô, lúc đưa tiền, cô còn cười nói: “Chị, chú này là chồng chị sao?”

Thi Phong mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Cô quay lại, lấy ngón tay chọc chọc cánh tay Mạc Nghịch.

“Đi thôi.”

Mạc Nghịch không để ý đến cô, đi ra ngoài trước, Thi Phong đi theo sau.

…

Mạc Nghịch đi tới chỗ ghế đá, ngồi xuống. Điếu thuốc trong tay đã hút xong, anh rút điếu thứ hai ra, dí lửa còn sót lại ở điếu thứ nhất châm cho điếu thứ hai.

Thi Phong đứng trước mặt Mạc Nghịch, nhìn động tác của anh, không tự chủ được cau mày lại.

Cô có thể hiểu được sự thèm khát của Mạc Nghịch với thuốc lá, cũng biết anh không thể chỉ vì bị thương mà không hút thuốc lá.

Lúc nghiện thì hút một điếu là được, kéo dài cũng ảnh hưởng không tốt đến cơ thể, y tá cũng dặn không thể đụng vào rượu và thuốc lá.

Sao anh lại không chịu nghe lời người khác như thế. Mạc Nghịch cúi đầu hút thuốc, ánh mắt dừng ngay trên mắt cá chân của Thi Phong.

Thi Phong mặc quần dài, đi một đôi giày cao gót.

Cô cao hơn con gái bình thường, lúc mặc quần dài thì cũng sẽ lộ ra mắt cá chân.

Khớp xương, đường cong rõ ràng, vô cùng quyến rũ.

Giày cao gót màu đen, kiểu dáng cơ bản, không trang trí gì cả, nhưng cô đi lại rất đẹp, đẹp vô cùng.

Hơi thở của Mạc Nghịch dần trở nên nặng nề, anh nhắm mắt lại, rít liên tiếp ba hơi.

“A…”

Lúc nhả khói, Mạc Nghịch phát ra tiếng kêu như gầm nhẹ.

Thần kinh Thi Phong trong nháy mắt căng ra, cô ngồi xổm xuống cướp thuốc khỏi tay Mạc Nghịch.

“Đừng hút nữa, đợi vết thương khỏi rồi hút sau.”

Mạc Nghịch nắm ngược lại tay cô, đưa lên miệng anh.

Sức Thi Phong không bằng Mạc Nghịch, vì thế hành động “cướp thuốc lá của Mạc Nghịch” thành “tự tay đưa thuốc cho Mạc Nghịch hút.”

Trong nháy mắt khi tay Thi Phong lại gần, Mạc Nghịch đã ngửi được mùi nước hoa nhẹ nhàng trên người cô.

Mùi này kích thích trung khu thần kinh của anh, khiến anh lập tức hưng phấn, động tác hút thuốc càng lúc càng mạnh.

Môi trên và môi dưới chỉ cách nhau có chưa đến hai giây, hai cánh môi cọ vào nhau, tạo ra tiếng. Lòng bàn tay Thi Phong đầy mồ hôi.

Nhìn vẻ mặt điên cuồng lại thỏa mãn của Mạc Nghịch, thật sự rất giống đêm đó.

Điếu thuốc thứ hai hết rất nhanh, hút xong, Mạc Nghịch buông Thi Phong ra.

Thi Phong đang định ném tàn thuốc vào thùng rác, Mạc Nghịch đã giật lấy.

Quay ra nhìn thì đã thấy trong miệng anh có điếu thuốc thứ ba, đang dùng điếu thứ hai châm lửa.

Nóng đầu lên, Thi Phong lập tức giơ tay ra chắn giữa mẩu thuốc lá cũ và điếu thuốc mới.

Một giây sau, lòng bàn tay liền bị bỏng.

Xung quanh toàn mùi khét.

Biểu cảm của cô không có bất kì thay đổi nào, cô nhìn Mạc Nghịch, cười nói: “Đừng hút nữa, được không? Vậy không tốt cho sức khoẻ đâu.”

Động tác trong tay của Mạc Nghịch dừng lại, người cứng lại, không nhúc nhích nhìn cô chằm chằm.

Thi Phong liếm liếm môi, “Coi như là vì Nam Kiêu đi. Anh khỏe mạnh mới chăm sóc được Nam Kiêu chứ. Hơn nữa… là bố của Nam Kiêu, anh phải làm gương chứ, đừng để Nam Kiêu thấy anh hút thuốc.”

Mạc Nghịch vò điếu thuốc trong tay thành một cục, thuốc bên trong dính vào lòng bàn tay.

Anh túm lấy tay Thi Phong, mở lòng bàn tay cô ra, chỉ liếc mắt là nhìn được chỗ bỏng.

Trong lòng Mạc Nghịch, cơ thể của cô là một tác phẩm nghệ thuật, cần được bảo vệ cẩn thận, để cô được hoàn chỉnh.

Như thế này… Không được.

“Đi.” Mạc Nghịch đứng lên, cầm lấy cổ tay Thi Phong kéo cô chạy vào phòng cấp cứu.

Thi Phong giải thích: “Không sao đâu, dán urgo là được, không cần băng bó.”

Mạc Nghịch dừng lại nhìn cô, trong mắt đầy vẻ tức giận.

Anh dùng vẻ mặt cực kì căng thẳng nhìn chằm chằm Thi Phong hơn một phút, mới mở miệng nói.

Anh nói: “Tay của anh, anh quyết.”

…

Thi Phong bị Mạc Nghịch kéo đến phòng cấp cứu, xếp hàng hơn 20 phút mới đến lượt để bác sĩ khử trùng băng bó cho cô.

Chỉ là vết thương nhỏ mà còn phải đăng kí khiến Thi Phong cảm thấy rất ngại.

Lúc băng bó, cô cười nói với bác sĩ: “Thật sự không sao mà anh ấy nhất định phải kéo tôi đến đây. Làm phiền ngài rồi.”

Bác sĩ nói: “Khử trùng vẫn an toàn hơn, lỡ bị uốn ván thì sao. Tôi thấy, chồng chị rất quan tâm đến chị đấy. Mình thành ra thế rồi vẫn kéo chị đến đây.

Thi Phong không biết nói gì. Bác sĩ này là người thứ ba nghĩ cô và Mạc Nghịch là vợ chồng rồi.

Cô rất buồn bực, vừa nhìn là biết cô và Mạc Nghịch cách nhau mười mấy tuổi, hai người họ cũng không nói chuyện họ với người khác, không biết sao người ta lại nói như thế nữa.

Thi Phong chọn cách im lặng giống hai lần trước, chuyện này không dễ giải thích chút nào.

Cô cũng không có thói quen giải thích chuyện của mình với người lạ.

Băng bó xong, Thi Phong và Mạc Nghịch quay trở lại khu phòng bệnh, trên đường, Thi Phong chủ động nói chuyện với Mạc Nghịch bốn năm lần, anh vẫn không quan tâm.

Sau đó, Thi Phong không nói nữa.

Cô nghĩ, có lẽ Mạc Nghịch đang suy nghĩ sự đời, nghệ sĩ mà, rất hay ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Quay lại phòng bệnh, Mạc Nghịch đi thẳng đến bên cửa sổ, mở mạnh cửa sổ ra.

Anh lấy thuốc lá ra, cũng lấy một cái bật lửa.

“Hôm nay đã hút hai điếu rồi. Không được.” Thi Phong đến gần ghì tay anh xuống.

==========

Thần: Hẳn dỗi luôn:v Xem dỗi được bao lâu =))))))))))))))))))))))))

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Mạc Nghịch cúi đầu nhìn tay Thi Phong, nói: “Đừng quan tâm.”

Thi Phong kiên trì không buông: “Bây giờ anh vẫn bị thương. Để khỏe lại, tốt nhất là đừng hút nữa.”

“Đừng quan tâm.” Mạc Nghịch lặp lại lời vừa rồi.

Thi Phong vẫn không buông, cũng không đáp lại lời Mạc Nghịch nói.

Mạc Nghịch không đẩy cô, hai người cứ thế giằng co mãi trong tư thế đó.

Theo tâm lí học, một nam một nữ nhìn nhau hơn tám giây, sẽ hơi có cảm tình, đối diện một phút, sẽ sinh tà niệm.

Áp dụng định luật này cho nam nữ bình thường, nhất định thuận buồm xuôi gió.

Nhưng Mạc Nghịch không phải người bình thường. Thi Phong và Mạc Nghịch nhìn nhau năm phút cũng không có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt Mạc Nghịch như một thỏi nam châm cực âm, chỉ cần đến gần, Thi Phong nhất định sẽ bị anh hút đi.

Điều đó đã trở thành bản năng.

May mà Mạc Nghịch mở miệng nói chuyện phá vỡ không khí này trước.

Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm cô, mặt không có biểu cảm gì.

“Em không muốn thay thế thuốc lá, đừng quan tâm anh nữa.” Anh nói như vậy.

Thi Phong không hiểu: “… Có ý gì?”

Giọng nói cô rất dịu, rất nhẹ, có vài phần quyến rũ. Giọng điệu đó, chính Thi Phong cũng giật mình.

Chóp mũi dính một lớp mồ hôi, mặt ửng hồng.

Toàn thân nhũn ra như bị rút hết sức lực.

Mạc Nghịch rút tay ra, đưa thuốc lên miệng, châm lửa, hít sâu một hơi, thả một vòng khói trước mặt Thi Phong.

Mùi chocolate nồng nặc xông vào khoang mũi, mùi ngọt ngấy lẻn từ xoang mũi vào cổ họng.

Mùi hương này làm đại não Thi Phong tỉnh táo hơn một chút.

Cô nhìn Mạc Nghịch hút thuốc lá, bất lực.

Ý của Mạc Nghịch, Thi Phong có thể lờ mờ đoán được.

Anh nói cho cô biết: Nếu không định quan tâm đến anh cả đời thì dứt khoát buông tay luôn bây giờ đi.

Ừ, có lý. Đau dài không bằng đau ngắn, nhân dịp này giải quyết nhanh gọn cũng tốt.

Thi Phong đã thỏa hiệp với Mạc Nghịch vô số lần, lúc này, cô không định thỏa hiệp nữa.

Cô sẽ không ở bên Mạc Nghịch.

Có một số việc một khi bắt đầu thì không thể kết thúc được.

…

Thi Phong hít một hơi thật sâu, treo một nụ cười lên.

“Dù thế nào chăng nữa, hút thuốc không tốt cho sức khoẻ đâu. Em còn có việc, đi trước đây. Anh nhớ nghỉ ngơi thật tốt.” Thi Phong chào tạm biệt Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch đứng trước cửa sổ, ngẩng đầu phun khói thuốc thành vòng.

Màu khói trắng mờ che khuất mặt anh, Thi Phong không thấy được vẻ mặt của anh.

Trước lời tạm biệt của Thi Phong, Mạc Nghịch không nói lời nào. Thi Phong chỉ bỏ lại câu “Hẹn gặp lại” rồi đi.

Khoảnh khắc cửa phòng bệnh khép lại, Mạc Nghịch lấy điếu thuốc xuống, dí mạnh đầu thuốc có tàn lửa vào cánh tay.

Trong cơn đau kịch liệt, tay anh run rẩy, như một ông già yếu ớt không cầm vững đồ trong tay.

Mạc Nghịch ném tàn thuốc xuống đất, đi ra nằm lên giường.

***

Lúc Mạc Uyển đưa Mạc Nam Kiêu đến bệnh viện, chỉ thấy Mạc Nghịch đang nằm một mình trên giường bệnh.

Mắt Mạc Uyển dạo khắp phòng một lượt, nhưng không thấy bóng dáng Thi Phong đâu.

Mạc Uyển đi tới trước giường bệnh, vỗ vỗ người Mạc Nghịch, "Thi Phong đâu? Không phải em ấy ở lại đây chăm sóc em à?"

Mạc Nghịch: "Đi rồi."

Mạc Uyển: "Có lẽ là có việc bận, ai cũng có chuyện riêng của mình mà."

Mạc Nghịch: "Không đến nữa đâu."

Nghe Mạc Nghịch nói xong, nụ cười của Mạc Uyển tắt ngấm.

Cô nhanh chóng hỏi Mạc Nghịch: "Cuối cùng là sao, em cãi nhau với em ấy à?"

Mạc Uyển có ấn tượng rất tốt với Thi Phong, cô luôn cảm thấy tính tình của Thi Phong tốt như vậy, nhất định sẽ không chủ động cãi nhau với người khác.

Ngược lại, Mạc Nghịch… rất kì quặc.

Nếu như hai người cãi nhau, nhất định là do Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhắm mắt lại, không giải thích nguyên nhân với Mạc Uyển. Mạc Uyển thấy Mạc Nghịch như vậy thì sốt ruột như kiến bò trên chảo.

Cô nặng nề vỗ người Mạc Nghịch một cái, “Cuối cùng là có chuyện gì vậy, em có nói hay không.”

Mạc Nghịch mở to mắt, ngồi dậy.

Anh xuống giường, đi đến trước mặt Mạc Nam Kiêu, sau đó ngồi xổm xuống ôm cậu vào trong ngực.

Anh nói: “Về sau một mình em chăm sóc Nam Kiêu.”

Mạc Nam Kiêu không hiểu hai người họ đang nói gì, trong đôi mắt sáng ngời tràn ngập vẻ thắc mắc.

Lần này Mạc Uyển hiểu ý của Mạc Nghịch. Thế nên, cô càng sốt ruột.

Vất vả lắm tìm được người như Thi Phong có thể bao dung một thân đầy tật xấu của Mạc Nghịch, anh còn không chịu quý trọng.

Mạc Uyển: “Mạc Nghịch, em giải thích cho chị xem cuối cùng là có chuyện gì, em cãi nhau với Thi Phong à?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Mạc Uyển: “Vậy là cô ấy cãi nhau với em?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Mạc Uyển: “Vậy là sao, em mau nói đi. Vừa rồi còn đang êm đẹp, cứ thế thì không được đâu.”

Mạc Nghịch nắm tay Mạc Nam Kiêu, mở lòng bàn tay cậu ra, nhìn thoáng qua, cười.

“Cô ấy không cần em.”

Lúc nói những lời này, giọng anh rất trầm.

Mạc Uyển hận rèn sắt không thành thép: “Vậy em theo đuổi đi.”

Mạc Nghịch: “Thôi.”

Mạc Uyển: “Thôi cái gì mà thôi, thích mà cứ từ bỏ vậy hả. Thi Phong là một cô gái tốt đấy, em không quý trọng, sau này cũng không gặp được người thứ hai như vậy đâu.”

Mạc Nghịch: “Em có con trai.”

Mạc Uyển: “…”

Giảng đạo lí với Mạc Nghịch tương đương làm mình tức giận, Mạc Uyển hiểu rõ, nhưng vẫn luôn nhịn không được dạy dỗ anh.

Ở nhà người khác, những thứ này đều được cha mẹ giảng dạy.

Tình hình gia đình họ lại có chút khác biệt. Trước đó đã nói, bố mẹ của Mạc Uyển và Mạc Nghịch đều là thần tiên trong thế giới thực.

Hai người đều là nghệ sĩ tiêu chuẩn, không ăn khói lửa nhân gian, không dính thế tục trần ai.

Khi Mạc Uyển năm tuổi, Mạc Nghịch ra đời, cô đành chăm sóc anh.

Nhiều năm qua, Mạc Uyển vẫn luôn không yên lòng về Mạc Nghịch. Cô luôn nghĩ cách làm anh nhanh chóng lập gia đình, sửa đổi tính cách một chút.

Lúc nhìn thấy Thi Phong, Mạc Uyển cũng thấy được hi vọng.

Thi Phong cũng có ý với Mạc Nghịch, cô nhìn ra được.

Ai ngờ ——

***

Lúc Thi Phong về đến nhà, Thi Vũ vẫn ở trường chưa về.

Huyệt thái dương căng ra khó chịu, vừa vào cửa, cô đã nằm lăn lên sofa.

Cô lấy di động ra, gọi điện thoại cho Lâm Tăng.

Giọng Lâm Tăng vẫn ấm áp nhiệt tình như mọi khi.

Nhận cuộc gọi, anh hỏi Thi Phong: “Có khỏe không?”

Thi Phong thành thật trả lời: “Không tốt lắm. Ngực như bị thứ gì đó chặn lại, đầu căng ra, tầm mắt cũng mơ hồ.”

Lâm Tăng: “Cảm xúc bị kích thích quá mức, hôm nay em gặp ai vậy?”

Thi Phong không nói gì. Im lặng một lúc, Lâm Tăng mở đầu: “Là anh ta à.”

Thi Phong cười: “Không gì qua được mắt anh.”

Lâm Tăng: “Em có bao giờ nghĩ, mình nên hoàn toàn bỏ quá khứ qua một bên, coi anh ta là một người khác, ở bên anh ta không.”

Thi Phong: “Tạm thời không được. Em luôn có cảm giác, nếu ở cùng anh ấy, anh ấy vẫn có thể vứt bỏ em. Sự tin tưởng của em đối với anh ấy… không đủ.”

Nói tới đây, giọng nói của Thi Phong cũng hơi nghẹn ngào.

Mắt đỏ bừng, trong mắt đầy hơi nước.

“Một người không thể tắm hai lần trên cùng một dòng sông[1]. Thầy Lâm, anh biết đấy, em rất sợ bị bỏ rơi, rất sợ cô đơn.”

[1] Một người không thể tắm hai lần trên cùng một dòng sông: Đây là một luận điểm bất hủ được phát biểu bởi Hêraclit, một triết gia vĩ đại của Hy Lạp cổ đại, là cha đẻ của quy luật “dòng chảy”. Nội dung cơ bản của luận điểm có thể hiểu như sau: Tất cả mọi sự vật và hiện tượng luôn luôn biến đổi và phát triển không ngừng, cũng như dòng sông kia nước luôn luôn vận động chảy trôi không bao giờ dừng lại. Cuộc đời luôn luôn đổi thay không bao giờ đứng yên hay lặp lại, ví như dòng sông nước ngày hôm qua đã chảy đi rồi nước ngày hôm nay là nước khác, cứ như thế thay đổi mãi không ngừng.

Thi Phong có tình cảm rất phức tạp với Lâm Tăng.

Phần lớn bệnh nhân đều có thói quen dựa dẫm vào bác sĩ.

Thử nghĩ mà xem, vào thời điểm đau khổ nhất, có một người ngồi đối diện, im lặng nghe lời oán giận của mình, cổ vũ rồi khuyến khích mình hướng về tương lai, muốn không dựa dẫm cũng rất khó.

Không hề quá khi nói rằng, trên thế giới này, chỉ duy nhất Lâm Tăng có thể khiến Thi Phong lộ ra tính cách thật của mình.

Ở chỗ của anh, Thi Phong không phải là nữ thanh niên nhẹ nhàng điềm tĩnh có thể phá bỏ mọi khó khăn nhẹ hư mây gió.

Cô có thể già mồm, làm chuyện lập dị, vì Lâm Tăng không chê bai cô.

Lâm Tăng: “Người là động vật quần thể, ai cũng sợ cô đơn.”

Thi Phong: “Thầy Lâm, em nhất định có thể bắt đầu cuộc sống mới.”

Lâm Tăng cười cổ vũ: “Em nhất định có thể. Anh nghĩ, em đã có quyết định của mình rồi.”

Thi Phong: “Vâng.”

Lâm Tăng: “Chuyển sự chú ý đi, làm quen bạn mới, mở rộng quan hệ xã hội, nó rất có lợi cho việc khôi phục cảm xúc của em. Em nhất định phải tin sức mạnh của xã giao là vô cùng vô tận.”

Thi Phong: “Cảm ơn thầy Lâm, em nhớ rồi.”

***

Sau khi nói chuyện với Lâm Tăng xong, tâm trạng của Thi Phong đã khá hơn nhiều.

Cô quay vào phòng ngủ, tắm rửa.

Nước nóng xối vào người, vào đầu, toàn thân cô nhẹ bẫng, cực kì thoải mái.

Lúc thoa sữa tắm, ngón tay Thi Phong đụng phải vết sẹo trên bụng, biểu cảm lại cứng đờ, khóe mắt tràn ra một giọt nước mắt.

Cô nghĩ tới: lúc buông tay Mạc Nghịch, cũng là buông tay Nam Kiêu. Bảo bối quan trọng nhất của cô.

Hôm sau, Thi Phong đi làm như thường. Tổ trưởng thấy cô đến bèn thân thiết hỏi chuyện trong nhà đã được giải quyết ổn thỏa chưa.

Thi Phong cười trả lời là đã xử lí tốt, sau đó trở lại phòng học để bọn nhỏ lên lớp.

Mạc Nam Kiêu không đến, điều này nằm trong dự đoán của Thi Phong.

Theo tính cách của Mạc Nghịch, nói không chừng sẽ không để Mạc Nam Kiêu học ở đây nữa.

Hơn một tuần tiếp theo, mỗi ngày Thi Phong đều đúng giờ đi làm, đúng giờ tan sở, lại không xin phép nghỉ lần nào.

Mạc Nam Kiêu vẫn không đến trường. Hai cha con họ, cứ như lập tức biến mất trong cuộc sống của Thi Phong vậy.

Thi Phong lại trở lại làm công việc trong sở tâm lí như trước.

Giống như trước đây, cô đối mặt với đủ kiểu bệnh nhân, có bệnh rối loạn nhân cách paranoia[2], rối loạn ám ảnh cưỡng chế[3], hưng cảm[4], còn có người mất người thân yêu nhất hoặc bị thất tình.

[2] Rối loạn nhân cách paranoia:Đây là một rối loạn nhân cách khá đặc biệt vì nó gần với đời thường nên nhiều khi không được chú

ý đến, nó thường dẫn đến những xung đột vợ chồng, xung đột với đồng nghiệp và dẫn đến kiện cáo… Rối loạn nhân cách này có những đặc điểm nổi bật sau đây:

-Tính đa nghi và dễ tự ái quá mức.

-Phán đoán sai lầm khó có thể phê phán được.

-Sự tự đánh giá cao bản thân thái quá.

-Nhân cách hiếu chiến hay kiện cáo, dễ dàng tham gia vào các vụ kiện kéo dài.

-Lí tưởng hoá đam mê điên cuồng hay còn gọi là nhân cách luôn đòi hỏi mong chờ hi vọng không tưởng. Họ thích bới lông tìm vết tìm cái sai, thích làm sáng tỏ công lí, hay sùng đạo quá mức.

– Ghen tuông bệnh hoạn.

[3] Rối loạn ám ảnh cưỡng chế(tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến stress. Bệnh còn có tên khác làrối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được chẳng hạn rửa tay hàng chục lần mặc dù tay đã sạch hay dành quá nhiều thời gian để sắp xếp đồ vật trong nhà quá mức gọn gàng cần thiết. Nhưng không phải mọi hành vi có tính chất ám ảnh cưỡng chế đều bị coi là dấu hiệu của bệnh, chẳng hạn phải nghe kể chuyện mới đi ngủ được (ở

trẻ nhỏ) hoặc các nghi lễ tôn giáo đều là các hành vi lặp đi lặp lại nhưng chúng có ích và không quá gây phiền toái. Ngoài ra nỗi lo lắng vừa phải trong một khoảng thời gian nào đó khi cuộc sống gặp cản trở cũng được xem là các cảm xúc bình thường như trong mùa dịch bệnh lo lắng về sự sạch sẽ giúp ích hơn là thái độ bàng quan. Nhưng sẽ là bệnh thật sự nếu nó quá mức độ cần thiết và gây đau khổ. Mức độ của bệnh có thể từ nhẹ đến nặng, nhưng nếu bị nặng mà không được điều trị sẽ làm thoái hóa khả năng làm việc, học tập thậm chí làm người bệnh không thoải mái trong chính căn nhà của mình, họ có thể mất vài giờ một ngày chỉ để thực hiện các hành vi cưỡng chế.

[4] Hưng cảm hay mania là một tâm trạng hứng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động và/hoặc đầy năng lượng.Trong một ngữ cảnh nào đó, nó có nghĩa trái ngược với trầm cảm. Hưng cảm là một triệu chứng để chẩn đoán một số bệnh tâm thần. Ngoài các bệnh nhân bị rối loạn tâm lý thì ở những người bị ngộ độc thuốc (đặc biệt là các chất kích thích như cocaine vàmethamphetamine), bị tác dụng phụ của thuốc (đặc biệt là các thuốc kháng viêm steroid và các thuốc chống trầm cảm SSRI) và bệnh ác tính cũng có thể xuất hiện các hành vi hưng cảm.

Hôm nay tan tầm hơi muộn, Thi Phong vừa mặc xong áo choàng trắng ngồi trước bàn làm việc thì có bệnh nhân đến.

“Anh ——” Thi Phong nhìn lướt qua người đến, nụ cười cương lại khóe miệng: “Ừm, chào anh.”

Người xem mắt ngày đó của cô, Tống Chu.

Thật ra Bắc Kinh rất lớn, theo lý thuyết, chuyện trùng hợp như vậy đáng nhẽ không thể xảy ra với cô mới đúng.

Nhưng, Thi Phong rất chuyên nghiệp, cô nhanh chóng bình tĩnh.

“Trùng hợp quá. Chúng ta lại gặp rồi.” Thi Phong chào Tống Chu.

Tống Chu đi đến chỗ ngồi đối diện bàn làm việc, không nói chuyện.

Thi Phong: “Anh cần tư vấn về vấn đề gì?”

Tống Chu: “Cô nói thử xem?”

Thi Phong: “Tôi thấy trông có vẻ không giống lắm, cứ như anh đang đến tìm tôi tính sổ vậy.”

Tống Chu cong khóe miệng, “Đúng là đến tìm cô. Nhưng không phải đến tính sổ.”

Thi Phong: “Vậy thì lạ thật, chúng ta lại không thân quen.”

Tống Chu gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nói nhẹ bẫng: “Cô đến làm bạn gái tôi đi.”

Không làm người ta sợ thì không được.

Thi Phong bị Tống Chu chọc cười: “Anh có chắc là mình đang nói chuyện với tôi không?”

Tống Chu nhíu mày: “Có vấn đề sao?”

Thi Phong: “Phải, rất nhiều là đằng khác. Chúng ta chỉ gặp mặt có một lần. Anh nói với tôi thế có chút không hợp nhỉ.”

Tống Chu: “Chỉ là giúp đỡ thôi.”

Thi Phong: “Anh có tư vấn tâm lí không? Một giờ 230 đồng.”

Tống Chu lấy ví tiền ra, đặt lên trên bàn làm việc của Thi Phong.

“Tiền cho cô hết, cô làm bạn gái tôi đi.”

Thi Phong quan sát Tống Chu cẩn thận, rồi nói: “Để tôi giúp anh, nhưng trước tiên anh phải nói cho tôi biết hoàn cảnh của mình trước. Bằng không, tôi cũng không có cách nào đóng kịch với anh đâu.”

Tống Chu đang chuẩn bị mở miệng, Thi Phong lại cắt ngang: “Tính từ bây giờ, một giờ 230 đồng.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Tống Chu gật đầu, “Bây giờ nghe tôi nói được rồi chứ.”

Thi Phong: “Ừ.”

Nói một cách nghiêm khắc, Thi Phong cũng không phải một cố vấn tâm lí chuyên nghiệp.

Công việc này là làm thêm, giá tiền không cao như những người cố vấn chuyên nghiệp khác.

Cơ bản bạn sẽ không gặp được mấy người bình thường trong nghề này, Thi Phong sớm ý thức được điều này.

Nhưng… Nói như thế nào đây, trong những người không bình thường ấy, Tống Chu là người duy nhất có thể sánh ngang với Mạc Nghịch.

Anh cũng là người giống như Mạc Nghịch, có suy nghĩ mà người bình thường căn bản không theo kịp.

May mà Thi Phong đã có kinh nghiệm với chuyện này từ Mạc Nghịch, nên lúc đối mặt với Tống Chu, thật là thuận buồm xuôi gió.

Lời ít mà ý nhiều, Tống Chu mười mấy phút đã kể xong chuyện của mình.

Thi Phong im lặng nghe Tống Chu nói.

Cô hỏi Tống Chu: “Sao anh biết cô ấy còn cảm giác với anh?”

Tống Chu nhìn chằm chằm mặt bàn, ánh mắt kiên định: “Bởi vì tôi là người xứng đáng ở cùng với cô ấy nhất trên thế giới này.”

Tống Chu là người mắc chứng rối loạn nhân cách Paranoia.

Bị người như vậy thích, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Cuối cùng Thi Phong vẫn đồng ý yêu cầu của Tống Chu. Giống như Lâm Tăng nói, cô nên cho mình quyền mở rộng vòng giao thiệp, như vậy, mới có thể bắt đầu cuộc sống mới được.

Nếu như đã quyết định, tốt nhất nên làm ngay bây giờ.

Thi Phong đứng lên, vươn tay ra với Tống Chu: “Vậy thì chúc chúng ta, hợp tác vui vẻ.”

Tống Chu: “Không cần bắt tay. Nhất định vui vẻ.”

Thi Phong cười: “Chúng ta cùng tuổi thật à, tôi luôn thấy anh rất ngây thơ.”

Thi Phong còn chưa nói hết, Tống Chu đã đen mặt.

Từ vẻ mặt của anh, Thi Phong hiểu được một điều: Tống Chu không thích người khác nói anh ta ngây thơ.

***

Thi Phong không ngờ Mạc Nghịch vẫn đưa Mạc Nam Kiêu đi học.

Hôm sau, Thi Phong đi làm như thường. Vừa lên tầng, đã thấy Mạc Nghịch dắt tay Mạc Nam Kiêu đi trong hành lang.

Đã rất lâu không thấy, Mạc Nghịch hình như gầy hơn rất nhiều, trông anh vô cùng tiều tụy.

Ngược lại, Mạc Nam Kiêu không thay đổi gì. Thi Phong điều chỉnh tâm trạng, đi đến chào hỏi Mạc Nghịch.

“Dạo này anh khỏe không? Em tưởng anh sẽ không đưa Nam Kiêu đến trường nữa.”

Giọng điệu Thi Phong rất bình tĩnh, cứ như những chuyện không vui trước kia chưa từng xảy ra vậy.

Cô không đóng kịch, chỉ là khiến mọi thứ quay về vị trí xuất phát của nó thôi.

Phụ huynh và giáo viên, mối quan hệ của hai người họ, vốn chỉ có vậy.

Mạc Nghịch nhìn Thi Phong chằm chằm, không nói câu nào.

Ánh mắt anh rất trần trụi, không chút che giấu.

Thi Phong bị nhìn mà lưng lạnh toát, theo bản năng muốn lui về phía sau.

Đúng lúc đó, Mạc Nam Kiêu đưa tay giữ cô lại.

Tay Mạc Nam Kiêu mập mập, mềm mềm, trong nháy mắt khi bị giữ lại, hốc mắt Thi Phong lập tức đỏ lên.

Cô ngồi xổm trước mặt Mạc Nam Kiêu, dịu dàng ôm cậu một cái.

“Nam Kiêu, đã lâu không gặp, cô cũng rất nhớ em.”

“Mẹ, mẹ mẹ…” Giọng nói của Mạc Nam Kiêu rất nhỏ, nhưng Thi Phong nghe rất rõ.

Mẹ…

Đây nhất định là tiếng gọi đẹp nhất thế giới.

Sự yêu thương và ỷ lại đầy trời, tín ngưỡng và sự kiên trì tận xương.

Mạc Nghịch đứng bên cạnh nhìn, trong lòng tính toán, đây đã là lần thứ ba Mạc Nam Kiêu gọi Thi Phong là mẹ.

Cậu… chưa từng gọi anh là bố.

Một lần cũng chưa.

Thậm chí, hai cha con còn chưa từng nói chuyện.

Trước kia, Mạc Nghịch cho rằng Mạc Nam Kiêu không muốn nói chuyện với bất cứ ai.

Mà bây giờ, cậu chỉ nói chuyện với một mình Thi Phong.

…

Mạc Nghịch kéo Mạc Nam Kiêu ra chỗ mình, cúi đầu nhìn cậu: “Về sau đừng quấn lấy cô giáo nữa.”

Giọng khó chịu, hơi dữ tợn.

Mạc Nam Kiêu ngẩng đầu nhìn Mạc Nghịch, cái hiểu cái không.

Thi Phong biết những lời này của Mạc Nghịch là nhằm vào mình. Bởi cô muốn phân rõ giới hạn, nên anh cũng không muốn để Nam Kiêu có tiếp xúc với cô nữa.

Điều đó không có gì đáng trách cả.

Nam Kiêu được anh nuôi lớn, cô lại chưa từng thực hiện trách nhiệm của người mẹ. Tự nhiên không có tư cách yêu cầu gì.

“Vào lớp đi, sắp đến giờ vào lớp rồi.” Thi Phong nói.

Mạc Nghịch đưa Mạc Nam Kiêu vào lớp, sau đó bỏ đi.

Thật ra Thi Phong rất muốn giải thích với Mạc Nam Kiêu, nhưng cô cố nhịn.

Thế giới của trẻ con, đơn thuần thì tốt hơn.

***

Vì nhìn thấy Mạc Nam Kiêu, trạng thái làm việc chuyên nghiệp của Thi Phong cuối cùng cũng quay trở lại.

Hôm nay, Thi Phong cực kỳ nhiệt tình. Tính cả Mạc Nam Kiêu, lớp của Thi Phong có năm đứa bé.

Trong cơ cấu trường mầm non bình thường, một lớp bình thường thường có 30 người, thậm chí lên đến 50 người.

Trong trung tâm đặc biệt này, công việc giáo dục trẻ em không biết mệt mỏi hơn biết bao nhiêu lần.

Có một số người vừa mới tốt nghiệp tràn đầy nhiệt tình đi đến nơi này, nhưng lại bởi vì chướng ngại giao tiếp đả kích đến mức không còn bình thường hoặc là do tiền lương quá thấp mà chấp nhận hiện thực.

Tóm lại, rất ít người có thể kiên trì đến cùng.

Những người cùng vào đây với Thi Phong đều đã đi hết rồi.

Sự nhiệt tình của Thi Phong với nghề này vẫn rất cao nên vẫn ở lại đây đến tận bây giờ.

Có lẽ là do vận mệnh sắp đặt, cô ở lại, để gặp Mạc Nam Kiêu.

Đến giờ tan tầm, Tống Chu gọi điện thoại tới.

Thi Phong đi ra hành lang nhận cuộc gọi: “Có nhiệm vụ nào cần nhắn vậy?”

Tống Chu nói: “Tối hôm nay gặp mặt người nhà tôi. Cô ấy cũng ở đó.”

Thi Phong kinh ngạc: “Hôm nay? Anh đùa tôi à?”

Bất ngờ như vậy…

Dù là đóng kịch cũng cần thời gian tập luyện chứ.

Tống Chu nói: “Quên nói trước cho cô biết. Xin lỗi.”

Tống Chu đã nói xin lỗi, Thi Phong cũng không biết nói gì lại.

Cô thở dài: “… Được rồi, cho tôi địa chỉ, lúc tan giờ tầm thì tôi sẽ đến.”

Tống Chu nói: “Tôi đang ở dưới tầng chỗ cô làm việc, xuống dưới là sẽ thấy tôi.”

Thi Phong cười: “Anh phục vụ đúng chỗ thật đấy. Chờ một lát, tôi sắp tan tầm rồi.”

Tống Chu: “Ừ, cảm ơn.”

Thi Phong cười ngắt điện thoại.

——

Đúng giờ Mạc Nghịch đến đón Mạc Nam Kiêu tan học, vừa lên tầng, anh đã thấy Thi Phong đang đứng trước cửa phòng học dịu dàng nghe điện thoại.

Mạc Nghịch chưa từng thấy Thi Phong thoải mái như vậy bao giờ. Hình như mỗi khi ở cùng anh, Thi Phong vẫn luôn trong trạng thái không chấp anh.

Giống như không chấp Mạc Nam Kiêu vậy.

Thi Phong vừa bỏ điện thoại ra khỏi tai thì thấy Mạc Nghịch.

Ánh mắt không kịp đề phòng chạm vào nhau, tay Thi Phong không khống chế được siết chặt điện thoại, tim đập thình thịch.

Cứ nhìn nhau như vậy gần ba phút, Thi Phong không chịu được, chủ động nói chuyện phá vỡ không khí xấu hổ này.

“Anh tới đón Nam Kiêu à, đúng giờ thật đấy.”

Mạc Nghịch không nhìn Thi Phong nữa, đi vòng qua cô vào phòng học.

Thi Phong đứng tại chỗ, bất đắc dĩ cười. Haiz, thật sự là đã đắc tội Mạc Nghịch rồi. Nhưng như vậy cũng tốt.

Rất nhanh, Mạc Nghịch dắt Mạc Nam Kiêu đi ra, Mạc Nam Kiêu nhìn thấy Thi Phong, lập tức rút tay khỏi tay Mạc Nghịch, đi lên ôm chân Thi Phong.

Thi Phong lúng túng cười với Mạc Nghịch, sau đó dắt tay Mạc Nam Kiêu.

“Cô xuống tầng với em nhé.”

Mạc Nam Kiêu không chút do dự gật gật đầu.

Mạc Nghịch không nói gì, trong lúc xuống tầng, anh không nói một câu nào với Thi Phong cả.

Mạc Uyển nói rất đúng, tính tình của Mạc Nghịch quả thật rất kì quặc.

Thi Phong, Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu cùng nhau đi ra ngoài, ai không biết còn tưởng ba người là một gia đình.

Tống Chu dựa người vào xe chờ Thi Phong ra, không ngờ cô còn dắt một đứa bé ra.

Thi Phong vừa ra lập tức nhìn thấy Tống Chu.

Cô đưa tay Mạc Nam Kiêu cho Mạc Nghịch, dịu dàng nói với Mạc Nam Kiêu: “Nam Kiêu, cô còn có chuyện, phải đi rồi.”

Mạc Nam Kiêu cầm tay Thi Phong không chịu buông, ánh mắt ngoan cố nhìn cô.

Cậu đang nói: Đừng đi.

Tống Chu thấy tình huống không đúng lắm, đi tới chỗ Thi Phong, kéo cô ra sau lưng mình.

“Làm gì chậm vậy, để anh chờ mốc meo rồi.” Tống Chu cúi đầu nói sát bên tai Thi Phong.

Thi Phong đẩy Tống Chu ra, “Nói thì cứ nói, đừng nhân cơ hội chiếm tiện nghi.”

Tống Chu: “… Một giờ 230, không rẻ[1]tí nào cả.”

[1] Trong tiếng Trung, chữ “tiện nghi” (便宜) ngoài nghĩa sàm sỡ, sờ mó (chiếm tiện nghi) còn có nghĩa khác là hời, rẻ.

Thi Phong: “…”

Thi Phong và Tống Chu thì thầm với nhau, giọng rất nhỏ.

Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu không nghe được họ đang nói gì, chỉ có thể thấy hai người kề tai thì thầm.

Biểu cảm của Mạc Nam Kiêu là thất vọng, bàn tay mập mạp nắm chặt gấu áo nhìn hai người.

Mạc Nghịch bế Mạc Nam Kiêu, đi đến chỗ đỗ xe.

Từ đầu tới đuôi, anh đều không mở miệng nói chuyện.

Mạc Nghịch đặt Mạc Nam Kiêu lên ghế phụ, cài dây an toàn cho cậu.

Sau khi khởi động xe, Mạc Nghịch nói với Mạc Nam Kiêu: “Có lẽ cô ấy không thể làm mẹ con được.”

Mạc Nam Kiêu cúi đầu nghịch ngón tay. Mạc Nghịch cúi đầu nhìn thoáng qua Mạc Nam Kiêu: “Vẫn rất thích cô ấy?”

Mạc Nam Kiêu khẽ gật đầu.

“… Mẹ.”

Mạc Nghịch: “Con phải gọi bố là gì, biết không?”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Mạc Nghịch: “Thôi.”

“Muốn mẹ.” Mạc Nam Kiêu vẫn đang lặp lại.

Mạc Nghịch: “Biết rồi. Sẽ mang cô ấy về. Bố hứa.”

***

Đây là lần đầu tiên đi gặp cha mẹ người ta của Thi Phong.

Dù là đóng kịch, nhưng cô vẫn cảm thấy rất nôn nóng. Chủ yếu là do còn chưa chuẩn bị tâm lí kĩ càng.

Tống Chu quá đáng ghét, đột nhiên ném cho cô một vấn đề nan giải như vậy.

Thi Phong hỏi: “Bố mẹ anh có khó tính không?” Tống Chu lắc đầu.

Thi Phong: “Đến lúc đó tôi nên diễn như thế nào. Thiếu nữ trong tình yêu cuồng nhiệt?”

Tống Chu gật đầu.

Thi Phong: “… Không phải anh nói cô ấy cũng đến à?”

Tống Chu gật đầu.

Thi Phong: “Anh không sợ làm thế kích thích đến cô ấy à. Tôi muốn nhắc anh, anh làm thế, có hai khả năng sẽ xảy ra. Thứ nhất, kết quả theo ý anh, thứ hai… Là kết quả anh không muốn nhất. Anh có hiểu ý của tôi không?”

Tống Chu: “Hiểu.”

Thi Phong: “Vậy… Anh vẫn muốn đánh cược à?”

Tống Chu cong môi, ánh mắt chắc chắn.

Anh nói: “Tôi hiểu cô ấy.”

Thi Phong: “Tôi thấy anh sai rồi. Anh bỏ cô ấy lại. Lúc đó nhất định là lúc cô ấy cần anh nhất.”

Giống như cô khi đó… rất cần Mạc Nghịch.

Có một số giai đoạn vĩnh viễn không lặp lại. Bỏ lỡ, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội lần thứ hai.

Tại sao họ không hiểu nhỉ. Mạc Nghịch không hiểu, Tống Chu cũng không hiểu.

“Hình như cô rất hiểu.” Tống Chu hỏi: “Đã trải qua rồi?”

Thi Phong: “Coi như vậy đi.”

Tống Chu: “Đừng nói với tôi là người đàn ông lúc nãy.”

Thi Phong: “… Đúng là bị anh nhìn thấu rồi.”

Tống Chu: “Thật?”

Thi Phong: “Tôi lừa anh làm gì.”

Tống Chu: “Tôi thấy cô cứ dửng dưng như không.”

Thi Phong: “Vì quen rồi.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 34

Trạng thái tuyệt vọng nhất trong cuộc sống con người là nhẫn nhịn chịu đựng.

Bởi đã mất đi tư cách và sức lực để phản kháng, nên chỉ có thể bị ép chịu đựng tất cả mọi thứ mà cuộc sống mang đến.

Cuối cùng, lại thờ ơ nói một câu “quen rồi” như mây bay gió thoảng để hình dung sự nhẫn nhục mình phải chịu đựng.

Cũng không bao giờ cố gắng phản kháng.

Bệnh trầm cảm được chữa khỏi, quả là kì tích mà ông trời ban cho Thi Phong cô.

Sau khi chữa khỏi bệnh, mục tiêu sống của cô chỉ còn: dành lại tất cả tình cảm cho gia đình của cô. Còn tình yêu nam nữ, từ đó đến nay cô chưa bao giờ có hi vọng xa vời về nó.

Hậu quả khi quá dựa dẫm vào ai đó, cô đã lĩnh đủ từ sáu năm trước rồi.

Dù sợ cô đơn, dù muốn có một người sóng vai. Quen rồi sẽ đỡ hơn.

…

Xe nhanh chóng đến quán cơm đó, Thi Phong và Tống Chu cùng bước vào phòng đặt trước.

Người nhà anh còn chưa đến. Tống Chu kéo một cái ghế ra, nói với Thi Phong: “Ngồi xuống trước đi.”

Thi Phong: “Cảm ơn.”

Thi Phong và Tống Chu cùng ngồi xuống, cô xoa xoa tay, “Làm sao giờ, tôi thấy lo lắng quá. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên ra mắt người nhà đó.”

Tống Chu cười, “Bố mẹ tôi rất dễ nói chuyện. Sẽ không làm khó cô đâu.”

Thi Phong nghĩ ngợi, nói với Tống Chu: “Nếu không anh chỉ hướng cho tôi đi. Anh muốn tôi diễn tính cách như thế nào? Hoạt bát hay ngoan ngoãn? Để tôi có thể phát huy tốt nhất.”

Tống Chu: “Hoạt bát. Ngoan ngoãn thì không nổi bật.”

Chỉ một lát sau, người nhà Tống Chu bước vào phòng.

Cô bé anh ta thích, cha mẹ anh ta cùng nhau đi vào. Phải bất ngờ đối mặt với nhiều người như vậy, Thi Phong hơi lo lắng.

Nhưng cô phát huy tạm được, cha mẹ Tống Chu có vẻ rất hài lòng với cô.

Cô gái mà Tống Chu thích tên là Lục Lâm, lớn hơn họ ba tuổi.

Tố chất tâm lí của cô ấy rõ ràng không được tốt lắm, vẻ mất mát hoàn toàn hoàn toàn hiện lên hết trên nét mặt.

Nhìn thấy biểu cảm của cô gái đó, Thi Phong đột nhiên liền hiểu được tại sao Tống Chu lại tự tin đến vậy.

Bị ăn gắt gao.

Cảm xúc của Lục Lâm không tốt, ăn mới một nửa đã tìm lí do để rời đi.

Tống Chu đi theo Lục Lâm ra ngoài, nói là đưa cô ấy về nhà.

Một mình Thi Phong với bốn người lớn ăn xong bữa cơm này. May mà họ cũng không phải người khó tính, trò chuyện một lát cũng không gây khó xử cho cô.

Lúc Tống Chu gấp gáp quay lại, bữa cơm đã kết thúc.

Tống Chu đi đến trước mặt Thi Phong, nói: “Anh đưa em về.”

Thi Phong nói: “Không cần, em còn chút việc. Xong thì em sẽ tự mình về.”

Tống Chu, “Thật?”

Thi Phong: “Đương nhiên. Em sẽ không khách khí với anh đâu.”

Tống Chu: “Đi. Anh đi đây.”

Thi Phong vẫy vẫy tay, “Bye bye.”

***

Hôm nay là ngày đầu tiên Mạc Uyển đi.

Lúc Mạc Uyển ở đây, cô vẫn luôn xử lí mọi chuyện sinh hoạt hàng ngày cho hai cha con họ.

Đã rất lâu rồi Mạc Nghịch chưa nấu cơm cho Mạc Nam Kiêu, lại vào phòng bếp lần nữa, anh có chút không quen.

Trong tủ lạnh có mì ăn liền, còn có chút rau xanh, nấu lên thì sẽ được một bữa.

Mạc Nghịch chỉ biết nấu vài món, Mạc Nam Kiêu ăn hơn một năm cũng không chán.

Nhưng hôm nay, một bát mì ngon lành đặt trước mặt, cậu lại thờ ơ không phản ứng.

Mạc Nghịch ngồi xuống nhìn cậu: “Sao con lại không ăn?”

Mạc Nam Kiêu không nói lời nào. Mạc Nghịch: “Trong nhà chỉ có cái này. Mau ăn đi.”

Mạc Nam Kiêu vẫn không nói lời nào.

Mạc Nghịch: “Thôi. Để mua cái khác cho con ăn.”

Mạc Nam Kiêu nhỏ giọng thì thào: “Mẹ…”

Mạc Nghịch giờ mới hiểu được ý của Mạc Nam Kiêu.

Anh đi vào phòng khách, nhắn tin cho Thi Phong.

—— Đến đây.

…

Lúc nhận được tin nhắn, Thi Phong đang trên đường đến siêu thị.

Cô rất bất ngờ chuyện Mạc Nghịch gửi tin nhắn cho mình. Thi Phong dừng bước, đang rối rắm xem có nên nhắn lại không, tin nhắn thứ hai đã được gửi đến.

—— Nam Kiêu đang dỗi.

Vừa thấy anh nói là Nam Kiêu đang dỗi, Thi Phong lập tức ném lí trí và sự bình tĩnh sang một bên, chỉ còn bản năng người mẹ.

Con trai của cô đang dỗi, cô muốn ôm cậu vào lòng.

Thi Phong nhắn lại cho Mạc Nghịch: Đến ngay.

Sau đó, cô quay người chạy chậm đến bến tàu điện ngầm.

Nhìn thấy tin nhắn của Thi Phong, Mạc Nghịch không tự chủ cười ra tiếng.

Anh vỗ vỗ lưng Mạc Nam Kiêu, “Mẹ con đang đến.”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu, sự vui mừng trong mắt tràn ra ngoài.

Mạc Nghịch ôm Mạc Nam Kiêu lên, bế cậu ra phòng khách.

***

Thi Phong đổi ba lượt tàu điện ngầm, mất tới gần 40 phút, cuối cùng cũng đến nhà Mạc Nghịch.

Thi Phong chạy chậm suốt quãng đường đến đây, cô đứng trước cổng, vỗ ngực điều chỉnh nhịp thở.

Sau khi chắc chắn mình có thể thở bình thường, cô mới đưa tay gõ cửa.

Chỉ gõ một cái, cửa đã mở ra: “Chen tàu điện ngầm, mất chút thời gian.”

Thi Phong giải thích một câu với Mạc Nghịch. Mạc Nghịch nhìn chằm chằm cô mười mấy giây mới tránh người để cô vào cửa.

Vừa vào cửa, Thi Phong lạnh đến mức rùng mình.

Hiện tại đã là cuối tháng mười một, Bắc Kinh đã rất lạnh, căn bản không cần dùng điểu hòa.

“Lạnh quá.” Thi Phong kéo áo khoác của mình sát vào người.

Cô nhìn Mạc Nghịch, thương lượng: “Có thể tắt điều hòa đi được không?”

Mạc Nghịch đi đến chỗ tủ giày, lấy dép lê ra ném xuống dưới chân Thi Phong.

“Thay.”

Thi Phong gật gật đầu, sau đó nhắc anh: “Điều hòa…”

Mạc Nghịch ngắt lời: “Anh tắt.”

Nói xong, Mạc Nghịch liền đi tắt điều hòa.

Mạc Nam Kiêu ngồi trên sofa, trên người quấn một tấm chăn lông, từ xa nhìn lại chỉ thấy mái đầu đen của cậu.

Thi Phong thay dép xong, liền đi đến chỗ cạnh Mạc Nam Kiêu, ngồi xuống, dang tay ôm lấy Mạc Nam Kiêu, hôn lên mặt cậu một cái.

“Nam Kiêu, cô đến chơi với em này.”

Mạc Nam Kiêu mơ mơ màng màng, nhưng khi nhìn thấy Thi Phong, tỉnh táo ngay lập tức.

Cậu vùi đầu vào ngực Thi Phong, như đang làm nũng.

Động tác ỷ lại này luôn kích phát bản năng làm mẹ của mọi cô gái.

Thi Phong nhẹ nhàng vuốt lưng của Mạc Nam Kiêu, giọng nói dịu dàng như mưa mùa xuân.

“Ngoan, cô ở đây với em rồi. Đừng sợ hãi. Cô đây,”

“Nam Kiêu chưa ăn cơm.” Mạc Nghịch đứng trước sofa, bất thình lình nói một câu.

Thi Phong ngẩng đầu nhìn anh: “Anh không nấu cơm à?”

Mạc Nghịch: “Nam Kiêu không ăn món anh nấu.”

Thi Phong: “… Vậy để tôi nấu.”

Mạc Nghịch: “Chỉ còn trứng gà.”

Thi Phong: “… Có tảo tía không?”

Mạc Nghịch: “Không biết.”

Thi Phong buông Mạc Nam Kiêu ra, đứng dậy.

Cô nói: “Anh trông Nam Kiêu, tôi vào phòng bếp tìm xem có gì nấu được không.”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Thi Phong đi vào phòng bếp, Mạc Nghịch ngồi xuống ôm Mạc Nam Kiêu đặt lên đùi mình.

Anh nhìn đôi mắt to tròn của Mạc Nam Kiêu, nhịn không được cười lên.

Mạc Nghịch hỏi Mạc Nam Kiêu: “Hài lòng?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu.

Đây là lần đầu tiên Nam Kiêu chủ động đáp lại câu hỏi của anh, Mạc Nghịch vô cùng vui mừng, bèn liên tiếp hỏi cậu mấy câu.

“Rất thích cô ấy?” Gật đầu.

“Bố thì sao?” Lắc đầu.

“Khiến cô ấy ở lại đây, thế nào?” Gật đầu.

“Không đi đâu cả?” Mạc Nam Kiêu vẫn gật đầu.

Mạc Nghịch ha ha cười to.

…

Thi Phong ở trong bếp rất lâu, cuối cùng cũng tìm ra được một túi tảo tía.

Cô mất 20 phút làm một nồi canh tảo tía.

Sau khi làm xong, liền ra phòng khách, cười gọi Mạc Nam Kiêu: “Nam Kiêu, cơm chín rồi, chúng ta ăn cơm thôi.”

Thi Phong vừa gọi, Mạc Nghịch đã bế Mạc Nam Kiêu vào phòng bếp.

Vừa ngồi xuống, Mạc Nam Kiêu đã tự động lấy thìa ăn canh.

Thi Phong giật mình vui sướng —— đây là một dấu hiệu vô cùng tốt.

Nam Kiêu của cô nhất định sẽ khỏe hơn.

Thi Phong chỉ múc canh cho Mạc Nam Kiêu, Mạc Nghịch muốn uống, chỉ đành tự múc.

Khi anh và Mạc Nam Kiêu cùng xuất hiện, trong mắt Thi Phong chỉ có mỗi Nam Kiêu.

Mạc Nghịch bê bát ngồi đối diện Thi Phong, Thi Phong hỏi anh: “Anh cũng chưa ăn cơm à?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong: “Ừm, anh ăn nhiều chút.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong: “Thật ra về sau Nam Kiêu có chuyện gì, anh có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong bị Mạc Nghịch knock out.

Nói nhiều vậy, Mạc Nghịch vẫn chỉ đáp lại cho có, thế thì cô nên im lặng thì tốt hơn.

Mạc Nam Kiêu ăn cơm xong liền buồn ngủ, nhưng cậu cứ kéo tay Thi Phong không buông, Thi Phong chỉ đành đi lên tầng cùng cậu.

Chỉ một lát sau khi nằm xuống, Mạc Nam Kiêu đã ngủ, Thi Phong ra khỏi phòng của cậu, nhẹ nhàng khép cửa lại.

***

Mạc Nghịch đứng trong hành lang, Thi Phong sửa lại tóc, đi đến.

“Nam Kiêu đã ngủ.”

“Ừ.”

Thái độ của Mạc Nghịch hệt như lúc nãy.

Thi Phong: “Vậy em về đây… Anh cũng nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, tình trạng của Nam Kiêu đang dần tốt lên rồi. Hi vọng anh hãy chăm sóc cậu bé nhiều hơn. Lời vừa rồi của tôi luôn có hiệu lực, nếu Nam Kiêu có chuyện, hãy gọi cho tôi, bất cứ lúc nào. Nhất định tôi sẽ đến nhanh nhất có thể.”

Mạc Nghịch túm cổ áo gió của Thi Phong lại, ấn cô lên tường hành lang, ngăn cô lại bằng cơ thể của mình.

“Không còn cơ hội nữa.”

Môi anh dán bên tai cô, lúc nói chuyện, như có như không chạm vào vành tai của cô.

Thi Phong run lên. “Anh chạm vào tôi rồi.”

Thi Phong giơ tay đẩy vai Mạc Nghịch, “Chúng ta có thể giữ khoảng cách để nói chuyện, được không?”

“Không được.” Anh trả lời rất kiên quyết.

Thi Phong: “… Tôi nên về nhà.”

Mạc Nghịch đối mặt với Thi Phong. Tay của anh dán lên mặt cô, chậm rãi lướt qua khoé mắt cô.

Anh nói: “Mắt em, và mắt Nam Kiêu, rất giống nhau.”

Mọi người thường nói con trai giống mẹ, xem ra là thật.

Mắt của Nam Kiêu và mắt của Thi Phong, cứ như được đúc ra từ cùng một khuôn.

Mạc Nghịch si mê nhìn, khi mở miệng, giọng nói đã khàn đến mức không tưởng nổi.

Anh nói: “Mỗi bộ phận của em đều rất hoàn hảo. Em là một tác phẩm nghệt thuật.”

Thi Phong: “…”

Thi Phong chưa từng cảm thấy vẻ ngoài của mình xuất chúng.

Trước kia, khi đến trường, những cô gái xinh đẹp đều có bạn cùng lứa theo đuổi. Cô có mấy người bạn như vậy. Nhưng cô chưa

từng được người khác theo đuổi.

Thi Phong hít sâu vài cái, cố gắng giữ tỉnh táo.

“Thật sự đến lúc em cần về nhà rồi. Em gái em đang chờ.”

Mạc Nghịch “Ồ” một tiếng rồi thả cô ra.

Thi Phong chạy chậm xuống tầng, thay dép lê, đặt nó vào tủ giày, vội vội vàng vàng rời đi.

Hôm nay cô đi giày cao gót, đi quá nhanh nên khi vừa ra ngoài, chân rất đau.

“… Thôi, bắt xe về vậy.” Thi Phong lầm bầm lầu bầu một câu, đi ra đường cái.

Vừa cất bước đã bị Mạc Nghịch chặn lại.

… Là Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch ôm eo của Thi Phong: “Đưa em đi.”

Thi Phong theo bản năng định nói “Không cần”, nhưng ngẫm lại, chân cô đã như vậy rồi… Đừng làm kiêu thì hơn.

“Cảm ơn anh.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 35

Mạc Nghịch đỡ Thi Phong quay về sân, đến trước xe, hai người đều ngừng lại.

Mạc Nghịch buông Thi Phong ra, mở cửa ghế phụ.

Thi Phong đỡ xe, nhấc chân chuẩn bị bước vào. Vừa nâng chân, Mạc Nghịch đã đột nhiên ôm cô lên.

Thi Phong còn chưa kịp kinh ngạc xấu hổ, đã bị Mạc Nghịch ôm tới ghế phó lái.

“Cảm ——”

“Dây an toàn.” Mạc Nghịch cắt ngang lời cảm ơn của Thi Phong, bỏ lại những lời này rồi đóng cửa xe lại.

Thi Phong cài dây an toàn, Mạc Nghịch thì vòng qua thân xe ngồi xuống ghế điều khiển.

Không thấy được tâm trạng qua nét mặt của anh, nhưng dựa vào kinh nghiệm, Thi Phong vẫn có thể đoán được, anh đang rất không vui. Còn nguyên nhân không vui, cô không rõ.

Đang nghĩ thì cảm thấy mắt cá chân rất đau.

Thi Phong hít một ngụm khí lạnh, vẻ mặt đau đớn “Á” một tiếng.

Mạc Nghịch nghiêng đầu nhìn Thi Phong, “Cởi giày ra.”

Thi Phong: “Không cần, về rồi tôi sẽ xử lí. Giờ vẫn có thể chịu được.”

Mạc Nghịch: “Cởi.”

Thi Phong: “Có phải tôikhông cởi thì anh sẽ không đưa tôi về không?”

Mạc Nghịch: “Em biết thì tốt rồi.”

Biết ngay mà.

Nếu đã vậy, Thi Phong chỉ có thể nghe theo chỉ thị của Mạc Nghịch mà cởi giày ra.

Thật ra cô cũng biết, khi đau chân thì không nên đi giày cao gót.

Thấy Thi Phong đã cởi giày ra, Mạc Nghịch mới khởi động xe. Sau khi cởi giày, quả thực Thi Phong cảm thấy tốt hơn nhiều, không đau như lúc nãy nữa.

Hơn nửa giờ đi đường, Mạc Nghịch không nói chuyện, Thi Phong cũng chỉ quay đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài.

***

Cuối cùng xe cũng dừng trước dưới nhà Thi Phong.

Thi Phong khom lưng chuẩn bị đi giày vào, Mạc Nghịch giật phắt lấy giày từ tay Thi Phong.

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch: “Anh cõng em.”

Thi Phong: “…”

Cô cón đang định tự vịn cầu thang từ từ trèo lên chứ.

Nếu Mạc Nghịch đã nói vậy, cô cũng không từ chối.

Đây là lần đầu tiên Thi Phong được một người đàn ông cõng. Lưng của Mạc Nghịch rất rộng, rất thoải mái, lúc dựa vào, có cảm giác lang thang lâu cuối cùng cũng tìm được đường về nhà.

Thi Phong ôm lấy cổ anh từ phía sau, nhẹ nhàng tựa đầu vào lưng anh, nhắm mắt hưởng thụ chút bình yên hiếm hoi này.

Cảm nhận được động tác của Thi Phong, Mạc Nghịch đi chậm lại.

Đi lên tầng ba vốn chỉ mất 2-3 phút, Mạc Nghịch lại mất tận 8 phút.

Đứng trước cửa nhà Thi Phong, Mạc Nghịch giơ tay lên gõ cửa.

Thi Vũ nhanh chóng ra mở cửa. Ngay khi nhìn thấy Mạc Nghịch đang cõng Thi Phong, nháy mắt Thi Vũ nghẹn họng trân trối nhìn.

“Chị, hai người ——”

“Chị bị trẹo chân. Anh ấy đưa chị về nhà.”

Thi Vũ chưa hết kinh ngạc, Thi Phong đã cắt ngang giải thích.

“Ồ, thầy Mạc, anh vất vả rồi.”

Thi Vũ nhanh chóng nhường đường cho Mạc Nghịch, cô chỉ lên sofa, nói: “Thầy Mạc, anh để chị em xuống đây là được.”

Mạc Nghịch gật gật đầu, vòng qua Thi Vũ, đặt Thi Phong lên sofa.

Trên trán Mạc Nghịch toát ra một lớp mồ hôi.

Thi Vũ nhìn thấy, chu đáo đưa cho Mạc Nghịch một cái khăn ướt.

“Thầy Mạc, anh chảy mồ hôi rồi, lau đi này.”

Mạc Nghịch nhận lấy, “Cảm ơn.”

Thi Vũ thẹn thùng cười: “Không sao không sao, là chị em làm phiền anh.”

Thi Phong không nhìn nổi, “Thi Vũ, em đến phòng ngủ của chị lấy bình xịt đi.”

Thi Vũ: “Là cái bình chị dùng lúc bị trật chân lần trước phải không?”

Thi Phong: “Sao cũng được, nhanh đi lấy đi.”

“Được rồi, em biết rồi.” Thi Vũ vẫy vẫy tay, sau đó nhìn về phía Mạc Nghịch: “Thầy Mạc anh ngồi đợi chút, em đi lấy thuốc cho chị em. Chị em phiền nhỉ.”

Mạc Nghịch khẽ vuốt cằm, thái độ dễ chịu hơn lần trước nhiều.

Được nam thần đối xử như vậy, cả trái tim Thi Vũ dường như đều tan ra, cô ngây ngô cười đi về phía phòng ngủ.

…

Thi Phong nhìn bóng dáng của Thi Vũ, không thốt nên lời.

Mạc Nghịch đi lên trước, ngồi xổm xuống trước mặt Thi Phong, tay nâng cái chân đang sưng lên của cô lên.

Mắt cá chân sưng rất to, gấp đôi chân cô lúc bình thường.

Mạc Nghịch dùng ngón cái ấn lên chỗ sưng, bóp mạnh một cái.

“A… Đau.” Thi Phong không cẩn thận kêu lên.

Một tiếng “a” nghe vào tai cũng đã thấy rất đau. Ánh mắt Mạc Nghịch hơi thay đổi, lại xoa nhẹ hai cái.

Thi Phong đau đến mức muốn giật phắt chân ra khỏi tay anh, bất đắc dĩ sức lực không địch lại, chỉ có thể quay người đi, càng đau hơn.

“Đau lắm, có thể đừng chạm vào nó nữa được không?” Phản kháng không có hiệu quả, Thi Phong chỉ có thể nhẹ nhàng thương lượng.

Động tác của Mạc Nghịch vẫn không dừng lại.

Đầu cũng không nâng, anh khàn giọng cảnh cáo: “Đừng nhúc nhích.”

Giọng nói hơi không ổn… Thi Phong theo bản năng siết chặt lấy sofa.

Chân của phụ nữ, chính bản thân nó đã có rất nhiều ý nghĩa.

Trong thời cổ đại Trung Quốc, con gái không thể lộ chân. Trước kia Thi Phong từng nhìn một bản điều tra, kết quả biểu hiện, phần lớn đàn ông đều có foot fetish(trong ngôn tình gọi là “chân khống”:v) [1].

[1] Mình cũng đọc được khá nhiều thứ hay ho liên quan đến tình dục và 1 trong đó là foot fetish. Phần lớn đàn ông đều có foot fetish không phải bịa đâu >>><<<

Bọn họ rất thích chân của con gái.

Cha đẻ của ngành phân tâm học(viết tắt của “Phân tích tâm lý học”)– Sigmun Freud cũng từng phân tích mối quan hệ giữa chân người phụ nữ và ham muốn tình dục.

Cho nên Mạc Nghịch… có lẽ cũng khuynh hướng này.

Thi Phong càng nghĩ cảm thấy mất tự nhiên.

***

“Chị, hình như bình này sắp hết —— ” Thi Vũ tìm mãi mới thấy cái bình xịt trong phòng ngủ, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Sau đó, cô phát hiện mình lại thấy được hình ảnh giới hạn độ tuổi người xem.

Thi Vũ nhanh chóng dùng tay bịt mắt mình lại, “Em không thấy gì cả! Hai người tiếp tục, em đi đây!”

Nói xong, quay đi, chuẩn bị trở lại đường cũ.

Thi Phong nhanh chóng ngăn cản: “Ra đây.”

Thi Vũ khó xử: “Chị… Chị đừng phá bầu không khí như vậy chị. Bây giờ em ra thì chói quá[2]…”

[2] Ý là nếu ra thì Thi Vũ là một cái bóng đèn chói quá, kì đà cản mũi =))))

Thi Phong: “Đưa thuốc đây.”

Thi Vũ đành đi đến, đưa bình xịt cho Thi Phong.

Ngay lúc Thi Vũ đến đây, Mạc Nghịch buông chân Thi Phong ra.

Thi Phong theo bản năng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô mở bình xịt ra, xịt vài cái lên mắt cá chân. Lành lạnh, giảm đau rất tốt.

“Tôi mệt, muốn đi ngủ.” Thi Phong đưa bình xịt qua một bên.

Cô nói lời này, ý là Mạc Nghịch anh nên về nhà đi.

Thi Phong không thể nói thẳng đuổi khách mau về đi được, vì thế chọn một cách khéo léo hơn biểu đạt ý muốn của mình. Nhưng Mạc Nghịch lại thờ ơ không cảm xúc.

Không biết là anh giả ngu, hay là không hiểu thật.

Thi Phong chỉ có thể tiếp tục nghĩ cách. Ngẫm nghĩ chưa đến 20 giây, Mạc Nghịch đột nhiên cúi người bế ngang cô lên.

Thi Phong bị dọa giật nảy mình, “Anh muốn làm gì?”

Mạc Nghịch: “Không phải em muốn ngủ còn gì.”

Thi Phong: “…”

Quả nhiên, nghệ sĩ căn bản không hiểu tâm tư của người phàm, càng không nghe ra ý trong lời bọn họ.

Mạc Nghịch bế Thi Phong về phòng ngủ của cô, đặt cô lên giường.

“Trên đường về cẩn thận.”

Thi Phong dựa vào đầu giường, đổi một cách thẳng thừng hơn giục Mạc Nghịch về nhà.

“Nhỡ may Nam Kiêu nửa đêm tỉnh mà không thấy anh, con sẽ rất sợ.”

“Biết rồi.” Mạc Nghịch nói, “Anh đi.”

Thi Phong: “Vâng… Tạm biệt. Lái xe cẩn thận.”

Mạc Nghịch thu ánh mắt trên người Thi Phong về, quay người đi khỏi phòng ngủ.

Thi Vũ thấy Mạc Nghịch ra ngoài, cười hì hì bước đến. “Thầy Mạc, làm phiền anh rồi.”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Vũ: “Anh về à?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Vũ: “Vậy anh lái xe chậm một chút nhé, bây giờ khuya lắm rồi, chú ý an toàn.”

Mạc Nghịch: “Ừ.” Thi Vũ luôn đặc biệt nhiệt tình với Mạc Nghịch.

Nói thế nào anh cũng là thần tượng của cô, dù đã gặp rất nhiều nhiều lần, nhưng mỗi lần đều có thể nghiệm khác biệt.

Người nam tính như anh, nhìn bao lâu cũng không chán.

***

Thi Vũ tiễn Mạc Nghịch xong bèn vọt vào phòng Thi Phong.

Thi Vũ ngồi vào giường của Thi Phong, vẻ mặt hóng hớt.

“Chị, chị, tối hôm nay giữa chị và nam thần lại xảy ra chuyện cẩu huyết gì vậy?”

Thi Phong: “Em không mệt à, ngủ đi.” Nói tới đây, Thi Phong ngáp một cái. “Hôm nay mệt rồi, chị muốn đi ngủ.”

Thi Vũ: “Nói với em một tí thôi cũng được, em tò mò lắm. Thật đó.”

Thi Phong: “Trật chân, anh ấy thấy chị đáng thương đành đưa chị về nhà.”

Thi Phong đành tóm gọn hết chuyện xảy ra trong một câu.

Sau khi Thi Vũ nghe xong rất thất vọng. Cô chưa từ bỏ ý định hỏi: “Chỉ thế thôi?”

Thi Phong: “Em còn muốn thế nào nữa?”

Thi Vũ: “Em tưởng hai người làm chuyện gì… mà có thể trẹo chân được ấy.”

Thi Phong: “Xin hỏi em làm chuyện gì mà trẹo được chân?”

Thi Vũ: “Là chuyện giữa hai người yêu nhau ấy. Thí dụ như ——”

“Chị và anh ấy không phải người yêu.” Thi Phong cắt ngang ảo tưởng của Thi Vũ, “Ra ngoài đi, chị muốn đi ngủ.”

Thi Vũ: “… Làm sao có thể. Vừa rồi rõ ràng anh ấy dịu dàng với chị như vậy cơ mà, còn bóp chân cho chị! Chị! Chị đừng nói với em là một người đàn ông chạm vào chân của con gái mà không có ý gì…”

Thi Phong: “Bác sĩ còn tiêm vào mông bệnh nhân cơ mà, có ý gì không?”

Thi Vũ: “…”

Thi Phong: “Chị ngủ đây.”

Thi Vũ không nói lại được Thi Phong, vì thế ngoan ngoãn ra khỏi phòng ngủ của cô.

Thật ra Thi Phong không mệt chút nào. Nhắm mắt vào là cô lại nhớ đến hình ảnh Mạc Nghịch nắm chân cô xoa bóp.

Mất tự nhiên, vô cùng mất tự nhiên.

Sau cả đêm, mắt cá chân của Thi Phong bớt sưng đi nhiều, cũng ít đau hơn hôm qua nhiều.

Nhưng tình trạng này, cô không thể đi làm được.

Cô gọi điện thoại xin phép tổ trưởng, chuẩn bị nghỉ một ngày ở nhà. Thi Vũ vội vàng chuẩn bị tác phẩm và luận văn tốt nghiệp, ăn xong bữa sáng liền ra ngoài.

Một mình Thi Phong ở nhà, cảm thấy nôn nao khó hiểu.

Bình thường căn bản cô không có cơ hội ở nhà một mình, ban ngày đi làm, buổi tối có Thi Vũ ở nhà đợi cô.

Thi Phong lấy một cuốn sách từ trên giá sách ra, ngồi trên sofa xem. Tìm chút việc để làm là không thấy nôn nao như vậy nữa.

…

11 giờ. Đột nhiên có người gõ cửa. Thi Phong cao giọng hỏi: “Ai đấy?”

“Anh.” Một chữ ngắn gọn súc tích, giọng nói quen thuộc, Thi Phong lập tức đoán được chủ nhân giọng nói này là ai.

Thi Phong nhảy lò cò ra mở cửa, hai cha con Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu đang đứng ngoài.

Sau khi mở cửa, Thi Phong mới ý thức được mình đang mặc quần áo ở nhà, hơi mất tự nhiên.

“Hôm nay Nam Kiêu không đến trường à? Ha ha… Tôi, tôi còn chưa thay quần áo, hai người vào ngồi trước đã.”

Mạc Nghịch tiến lên ôm eo của Thi Phong, đỡ cô lên sofa.

Mạc Nam Kiêu đứng cạnh nhìn bọn họ, tay nhỏ nắm thành một nắm tay thịt thịt.

“Nam Kiêu, đến ngồi cạnh cô nào.” Thi Phong vẫy vẫy tay với Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu tới ngồi cạnh Thi Phong.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Sau khi Mạc Nam Kiêu ngồi xuống, Thi Phong mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngồi song song với Mạc Nghịch, khiến cô cảm thấy một loại áp lực khó nói. Có lẽ là do anh cao quá.

Thi Phong nắm lấy bàn tay mũm mĩm của Mạc Nam Kiêu, siết nhẹ, nụ cười dịu dàng luôn hiện trên mặt.

Mỗi lần tiếp xúc với Mạc Nam Kiêu, Thi Phong luôn cảm thấy rất thỏa mãn.

Cô không cần biết Mạc Nam Kiêu có biết cô là mẹ cậu không, cũng không cần cậu nói cậu yêu cô.

Chỉ cần được ở cạnh cậu, Thi Phong đã cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới rồi.

Siết tay cậu, hôn má cậu, hay nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của cậu, khuôn mặt cậu khi ngủ, đã đủ rồi.

…

“Có thể dạy Nam Kiêu nói ‘bố’ được không.” Mạc Nghịch nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của họ một lúc, “Nam Kiêu chưa từng gọi ‘bố’.”

Thi Phong gãi gãi mu bàn tay của Mạc Nam Kiêu, cười hỏi anh: “Thật à? Nam Kiêu của chúng ta không biết gọi ‘bố’ à?”

Mạc Nam Kiêu cúi đầu, không nói lời nào.

Thi Phong: “Cô đã từng dạy em rồi mà, b—— ố——”

“Bố, bố, bố.”

Giọng nói rất nhỏ, giọng điệu cũng không tốt lắm, nhưng Mạc Nghịch nghe được lại rất hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên con trai của anh gọi bố, thật là dễ nghe.

Thi Phong cúi đầu hôn một cái lên má Mạc Nam Kiêu, “Giỏi quá, sau này Nam Kiêu của chúng ta nhất định sẽ rất tài.”

Thi Phong hiện tại càng ngày càng có lòng tin vào Mạc Nam Kiêu, nhất định về sau cậu có thể sống cuộc sống giống người bình thường.

Đối với trẻ em tự kỉ, hoàn cảnh gia đình có ảnh hưởng rất lớn.

Nguyên tắc cơ bản của trung tâm điều trị là, gia đình hòa thuận, mới có thể tạo cảm giác an toàn cho đứa bé.

Cho đứa nhỏ sự trung thành và cảm giác an toàn, có thế cậu mới dần mở lòng tiếp nhận thế giới này.

“Nam Kiêu, về sau chúng ta hãy nói chuyện nhiều hơn nhé, như vậy cô mới càng thích em, bố em cũng càng yêu em hơn.”

Thi Phong vỗ nhẹ lưng Mạc Nam Kiêu, “Nếu đồng ý, em hãy gật đầu, được không?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu, dựa đầu vào bụng Thi Phong.

Mạc Nam Kiêu rất ít nói chuyện, nhưng cậu lại hiểu gần hết những điều mà người xung quanh nói.

Không có vấn đề gì về khả năng nhận thức.

Thi Phong luôn cố gắng tìm đề tài nói chuyện với Mạc Nam Kiêu, Mạc Nghịch ngồi cạnh, không có chút xíu cảm giác tồn tại.

Anh nhìn chằm chằm bàn tay khoác lên lưng Mạc Nam Kiêu của Thi Phong, tưởng tượng bàn tay đó đang đặt trên lưng mình.

***

Rất nhanh đến giờ nghỉ trưa. Thi Phong chuẩn bị gọi cơm ngoài, trước khi gọi, cô hỏi Mạc Nghịch: “Anh ăn cơm trưa ở đây không?”

Mạc Nghịch: “… Ừ.”

Thi Phong: “Tôi không tiện đi lại nên hôm nay gọi cơm ngoài. Anh muốn ăn gì, để tôi gọi cho.”

Mạc Nghịch: “Giống em.”

Thi Phong: “Được. Vậy anh giúp tôi một chút.”

Thi Phong tìm số trong danh bạ, gọi điện.

Ba đĩa cà ri, thêm một suất canh. Vì thường gọi cơm ngoài, nên chủ cửa hàng cũng có quen biết với cô. Sau khi nhận đơn xong bèn cười híp mắt nói với cô: “Ưu tiên làm trước cho em, làm xong đưa đến ngay.”

Thi Phong: “Cảm ơn, vất vả rồi.”

Cúp máy, ba người lại chìm trong im lặng.

Phòng khách tĩnh lặng đến mức nghe được tiếng kim giây đồng hồ đang chuyển động.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm mắt cá chân của Thi Phong một lúc, tầm mắt dời đi, dừng trên mặt Thi Phong.

“Người đàn ông hôm qua.”

“… Cái gì?”

Thình lình Mạc Nghịch nói một câu như vậy, Thi Phong không phản ứng kịp.

Mạc Nghịch: “Em lên xe của anh ta. Anh nhìn thấy.”

Thi Phong: “Vâng, tôi lên xe của anh ấy.”

Mạc Nghịch: “Ai.”

Thi Phong: “Một người bạn. Mới quen.”

Mạc Nghịch: “Em thích anh ta.”

Thi Phong: “Rất thích. Anh ấy rất đáng yêu.”

Mạc Nghịch: “Anh ta không thích em.”

Thi Phong: “… Hả?”

Mạc Nghịch nói đến mức này, Thi Phong thật sự không còn cách nói tiếp.

Vì thế, phòng khách lại rơi vào tình trạng im lặng vô tận.

…

Hơn 20 phút sau, cơm hàng được đưa đến.

Tiếng đập cửa vang lên, Mạc Nghịch đứng dậy ra ngoài lấy cơm.

“Tổng cộng 46 đồng.” Cậu bán hàng nói.

Thi Phong lấy tiền lẻ trên bàn: “Chỗ này vừa đủ.”

Mạc Nghịch không nhìn Thi Phong, lấy tờ 100 từ túi đưa ra cho cậu giao hàng.

Cậu giao hàng nhận tiền xong liền đi.

Mạc Nghịch xách cơm vào, nhìn Thi Phong: “Để đâu?”

Thi Phong: “Để trên bàn đi.”

Nói xong, cô quay lại kéo Mạc Nam Kiêu đứng dậy, “Nam Kiêu, nào, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu, đứng dậy với Thi Phong.

Chân Thi Phong đã không còn đau lắm, vẫn có thể đi vài bước được. Thi Phong và Mạc Nam Kiêu ngồi một bên, Mạc Nghịch ngồi

đối diện.

Thi Phong cầm lấy một suất cơm đặt trước mặt Mạc Nam Kiêu, để đũa và thìa cạnh tay cậu.

“Những cái này cô cũng dạy em rồi đó.”

Mạc Nam Kiêu hiểu ý, cầm thìa xúc một thìa cơm cho vào miệng.

Thi Phong giơ ngón cái với cậu: “Quá tuyệt vời, Nam Kiêu thật thông minh.”

Nói với Nam Kiêu xong, Thi Phong cũng bắt đầu ăn cơm.

Mạc Nghịch ngồi đối diện Thi Phong, hình ảnh ăn cơm của Thi Phong in trong đáy mắt anh.

Hai cánh môi mở ra, khép kín, nước cà ri dính trên môi, cô vô ý thè lưỡi liếm chúng.

Mạc Nghịch luôn luôn không thích người giả bộ đẹp, nếu như một người con gái cố ý làm ra động tác này, anh nhất định sẽ cảm thấy vừa ghê tởm vừa phản cảm.

Nhưng Thi Phong không giống như vậy… Lần nào cô cũng đem đến cho anh những niềm vui bất ngờ không lường được.

Anh từng nhìn rất nhiều tranh khỏa thân của nhiều họa sĩ khác nhau, cũng hiểu rõ kết cấu từng bộ phận cơ thể con người.

Anh biết con gái có tỉ lệ dáng người như thế nào mới đẹp, cũng biết làm ra động tác gì thì mới tạo được cảm giác quyến rũ.

Nhiều năm như vậy, Mạc Nghịch luôn muốn tìm một người mẫu phù hợp với yêu cầu của mình, đáng tiếc vẫn chưa tìm được.

Mấy năm trước đã có người đại diện tìm giúp anh, nhưng Mạc Nghịch không chọn được.

Người đại diện nói, yêu cầu của anh quá cao. Cao ư? Anh không thấy vậy.

Anh muốn tìm được một cô gái đẹp tự nhiên, từng động tác giơ tay nhấc chân đều quyến rũ, không phải là kiểu lẳng lơ cố ý chiều lòng đàn ông.

Không thể bắt chước vẻ quyến rũ thực sự được.

***

Thi Phong có thể cảm giác được là Mạc Nghịch đang nhìn cô. Cô không có can đảm ngẩng đầu nhìn anh, chỉ đành giả vờ không biết, vùi đầu ăn cơm.

Mạc Nam Kiêu có thói quen ngủ trưa sau khi ăn trưa, Thi Phong chờ Mạc Nam Kiêu ăn xong, giữ tay cậu đưa cậu đến phòng ngủ.

Mạc Nghịch ở lại, dọn dẹp hộp cơm, ném vào thùng rác.

Thi Phong đưa Mạc Nam Kiêu đến phòng ngủ của cô, còn lấy chăn đắp cho cậu.

Có Thi Phong dỗ, chưa đến 5 phút, Mạc Nam Kiêu đã ngủ.

Thi Phong vị tường ra khỏi phòng ngủ, đúng lúc đụng phải Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch chắn trước mặt Thi Phong, cúi đầu nhìn lướt qua mắt cá chân của cô, không nói gì đã ôm ngang cô lên.

Mạc Nghịch hỏi: “Đi đâu.”

Thi Phong: “… Đến chỗ sofa đi.”

Vì thế, Mạc Nghịch ôm cô ngồi lên sofa.

Sau khi ngồi xuống, Thi Phong nói: “Hết đau rồi, tôi có thể tự đi được, lần sau không cần làm phiền anh.”

Mạc Nghịch kéo chân Thi Phong lên, đặt ngang sofa. Anh ngồi bên cạnh, khom lưng, áp mặt lên chân Thi Phong.

Hai tay Thi Phong chống trên sofa, giật mình nhìn Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch dán mặt trên chân Thi Phong, cọ cọ theo quy luật.

Da chân Thi Phong rất mỏng, thịt cũng rất non, trên mặt Mạc Nghịch có râu, đụng vào khiến cô vừa ngứa lại vừa đau.

Thi Phong nắm chặt sofa, “Râu của anh, cọ vào làm em đau. Mau đứng lên.”

Mạc Nghịch sảng khoái ngồi dậy. Nhưng, đó chưa phải là kết thúc.

Sau khi ngồi dậy, Mạc Nghịch nắm lấy bắp chân Thi Phong, nâng chân cô lên, chóp mũi cọ vào lòng bàn chân cô.

Thi Phong nhột đến mức run bắn lên.

Biểu cảm của Mạc Nghịch trông rất hưởng thụ. Nhất là khi Thi Phong run lên, anh sẽ có cảm giác mỹ mãn khác thường.

Mạc Nghịch thành kính đặt một nụ hôn lên lòng bàn chân của Thi Phong, Thi Phong nhẹ nhàng giật chân lại phía mình.

“… Tôi, ngứa.” Thi Phong thở phì phò nói với Mạc Nghịch, “Anh tránh ra đi.”

“Đẹp.” Mạc Nghịch chỉ nói một chữ, coi như đáp lại.

Khi Mạc Nghịch mở miệng nói chuyện, môi vẫn đang dán trên lòng bàn chân của Thi Phong.

Hơi thở nóng bỏng phả trên da, như một luồng điện từ chân lan ra khắp cơ thể.

Đại não có chút choáng váng, cảnh tượng trước mắt Thi Phong càng ngày càng mơ hồ.

“Em còn dễ nghiện hơn cả thuốc lá.” Mạc Nghịch buông chân Thi Phong ra, ôm eo cô.

Thi Phong tỉnh táo lại, lắc lắc đầu.

Cô nói với Mạc Nghịch: “Chuyện hôm qua tôi nói, ý là về Nam Kiêu.”

Mạc Nghịch: “Ừm?”

Thi Phong: “Tức là tôi hi vọng sau này anh đừng có hành vi mờ ám như thế này với tôi nữa. Điều đó làm tôi rất bối rối.”

Mạc Nghịch: “Vì sao?”

Thi Phong: “Vì tôi không thích, hơn nữa tôi thấy anh làm như vậy là không tôn trọng tôi.”

Mạc Nghịch: “Em muốn anh làm thế nào.”

Thi Phong: “Tôi đã từng nói rồi, phải giữ khoảng cách an toàn.”

Ngón tay Mạc Nghịch xoắn lấy tóc Thi Phong, mặt không chút thay đổi.

“Khoảng cách an toàn của anh, bằng âm.” Anh cười cười, “Em muốn nó, chắc chưa.”

Thi Phong: “… Tôi không cần.”

Mạc Nghịch: “Vậy thì chấp nhận như thế này.”

Thi Phong: “Tôi không cần nốt, không được à.”

Mạc Nghịch: “Chọn.”

Thi Phong: “Tôi không chọn.”

Mạc Nghịch buông cô ra: “Tùy em.”

Bỏ lại những lời này, Mạc Nghịch quay sang chỗ khác, không nói gì thêm.

Thi Phong thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vỗ vỗ ngực.

Cô hoàn toàn không biết Mạc Nghịch muốn gì.

Cô rất muốn hỏi có phải anh mắc chứng mất trí nhớ có chọn lọc không, rõ ràng trước đó vài ngày nói là sẽ không gặp cô nữa.

Thậm chí, chiều qua còn rất lạnh lùng với cô.

Nhìn biểu hiện bây giờ của anh, cứ như hoàn toàn không nhớ gì.

Thi Phong day day mi tâm, việc ở cùng với Mạc Nghịch là một trong những việc vất vả nhất thế giới này.

Thi Phong lấy di động ra, trên WeChat có mấy tin nhắn, là của Lâm Tăng gửi đến.

—— Gần đây có khỏe không? Tôi đi công tác một chuyến, không tiện nhận điện thoại, có tình huống gì thì tùy thời có thể liên lạc trên WeChat, tôi nhất định sẽ nhắn lại sớm nhất có thể.

Tin nhắn từ 1 giờ trước. Thi Phong gửi biểu tượng “OK”, lại nói “Cảm ơn”.

Thi Phong vừa định buông điện thoại, lại có tin nhắn trên WeChat. Từ Thi Vũ.

Là tin nhắn thoại, Thi Phong theo bản năng ấn nút nghe.

“Chị, em vừa đến phòng triển lãm, rất người đều có ý dâm với nam thần nhà em, đệt, em điên cả người, rõ ràng nam thần của em chỉ đểcho mình chị có ý dâm!”

Xấu hổ nhất là… Giọng nói phát ra từ loa ngoài.

Giọng Thi Vũ rất cao, phòng khách lại im lặng như vậy…

Thi Phong gần như không còn can đảm ngẩng đầu lên nhìn biểu cảm của Mạc Nghịch nữa.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Phong nhắn tin cho Thi Vũ: Em đang ở ngoài đường đó, ăn nói ý tứ một chút được không?

Thi Vũ trả lời: Tại em kích động lắm lắm, mấy cô đó có tư cách gì mà dám có ý dâm với nam thần nhà em chứ. Nam thần nhà em vốn là của mình chị mà!

Thi Phong: Lúc nào em về?

Thi Vũ: A… Chắc là hơi muộn đó ạ. Phòng triển lãm của giáo sư chuẩn bị khai trương, em chuẩn bị mang tranh đến treo bán.

Thi Phong: Được, đi làm việc của em đi.

Thi Vũ: Một mình chị ở nhà không chán à?

Thi Phong: Không.

Hàn huyên với Thi Vũ vài câu, Thi Phong liền để điện thoại xuống.

Từ đầu đến cuối cô không có can đảm nhìn về phía Mạc Nghịch.

…

Khoảng cách giữa Mạc Nghịch và Thi Phong khoảng 1m rưỡi, không xa.

Giọng Thi Vũ lại to như vậy, chắc chắn tin nhắn thoại đã bị Mạc Nghịch nghe rõ mồn một.

Thì ra Thi Phong còn có ý dâm với mình. Nghĩ đến đây, Mạc Nghịch cười.

Anh dịch gần về phía Thi Phong.

“Ha ha…” Thi Phong ngẩng đầu cười gượng một tiếng.

Mạc Nghịch đưa tay sờ mặt Thi Phong, ngón tay thô ráp lướt trên khuôn mặt mềm mại.

“Em thích anh.” Mạc Nghịch nói bằng giọng chắc chắn.

Thi Phong im lặng vài giây, thản nhiên gật đầu: “Phải… Tôi thích anh.”

Cô sẽ không nói một đằng mà lòng nghĩ một nẻo như những cô gái khác, thích là thích, không cần phí sức trốn tránh.

Nhưng, thích và ở bên nhau, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

“Anh thích thuốc lá nhất.”

Ngón tay Mạc Nghịch dừng lại trên môi Thi Phong, anh nhìn chằm chằm đôi môi hồng phấn kia, giọng nói dần khàn đi.

“Bây giờ, em quan trọng hơn nó nhiều.”

Lời âu yếm đẹp nhất thế gian, trước giờ luôn không phải là từ “Anh yêu em” hay lời hứa hẹn “cả đời” đơn giản.

Những bài thơ tình lưu truyền đến tận ngày nay, đều ẩn ý rất khéo léo.

Mạc Nghịch từng nói, rời khỏi thuốc lá, anh nhất định sẽ chết.

Mà hiện tại, lại nói, cô còn quan trọng hơn thuốc lá. Trái tim không chịu khống chế đập mạnh, dường như cô đã hiểu cảm giác rung động mà mọi người vẫn thường nói đến.

Tình cảm, nó không liên quan đến lý trí chút nào.

“Chúng ta còn có Nam Kiêu.” Mạc Nghịch nói, “Trước kia là do anh không đủ tốt.”

Hốc mắt Thi Phong liền đỏ, cô khụt khịt mũi.

“Anh không cần nói xin lỗi với em.”

Thi Phong biết rất rõ, Mạc Nghịch không sai.

Nghiêm khắc mà nói, Mạc Nghịch là ân nhân cứu mạng của cô.

Nếu như anh không xuất hiện, cô không biết mình sẽ bị lừa bán đến chốn nào.

Thi Phong chưa từng trách Mạc Nghịch, cô chỉ không thể làm xoá tan được cảm giác bị vứt bỏ mà thôi.

Cho nên luôn tự nói với mình rất nhiều rất nhiều lần, đừng bao giờ dựa dẫm vào bất kì ai nữa.

Cảm giác toàn thế giới sụp đổ ấy, không thể có lần thứ hai.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không làm được, lại bại trước một người đến hai lần.

“Anh nói mấy cái này, là muốn em làm bạn gái anh, đúng không.” Thi Phong hỏi Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch lắc đầu: “Là vợ.”

Thi Phong bật cười: “Luôn cần một khoảng thời gian kiểm tra nhỉ. Em cũng phải ngẫm lại, xem có thể đặt cược nửa đời sau vào tay anh không.”

Mạc Nghịch tự hỏi rất lâu, không chắc chắn hỏi lại: “Em đồng ý?”

Thi Phong: “Chẳng lẽ biểu hiện của em không đủ rõ ràng à?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong: “Nguyện vọng lớn nhất bây giờ của em là, giúp Nam Kiêu trải qua cuộc sống của người bình thường. Nên… khi nào Nam Kiêu bình thường, em sẽ suy xét xem có muốn làm vợ anh hay không.”

Khi nói những lời này, nụ cười của Thi Phong rất đẹp, dường như có ánh trăng lấp lánh trong đôi mắt đang cười ấy.

Mạc Nghịch ngẩn ra nhìn. Thi Phong huých vai anh: “… Anh nhìn em lâu như thế, không mỏi mắt à.”

Mạc Nghịch lắc đầu, “Không.”

Thi Phong: “Nhưng em mệt rồi. Em muốn ngủ trưa.”

Mạc Nghịch: “Rất nhiều người thích anh.”

Thi Phong: “… Hả?”

Mạc Nghịch: “Thật.”

Thi Phong: “Em biết. Anh không cần nhấn mạnh thế đâu.”

Mạc Nghịch: “Ngủ đi.”

Thi Phong cười một tiếng, nằm lên sofa.

***

Thi Phong ngủ rất nhanh, cô ngủ, Mạc Nghịch bèn ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm.

Anh nhìn vô cùng nghiêm túc, mắt không chớp lấy một lần.

Khuôn mặt Thi Phong quả thực rất đẹp, hình oval, cằm êm dịu, không có thịt thừa.

Mạc Nghịch từ nhỏ đã ở Hàng Châu, những cô gái vùng Chiết Giang đều thuộc loại hình thiên kim tiểu thư.

Thi Phong không giống với những người đó. Ngũ quan rất rõ nét, vừa nhìn đã biết cô là người phương Bắc.

…

Buổi chiều, Thi Phong tỉnh rất sớm.

Cô vừa mở mắt, đã thấy Mạc Nghịch đang nhìn cô chằm chằm.

Thi Phong kỳ quái: “Sao lại nhìn em?”

Mạc Nghịch: “Không nhìn.”

Thi Phong: “Em ngủ lâu không?”

Mạc Nghịch: “Hai tiếng.”

Thi Phong: “Anh nhìn em suốt hai tiếng à?”

Mạc Nghịch: “Không nhìn.”

Thi Phong: “Vậy làm sao anh biết em ngủ hai tiếng?”

Mạc Nghịch: “Không nhìn.”

Thi Phong: “Chân anh tê chưa.”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Thi Phong: “Ngồi nguyên một chỗ hai tiếng, không tê mới là lạ.”

Mạc Nghịch: “Không nhìn.”

Thi Phong phì một tiếng bật cười, cô nhéo nhéo mũi Mạc Nghịch: “Được rồi, biết anh không nhìn rồi. Nam Kiêu chắc cũng dậy rồi, em đi xem xem.”

Mạc Nghịch giang hai tay ôm lấy Thi Phong: “Ôm.”

Thi Phong: “Vậy anh cõng em nhé.”

Mạc Nghịch quay lưng lại, Thi Phong leo lên lưng anh.

Mạc Nghịch cõng Thi Phong đến phòng ngủ, lúc bọn họ vào, Mạc Nam Kiêu đã dậy.

Cậu ngồi trên giường, mở to mắt nhìn hai người.

“Nam Kiêu, con ngủ ngon không?”

Thi Phong ngồi lên giường, cười hỏi cậu. Mạc Nam Kiêu nhìn Thi Phong, gật gật đầu.

Lúc hai mẹ con nói chuyện, Mạc Nghịch đi đến trước tủ quần áo, lấy hết quần áo của Thi Phong ra.

Thi Phong nhìn thấy, theo bản năng nhíu mày.

“Anh lấy quần áo của em ra làm gì?”

Mạc Nghịch: “Chuyển nhà.”

Thi Phong: “Em nói muốn chuyển nhà bao giờ… Anh mau đặt lại chỗ cũ cho em.”

Mạc Nghịch: “Em cùng đi với Thi Vũ.”

Thi Phong: “… Dù cả hai chị em đều đi, thì vẫn cần thời gian chuyển đồ. Anh gấp gáp như vậy làm gì.”

Mạc Nghịch: “Em đi trước.”

Thi Phong: “Em không đi.”

Mạc Nghịch: “Đi.”

Thi Phong: “Không đi.”

Bọn họ tranh cãi làm Mạc Nam Kiêu rất khó hiểu.

Cậu ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt ngây thơ.

Bình thường, Thi Phong muốn từ chối Mạc Nghịch căn bản là chuyện không thể. May mà lúc này Thi Phong thành công.

Vì cô kiên quyết không chịu, Mạc Nghịch không thể không đồng ý.

***

Khi Thi Vũ về nhà, Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu đã đi rồi.

Thấy Thi Vũ vào nhà, Thi Phong vẫy vẫy tay, “Em lại đây, chị có chuyện muốn nói.”

Thi Vũ ném balo lên sofa, tò mò ngồi xuống cạnh Thi Phong.

“Chuyện gì ạ, nói mau nói mau. Em đã cơ khát khó nhịn rồi nè.”

Thi Phong lần nữa giật mình sợ hãi với cách dùng từ của Thi Vũ.

Cô đập vào tay Thi Vũ: “Nói chuyện chú ý đi em.”

Thi Vũ: “Được được, vậy chị nói cho em biết là có chuyện gì trước đã.”

Thi Phong: “Có lẽ chúng ta phải chuyển nhà.”

Thi Vũ: “… Hả? Không phải đồng ý cho chúng ta ở đến năm sau rồi còn gì! Sao bác ấy lại đổi ý?”

Thi Phong: “Không phải.”

Thi Vũ: “Vậy là vì sao?”

Thi Phong: “Có lẽ chúng ta phải chuyển đến nhà Mạc Nghịch.”

“Cái gì?!” Thi Vũ kích động thét chói tai, “Chị! Em biết sớm muộn gì nam thần cũng bị chị tóm gọn mà! A a a… Nam thần sắp thành anh rể tôi!”

Thi Phong: “…”

Thi Vũ tỉnh dậy khỏi niềm kích động, cô giữ tay Thi Phong, hỏi: “Vậy lúc nào chúng ta chuyển nhà? Hôm nay hay ngày mai?”

Thi Phong: “Em không có ý kiến gì à?”

Thi Vũ: “Đương nhiên không rồi, ở nhà nam thần là chuyện vô số thiếu nữ cầu mà không được đó.”

Thi Phong: “Rồi, biết rồi. Em tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Thi Vũ đương nhiên không chịu đi. Cô còn muốn biết nhiều chuyện hơn nữa.

Cô kéo tay Thi Phong không buông.

“Chị, chị kể chút chuyện tình yêu của hai người đi. Em muốn nghe.”

Thi Phong: “Chỉ có tình yêu, không có chuyện.”

Thi Vũ: “Em muốn nghe, kể đi, nha nha…”

Thi Phong: “Chị đi ngủ đây.”

Thi Vũ còn đang muốn hỏi, Thi Phong đã đứng dậy đi về phòng ngủ.

Một mình Thi Vũ ngồi trên sofa, tự ảo tưởng ra một câu chuyện tình yêu kịch liệt như tình tiết phim thần tượng.

Nhưng… nói thật chuyện này giống như mơ vậy.

Một ngày bình thường, cô bỗng nhiên trở thành em vợ nam thần. Duyên phận quả thật kì diệu quá đi.

…

Thi Phong nằm trên giường, dựa vào đầu giường gửi tin cho Mạc Nghịch.

—— Vài ngày nữa chuyển nhà. Chắc anh vui lắm.

Mạc Nghịch ngồi trước giá vẽ tranh, điện thoại di động trong thùng dụng cụ đột nhiên vang lên.

Anh đặt bút xuống, để hộp màu vẽ lên bàn, cầm di động lên.

Nhìn thấy tin nhắn của Thi Phong, khóe miệng Mạc Nghịch nhếch lên.

—— Ừ.

Mạc Nghịch chỉ nhắn lại một chữ.

Thi Phong nhìn thấy, cười.

—— Đang làm gì đó?

Mạc Nghịch đang định cầm bút vẽ lên, di động lại vang lên lần nữa.

Anh dứt khoát ném bút sang một bên, cầm di động lên tập trung trò chuyện với Thi Phong.

Trước đó, Mạc Nghịch chưa bao giờ để chuyện gì làm phiền chuyện mình vẽ tranh.

Trước đó anh từng nghiêm túc nói với người đại diện: Hút thuốc là nghề của tôi, vẽ tranh là sở thích của tôi, Nam Kiêu là trách nhiệm của tôi.

Cuộc sống của anh chỉ có từng đó, đơn điệu lại không nhàm chán.

Mạc Nghịch hút một điếu thuốc, trả lời Thi Phong.

—— Hút thuốc.

Thi Phong nhắn lại: Bớt hút đi. Thứ đó thật sự không tốt đâu.

Nhìn thấy tin nhắn này, Mạc Nghịch lấy điều thuốc bên miệng xuống, ấn xuống sàn vẽ dập tắt ngọn lửa.

—— Vứt rồi.

Thi Phong nhắn: Anh dùng WeChat không? Chúng ta lên đó chat đi.

Mạc Nghịch không dùng các ứng dụng mạng xã hội nên không có tí hiểu biết nào về chuyện này.

Thấy Thi Phong nói vậy bèn tải ứng dụng WeChat vào điện thoại, mất 5 phút đăng kí một tài khoản, sửa tên và avatar.

Sau đó, anh nhắn lại cho Thi Phong.

—— Có. Id là: *******.

Tin nhắn gửi đi chưa được một phút, WeChat đã hiện ra một yêu cầu kết bạn.

“Windy gửi lời mời kết bạn, thông tin xác nhận: Tôi là Thi Phong.”

Mạc Nghịch nhấn nút “Chấp nhận”, sau đó trên WeChat tự động hiện ra một khung chat.

“Bạn hiện là bạn bè với Windy, hãy gửi lời chào qua tin nhắn!”

Mạc Nghịch không quen với mấy chức năng của WeChat, khi đang đánh chữ, Thi Phong gửi đến một icon rất đáng yêu.

Iki: Ừ.

Windy: [icon chớp mắt] Thì ra anh cũng có WeChat.

Iki: Ừ.

Windy: Nam Kiêu ngủ rồi à? Em nhớ Nam Kiêu [icon xấu hổ].

Mạc Nghịch nhìn tin mà Thi Phong gửi đến, hơi ghen tị.

Cô chỉ nhớ Nam Kiêu. Không quan tâm đến anh.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 38

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Sáng sớm hôm sau, khi Thi Vũ chuẩn bị bữa sáng như thường lệ thì đột nhiên nghe tiếng người gõ cửa.

Thi Vũ tắt bếp ga, chạy ra phòng khách mở cửa.

Thấy Mạc Nghịch đang dắt tay Mạc Nam Kiêu đứng ở cửa, Thi Vũ cười nói: “Mau vào mau vào, không ngờ hai người lại đến sớm thế. Chị em còn chưa dậy, để em đi gọi chị ấy nhé.”

Mạc Nghịch nói: “Đừng.”

Thi Vũ đăm chiêu gật đầu, “Ừ nhỉ —— em hiểu rồi, thầy Mạc, anh xót chị em, muốn chị ngủ thêm một lúc.”

Mạc Nghịch: “…”

Thi Vũ: “Hai người ăn sáng chưa? Chưa thì ăn cùng luôn đi, em sắp làm xong rồi.”

Mạc Nghịch: “Chưa.”

Thi Vũ: “Grừ, vậy thì ăn cùng luôn đi. Anh cứ ngồi trước đi, em đi nấu bữa sáng.”

***

Đêm qua Thi Phong ngủ rất ngon, nhiều năm qua hiếm khi được một giấc ngon như vậy.

Tám giờ, Thi Phong mở mắt, ngáp một cái, ngồi dậy gấp chăn ngay ngắn, sau đó bèn đứng dậy đi ra phòng ăn.

Đầu không chải, mặt không rửa, lúc đi, còn theo thói quen đưa tay cào cào tóc.

Mạc Nghịch, Mạc Nam Kiêu và Thi Vũ vừa bắt đầu ăn, Thi Phong liền bước vào.

Tóc rối vô cùng, mặc quần áo ngủ rất nhếch nhác.

Tóc đen, cổ trắng, tương phản mạnh mẽ.

Áo ngủ rộng thùng thình, càng khiến cô trông quyến rũ, cộng thêm động tác cào tóc vừa rồi, chụp lại một giây nào cũng được coi là cảnh đẹp ý vui.

“Anh đến sớm thế.” Thi Phong mỉm cười, “Hôm nay em dậy hơi muộn. Xin lỗi.”

Mạc Nghịch không nói gì, anh chỉ nhìn chằm chằm cô, có một ngọn tà hỏa bùng cháy trong cơ thể.

“Khụ khụ khụ ——”

Thi Vũ hắng giọng, “Chị! Nhanh ngồi xuống ăn cơm đi.”

Thi Phong: “Ừ.”

Thi Vũ nghĩ, nếu không có mình nhắc, không chừng hai người này cứ tiếp tục nhìn nhau mãi như vậy.

Không để ý đến cảm giác của khán giả bất đắc dĩ như cô chút nào.

Thi Phong ngồi xuống cạnh Thi Vũ, đối diện Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu ăn cơm rất ngoan, bây giờ đã không cần người bón nữa.

Thi Phong mừng rỡ ngắm, “Nam Kiêu càng ngày càng giỏi.”

Mạc Nam Kiêu ngẩng đầu nhìn Thi Phong một lát, Thi Phong dịu dàng cười đáp lại.

Thi Vũ không phục: “Hầy, vừa rồi em nói chuyện với Nam Kiêu mãi mà bé không thèm liếc em một cái.”

Thi Phong: “Đó là do Nam Kiêu không quen em. Gặp nhiều lần, Nam Kiêu sẽ dần chịu nhìn em thôi.”

Khuôn mặt vô cùng chờ mong của Thi Vũ hướng về phía Thi Phong: “Vậy sau này Nam Kiêu có biết gọi em là dì không?”

Thi Phong: “Biết.” Thi Vũ vui vẻ gào to: “Uầy, em muốn làm dì.”

“Em đã làm rồi.” Mạc Nghịch ngồi đối diện tiếp lời.

Lấy cung phản xạ thần kinh của Thi Vũ, căn bản không có khả năng hiểu lời của Mạc Nghịch.

Cô hỏi lại theo phản xạ: “Làm cái gì rồi cơ?”

Mạc Nghịch: “Dì của Nam Kiêu.”

Thi Vũ: “Uầy, đúng ha, anh cũng thành anh rể rồi, con trai anh cũng phải theo anh gọi em là em vợ rồi.”

“Là dì.” Thi Phong sửa lại.

Thi Vũ: “Ừ đúng đúng đúng, Dì. Kệ đi, chỉ cần không phải dì cả[1]là được.”

[1] Dì cả (đại di mụ): Cách gọi ẩn ý cho kinh nguyệt hàng tháng của phụ nữ.

Thi Phong lườm Thi Vũ, dùng ánh mắt cảnh cáo cô nói chuyện ý tứ một chút.

Mạc Nghịch: “Chị em là dì cả.”

Thi Vũ đang chuẩn bị ý tứ thì nghe thấy câu này của Mạc Nghịch, bèn cười rụng hàm.

“Ha ha ha ha ha… Thầy Mạc đúng là có khiếu hài hước.” Thi Vũ cười chảy nước mắt.

Thi Phong cũng hơi buồn cười, cô tưởng thời đại này không ai không hiểu “dì cả” nghĩa là dì.

Thi Phong tưởng Mạc Nghịch hẳn là có thể đuổi kịp 8x, dù sao anh cũng có WeChat.

Mạc Nghịch không biết tại sao Thi Vũ cười, anh hơi khó hiểu liếc Thi Phong.

Thi Phong nói: “Khiếu hài hước của người trẻ tuổi tương đối kì quái.”

Mạc Nghịch: “À.”

Nói xong, lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Thi Vũ cười năm phút mới bình tĩnh lại được.

Cô dùng tay trái trộm huých tay Thi Phong, nói thầm bên tai Thi Phong: “Thầy Mạc đứng đắn ghê, tốt hơn những tên đàn ông ngoài đường kia bao là nhiêu. Chị, chị có anh ấy chả khác gì trúng xổ số rồi đấy.”

Thi Phong: “…”

***

Hôm nay Thi Vũ không có chuyện gì, cả ngày không phải ra ngoài. Ăn cơm xong, trận địa liền chuyển từ phòng ăn sang phòng khách.

Thi Phong về phòng thay một bộ quần áo khác, vệ sinh cá nhân một chút.

Chú ý hình tượng của mình trước mặt đàn ông là điều vô cùng cần thiết, Th Phong học tâm lý nên cô càng hiểu điều này rõ hơn.

Thi Phong mặc quần skinny màu đen, kết hợp áo lông ngắn màu xám nhạt.

Màu cô thích là đen trắng và xám nên tủ quần áo của cô hầu hết đều là ba màu này.

Thi Phong khá cao, da trắng, cũng không quá gầy nên mặc đồ gì cũng khá hợp.

Trong phòng khách, Thi Vũ đang vắt óc nghĩ cách dụ dỗ Mạc Nam Kiêu.

Cô chỉ muốn ôm cậu một cái, nhưng Mạc Nam Kiêu lại rất bài xích người xa lạ.

Thi Vũ bị cự tuyệt năm lần, chỉ có cách thay đổi chiến lược. Cô bắt đầu làm thân với Mạc Nam Kiêu.

Ví như, cầm một vật trang trí nhỏ xinh làm bằng gốm dụ cậu.

“Nè, nè, Tiểu Nam Kiêu, cái này là dì tự tay làm đấy, tặng cho con nhé.”

Nói tới đây, Thi Vũ cau mày, cô nhìn Mạc Nam Kiêu, “Cháu muốn không?” Mạc Nam Kiêu tránh ánh mắt của Thi Vũ, nhìn vào vật nhỏ trên tay Thi Vũ.

Thi Phong vừa bước ra, liền thấy Thi Vũ đang cầm thứ gì đó chơi với Mạc Nam Kiêu.

Cô giật phắt thứ đó khỏi tay Thi Vũ, đặt vào tay Mạc Nam Kiêu.

Thi Vũ không phục: “Nam Kiêu còn chưa để em ôm đâu!”

Thi Phong: “Nam Kiêu năm tuổi rồi, đừng dùng cách chơi với trẻ ba tuổi với nó, ảnh hưởng đến việc phát triển EQ lắm.”

Thi Vũ tủi thân: “Chị, rõ ràng bây giờ chị thân với Nam Kiêu hơn em, em mới là em ruột của chị, Nam Kiêu chỉ là con anh rể, hừ…”

Nghe được xưng hô “con anh rể” này, Mạc Nghịch bèn sửa đúng: “Con ruột.”

Thi Vũ: “… Được được được, ba người các người là người một nhà, em chỉ là cục thịt thừa.”

Mạc Nghịch & Thi Phong: “…”

Thi Vũ càng nói càng tủi thân, “Lúc chuyển nhà cũng không dẫn em theo, để em sống cô độc hết quãng đời còn lại.”

Thi Phong bất đắc dĩ lườm Thi Vũ: “Nam Kiêu mới năm tuổi, em cũng năm tuổi à.”

Thi Vũ: “Được rồi, dù sao em cũng chỉ nói thế thôi… Em vẫn đi theo mấy người mà, đúng rồi, anh rể, lúc nào chúng ta chuyển nhà?”

Thi Phong vỗ vào cánh tay Thi Vũ một cái; “Đừng gọi lung tung.”

Còn chưa có gì, sao lại gọi người ta là anh rể.

Mạc Nghịch quay đầu hỏi Thi Phong: “Quyết định chưa.”

Thi Phong: “Vậy thì nhanh lên. Bằng không mỗi ngày lại phiền anh dẫn Nam Kiêu chạy quanh hai nơi. Em đã xin nghỉ mấy ngày, vừa kịp dọn dẹp đồ đạc. Xong sớm ngày nào tốt ngày đó.”

…

Thi Vũ vẫn không từ bỏ việc làm thân với Mạc Nam Kiêu, qua một buổi sáng, Mạc Nam Kiêu cũng không bài xích cô như hồi sáng nữa.

Đây quả là trường hợp hiếm thấy, bản thân trẻ tự kỉ vốn đã bài xích việc trao đổi với người khác, bệnh tương đối nghiêm trọng thậm chí còn cự tuyệt cha mẹ khỏi thế giới của mình.

So với họ, Mạc Nam Kiêu quả là kì tích.

Ăn cơm trưa xong, Mạc Nam Kiêu lại ngủ.

Sau khi cậu ngủ, Thi Vũ liền nằm cạnh cậu.

Cô xua xua tay với Thi Phong, dùng khẩu hình nói: “Chị với anh rể ngủ phòng em đi, em không làm bóng đèn nữa.”

Thi Phong gật đầu, đi ra phòng ngủ, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Cô đi đến bên cạnh ghế sofa, nói với Mạc Nghịch: “Em chuẩn bị nghỉ trưa ở phòng Thi Vũ, anh có ngủ trưa không?”

Mạc Nghịch đứng lên, nắm lấy tay Thi Phong, rất quyết đoán nói một chữ: “Ngủ.”

***

Phòng Thi Vũ được trang trí khiến người khác có cảm giác rất nghệ thuật, trên tường treo toàn tranh của cô, màu sắc rất rực rỡ.

Từ góc độ tâm lí, màu sắc rực rỡ sẽ kích thích đại não khiến con người cảm thấy hưng phấn, khi mua sắm, người dùng ví màu đỏ chi ra số tiền gần gấp đôi so với người dùng ví màu đen.

Vì màu sắc rực rỡ diêm dúa càng kích thích ánh nhìn và lòng ham muốn của người mua hơn.

Tương tự, một người đàn ông nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường, màu sắc rực rỡ sẽ kích thích hormone của họ, tạo ra cảm giác hưng phấn kích động.

Mạc Nghịch nằm xong thì thấy là lạ, anh và Thi Phong không làm gì cả mà cảm giác hưng phấn kia đến rất đột nhiên.

Mạc Nghịch trở mình, vươn tay sờ eo Thi Phong.

Áo lông của Thi Phong là loại ngắn, khi nằm xuống để lộ một phần eo.

Ánh mắt Mạc Nghịch ngày càng khóa chặt trên phần da thịt lộ ra ngoài, tiếng hít thở ngày càng nặng nề.

Anh siết chặt tay, cắn răng chịu đựng.

Tầm mắt Mạc Nghịch thu về, chuyển sang bàn chân trần của Thi Phong.

Có lẽ là do Thi Phong tương đối cao, chỉ khi mặc quần dài mới vừa đủ che mắt cá chân của cô.

Quần skinny đen rất kén chân, hợp thì rất có khí chất, không phù hợp, chắc chắn sẽ là trò cười.

Mạc Nghịch không khống chế được cơ thể của mình, từ từ tới gần chân của Thi Phong.

Cuối cùng, anh dừng lại trước khoảng cách 5cm.

Mạc Nghịch nhích đầu lên một chút, hôn lên đầu ngón chân của Thi Phong.

Thi Phong vốn đã ngủ, bị Mạc Nghịch hôn một cái liền tỉnh lại.

Chân rất ngứa, Thi Phong theo bản năng duỗi chân, thế là chân đạp thẳng lên mặt Mạc Nghịch, ngón cái dán trên sống mũi cao thẳng.

Thi Phong nhổm người nhìn thoáng qua, “Là anh à… Anh làm gì chân em thế, nhột chết đi được.”

Nói xong, Thi Phong bèn rụt chân lại, định bỏ chân ra khỏi mặt Mạc Nghịch.

Lúc này, Mạc Nghịch lại níu mắt cá chân cô lại.

Mạc Nghịch rất thích cảm giác bị cô đá mặt, anh hận không thể làm điều đó liên tục 24h.

Chân Thi Phong rất mềm, Mạc Nghịch nhắm mắt lại, vẻ mặt hưởng thụ.

Thi Phong động đậy chân, “Anh… ngủ thiếp đi đấy à?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Chân em tê rồi, hơn nữa, sao em đạp lên mặt anh mà anh không tránh ra.”

Mạc Nghịch mở to mắt, vô cùng nghiêm túc nhìn Thi Phong: “Thơm. Chân em là đôi chân đẹp nhất anh từng thấy.”

Hiện tại Thi Phong vẫn nhớ Mạc Nghịch đã từng khen đôi chân cô là đôi chân đẹp nhất anh từng thấy.

Lần trước là chân, lần này cũng là chân.

Có lẽ anh chỉ đang lịch sự, cũng không khen cô thật đâu…

Nghĩ đến đây, Thi Phong cười nói: “Xem ra trước đó em cũng không hiểu anh.”

Mạc Nghịch: “Hử?”

Thi Phong: “Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy anh rất biết cách nịnh con gái thôi.”

Mạc Nghịch: “Đó có phải lời khen không?”

Nếu phải thì đây là lần thứ ba khen anh.

Hai lần trước là khen tranh của anh, lúc này đây là bởi lí do khác.

Thế thì sau này có thể sẽ có nhiều lí do để khen anh hơn nữa.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Phong vừa cười vừa giật chân, “Đương nhiên là khen anh rồi. Cho nên anh buông chân em ra trước được không.”

Mạc Nghịch “Ừ” một tiếng, thả chân Thi Phong ra.

Anh dịch người, nằm bên cạnh Thi Phong, nắm lấy tai cô, miết nhẹ.

Tai phụ nữ rất nhạy cảm, Thi Phong không thể chịu được cảm giác này.

Cô bắt lấy tay Mạc Nghịch, “Ngủ đi, em mệt rồi.”

Ánh mắt Mạc Nghịch nóng rực, nhìn cô chằm chằm, không nói một lời.

Suy nghĩ của một người thường bộc lộ rõ trong ánh mắt, lời này quả thật không sai chút nào.

Thi Phong nhìn thấy ham muốn trong mắt Mạc Nghịch.

Ban ngày… Anh đúng là không để ý hoàn cảnh xung quanh.

Mạc Nghịch chỉ có kinh nghiệm làm chuyện đó hai lần, lần đầu tiên là lần khiến Thi Phong mang thai, lần hai là lúc ở Lan Châu với Thi Phong.

Ah không biết gì về tình dục, không có kĩ thuật, thậm chí kích động lên là không biết nên làm gì.

Thuở nhỏ, Mạc Nghịch là kiểu người thanh tâm quả dục, dù là thời kì trưởng thành kích thích hormone, anh cũng chưa tình trải qua chút kích động mãnh liệt nào.

Cuộc sống của Mạc Nghịch rất hạn hẹp, anh chỉ thích hút thuốc, không thích uống rượu, cũng sẽ không biết uống rượu.

Anh không học đại học, cũng không anh em, lại càng không có chí hướng bước ra thế giới bên ngoài.

Hai lần trước làm chuyện đó với Thi Phong, hoàn toàn không có kĩ thuật, chỉ theo cảm giác.

…

“Anh muốn như lúc ở Lan Châu.” Mạc Nghịch ghé sát bên tai Thi Phong, khẽ thì thầm: “Cơ thể của em rất ấm áp.”

Thi Phong hiểu chuyện anh muốn nói đến, cô thừa nhận, cô không đủ trong sáng.

“Chờ… Lần sau đi.” Thi Phong nói, “Nhà em không cách âm tốt lắm.”

Mạc Nghịch ôm chặt eo Thi Phong, vùi đầu vào cổ cô, giọng khàn đến mức kì cục.

“Phòng ngủ của anh.”

Thi Phong: “… Ừm?”

Mạc Nghịch: “Cách âm tốt.”

Thi Phong: “… Ừm, không lâu nữa em sẽ dọn nhà mà.”

Mạc Nghịch: “Ngủ đi.”

Thi Phong: “Vâng, ngủ ngon.”

***

Thi Phong bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô mơ màng ngái ngủ cầm di động lên, nhìn thấy điện thoại hiển thị “Nhà” xong, tỉnh ngủ trong nháy mắt.

Thi Phong nghe điện thoại, “Mẹ.”

Trước kia chí ít mỗi tháng Thi Phong sẽ gọi về nhà hai lần, nhưng thời gian gần đây có quá nhiều chuyện, cô quên mất.

Nghĩ đến đây, cô thấy hơi áy náy.

“Haiz, gần đây con và Tiểu Vũ vẫn khỏe chứ?”

Mẹ của Thi Phong tên là Lâm Yến Phương, làm việc ở ngân hàng, bình thường cũng khá bận, không thể ngày nào cũng quan tâm đến hai chị em cô, chỉ có thể định kì gọi điện thoại hỏi thăm một chút.

Thi Phong: “Vâng, rất khỏe, mẹ đừng lo lắng.”

Lâm Yến Phương: “Sang năm chị họ con lấy chồng rồi…”

Đề tài kết hôn này, khi nào gọi điện cũng được mẹ cô nhắc tới.

Lâm Yến Phương không giục thẳng, nhưng sẽ nói bóng nói gió nhắc nhở cô.

Thi Phong biết mẹ cô rất sốt ruột, ở nhà, mấy anh chị em họ nhỏ tuổi hơn cô đều kết hôn rồi, làm cha mẹ nhất định sẽ thấy áp lực trong lòng.

“Mẹ, con hiểu ý mẹ.”

Thi Phong nói, “Chuyện quan trọng con sẽ để trong lòng. Chờ con chắc chắn, con nhất định sẽ nói cho bố mẹ.”

Lâm Yến Phương thở dài một hơi, tự trách nói: “Mẹ biết con đã chịu khổ… Trước kia ——”

“Mẹ, không sao đâu ạ, chuyện quá khứ rồi.” Thi Phong ngắt lời mẹ cô, “Hiện tại con sống rất tốt, cả mẹ và bố không cần tự trách.”

Lâm Yến Phương: “Nếu không phải chuyện đó, giờ con cần gì chạy xa như vậy… Ở bên bố mẹ tốt hơn nhiều.”

Quê Thi Phong ở Lâm Nghi, không lớn, thuộc kiểu đi trên đường cũng có thể gặp người quen.

Kết quả chính là, nếu nhà ai xảy ra chuyện, sẽ nhanh chóng lan ra khắp đường làng ngõ xóm.

Năm đó khi Thi Phong chạy từ Chiết Giang về, tình trạng sức khoẻ vô cùng tệ, trên bụng lại có vết khâu mổ đẻ.

Mọi người đều biết cô đã sinh một đứa con, còn chuyện tại sao sinh, sinh như thế nào, bây giờ đứa bé ở đâu, không ai biết, nên ai ai cũng đoán già đoán non.

Anh đoán tôi đoán, tin đồn cứ thế lan đi khắp nơi.

Mọi người đều thấy Thi Phong rất đáng thương, khi ngồi cùng, luôn bàn tán chuyện cô bị người khác hại, còn bị làm to bụng…

Bàn tán xong, lại chốt thêm một câu “Con bé này thật đáng thương”.

Trong thế giới của họ, đó là sự quan tâm, thương hại của họ.

Trên thế giới này có rất ít người có thể hoàn toàn không quan tâm đến miệng lưỡi người khác, ít nhất Thi Phong làm không được.

Cho nên, sau khi tốt nghiệp, cô chọn ở lại Bắc Kinh làm việc.

Bởi cô không muốn trở về đối mặt những tin đồn đó.

Làm mẹ, Lâm Yến Phương vẫn luôn cảm thấy mình đã để Thi Phong thiệt thòi.

Nhớ lại những tin đồn kia, cảm xúc của Thi Phong khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng, cô không biểu hiện ra ngoài.

Thi Phong nói: “Mẹ, con sống ở Bắc Kinh rất tốt. Sau này cũng kết hôn sinh con rồi định cư ở đây, cũng tốt cho đứa bé phát triển. Mẹ không cần lo cho con.”

Lâm Yến Phương: “Con à… Haiz! Vậy thì nhanh chóng tìm bạn trai đi, mẹ không cần nó có nhà có xe, chỉ cần đối xử tốt với con là được.”

Thi Phong cười đáp ứng: “Được, con nhất định sẽ dẫn người về cho bố mẹ nhìn.”

Lâm Yến Phương: “Được, chúng ta chờ đấy.”

…

Lúc Thi Phong nghe điện thoại, Mạc Nghịch nằm bên cạnh nhìn cô chằm chằm.

Trong phòng rất im lặng nên anh có thể nghe được giọng của mẹ Thi Phong qua điện thoại.

Nội dung cuộc nói chuyện, anh không bỏ sót chữ nào.

Chờ Thi Phong cúp điện thoại, Mạc Nghịch cầm lấy tay cô, đan tay mình vào kẽ tay cô.

Thi Phong lật người, đối mặt với anh.

“Sao vậy?” Cô hỏi anh.

Mạc Nghịch: “Em có anh.”

Thi Phong: “Ừm, em hiểu ý anh. Nhưng… Dù sao anh cũng phải cho em chút thời gian.”

Mạc Nghịch: “Bao lâu.”

Thi Phong: “Không phải em đã nói rồi sao, chờ Nam Kiêu có thể giống như một đứa bé bình thường…”

Mạc Nghịch: “Em đang kéo dài thời gian.”

Thi Phong: “Bây giờ em đã hạ quyết tâm rất lớn mới dám ở bên anh. Em còn chưa rõ nên làm thế nào đề giải thích cho gia đình em anh chính là người năm đó khiến em mang thai. Bố mẹ em mà biết Nam Kiêu, nhất định sẽ rất đau lòng. Nhưng Nam Kiêu nó…”

Thi Phong thở dài một cái, “Em không muốn người nhà em lo lắng, anh hiểu không?”

Bố mẹ Thi Phong rất dân chủ, nhất là sau chuyện đó, chỉ cần Thi Phong yêu cầu, bọn họ nhất định đáp ứng vô điều kiện.

Nhưng Thi Phong rất không muốn nhìn thấy họ vất vả bôn ba vì mình, cho nên trước nay cô không đề ra yêu cầu quá đáng nào.

Ở với Mạc Nghịch, cô không lo lắng trong nhà không đồng ý, cô biết, bố mẹ nhất định sẽ thương Nam Kiêu.

“Năm đó em mất tích một năm, bố mẹ vô cùng tự trách, họ luôn cảm thấy em rất thiệt thòi. Em không vừa ý điều gì, họ nhất định sẽ thấy mình làm sai. Em không muốn thấy họ như thế.”

Thi Phong nghiêm túc giải thích với Mạc Nghịch: “Nên… Em muốn họ nhìn thấy một Nam Kiêu khỏe mạnh, còn một anh bình thường nữa.”

Mạc Nghịch nắm chặt tay Thi Phong, xin lỗi cô: “Xin lỗi. Anh sai rồi.”

Tình cảm của Mạc Nghịch với cha mẹ tương đối mờ nhạt, anh không có cách nào hiểu được cảm xúc của Thi Phong, nhưng anh có thể tin tưởng cô vô điều kiện.

Chỉ cần ở bênanh, cô muốn gì, anh sẽ đáp ứng tất cả.

***

Mạc Nam Kiêu dậy, nhảy xuống khỏi giường, đi chân trần ra khỏi phòng ngủ.

Thi Vũ ngủ rất say, căn bản không nghe thấy tiếng Mạc Nam Kiêu xuống giường.

Mạc Nam Kiêu đứng trước cửa phòng ngủ khác, vặn chốt cửa, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Thi Phong và Mạc Nghịch bị tiếng cửa mở làm giật nảy mình, không hẹn cùng nhau về phía cửa.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Mạc Nam Kiêu, ánh mắt Thi Phong lập tức mềm như nước.

Cô buông tay Mạc Nghịch ra, xuống bế Mạc Nam Kiêu lên giường.

“Thi Vũ đúng là không đáng tin… Nhất định đang ngủ say như chết.”

Thi Phong xót xa xoa xoa chân Mạc Nam Kiêu, “Nam Kiêu, lần sau xuống giường phải đi dép vào, biết chưa?”

Mạc Nam Kiêu nhẹ nhàng gật đầu, cậu tựa vào ngực Thi Phong.

Đây là một động tác thể hiện sự ỷ lại toàn tâm toàn ý, tim Thi Phong cũng sắp tan chảy.

Cô giơ tay lên, khẽ vuốt lưng Mạc Nam Kiêu. Mạc Nam Kiêu vừa đi tới, Mạc Nghịch nháy mắt hóa thành không khí.

Anh ngồi bên cạnh, không có chút cảm giác tồn tại nào.

Thi Phong an ủi Mạc Nam Kiêu xong, bèn về phòng thu dọn quần áo.

Lúc cô đi vào, Thi Vũ còn đang ngủ, ngủ vô cùng ngon.

Thi Phong đi tới bên giường, véo mũi cô một cái.

“A a a ——”

Thi Vũ bịt mũi tỉnh lại, tủi thân nhìn Thi Phong: “Sao chị là bắt nạt em!”

Thi Phong: “Mau đi thu dọn đồ đạc. Không phải em muốn vội chuyển nhà à.”

Thi Vũ: “… Sao em thấy chị mới là người vội? Hơn nữa, trên mặt chị viết rõ rành rành bốn chữ đấy. Chị biết là gì không?”

Thi Phong: “Cái gì?”

Thi Vũ: “Không! Được! Thỏa! Mãn. Nói đi… Có phải nam thần nhà em không thỏa mãn được chị, hay là do điều kiện không đủ, hai người muốn trổ chiêu kì lạ gì đó.”

Thi Phong cầm một bộ quần áo ném lên đầu Thi Vũ, che mặt cô, “Đi dọn đồ của em đi.”

Thi Vũ “Hầy” một tiếng, từ từ bò dậy.

…

Thi Phong cùng Thi Vũ bỏ hai ngày thời gian để dọn dẹp hết đồ đạc trong nhà đi.

Đồ đạc của các cô không nhiều lắm, chỉ cần một chuyến xe chuyển nhà là đủ.

Giá vẽ và bàn vẽ của Thi Vũ được đặt ở phòng khách, ngay bên cạnh đồ của Mạc Nghịch.

Thi Vũ kéo tay Thi Phong, “Chị, véo em đi!”

Thi Phong: “Em sao thế?”

Thi Vũ: “Em cảm thấy mình đang nằm mơ… Không đúng, không đúng, ngay cả… nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày em có thể ở trong nhà nam thần, còn có thể tiếp xúc gần gũi với bàn vẽ của nam thần. Ôi ——”

Thi Phong vỗ vỗ vai Thi Vũ, “Đừng có điên điên khùng khùng.”

Thi Vũ: “Nhưng em vui quá! Về sau em có thể nhìn thấy nam thần vẽ tranh, còn có thể được anh ấy chỉ dạy nữa.”

Thi Phong: “Em về phòng xếp đồ trước đi, được không?”

Thi Vũ bừng tỉnh: “Đúng ha! Em đi đây.”

Thi Phong ngồi xuống sofa, dần dịch đến bên cạnh Mạc Nghịch. “Để em ở phòng của Nam Kiêu đi.”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Em muốn ở với Nam Kiêu nhiều hơn.”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Nhưng ——”

“Nam Kiêu là con trai.” Mạc Nghịch lại dùng lí do này. “Năm tuổi, không được.”

Thi Phong hơi thất vọng cúi đầu xuống: “Được… Vậy mình em ngủ phòng khách.”

Mạc Nghịch: “Em ngủ phòng anh.”

Thi Phong: “Em ngủ ở chỗ anh, anh ngủ ở phòng khách à?”

Mạc Nghịch: “Anh ngủ em…”

Thi Phong lúng túng quay đầu sang chỗ khác, Mạc Nghịch giữ gáy cô, mãi mới phun ra nửa câu sau: “Bên cạnh em.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: Miri

Beta:Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Cách nói chuyện của Mạc Nghịch không hề có logic, không chỉ không có logic, cách ngắt câu cũng vô cùng độc đáo.

Thi Phong cũng không muốn ở phòng dành cho khách, dọn thì cũng đã dọn tới rồi, cứ đắn đo suy nghĩ thì quá là làm trò.

Cô nói vậy chỉ để xem thử phản ứng của Mạc Nghịch mà thôi.

Thi Phong đứng dậy, chuẩn bị đi lên tầng trên.

Mạc Nghịch theo sau, chắn trước mặt Thi Phong. “Em đi đâu.”

Thi Phong: “Em lên tầng dọn đồ, treo quần áo vào tủ.”

Mạc Nghịch: “Đồ của em trong phòng anh.”

Thi Phong cười tủm tỉm hỏi: “Tủ của anh còn chỗ cho em treo quần áo sao?”

Mạc Nghịch nhanh chóng hiểu được ý của Thi Phong.

“Để anh.” Anh nói, “Em đi chơi với Nam Kiêu đi.”

Thi Phong nhìn thoáng qua đồng hồ, đúng là sắp đến giờ Nam Kiêu dậy rồi.

“Vậy em giao quần áo của em cho anh đó.” Thi Phong cảm ơn Mạc Nghịch, “Cảm ơn anh.”

Mạc Nghịch không đáp lại, quay người lên tầng.

Thi Phong nhìn bóng lưng Mạc Nghịch, cười ha ha.

***

Mạc Nghịch về phòng ngủ, mở tất cả vali hành lí của Thi Phong ra.

Vali to nhất đựng quần áo mùa đông, Mạc Nghịch cẩn thận lấy ra, treo từng cái từng cái vào tủ.

Trong phòng Mạc Nghịch có hai cái tủ quần áo, quần áo của anh rất ít, chỉ cần một ngăn là đủ.

Phần còn trống khá lớn, quần áo của Thi Phong nhét đến chật kín.

Mạc Nghịch phát hiện, hầu hết quần áo của Thi Phong đều thuộc hệ vô sắc.

Màu đen, màu trắng, màu xám, ngẫu nhiên có vài bộ có màu sặc sỡ, nhưng số lượng cực ít.

Đảo mắt nhìn qua, tủ quần áo đều thuộc hệ vô sắc.

Mạc Nghịch không phải người biết cách sắp xếp đồ đạc, làm việc này hoàn toàn là bị ép.

Khoảng thời gian vừa đưa Mạc Nam Kiêu đến Bắc Kinh, anh có nghĩ đến việc thuê giúp việc.

Nhưng, anh không muốn có bất kì người xa lạ nào bước vào nhà mình nên đã từ bỏ ý định đó, tự mình học cách thu dọn đồ đạc.

Không đủ ngăn nắp, nhưng cũng không bừa bộn.

Thi Phong có rất nhiều quần áo. Mạc Nghịch treo xong quần áo mùa đông bèn chuyển sang quần áo mùa hè.

Thi Phong xếp các loại quần áo xuân hạ thu đông rất gọn gàng, điều Mạc Nghịch phải làm chỉ là cầm chúng ra khỏi tủ, quả thật rất nhẹ nhàng.

Khoảng nửa tiếng sau, Mạc Nghịch đã xếp xong toàn bộ quần áo của Thi Phong vào tủ.

Còn một ít sản phẩm dưỡng da và đồ trang điểm, anh cũng xếp từ bé đến lớn trong một ngăn tủ.

Anh không biết mấy thứ này là gì, không biết chúng có tác dụng gì, nên để Thi Phong tự sắp xếp lại sau.

Thu dọn đồ xong, Mạc Nghịch đi xuống tầng.

…

Thi Phong, Thi Vũ và Mạc Nam Kiêu đều đang ở dưới nhà, Thi Vũ như thường dốc hết sức lực thu hút sự chú ý của Mạc Nam Kiêu, Mạc Nam Kiêu thì vẫn chui trong lòng Thi Phong.

Bị ăn bơ lâu như vậy, Thi Vũ đau lòng cực kì.

Cô chống nạnh, thở dài một hơi.

“Em bảo này, sao Nam Kiêu lại thân với chị vậy, theo lý thì con riêng với mẹ kế không thể nào thân với nhau được mà…”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch vừa đi đến đã nghe thấy Thi Vũ nói “mẹ kế”, anh lập tức sửa đúng lại lần nữa: “Mẹ ruột.”

Thi Vũ: “Được được được, hai người nói cái gì thì là cái đó. Dưới mái nhà người ta không thể không cúi đầu mà.”

“Buổi tối ăn gì?” Thi Phong hỏi Thi Vũ, “Em có muốn ăn gì không, buổi tối dắt em ra ngoài ăn.”

Thi Vũ nhếch miệng: “Thật à?”

Thi Phong: “Em không đi thì thôi.”

Thi Vũ: “Gào, chị yêu, chị tốt bụng, em muốn ăn thịt nướng.”

Thi Phong rất thương Thi Vũ, mỗi tháng sẽ mang Thi Vũ ra ngoài ăn hàng mấy lần.

Thi Vũ muốn ăn gì, cô sẽ dẫn Thi Vũ đi ăn cái đó.

Nghe thấy câu trả lời của Thi Vũ, Thi Phong nhìn về phía Mạc Nghịch hỏiý kiến của anh: “Thịt nướng, được chứ?”

Mạc Nghịch: “Tùy em.”

Thi Phong: “Vậy chúng ta đi ăn thịt nướng đi. Em bao.”

***

Sáu giờ là giờ cao điểm ở Bắc Kinh, chỉ ra ngoài mười mấy phút xe đã bị kẹt giữa đường.

Vốn chỉ mất 20 phút để đến nơi, nhưng bởi vì tắc đường nên kéo dài đến tận 50 phút đồng hồ.

May mà trong cửa hàng cũng không có quá nhiều người, không cần chờ bàn trống.

Sau khi ngồi xuống, Thi Vũ bắt đầu chọn món ăn.

“Anh rể, anh muốn ăn cái gì?”

Mạc Nghịch không nói chuyện.

Thi Vũ hỏi lại: “Anh rể, anh thích ăn cái nào?”

Mạc Nghịch vẫn không đáp.

Ánh mắt anh không hề rời khỏi mặt Thi Phong giây nào.

Thi Vũ cúi đầu, lầm bầm lầu bầu: “Sau này không cùng đôi tình nhân hai người đi ra ăn cơm nữa.”

Thi Vũ tự mình gọi món, trả menu cho bồi bàn.

Phía đối diện, Mạc Nghịch và Thi Phong còn đang kề tai nhau nói chuyện.

Thi Vũ gõ gõ ngón trỏ lên bàn, “Haiz, có chuyện gì không thể chờ đến lúc đi ngủ rồi nói à?”

Thi Phong và Mạc Nghịch đang thầm thì nói chuyện bị Thi Vũ kêu như vậy, giật mình hoàn hồn.

Thi Phong nhìn Thi Vũ: “Sao?”

Thi Vũ: “… Không có gì cả.”

Chỉ là nghe thấy mùi chua nồng của tình yêu thôi mà.

Mạc Nam Kiêu ngồi giữa Thi Phong và Mạc Nghịch, khi cô và Mạc Nghịch đang thầm thì nói chuyện, Mạc Nam Kiêu cứ nhìn hai người họ.

Mạc Nam Kiêu là một đứa bé thông minh, cậu có thể nhận ra không khí giữa họ không giống lúc trước.

…

Có mặt Thi Vũ, đương nhiên không khí vô cùng thoải mái.

Lúc ăn được một nửa, Thi Vũ đột nhiên lấy cốc của mình chạm cốc với Mạc Nghịch.

Cô đứng lên, cụng mạnh cái cốc trong tay vào cốc của Mạc Nghịch, cạch một tiếng, vô cùng vang dội.

Thi Vũ nói: “Thầy Mạc, có lẽ trong mắt anh em chỉ là một đứa bé còn chưa hiểu chuyện, nhưng có mấy lời em nhất định phải nói với anh.”

Thi Phong thấy tâm trạng của Thi Vũ hơi là lạ, bèn lườm cô một cái.

“Có chuyện gì sau hẵng nói.”

“Nói.” Hơn mười giây sau, Mạc Nghịch lên tiếng.

Thi Vũ nói: “Nếu chị em quyết định ở bên anh, anh nhất định phải đối tốt với chị ấy, có lẽ anh vĩnh viễn không biết chị ấy phải có bao nhiêu dũng khí mới dám quyết định như vậy, anh càng không biết chị ấy phải cố gắng bao nhiêu mới đi tới được đến ngày hôm nay. Tuy em luôn đùa với chị là chị ấy phải may mắn lắm mới gặp được anh, nhưng trong lòng em, người em yêu nhất vẫn là chị em. Cả nhà em đều hi vọng chị ấy gặp được một người đối xử tốt với chị ấy.”

Đây chắc chắn là lần nói chuyện chân thành nhất của Thi Vũ từ trước đến nay.

Nội tâm của Thi Vũ trưởng thành hơn bạn cùng lứa rất nhiều, đừng tưởng tính cách có chút ấu trĩ, có một số chuyện, cô hiểu rất rõ.

Thi Phong là người cô thân nhất, nếu ai làm Thi Phong tổn thương, kẻ đó nhất định là kẻ thù của cô.

Thi Phong hoàn toàn không nghĩ đến việc Thi Vũ sẽ nói những lời này, nghe hết, mắt cô liền đỏ lên.

Rất cảm động.

“Nhất định.” Đáp án của Mạc Nghịch chỉ có hai chữ, rất đơn giản.

Thi Vũ: “Vậy thì tốt rồi, thật ra em rất hi vọng hai người có thể ở bên nhau, như vậy anh có thể dạy em vẽ tranh.”

Cô nhanh chóng trở về với bản tính hi hi ha ha thường ngày, như không liên quan với người mặt mày nghiêm túc vừa rồi.

Mạc Nghịch: “Không đâu.”

Thi Vũ bị câu trả lời của Mạc Nghịch làm cho bối rối: “Hả? Anh lại đổi ý rồi à? Anh vừa mới nói nhất định sẽ đối xử tốt với chị em mà.”

“Không dạy.” Mạc Nghịch đổi cách nói, Thi Vũ mới hiểu.

Cô nói: “Được rồi… Dù sao quan trọng nhất vẫn là anh phải đối xử tốt với chị em.”

Ăn xong bữa cơm đã là 9 giờ. Trên đường về nhà, Mạc Nam Kiêu ngủ thiếp đi.

Thi Phong ngồi ghế sau cùng cậu, đặt cậu nằm xuống, gối đầu cậu lên chân mình ngủ.

Mạc Nghịch nhìn thấy động tác của Thi Phong qua kính chiếu hậu, biểu cảm trên mặt không tự giác dịu dàng đi rất nhiều.

Lúc về rất nhanh vì không bị tắc đường.

Sau khi dừng xe, Mạc Nghịch xuống xe mở cửa bế Mạc Nam Kiêu xuống.

“Cẩn thận, đừng để Nam Kiêu bị đập đầu.” Thi Phong nhắc nhở Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch “ừ” một tiếng, cúi thấp người hơn.

Thi Phong nói: “Anh bế Nam Kiêu lên tầng trước đi.”

Mạc Nghịch nghe lời bế Mạc Nam Kiêu vào cửa trước.

Thi Phong bước xuống, vào nhà với Thi Vũ.

Lần đầu tiên Thi Vũ thấy Mạc Nghịch bế Mạc Nam Kiêu, say mê nói: “Oa, chị, thầy Mạc dịu dàng thật đấy… Em cũng muốn biến thành trẻ con để được anh ấy bế!”

Thi Phong: “Anh ấy chỉ đối xử như vậy với Nam Kiêu.”

Thi Vũ: “Chẳng lẽ anh ấy không thích trẻ con à?”

Thi Phong: “Không thích. Anh ấy chỉ thích Nam Kiêu.”

Thi Vũ nản lòng: “Được rồi.”

Sau khi vào cửa, thay dép xong, Thi Phong liền chạy lên phòng Mạc Nam Kiêu, Thi Vũ một mình dạo quanh phòng khách một lần, cuối cùng quay về phòng nghỉ ngơi.

***

Mạc Nam Kiêu ngủ rất say, đôi tay mũm mĩm đặt trước ngực, hơi cuộn người.

Nhìn thấy tư thế này, Thi Phong vô cùng đau lòng.

Cô hít một hơi thật sâu, dùng nước ấm giặt ướt khăn lông lau người cho Mạc Nam Kiêu.

Đáy mắt tràn đầy tình cảm, là tình cảm của người mẹ dành cho đứa con thân yêu của mình.

Dàn xếp xong, Thi Phong kéo Mạc Nghịch ra ngoài, tắt đèn, đóng cửa.

Thi Phong nắm tay Mạc Nghịch cùng về phòng ngủ, lúc vào phòng, Thi Phong liền thấy đống chai lọ được xếp trên bàn.

Cô nhận ra, đó là đồ trang điểm và đồ dưỡng da của cô.

Thi Phong đi lên nhìn qua, nhìn chúng nó bị sắp xếp theo thứ tự từ bé đến lớn, phì cười.

Cô hỏi Mạc Nghịch: “Anh xếp à?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong: “Ừm… Cảm ơn anh.”

Mạc Nghịch lại chỉ tủ quần áo: “Xong hết rồi.”

Thi Phong bước đến, mở cửa tủ quần áo nhìn xem.

Nói thật, cô không ngờ Mạc Nghịch lại sắp xếp quần áo gọn gàng như vậy.

Anh còn biết phân quần áo theo mùa, có rất nhiều người đàn ông không biết điều này.

Thi Phong đóng tủ lại, vòng tay ôm lấy eo của Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch hơi mất tự nhiên: “Em, em ——”

“Cảm ơn anh, anh giỏi lắm.” Thi Phong không chút keo kiệt khen ngợi anh.

Mặt Mạc Nghịch ửng đỏ, càng thêm mất tự nhiên.

“Ừm…”Anh tùy tiện đáp lại.

Thi Phong buông Mạc Nghịch ra, từ tủ quần áo lấy đồ ngủ ra, chuẩn bị đi tắm rửa.

“Em tắm nhanh thôi, anh đợi một lát.”

“Ừm.”

Mạc Nghịch ngồi trên giường, nghe tiếng nước tí tách vang lên từ phòng tắm, trong đầu toàn là hình ảnh Thi Phong không mặc đồ.

Cổ, eo, bàn chân, mắt cá chân, đùi…

Mạc Nghịch vuốt mặt một cái.

Trong phòng, tiếng hít thở nặng nề xen lẫn tiếng nước tí tách.

Tình dục như một ngọn lửa, thiêu đốt từng tế bào trong người anh.

Kết quả của mồi lửa này chính là sự thay đổi rõ ràng của cơ thể.

Cảm giác này, trước khi gặp được Thi Phong, anh chưa từng trải qua.

…

Thi Phong tắm rất nhanh, chưa đến 20 phút đã xong.

Cô mặc áo tắm rộng rãi bước ra ngoài, mang theo một làn hơi nóng quyện mùi sữa tắm thơm ngát.

Tóc cô được bọc trong khăn mặt màu hồng nhạt, cổ hoàn toàn lộ ra, trong trắng có hồng.

Thi Phong vừa ra, Mạc Nghịch đã đứng dậy.

Thi Phong: “Em tắm xong rồi, anh đi đi.”

Mạc Nghịch không nói gì, đăm đăm nhìn cô, từng bước tới gần.

Thi Phong bị Mạc Nghịch áp sát vào tủ quần áo.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 41

Edit: Miri

Beta: Kurohime +Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Tiếng hít thở nặng nề và ánh mắt đầy ham muốn của Mạc Nghịch làm Thi Phong giật mình.

Cô nắm lấy cổ tay Mạc Nghịch, dịu dàng hỏi: “Anh không thoải mái chỗ nào?”

Mạc Nghịch cúi đầu cắn lên cổ Thi Phong, nhiệt độ ẩm ướt truyền từ lưỡi anh sang khiến Thi Phong run lên, đầu ngón tay cô phát run, cả người dựa hẳn vào tủ quần áo.

“Thi Phong…” Giọng nói vô cùng vội vàng, rất khó chịu, “Cứu anh, anh sắp chết rồi.”

“Em đây, em đây.”

Thi Phong vòng tay ôm đầu anh, ngón tay thanh mảnh đan vào mái tóc ngắn của anh, trắng và đen, đối lập rõ rệt.

Trong lòng Thi Phong biết rất rõ, câu này của cô, chẳng khác nào chấp nhận Mạc Nghịch có thể làm bất cứ điều gì với mình.

Đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì, cô biết.

Mạc Nghịch không phải người có kinh nghiệm phong phú, ở phương diện này, anh chỉ là một người mới nhập môn.

Nhưng Thi Phong chỉ có cảm giác với anh.

Hai người chạm vào nhau, phản ứng hormone lên đến giá trị tối đa, giống như diêm và giấy nhám, một khi ma sát sẽ sinh ra lửa, đây là phản ứng hóa học, căn bản không cần dựa vào bất cứ kinh nghiệm nào.

…

Thi Phong quay lưng với Mạc Nghịch, mười ngón tay hai người đan nhau, lòng bàn tay của anh và lưng bàn tay của cô không ngừng va chạm một cách có tiết tấu, lại nhanh chóng tách ra.

Thi Phong hơi ngửa đầu, cần cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài, mái tóc còn ướt xoã tung ra, thi thoảng có giọt nước nhỏ xuống, hoà lẫn với mồ hôi.

Môi cô hơi nhếch lên, răng nanh như ẩn như hiện, hai má hồng hào, vẻ mặt vừa đau khổ lại vừa hưởng thụ.

Cô đưa tay còn lại ra phía sau, ôm cổ Mạc Nghịch, quay đầu hôn lên môi anh.

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, như chiến trường đang nổi khói thuốc súng bốn phía, căn bản không có khả năng ngừng chiến ngay.

***

Thi Phong hoàn toàn không biết mình ngủ lúc nào, khi tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Mạc Nghịch ôm cô vào trong lòngc, không thể nhúc nhích. Cảm giác đau mỏi trên người làm cô không có chút sức lực nào.

Thi Phong đưa tay nhéo nhéo mũi Mạc Nghịch, “Đến lúc rời giường rồi.”

Mạc Nghịch mở to mắt nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lại bắt đầu có gì đó khác thường.

Thi Phong có một linh cảm không rõ.

Mọi người đều biết, nam giới sẽ có phản ứng nào đó vào sáng sớm.

Chẳng lẽ anh ——

“Đêm qua mệt quá, em đói kinh khủng, chúng ta mau rời giường thôi, em muốn ăn sáng.” Thi Phong tìm bừa một lí do.

Mạc Nghịch buông cô ra, “Dậy đi.” Thi Phong gật gật đầu, sau đó nhanh chóng mặc quần áo vào.

Đã hơn 7 giờ, có lẽ Thi Vũ đã dậy từ lâu rồi.

Hai chị em cô đều không có thói quen ngủ nướng.

Thi Phong đau khắp cả người, tuy không đến mức không xuống được giường, nhưng cũng rất khó chịu.

Chân như đi mượn, bước chân hơi loạng choạng.

Mặc quần áo tử tế, Thi Phong đi đến phòng Mạc Nam Kiêu.

Có lẽ Mạc Nam Kiêu đã dậy được một lúc, cậu đang ôm gối ngồi trên giường, mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm chăn trong tay.

“Nam Kiêu, cô đến rồi đây.”

Nghe thấy giọng Thi Phong, Mạc Nam Kiêu mới ngẩng đầu.

Khi đối mặt với Mạc Nam Kiêu, Thi Phong sẽ không tự chủ thể hiện trạng thái tốt nhất của mình ra, cô muốn hướng cậu đến tương lai lạc quan nhất, như vậy cậu mới nhanh khoẻ lại hơn.

Tình trạng của Mạc Nam Kiêu đã khá hơn ban đầu rất nhiều, chí ít đã chịu nói chuyện.

Chỉ cần qua được giai đoạn đầu tiên, đó là sự tiến bộ rất lớn.

Thi Phong lấy một bộ quần áo ra từ tủ, đến ngồi bên cạnh Mạc Nam Kiêu.

Cô đặt quần áo vào tay Mạc Nam Kiêu, “Nam Kiêu, hôm nay phải tự mặc quần áo nha.”

Giọng nói của Thi Phong rất dịu dàng, nụ cười chưa bao giờ biến mất, “Cô đã dạy em rồi mà, Nam Kiêu của chúng ta thông minh như vậy, nhất định còn nhớ.”

Từ đầu đến cuối Mạc Nam Kiêu không hề đối mắt với Thi Phong, ánh mắt cậu chỉ tập trung trên bộ quần áo kia, hình như đang nhớ lại chuyện gì đó.

Thi Phong không nhìn chằm chằm vào cậu, đối với trẻ tự kỉ, ánh nhìn chăm chú sẽ làm cậu lo lắng, sẽ dễ sinh ra ác cảm.

Mạc Nam Kiêu nhìn chằm chằm quần áo chừng ba phút, sau đó, cậu bắt đầu có động tác.

Đầu tiên cậu trải quần áo ra, sau đó duỗi hai tay vào hai tay áo, tiếp theo chui đầu vào.

Mấy động tác này rất liền mạch, hơn nữa áo còn không bị trái.

Thi Phong nhịn không được vui sướng, tiếp tục đưa quần cho cậu, “Em cũng phải tự mặc quần nữa.”

Lần này, phản ứng của Mạc Nam Kiêu nhanh hơn một chút.

So với việc mặc áo, mặc quần quả thật đơn giản hơn nhiều.

Mạc Nam Kiêu đứng lên, đầu tiên xỏ hai chân vào ống quần, sau khi xỏ vào, cậu kéo mạnh quần lên một cái.

Thi Phong giơ ngón cái với Mạc Nam Kiêu, “Giỏi quá.”

“Mẹ.” Mạc Nam Kiêu mấp máy môi, gọi thành tiếng.

Hốc mắt Thi Phong nóng lên, nỗi cảm động khó tả ập đến.

Cô vươn tay với Mạc Nam Kiêu, “Đi với mẹ nào.”

Mạc Nam Kiêu đặt tay vào tay Thi Phong, hai người nắm tay đi ra phòng ngủ.

Nhìn Mạc Nam Kiêu, Thi Phong cảm thấy mình đã tìm thấy mục tiêu để mình phấn đấu nửa đời còn lại.

Có lẽ đây là cảm giác chung của những người làm mẹ.

Thi Phong đặt ra cho mình một mục tiêu: Trước khi Nam Kiêu bảy tuổi, cô nhất định phải làm cho Nam Kiêu có thể trở về thành một đứa trẻ bình thường.

Tuy không có cách nào để chữa khỏi bệnh tự kỉ, nhưng cô sẽ cố hết khả năng can thiệp vào thế giới riêng kia, để cậu có thể học ở một ngôi trường bình thường.

***

Thi Vũ có thói quen chuẩn bị bữa sáng, sáu giờ rưỡi rời giường liền đến phòng bếp chuẩn bị.

Mất hơn một tiếng, cuối cùng cô đã hoàn thành bữa sáng cho bốn người.

Thi Phong cùng Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu bước vào phòng bếp cùng lúc, nhìn thấy bữa cơm phong phú trên bàn ăn, Thi Phong hỏi Thi Vũ: “Mấy giờ em dậy?”

Thi Vũ: “Sáu giờ rưỡi.”

Thi Phong: “Sau này em không cần làm bữa sáng nữa đâu.”

Thấy Thi Vũ thế này, Thi Phong rất áy náy.

Cô mới hơn 20, vốn dĩ chưa phải tuổi nên lo lắng dậy làm bữa sáng.

Dù về sau lập gia đình, cũng không cần làm như vậy.

Thi Vũ xua tay với Thi Phong, “Ai da, không sao đâu. Không phiền toái tí nào.”

Thi Phong: “Đừng làm, để chị làm, không kịp thì ra ngoài mua. Em sắp tốt nghiệp rồi, tập trung đi tìm việc làm đi.”

Thi Vũ: “A… Được rồi. Chị, thật ra, thật ra em đã tìm được việc rồi.”

Chuyện này Thi Vũ nghẹn trong lòng từ rất lâu, luôn băn khoăn xem có nên nói cho Thi Phong biết không.

Cuối cùng, cô vẫn quyết định nói.

“Giáo sư dạy em mới mở phòng triển lãm, thầy ấy muốn em giúp thầy ấy kinh doanh, ngay số 798 ấy. Nhưng… có lẽ em sẽ phải ở lại buổi tối. Hơn nữa, không được nghỉ Chủ Nhật.”

Thi Phong: “Em thích là được, chuyện này phải tự mình lựa chọn.”

Cô sẽ không ép Thi Vũ nghe mình, thi thoảng mới đưa ra ý kiến, nếu có nói thì sẽ thêm một câu “Đó là ý kiến của chị”.

Thi Phong biết mỗi người đều có mục tiêu của mình, cho nên tuyệt đối sẽ không áp đặt chuẩn mực của mình lên người khác, dù Thi Vũ là em gái cô.

Thi Vũ xoắn xoắn ngón tay, “Em cũng không chắc lắm, chị, từ khi đến Bắc Kinh em chưa từng ở xa chị… Nếu có ngày nghỉ thì còn có thể về nhà thăm chị, nhưng nó lại không có.”

Thi Phong vỗ vỗ vai Thi Vũ, “Được rồi, thuận theo tự nhiên đi. Là cơ hội cũng chưa biết chừng.”

…

Ăn cơm xong, Thi Phong chuẩn bị đi làm, Mạc Nam Kiêu tự nhiên cũng cần đi học.

Mạc Nghịch lái xe đưa bọn họ đi. Thi Phong ngồi với Mạc Nam Kiêu ở ghế sau, Mạc Nghịch một mình ngồi ghế trước lái xe.

Trên đường, đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Mạc Nghịch vang lên.

Anh ấn nút trả lời, nhận cuộc gọi.

“Đang làm gì đó? Trước khi đi đã bảo em một tuần phải gọi một cuộc điện thoại mà, bây giờ đã hai tuần rồi, sao em vẫn không gọi vậy.”

Giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ của Mạc Uyển âm vang trong xe, Thi Phong nghe thấy, lén cười.

Cách ở chung của hai chị em họ thật kì lạ, hoàn toàn khác người bình thường.

Nghe lời lải nhải oán giận của Mạc Uyển, Mạc Nghịch hoàn toàn không để trong lòng.

“Đang gọi đây.”

Mạc Uyển tức không chịu được: “Chị gọi cho em giống em gọi cho chị à? Nam Kiêu đâu, dạo này thế nào?”

Mạc Nghịch nhìn Mạc Nam Kiêu qua kính chiếu hậu, đáp: “Ừ.”

Mạc Uyển: “Vậy thì tốt rồi, chị chỉ sợ em không biết chăm sóc Nam Kiêu. Vất vả lắm mới tìm được cô bé hiểu chuyện như Thi

Phong, đừng có giận dỗi với người ta, em xem em xem, đã 36 tuổi rồi, chẳng ngộ ra được gì cả.”

Nghe thấy Mạc Uyển nhắc đến mình, Thi Phong thấy khó hiểu, cô hoàn toàn không biết hai chị em họ đang nói về chuyện gì, sao tự nhiên lại lôi cô vào.

Ngay khi Thi Phong đang suy nghĩ, Mạc Nghịch lên tiếng.

Anh nói: “Bây giờ đã tốt rồi.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây, Mạc Uyển mới vui vẻ hỏi: “Tốt rồi? Tốt thật á? Đừng có lừa chị.”

Mạc Nghịch: “Cô ấy đang ngồi trên xe của em.”

Mạc Uyển: “Vừa đúng lúc, em nói với em ấy, dành thời gian đến Hàng Châu một chuyến. Nếu ở với nhau rồi thì dẫn về cho bố mẹ xem mặt đi.”

Mạc Nghịch: “Mấy ngày nữa sẽ về.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Nghịch nghe lời như vậy, Mạc Uyển cảm thấy vui mừng kinh khủng, cô nói: “Được, đặt vé máy bay xong gọi cho chị, chị bảo anh rể ra đón.”

Mạc Nghịch: “Vâng.”

Mạc Uyển: “Thằng nhóc đáng ghét kia, nghe lời một chút, đừng động tí là dỗi. Thi Phong chịu đi theo em đã thiệt thòi lắm rồi đấy.”

Mạc Uyển vô cùng thích Thi Phong, tính cách cô tốt hơn nhiều so với người cùng lứa.

Huống chi, cô bé ấy lại là mẹ ruột của Mạc Nam Kiêu, con cái được ở cùng cha mẹ mới là lựa chọn tốt nhất.

Cúp điện thoại, Mạc Nghịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua kính chiếu hậu.

Vừa hay, Thi Phong cũng đang nhìn.

Trong gương, ánh mắt chạm nhau.

Mạc Nghịch hỏi Thi Phong: “Nghe thấy không.”

Thi Phong: “Có. Nhưng… em không hiểu hai người đang nói gì.”

Mạc Nghịch: “Về Hàng Châu.”

Thi Phong: “Hơi nhanh quá nhỉ. Đợi thêm ——”

“Thứ sáu tuần sau.” Thi Phong còn chưa nói xong đã bị Mạc Nghịch cắt ngang.

Thi Phong chấp nhận: “Được, vậy tùy anh.”

Mạc Nghịch: “Không về nhà em, về nhà anh.”

Thi Phong: “…”

Cô biết Mạc Nghịch còn để ý việc cô nói chuyện điện thoại với người nhà mà lại không thừa nhận chuyện của anh.

Dù cho sau khi cô giải thích anh đã tỏ vẻ thông cảm, nhưng vẫn rất để bụng.

Thôi, anh muốn thì cứ về, Hàng Châu, thật ra rất đẹp.

Chuyện Thi Phong ở cùng với Mạc Nghịch nhanh chóng lan ra ở đơn vị, các mối quan hệ thường ngày của Thi Phong vẫn rất tốt, cũng không quái đản, khi người khác hỏi thì vui vẻ thừa nhận, không giấu giấu diếm diếm.

Điểm này, được tất cả mọi người tán dương.

Ít nhất, dám thừa nhận, chứng tỏ bọn họ đang hẹn hò bình thường.

“Thi Phong, cuối cùng cô cũng hẹn hò rồi.” Tổ trưởng vui mừng nói, “Yêu tốt, làm việc cũng tốt, Mạc Nam Kiêu rất có hi vọng.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 42

Edit: Miri

Beta: Kurohime +Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thi Phong gật đầu với tổ trưởng, “Cảm ơn tổ trưởng. Có điều… Thứ Hai, có lẽ em lại xin nghỉ ngày nữa.”

Tổ trưởng: “Được rồi, chịcho phép, chị cũng không lắm chuyện hỏi các em đi đâu, em đó, tuổi cũng không nhỏ, nên suy nghĩ chuyện chung thân đại sự đi.”

Thi Phong cười không đáp, người khác không hỏi, cô cũng sẽ không chủ động nói.

***

Mạc Nghịch là người theo phái hành động, một khi quyết định chuyện gì lập tức thực hiện nó luôn.

Đêm đó, anh đặt vé đến Hàng Châu.

Trước lúc ngủ, anh đưa thông tin về chuyến bay cho Thi Phong xem, Thi Phong khóc không ra nước mắt.

Thấy biểu cảm của Thi Phong hơi kì lạ, Mạc Nghịch hỏi: “Sao vậy em?”

Thi Phong lắc đầu: “Không có gì, chỉ là cảm thấy năng lực hành động của anh rất mạnh thôi.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong tựa vào vai Mạc Nghịch, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cô nói: “Gần nhất Nam Kiêu tiến bộ rất nhiều, không biết anh có nhận ra không?”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Thi Phong hỏi: “Trước kia Nam Kiêu có hay nói chuyện với anh không? Hai cha con… mấy năm nay nói chuyện với nhau bằng cách nào?”

Mạc Nghịch cứng người, nét mặt có vẻ đau đớn, huyệt thái dương căng lên.

Cảm giác đó tựa như một quả bóng càng lúc càng căng, cuối cùng đến điểm giới hạn, ‘bùm’ một tiếng nổ tung.

Thấy Mạc Nghịch không thích hợp, Thi Phong mở to mắt.

Cô đưatay lên chạm vào mặt anh, “Sao thế… Bình tĩnh nào.”

Mạc Nghịch túmlấy tay Thi Phong, “Đau đầu.”

Thi Phong xoa nhẹ huyện thái dương cho anh, cô cũng thường xuyên đau đầu, bệnh lâu thành bác sĩ, cô biết cách để giảm bớt đau đớn.

Quả nhiên, vẻ mặt của Mạc Nghịch dịu đi, cơthể cũng dần thả lỏng.

Thi Phong không biết câu nào đã kích thích anh, nhưng cơ bản xác định được, đề tài vừa rồi, Mạc Nghịch không muốn nhắc đến.

Thi Phong không nói vềchuyện đó với Mạc Nghịch nữa.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, chỉ một lát sau, cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

***

Rất nhanh đã đến thứ Bảy, là ngày đi Hàng Châu.

Vé máy bay Mạc Nghịch mua là 9 giờ 30 sáng, nên chưa đến8 giờ, cả nhà 3 người đã đếnsân bay.

Họ mang theo rất ít đồ đạc, ba người chỉ có một vali hành lí.

Hôm nay Thi Phong mặc một áo khoác dài màu xám sẫm, quần bò đen bó sát, giày cũng là màu đen, gót nhọn.

Dáng cô cao, đigiày cao gót nên trông càng nổi bật, nhưng đứng cạnh Mạc Nghịchlại rất xứng đôi.

Hôm nay Mạc Nghịch vẫn mặc đồ thể thao, quần áo cùng một bộ, màu xám sẫm.

Đưa mắt nhìn lại, người nổi bật nhất nhà họ vẫn là Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu mặc đồ Thi Phong mới muamấy ngày trước, áo hồng nhạt, quần bò nhạt màu, phối vớimột đôi giày vải, trên vai còn đeo một chiếc balo.

Mạc Nam Kiêu cũng cao, chân dài, lúc chưng diện rất có khí chất của ngôi sao nhí.

Người xung quanh nhìn thấy gia đình ba người như vậy, cơ bản đều nhìn chăm chămvài giây.

Đây là lần đầu tiên Mạc Nam Kiêu ngồi máy bay, trước đó toàn là Mạc Nghịch tự lái xe dẫn cậu đi Bắc Kinh.

Vừa đi vừa nghỉ, đi cả tuần hai người mới đến Hàng Châu.

…

Lúc chờ máy bay, Mạc Nam Kiêu nhìn chằm chằm máy baybên ngoài, chưa chớp mắt lần nào.

Thi Phong có thể đoán được, Mạc Nam Kiêu có hứng thú với máy bay, giống như hứng thú của cậu với việc vẽ tranh vậy.

Ánh mắt cậu lúc này, giống ánh mắt cậu nhìnMạc Nghịch vẽ tranh như đúc.

Khao khát, hướng tới.

Thi Phong huých huýchtay Mạc Nghịch một chút, dùng khẩuhình nói với anh: “Anh nhìn kìa, Nam Kiêu nhìn rất chăm chú.”

Mạc Nghịch dờimắt sang Nam Kiêu,hạ giọng nói với Thi Phong: “Nóthích máy bay.”

Thi Phong vui mừng thốt ra: “Em rất vui, Nam Kiêu tìm được thứ mình thích, nhất định sau này Nam Kiêu của chúng ta sẽ rấttốt.”

Thường ngày, Thi Phong xem ra là một người khá lý tính, ít nhất lý tính hơn đa số người bình thường.

Chẳng qua, tiền đề cho việc lí tính này là: chuyện không liên quan đến Mạc Nam Kiêu.

Bằng không, không bàn nữa.

Ngồi chờ hơn 20 phút ở sân bay, mới có loa phát thanh thông báo bắt đầu thủ tục check-in.

Thi Phong không thể không cắt ngang sự nghiêm túc của Mạc Nam Kiêu, cô ngồi xổm trước mặt Mạc Nam Kiêu, dùng cách không hề đột ngột để chuyển sự chú ý của cậu từ máy bay sang mình.

“Mẹ dẫn con lên máy bay ngồi nhé, đi nào.”

Thi Phong chỉ chỉ máy bay đang đợi cất cánh bên ngoài, “Đây là máy bay chúng ta sẽ lên đó. Con thích không?”

Hiển nhiên, Mạc Nam Kiêu rất hứng thú với máy bay, Thi Phong vừa nói xong, cậu đãđứng dậynắm tay Thi Phong.

Chỗ ngồi trên khoang hạng nhất rất rộng, điều duy nhất không tốt là chỉ có hai chỗ ngồi một dãy.

Hiển nhiên là Thi Phong và Mạc Nam Kiêu ngồi cùng nhau, Mạc Nghịch ngồi một mình một dãy.

Sau khi lên máy bay, Mạc Nghịch gọi báo cho Mạc Uyển một tiếng.

***

Khi đến Hàng Châu, tài xế mà Mạc Uyển phái đến đã sớm chờ sẵn.

Mạc Nghịch đưa Thi Phong và Mạc Nam Kiêu lên xe, tài xế chở bọn họ về nhà.

Nhànày, là nơi cha mẹ Mạc Nghịch ở.

Dù gìThi Phong cũng thấy hơi căng thẳng, lúc xuống xe, Mạc Nghịch nắm lấy tay cô.

Mạc Nghịch nắm tayThi Phong, Thi Phong nắm tay Mạc Nam Kiêu, ba người cùng vào nhà.

Ba Mạc Nghịch tên là Mạc An, mẹ là Hà Diên, nghe tên đã thấy nghệ thuật.

Đặc biệt là Hà Diên, trước đây Thi Phong đã từng nghe nói về cái tên này.

Lúc cô học sơ trung, cả lớp cô đã cùng đi nghe buổi biểu diễn hợp tấu cello của Hà Diên.

Lúc ấy cô ngủ phía dưới, thực sự thì cô không hiểu nghệ thuật nên khi nghe thì thấy nó đang như thôi miên vậy.

Có một số việc, đúnglà vô cùng trùng hợp.

Mạc An, Hà Diên, Mạc Uyển và Kính Chí Viễn đang ngồi cùng nhau, nên khi Thi Phong bước vào, liền bị mọi người nhìn chòng chọc.

Nhịp tim Thi Phong tăng vọt, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ lý trí bình tĩnh.

Thi Phong buông tay Mạc Nghịch ra, chủ động đi lên chào Mạc An và Hà Diên, tự nhiên giới thiệu.

“Chào hai bác, con là Thi Phong, bạn gái của Mạc Nghịch.”

Mạc An và Hà Diên đều không phải người thích nói chuyện, nên trướcvới việc Thi Phong tự giới thiệu, họ đáp lại rất đơn giản, chỉ “ừ” một tiếng.

Thi Phong không biết họ vui hay giận. Mạc Uyển bènhòa giải: “Ai da, Thi Phong, đừng bị bọn họ dọa. Cả ngày bố mẹ chị đều ngơ ngẩn, nói một câu với người khác cũng khó lắm rồi.”

Thi Phong cảm kích nhìn Mạc Uyển, “Cảm ơn chị.”

Mạc Uyển đi đến chỗ ngồi giữa Mạc An và Hà Diên, đặt mông ngồi xuống, tách bọn họ ra.

Lúc này Hà Diên mới nhìn Mạc Uyển: “Tránh ra, mẹ muốn ngồi cạnh bố con.”

Mạc Uyển: “Mẹ, hôm nay Mạc Nghịch mang bạn gái về, mẹ có thể tỏ ra trưởng thành hơn chút không.”

Nói xong, cô quay đầu nhìn Mạc An, “Bố, bố mau nói mẹ đi chứ.”

Mạc An và Hà Diên đều thuộc loại người theo chủ nghĩa lãng mạn, nhưng Mạc An trưởng thành hơn Hà Diên một chút.

Hà Diên nhỏ hơn Mạc An vài tuổi, cả hai đã hơn năm mươi, nhưng lại như đứa trẻ, suy nghĩ vô cùng đơn giản.

Thi Phong ở bên cạnh nhìn Mạc Uyển nói chuyện với họ, hơi giật mình.

Cấu tạo gia đình, thật độc đáo…

Cô chưa từng thấy thế hệ trước có người lãng mạn như vậy đâu.

Trách không được Mạc Nghịch trở thành họa sĩ, gen di truyền rất mạnh mẽ.

Nhờ sự nhắc nhở của Mạc Uyển nên cuối cùngMạc An và Hà Diên cũng chú ý đến Thi Phong.

Trước đó họ vẫn không cẩn thận nhìn Thi Phong, nên sau khi cẩn thận nhìn, Mạc An và Hà Diên đều rất hài lòng với Thi Phong.

Gương mặt xinh đẹp, cao ráo, nói chuyện dịu dàng, vô cùng xứng đôi với con trai mình.

…

Giữa trưa, Mạc Uyển và Kính Chí Viễn mang mọi người ra ngoài ăn cơm.

Mạc An và Hà Diên không đi.

Trên đường đến tiệm cơm, Mạc Uyển giải thích với Thi Phong: “Bố mẹ chị cứ như vậy, tình cảm mặn nồng, làm gì cũng cùng nhau. Họ rất thích em, chỉ là không quen ra ngoài ăn cùng chúng ta thôi.”

Mỗi nhà đều có thói quen sinh hoạt riêng, chuyệnnày, Thi Phong có thể hiểu.

Thi Phong nói: “Không sao, thấy tình cảm của hai bác tốt như vậy, em rất ngưỡngmộ.”

Mạc Uyển: “Cần gì ngưỡngmộ, cuộc sống này, dùthế nào đều phải thích nghi thôi.”

Giọng điệu của Mạc Uyển không đúng lắm, nghe có cảm giác“gáo vỡ làm muôi[1]”.

[1] Ý nói thái độ bất cần, muốn ra sao thì ra.

Thi Phong theo bản năng nhìn lướtqua Kính Chí Viễn đang đảm nhiệm vai trò tài xế.

Diện mạo anh ta thuộc loại tao nhã lịch sự, vóc dáng cao, điều kiện kinh tế chắc là tốt.

Còn cùng Mạc Uyển đi ăn với bọn họ, tình cảm vợ chồng chắc không sai.

Nhưng từ lúc nãy đến giờ, Kính Chí Viễn và Mạc Uyển không nói với nhau một câu.

Có lẽdo học tâm lí lâu, khi gặp được tình huống kiểu này, Thi Phong sẽ không nhịn được quan sát.

Không phải cô bà tám, chỉ do thói quen nghề nghiệp của cô thôi.

Chắc Kính Chí Viễn là khách quen của quán này, lúc đến cũng không cần hẹn trước.

Bọn họ tìm bừa một căn phòng riêng ngồi xuống. Kính Chí Viễn ngồi kề bên Mạc Uyển, khoảng cách rất gần, nhưng vẫn không nói chuyện.

Thi Phong ngồi giữa Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu, cô đưa cho Mạc Nam Kiêu một đôi đũa, một cái thìa.

“Lát con phải tự mình ăn nhé.”

Mạc Nam Kiêu gật đầu, tay trái cầm thìa, tay phải cầm đũa.

Mạc Uyển hơikinh ngạc, cô bội phục nhìn Thi Phong: “Thi Phong, em siêu thật đấy, chị chăm sóc Nam Kiêu bốn năm cũng không dạy được Nam Kiêu cầm đũa.”

Thi Phong cười nói: “Có lẽ là do không đúng lúc. Thật ra Nam Kiêu của chúng ta rất thông mình.”

Mạc Nghịch: “Tất nhiên.”

Mạc Uyển trừng Mạc Nghịch một cái: “Emchen mồm vào làm gì. Chỉ có Thi Phong là biết thương con.”

Mạc Nghịch: “Cô ấy dạy em.”

Mạc Uyển: “Chị dạy em nhiều năm như vậy em cũng không biết…”

Mạc Nghịch: “Cô ấy dạy, em biết.”

Mạc Uyển: “…”

Kính Chí Viễn cười khẽ, anh đưa tay ôm chặt vai Mạc Uyển, cười nói với Mạc Nghịch: “Được rồi, em còn như vậy, chị em sẽ ghen đấy.”

Lúc tay Kính Chí Viễn khoác lên, bàn tay Mạc Uyển đặt dưới bàn lập tức siếtchặt.

“Được rồi, không nói cái này nữa.”

Mạc Uyển giả bộ thoải mái, “Ăn cơm ăn cơm. Ăn xong rồi đưa các em về nhà.”

Trong lúc đó Thi Phong đang bận rộn gắp thức ăn cho Mạc Nam Kiêu, không có thời gian quan sát không khí giữa Mạc Uyển và Kính Chí Viễn.

Nhưng cô biết chắc, giữa vợ chồng họ xảy ra vấn đề.

Nhưng, họ không muốn nói, cô cũng không vạch trần.

Dù sao đó cũng là cuộc sống của người khác. Ăn cơm xong, Kính Chí Viễn lái xe đưa họ về.

—— Thi Phong không ngờ, “nhà” trong miệng bọn họ, lại là chỗ này.

—— trước kia, cô từng ở đây một mình hơn chín tháng.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: Miri

Beta: Kurohime +Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Vừa vào cửa, những kýức đen tối ngày trước như những cơn sóng thần cuốn tới, khiến ngực Thi Phong tức nghẹn, không thở nổi.

Nơi này không hề thay đổi so với năm đó, từ đồ trang trí đến vị trí vật dụng trong nhà.

Thậm chí, không khí vẫn cùng một mùi hương, cảm giác quen thuộc ùa thẳngvào người.

Thật ra năm đó cô cũng từng có kỉ niệm hạnh phúc khi ở đây, nhưng vui sướng ngắn ngủi trong khi dày vò lại quá dài lâu.

…

Khi Thi Phong vừa được Mạc Nghịch mang về nhà, quần áo bẩn thỉu, tóc tai bết bát bù xù.

Mạc Nghịch đưa cô đến cửa toilet, để một mình cô tự tắm rửa.

Anh nói: Tôi đi mua quần áo.

Thi Phong nghe xong, nước mắt lập tứctrào ra.

Trước giờ chưa từng có một người lạ nào đối tốt với cô như vậy.

Cô muốn tin anh, lại không dám tin. Ngày đó, cô dùng hơn một tiếng đồng hồ để tắm rửa.

Lúc đang lau người, cô nghe thấy giọng của Mạc Nghịch.

Anh nói: Quần áo treo ngoài cửa, tự cô lấy đi.

Thi Phong chờ anh đi xa, mới nhẹ nhàng kéo cửa lấy quần áo mặc. Anh mua cho cô, một cái váy sọc phổ thông, trong túi ngoài váy còn có đồ nội y…

Khoảnh khắc đó thật sự vô cùng ấm áp.

Cô cứ ngỡ mình có thể hưởng thụ sự ấm áp ấy cả đời, dựa vào anh cả đời ——

Nếu như chuyện sau đó không xảy ra.

“Nam Kiêu mệt rồi.” Mạc Nghịch vỗ vai Thi Phong.

Thi Phong tỉnh táo lại, nắm tay Mạc Nam Kiêu.

“Nam Kiêu ở phòng nào?”

Mạc Nghịch: “Tùy.”

Thi Phong dắt tay Mạc Nam Kiêu lên tầng.

Mạc Nghịch đứng tại chỗ, ngẩn người nhìn bóng dáng lên tầng của hai mẹ con.

Thi Phong không thoải mái, anh có thể nhận ra.

Lúc ở vớiMạc Nam Kiêu, Thi Phong luôn dùng 100% tinh thần, dù cô có mệt mỏi, nhưng sẽ không lộ ra trước mặt thằngbé.

***

Sau khi Mạc Nam Kiêu ngủ, Thi Phong bước xuống tầng.

Mạc Nghịch ngồi trên sofa, Thi Phong nhìn anh, hoảng hốt như trở lại năm đó.

Thi Phong đi tới trước mặt Mạc Nghịch, Mạc Nghịch nhìn cô: “Ngồi.”

Thi Phong: “Ừm.” Cô ngồi xuống bên cạnh Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch: “Em không vui.”

Thi Phong: “Không phải không vui, chỉ là em có cảm giác này rất khó diễn tả với nơi này… Em tưởng cả đời sẽ không đến đây lần nữa.”

Mạc Nghịch kéo tay Thi Phong, mười ngón tay đan vào nhau.

“Không bao giờ đi nữa.” Anh nói, “Xin lỗi.”

Thi Phong lắc đầu, “Không sao, thật ra cũng không thể hoàn toàn trách anh.”

Mạc Nghịch: “Quần áo của em vẫn còn.”

Thi Phong thắc mắc: Cô không nhớ mình có quần áo ở đây.

Mạc Nghịch kéo Thi Phong, đưa cô về phòng ngủ ngày trước từng ở.

Bố cụcvà trang trí không thay đổi, sau khi đi vào, cảm xúc của Thi Phong càng hỗn loạn hơn.

Mạc Nghịch lấy mấy túi ra khỏi ngăn tủ, bên trong đều là những bộ quần áo mới chưa cắtmác.

Thi Phong nhìn thoáng qua, hơingờ ngợ.

“Em không nhớ, cái này chắc không phải của em chứ?”

Mạc Nghịch nói: “Mua về, em đã đi rồi.”

Thi Phong giật mình. Cô cúi đầu nhìn chằm chằm mấy túi đồ kia một lúc, muốn nói chuyện, lại không biết nên nói gì.

Rất lâu sau, Thi Phong cười.

Cô ngẩng đầu nhìn Mạc Nghịch, cười hì hì hỏi anh: “Có phải lúcđó anh đã thích em rồi không?”

Mạc Nghịch quay đầu, có chút mất tự nhiên: “Không.”

Thi Phong tiến đến trước mặt anh: “Thật à?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong: “Vậy sao anh lại mua quần áo cho em?”

Mạc Nghịch: “Tiệntay.”

Thi Phong: “À… Hóa ra tiệntay lại có thể mua nhiều như vậy.”

Nói xong, Thi Phong khoa trương vươn tay, cường điệu: “Nhiều như vậy cơ đấy.”

Biểu cảmcủa Mạc Nghịch ngày càng mất tự nhiên, mặt cũng đỏ.

Anh ném túi đồ lên giường, nói: “Anh đi ngủ.”

Thi Phong: “Ừm, anh về phòng anh đi. Em ngủ ở chỗ này.”

…

Mạc Nghịch giữ cổ tay cô, không để cô phản bác đã kéo cô ra bên ngoài.

Thi Phong bị Mạc Nghịch kéo đến phòng ngủ của anh.

Đóng cửa lại, Mạc Nghịch mới buông cô ra.

Anh nằm dài trên giường, Thi Phong nằm bên cạnh anh.

“Chúng ta ở đây bao lâu?” Thi Phong hỏi Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch: “Không biết.”

Thi Phong: “Không phải anh mua vé về rồi còn gì?”

Mạc Nghịch: “Quên.”

Thi Phong: “Xem lạitin nhắn là được.”

Mạc Nghịch: “Xóa rồi.”

Thi Phong: “…”

Cô đầu hàng.

Mạc Nghịch thật sự giỏi, lần nào cũngtìm được lí do khiến cô á khẩu không trả lời được.

Thi Phong không nói chuyện với Mạc Nghịch nữa, nhắm mắt lại, chưa đến 10 phút đãchìm vào giấc ngủ.

Mạc Nghịch không buồn ngủ, anh nhìn chằm chằm Thi Phong.

Lông mi của cô rất dày và dài, khi ngủ hơi hơi rung.

Tư thế nằm thẳng làm tóc cô xõa sang hai bên, lộ ra cả khuôn mặt.

Mặt Thi Phong là điển hình cho mặt trứng ngỗng, cằm gầy nhưng không nhọn, độ cong tròn đầy, vừa vặn.

Mỗi lần Mạc Nghịch nhìn Thi Phong, anh đều có thể thấy cô không giống với những người khác.

Chỉ có Thi Phong mới xứng với danh hiệu tác phẩm nghệ thuật.

Thi Phong ngủ bao nhiêu, Mạc Nghịch liền nhìn bấy nhiêu. Anh không thấy chán, chỉ càng ngày càng say mê.

Thi Phong tỉnh lại, vừa mở mắt đãthấy được Mạc Nghịch.

Cô dụi dụimắt, hỏi anh: “Anh không ngủ à?”

Mạc Nghịch lắc đầu: “Không.”

Thi Phong: “Anh giỏi thật đấy, em mệt không chịu được rồi.”

Mạc Nghịch chống tay trên đỉnh đầu Thi Phong, cúi đầu ghésát vào mặt cô.

Khoảng cách gần lại, Thi Phong có thể cảm nhận được hơi thở của anh.

Mạc Nghịch đặt chóp mũi trên mũi Thi Phong, mờ ám không rõ nói: “Đang ngắmem.”

Thi Phong: “… Vâng?”

Gần nhau quá, khiến Thi Phong không dám thở mạnh.

Mạc Nghịch lặp lại: “Nhìn em, mất ngủ.”

Thi Phong nghe hiểu. Cô hơingượng.

“Để đảm bảochất lượng giấc ngủ của anh, có phải sau này em nên cố gắng tránh cùng ngủ anh không?” Thi Phong ngồi dậy, đối mặt với Mạc Nghịch.

Áo lông Thi Phong mặc là kiểu cổ tròn, vốn dĩ phía trước đã lộ rất nhiều, lúc vừa ngồi dậy, áo trễ xuống, càng lộ nhiều hơn.

Rãnh ngực như ẩn như hiện, Mạc Nghịch nhìn chòng chọc một lát, sau đó kéo cổ áo lên trên giúp cô.

Lúc này Thi Phong mới ý thức được không thích hợp, cô che ngực, thấy rất xấu hổ.

Mạc Nghịch: “Em thay bộ khác đi.”

Thi Phong: “Vì, vì sao?”

Mạc Nghịch: “Người khác nhìn thấy, không được.”

Anh đặt tay lên ngực cô, bóp nhẹmột cái.

“Chỉ anh mới đượcnhìn.”

Thi Phong: “Em sẽ không cho người khác nhìn, anh yên tâm.”

Mạc Nghịch: “Nam Kiêu cũng không được.”

Thi Phong: “…”

***

Lần về Hàng Châu này, chuyện quan trọng nhất chính là gặp bố mẹ Mạc Nghịch.

Sau khi gặp bố mẹ Mạc Nghịch xong, thì không còn chuyện gì nữa.

Cơ bản thì Thi Phong, Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu mỗi ngày đều ở nhà, sống trong thế giới của ba người.

Ngày thứ 3 sau khi đến Hàng Châu, Thi Phong và Mạc Nghịch đưa Mạc Nam Kiêu đi dạo phố.

Ra ngoài đi dạo là đề nghị của Thi Phong, vì cô muốn mua quần áo mới cho Mạc Nam Kiêu.

Dẫn đứa béra ngoài nhiều hơn cũng lợi cho nó.

Trong quá trình chữa trị cho trẻ em tự kỷ, cách cóhiệu quả và trực tiếp nhất chính là “vận động ngoài trời nhiều nhất có thể”.

Để đứa nhỏ tiếp xúc nhiều với thế giới này, thì bé mới chịu bước ra khỏi thế giới của bản thân.

Mạc Nam Kiêu đi giữa Thi Phong và Mạc Nghịch, tay trái nắmtay Thi Phong, tay phải nắmtay Mạc Nghịch.

Ở thành phố phương Nam, chiều cao của cả Thi Phong và Mạc Nghịchrất dễ gây chú ý, gia đình 3 người đi ra ngoài, luôn có người ngoái đầu nhìn bọn họ.

…

Quầy thời trang cho trẻ em.

Thi Phong chọn một bộ quần áo, cô ngồi xổm xuống, đặt quần áo vào tay Mạc Nam Kiêu.

“Nam Kiêu, con đợi một lát rồi vào trong đó tự thay đồ nhé.”

Mạc Nam Kiêu không phản ứng.

Thi Phong: “Mẹ đã dạy con rồi, con sẽ làm được.”

Mạc Nam Kiêu vẫn không phản ứng. Cuối cùng Thi Phong vẫn không nỡ, dắt Mạc Nam Kiêu đến phòng thử đồ.

Vào lúc cô chuẩn bị giúp Mạc Nam Kiêu cởi đồ, cậu lại tự cởi.

Thi Phong vừa mừng vừa ngạc nhiên nhìn cậu: “Nam Kiêu ——”

Mạc Nam Kiêu vẫn tự cởi đồ, rồi sau đó lấy quần áo mới, mặc vào.

Động tác vô cùng liền mạch, độ chính xác cũng rất cao. Thi Phong đứng bên cạnh nhìn, mắt ươn ướt.

Thi Phong dắt Mạc Nam Kiêu ra khỏi phòng thử đồ, đi thẳng đến trước mặt Mạc Nghịch.

Thi Phong hỏi Mạc Nghịch: “Thế nào?”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Thi Phong: “Ừm là đẹp hay xấu?”

Mạc Nghịch: “Tàm tạm.”

Thi Phong quay đầu nhìn nhân viên bán hàng: “Tôi lấy hóa đơn, cảm ơn.”

Mạc Nghịch lướt qua Thi Phong, đi đến trước quầy, đưa thẻ ra.

“Quẹt thẻ.” Thi Phong thấy bộ dáng quẹt thẻ của Mạc Nghịch, bất đắc dĩ lắc đầu.

Chủ nghĩa đàn ông trên người Mạc Nghịch rất mạnh, khi Thi Phong ra ngoài cùng anh, anh không để cô trả tiền một lần nào cả.

Thi Phong không thích điều này… Cô cứ cảm thấy như mình đang lợi dụng anh.

Ra khỏi quầy bán đồ trẻ em, Thi Phong chủ động nói việc này với Mạc Nghịch.

Thi Phong: “Em bànvới anh một việc được không?”

Mạc Nghịch: “Nói đi.”

Thi Phong: “Anh cóđồng ý không?”

Mạc Nghịch: “Nói trước đã.”

Thi Phong: “Là việc… sau này khi chúng ta đi ăn hoặc dạo phố, có thể cho em cơ hộitrả tiền vài lần được không?”

Mạc Nghịch nhìn Thi Phong, tỉnh bơnói: “Anh có tiền.”

Thi Phong: “… Em biết anh có tiền, chỉ là em muốn có cảm giác an tâm, nếukhông em cứthấy như đang lợi dụng anh.”

Mạc Nghịch: “Của anh cũng là của em.”

Thi Phong: “… Của anh là của anh, của em là của em, giờchúng ta đang hẹn hò, chưakết hôn, vẫn nên phân chia rõ ràng.”

Bản chấtThi Phong là người khá độc lập, cô luôn cho rằng, nam nữ yêu nhau, bạn gái không nên để bạn trai trả tiền tất cả mọi lần đi chơi.

Mạc Nghịch dừng bước, vòng qua Mạc Nam Kiêu, đứng trước mặt Thi Phong.

Mạc Nghịch vươn tay ra trước mặt Thi Phong: “Đưa ví cho anh.”

Thi Phong: “… Hả?”

Mạc Nghịch: “Đưa anh.”

Thi Phong “À” một tiếng, lấy ví tiền trong túi xách ra đưa cho Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhận lấy, mở ra, nhét hết thẻ của mình vào.

Nhìn thấy động tác của anh, Thi Phong hoảng: “Anh làm gì vậy?”

Mạc Nghịch đóngví tiền lại, nhétlại túi vào xách của Thi Phong.

“Mật mã, là sinh nhật của Nam Kiêu.” Mạc Nghịch nói, “Cho em hết.”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch: “Cho em cơ hội. Em có thể trả tiền. Dùng đi.”

Thi Phong khóc không ra nước mắt, cô muốn tổ chức lại ngôn ngữ trả lời Mạc Nghịch, mà nghĩ mãi không ra.

Logic của Mạc Nghịch rất khác với người bình thường, người bình thường căn bản không nghĩ như anh.

Thi Phong nghẹn hồi lâu vẫn không thể thốt ra nổi một câu.

Cô đang chuẩn bị thỏa hiệp với Mạc Nghịch, lại phát hiện sắc mặt anh trở nên lạnh lẽo.

Thi Phong theo bản năng quay đầu, cũng sững sờ.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 44

Edit: Miri

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Gặp người quen ở trung tâm mua sắm không phải là chuyện lạ.

Nhưng, gặp anh rể tay trong tay với một cô bé nhỏ tuổi hơn, là chuyện rất đáng ngạc nhiên.

Khi Thi Phong nhìn thấy Kính Chí Viễn và cô bé kia, trong lòng như có hòn đá nặng chịch.

Vốn Thi Phong thấy tình cảm vợ chồng của Kính Chí Viễn và Mạc Uyển không tốt lắm, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện như vầy.

A, đàn ông mà —— không tin cậy được.

“Chúng ta đi thôi.” Thi Phong quay đầu, kéo tay Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch không phản ứng, anh nhìn chằm chặp Kính Trí Viễn.

Mấy giây sau, anh gạt tay Thi Phong ra, xông tới trước mặt Kính Chí Viễn, vung tay đấm mạnh vào mặt anh ta.

Mạc Nghịch đánh nhau rất giỏi, anh vừa cao lại vừa khỏe, vung ra nắm đấm đã khiến Kính Chí Viễn rách da miệng, trong miệng tràn ngập mùi máu.

Kính Chí Viễn không đáp trả, vẫn như thường ngày, nở nụ cười ôn hòa.

Mạc Nghịch túm cổ áo anh, lạnh lùng nhìn sang cô bé bên cạnh.

“Anh muốn chết.”

Ba chữ này, Mạc Nghịch nói nghiến răng nghiến lợi.

Kính Chí Viễn: “Mạc Nghịch, em nên hỏi chị em ấy.”

Anh ta không giải thích câu nào, “Muốn đánh thì đánh tiếp đi. Hôm nay để em đánh đủ.”

Mạc Nghịch buông Kính Chí Viễn ra, “Cút.”

…

Mạc Nghịch đột nhiên đánh người, Thi Phong vội ngồi xổm xuống che mắt Mạc Nam Kiêu.

Nhưng, cô không che kịp, Mạc Nam Kiêu vẫn thấy một ít.

Từ lúc Mạc Nghịch đi về từ chỗ Kính Chí Viễn, Mạc Nam Kiêu nhìn anh xen lẫn chút sợ hãi.

Thi Phong thấy phản ứng của Mạc Nam Kiêu, biết nhất định cậu bị Mạc Nghịch dọa sợ.

Lúc Mạc Nghịch đưa tay ra dắt Mạc Nam Kiêu, Mạc Nam Kiêu né theo bản năng.

Thi Phong nói với Mạc Nghịch: “Anh làm con sợ. Để em dắt con cho.”

Mạc Nghịch: “À.”

Thi Phong: “Sau này anh chú ý một chút. Như vậy không tốt chút nào.”

Mạc Nghịch: “Ừ, biết rồi.”

Đáng ra là một ngày vui vẻ, bởi việc này chen ngang khiến không khí trở nên hơi nặng nề.

***

Trong thời gian Mạc Nam Kiêu ngủ trưa, Thi Phong ra khỏi phòng Mạc Nam Kiêu, đi một vòng khắp nhà cũng không thấy Mạc Nghịch đâu.

Thi Phong đi ra vườn, nhìn quanh, thấy Mạc Nghịch đang ngồi ở một góc.

Anh ngồi xổm hút thuốc. Thi Phong đi đến, cúi đầu nhìn anh.

“Tâm trạng anh không tốt à?”

Mạc Nghịch ngẩng đầu lên, nhả một vòng khói lên trời, sau đó, nhắm mắt lại.

Tâm trạng không tốt à, chắc vậy nhỉ.

Nếu hôm nay không đưa Thi Phong và Mạc Nam Kiêu ra ngoài, Mạc Nghịch nhất định đánh Kính Chí Viễn không bò dậy được.

Không nghe câu trả lời, Thi Phong ngồi xổm xuống trước mặt Mạc Nghịch.

Cô giành lấy điếu thuốc trong tay anh, nhẹ nhàng đặt tay lên má anh.

“Nếu khó chịu, hãy nói với em. Đừng hút thuốc nữa.”

Mạc Nghịch hạ mắt nhìn ngón tay của Thi Phong, yết hầu nóng lên.

Anh quay đầu, ngón cái của Thi Phong chạm vào môi anh.

Không chờ cô dời tay đi, Mạc Nghịch đã há miệng ngậm nó.

Đầu ngón tay của Thi Phong lành lạnh, mang theo một ít vị ngọt. Mạc Nghịch dùng đầu lưỡi cuốn lấy ngón tay cô, lúc thì mút, lúc thì cắn nhẹ.

Thi Phong chỉ thấy đầu ngón tay rất ngứa, thi thoảng hơi nhoi nhói.

Tay đứt ruột xót.

Cảm giác lan từ đầu ngón tay, nhanh chóng truyền khắp toàn cơ thể.

Thi Phong không ngồi nổi nữa, toàn thân run lên.

Mạc Nghịch đúng lúc đưa tay ôm lấy eo cô, đỡ cô đứng dậy.

Tay còn lại của Thi Phong vòng qua cổ Mạc Nghịch, hiện tại Mạc Nghịch là điểm tựa duy nhất của cô.

Mạc Nghịch cắn ngón tay của Thi Phong, mập mờ hỏi cô: “Em sẽ không như vậy phải không?”

Thi Phong: “Gì, gì cơ…”

Mạc Nghịch lấy ngón tay cô ra khỏi miệng. “Phản bội.”

Nói tới đây, sắc mặt của anh chợt lạnh lùng, “Liệu có không?”

Ánh mắt của Mạc Nghịch hơi sợ hãi, Thi Phong nhìn anh, sau lưng nổi một mảng da gà. Không kịp đợi câu trả lời của Thi Phong, Mạc Nghịch cuống lên.

Anh bóp chặt bả vai cô, “Liệu có không?”

Thi Phong ôm eo anh, dựa đầu vào ngực anh.

Cô nhắm mắt lại, khẽ nói: “Em mãi mãi sẽ không phản bội anh.”

Có câu nói này của Thi Phong an ủi Mạc Nghịch, cảm xúc của anh dần dần ổn định. Lâu lắm rồi anh chưa từng nóng nảy như vậy.

Khi nhìn thấy Kính Chí Viễn và cô gái trẻ tuổi kia, trừ việc lo lắng cho Mạc Uyển, Mạc Nghịch còn nghĩ, nếu một ngày nào đó trong tương lai, liệu Thi Phong có phản bội anh như vậy hay không.

Chỉ cần nghĩ như vậy, anh không thể kiềm chế được sự nóng nảy. Cứ như Thi Phong đã phản bội anh rồi…

Thi Phong dựa vào ngực Mạc Nghịch rất lâu, vị trí này giúp cô nghe được nhịp tim của anh.

Chờ đến khi nhịp tim của anh đập bình thường trở lại, Thi Phong mới tiếp tục nói chuyện.

“Chúng ta về nghỉ ngơi đi, em muốn ngủ.”

Mạc Nghịch “Ừ” một tiếng, giữ nguyên tư thế này ôm cô vào nhà.

Ở Hàng Châu bốn ngày, cuối cùng cả nhà ba người mới về Bắc Kinh.

Ngày trước khi đi, Mạc Uyển đến.

Thoạt nhìn tâm trạng của cô rất bình thường, chuyện trong trung tâm mua sắm ngày ấy, cả Mạc Nghịch và Thi Phong cùng ăn ý không nhắc đến với cô.

***

Vì chuyện đánh người, Mạc Nam Kiêu rất sợ Mạc Nghịch, cứ trốn tránh anh.

Mạc Nam Kiêu ngủ trên máy bay.

Nhân cơ hội này, Mạc Nghịch mới chạm vào tay cậu được.

Thi Phong ngồi bên nhìn bộ dáng cẩn thận từng tí một của Mạc Nghịch, không nhịn được nở nụ cười.

Không sai, Mạc Nghịch không phải người bình thường, cách biểu đạt cũng rất khác biệt. Nhưng tình yêu lại không thay đổi.

Trước nay anh không nói anh yêu Nam Kiêu bao nhiêu, không nói đã hi sinh bao nhiêu vì Nam Kiêu, nhưng tình yêu của anh với Nam Kiêu, lại không kém người khác chút nào.

Trên đời này có đủ loại người khác nhau, cũng có đủ loại cách thức bộc lộ.

Tình yêu của Mạc Nghịch là im lặng bầu bạn.

Thi Phong nghĩ, sau này lớn lên, Nam Kiêu nhất định sẽ hiểu.

Mạc Nghịch rời khỏi chỗ ngồi kế bên Mạc Nam Kiêu, trở lại bên cạnh Thi Phong.

Thi Phong vỗ vỗ tay Mạc Nghịch, nói với anh: “Nam Kiêu của chúng ta nhạy cảm hơn những đứa bé khác rất nhiều.

Cho nên… Về sau anh phải chú ý. Như em đã nói, nhất định phải làm gương cho con.”

Mạc Nghịch nắm chặt lấy tay cô, lòng bàn tay siết chặt. “Biết rồi.”

Thi Phong: “Ừm, anh là một người cha tốt.”

Mạc Nghịch: “Thật à?”

Thi Phong: “Thật. Ít nhất, trong mắt em, anh là người cha tốt nhất thế giới.”

Mạc Nghịch: “Nam Kiêu sợ anh.”

Thi Phong: “Không sao đâu, qua vài ngày sẽ đỡ. Chỉ là lần sau anh đừng hung dữ trước mặt con, con sẽ không sợ anh nữa.”

Mạc Nghịch: “Chị kết hôn với anh ta mười lăm năm.”

Đề tài chuyển quá nhanh, Thi Phong sửng sốt gần một phút mới phản ứng được.

Thi Phong nói: “Tình yêu là thứ không ổn định nhất trên thế giới này. Anh vĩnh viễn không biết, một giây sau nó sẽ chạy tới nơi nào. Cho nên… Không có cách nào khác. Chúng ta phải học cách chấp nhận hiện thực.”

Mạc Nghịch: “Anh sẽ không.”

Thi Phong: “Vâng, em cũng không.”

Giọng nói của Thi Phong rất nhẹ, rất dịu dàng, “Có người nói, cả đời không thể treo cổ trên một cái cây mãi được. Họ nói vậy, là vì cái cây đó đã không còn dáng vẻ lúc ban đầu nữa. Nhưng em tin anh mãi mãi sẽ không thay đổi.”

Thi Phong dùng từ rất tốt, cô nói những lời này, có lẽ chỉ có Mạc Nghịch có thể hiểu.

Tựa như những lời âu yếm của Mạc Nghịch, chỉ có mình cô hiểu.

Hai người bọn họ được sinh ra trên đời là để gặp nhau, nói bâng quơ một câu cũng có thể chạm đến điểm G của người kia.

…

Lúc máy bay bắt đầu hạ cánh, Mạc Nam Kiêu tỉnh lại.

Mở to mắt, cậu theo bản năng nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, phát hiện bên cạnh trống không.

Nhìn sang nữa, cậu thấy Mạc Nghịch và Thi Phong đang ngồi dãy ghế bên kia.

Mạc Nam Kiêu nhìn họ không chuyển mắt, rốt cuộc, Thi Phong cũng cảm nhận được ánh mắt của cậu, dời mắt sang phía cậu.

Thi Phong cởi dây an toàn, ngồi bên cạnh Mạc Nam Kiêu, kéo bàn tay mũm mĩm của cậu, dịu dàng an ủi.

“Xin lỗi Nam Kiêu, mẹ không ngồi với con sớm hơn.”

Mạc Nam Kiêu mở to mắt nhìn Thi Phong, không nói lời nào.

Mãi đến khi máy bay đáp xuống, Thi Phong vẫn dắt tay Mạc Nam Kiêu.

Ra khỏi sân bay, xếp hàng nửa tiếng, cuối cùng cũng bắt được xe.

Lúc lên xe taxi, Mạc Nghịch ngồi bên ghế lái phụ, Thi Phong và Mạc Nam Kiêu ngồi ghế sau.

Mạc Nghịch nhìn mẹ con hai người, trong lòng bỗng chua chua.

Vất vả về đến nhà, vừa mới vào cửa, Mạc Nghịch liền bế Mạc Nam Kiêu lên.

Mạc Nam Kiêu không muốn Mạc Nghịch bế, không ngừng giãy dụa, Mạc Nghịch đặt cậu lên sofa, ngồi xuống cạnh cậu.

“Bố sẽ không đánh con.” Mạc Nghịch có chút cứng ngắc giải thích với Mạc Nam Kiêu: “Đừng sợ bố.”

Mạc Nam Kiêu nghiêng đầu nhìn anh, chớp chớp mắt.

“Đừng cóquấn lấy mẹ con suốt.”

Mạc Nghịch ho một tiếng, “Mẹ con rất bận.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Thi Phong sửa sang thu dọn đồ đạc trong hành lí xong, bèn đi xuống tầng.

Cô ngồi vào một chiếc ghế sofa trước mặt Mạc Nam Kiêu.

Vừa ngồi xuống, Mạc Nam Kiêu đã kéo lấy tay Thi Phong. Thi Phong cười cưng chiều, “Nam Kiêu rất ngoan, mẹ thơm một cái.”

Dứt lời, cô liền hôn khóe miệng Mạc Nam Kiêu một cái.

Chụt một tiếng, rất vang.

Mạc Nghịch ngồi bên cạnh nhìn họ miệng đối miệng, theo bản năng nghiến chặt răng, huyệt thái dương đập thình thịch.

Mạc Nghịch nhắc nhở Thi Phong: “Nam Kiêu đã năm tuổi rồi.”

Thi Phong: “Vâng, em biết mà.”

Mạc Nghịch: “Nó đã là đàn ông rồi.”

Thi Phong: “Vâng, thì sao ạ?”

Mạc Nghịch: “Đừng có hôn.”

Thi Phong: “Mẹ con ruột, chuyện bình thường.”

Mạc Nghịch: “Nam Kiêu 20 tuổi em cũng hôn à.”

Thi Phong: “Nam Kiêu lớn rồi thì sẽ không hôn nữa, nhưng giờ Nam Kiêu đã lớn đâu.”

Mạc Nghịch: “Đã lớn rồi.”

Thi Phong: “Nam Kiêu mới năm tuổi.”

Mạc Nghịch: “Năm tuổi cũng là đàn ông.”

Thi Phong sửa đúng: “Năm tuổi mới là một bé trai.”

Mạc Nghịch: “Tóm lại, đừng hôn.”

Mạc Nam Kiêu ngẩng đầu nhìn hai người tranh luận, cuối cùng, cậu kéo lấy tay Mạc Nghịch, cắn một cái vào tay anh.

Mạc Nghịch đau đến hít một hơi lạnh.

Mạc Nam Kiêu cắn rất mạnh, trên tay Mạc Nghịch giờ đã có một vết máu.

Thi Phong kéo Mạc Nam Kiêu qua, nghiêm túc hỏi cậu: “Vì sao con lại cắn bố?”

Mạc Nam Kiêu không nói gì. Thi Phong đưa cậu đến một góc phòng khách, bắt cậu úp mặt vào tường.

“Đứng đấy, mẹ không cho nhúc nhích thì không được nhúc nhích.” Thi Phong nói, “Sau này không được cắn bố nữa biết chưa.”

Mạc Nam Kiêu thấy vô cùng tủi thân, từng giọt từng giọt nước mắt rất to rơi xuống, lại không phát ra bất cứ tiếng nức nở nào.

Thi Phong ngồi xổm xuống trước mặt Mạc Nghịch, giữ cánh tay anh, nhìn thoáng qua.

“Có đau không?” Mạc Nghịch lắc đầu.

Vốn đau lắm, cô sờ một chút, đột nhiên hết đau rồi.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Trên tay Mạc Nghịch có rất nhiều sẹo, lúc bệnh tâm thần phân liệt của anh trở nên nghiêm trọng, gần như ngày nào anh cũng tự làm đau mình, chủ yếu những vết sẹo trên người đều để lại từ khi đó.

Thi Phong nhìn thấy từng vết sẹo kéo dài trên tay Mạc Nghịch, lại nhìn vết cắn đến chảy máu vừa rồi của của Mạc Nam Kiêu, trái tim không tự chủ được thắt lại.

“Em đi lấy gì đó khử trùng cho anh.”

Thi Phong đứng dậy, vào phòng lấy hòm thuốc.

Mạc Nghịch nhìn Mạc Nam Kiêu đang đứng ở góc tường, lại nhìn vết thương trên tay, vẻ mặt phức tạp.

“Đau nhớ nói với em.” Thi Phong dùng bông y tế nhẹ nhàng lau vết thương, bông liền dính đầy máu.

Lúc bôi thuốc khử trùng sẽ làm kích thích miệng vết thương, rất xót.

Mạc Nghịch không nói gì, Thi Phong muốn làm thế nào thì làm.

Sau khi bôi thuốc lên miệng vết thương đã sát trùng của Mạc Nghịch, Thi Phong lại đi đến bên cạnh Mạc Nam Kiêu.

Cô ấn vai Mạc Nam Kiêu, quay người cậu lại.

Đôi mắt Nam Kiêu hồng hồng, trên mặt vẫn còn nước mắt.

Ngạn ngữ Trung Quốc có câu: Đánh con, mẹ đau.

Dùng câu ngạn ngữ này hình dung tâm trạng của Thi Phong lúc này thích hợp đến không thể thích hợp hơn.

Khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Kiêu còn dính nước mắt, Thi Phong bắt đầu tự trách.

“Nam Kiêu, về sau phải nghe lời.” Thi Phong vuốt khuôn mặt cậu, “Không được cắn bố nữa, biết chưa?”

Mạc Nam Kiêu không nói gì, cậu rụt cổ, né tránh sự tiếp xúc của Thi Phong.

Bản thân trẻ em tự kỉ luôn không có cảm giác an toàn, sự tin tưởng và ỷ lại cần bồi dưỡng qua thời gian.

Hành vi hiện tại của Mạc Nam Kiêu, hiển nhiên là do mất sự tín nhiệm với Thi Phong.

Làm sao để dạy dỗ con cái là một môn học vấn rất thâm ảo, trên thế giới này, không ai có thể thực hiện nó một cách hoàn mĩ được.

“Mẹ không nên hung dữ với con, xin lỗi.”

Thi Phong ôm chầm Mạc Nam Kiêu, nhẹ giọng thì thầm xin lỗi.

Lần này Mạc Nam Kiêu không trốn cô, cũng không bài xích. Cậu chôn mặt trong ngực Thi Phong, lau nước mắt lên người cô.

Mạc Nam Kiêu khóc lóc xong liền ngủ thiếp đi, Mạc Nghịch bế cậu về phòng, liền đóng cửa đi ra.

Một mình Thi Phong ngồi trên sofa, nhớ đến nước mắt của Mạc Nam Kiêu, ngày càng tự trách.

Cô không phải một người mẹ tốt, từ mấy năm trước, đã không làm tròn nghĩa vụ của một người mẹ.

Vất vả mới có cơ hội lần nữa, cô lại lại làm tổn thương cậu.

Thi Phong vùi đầu vào đầu gối, đang khổ sở thì Mạc Nghịch ôm cô vào lòng.

Mạc Nghịch ngồi cạnh Thi Phong, vòng tay ôm lấy cô.

Thi Phong ngẩng đầu tựa vào ngực Mạc Nghịch, giọng nói nặng nề.

Cô nói: “Em sợ Nam Kiêu sẽ hận em.”

Mạc Nghịch: “Không đâu.”

Thi Phong: “Vừa rồi em không muốn đối xử với con như vậy, chỉ là em không muốn con biến thành một đứa trẻ không lễ phép.”

Mạc Nghịch dùng tay ấn gáy của Thi Phong, đầu ngón tay đan xen vào mái tóc của cô.

“Con sẽ hiểu.”

Thi Phong: “Vâng, anh nói đúng. Dù hiện tại không hiểu, về sau cũng sẽ hiểu.”

Thi Phong là một người biết cách tự cổ vũ bản thân và an ủi người khác, người như vậy sống rất tự tin, cũng rất lạc quan.

Xuất phát từ tiềm thức, một người nếu quá mức ỷ lại tự cổ vũ bản thân để có được sự tự tin và lạc quan, chứng tỏ trong tâm lý người này có vấn đề.

Người như vậy, gần như là tự ti thành bệnh.

Tự ti và tự tin, cặp từ hoàn toàn hình dung trạng thái trái ngược nhau.

Người có chút hiểu về tâm lí học, đều biết đạo lí này.

***

Buổi tối, trước khi đi ngủ, di động của Mạc Nghịch vang lên.

Mạc Nghịch đang tắm, Thi Phong sợ lỡ mất chuyện quan trọng, bèn nhận điện thoại thay anh.

“Xin chào.” Thi Phong lễ phép chào hỏi người ở đầu dây bên kia.

“Đây có phải là số của Moniki không?” Giọng nữ trong điện thoại mang vài phần trí thức, “Anh ấy không có ở đấy?”

Thi Phong tưởng đời sống sinh hoạt của Mạc Nghịch không có phụ nữ, nên khi nghe được giọng nữ qua điện thoại của anh, cảm thấy hơi phức tạp.

“Giờ anh ấy hơi bận, cô đợi chút nữa anh ấy trả lời được không?”

Thi Phong cố hết sức để giọng của mình nghe khách quan một chút.

“Vâng, làm phiền cô. Nói cho anh ấy biết, chuyện rất gấp, nhất định phải gọi lại.”

Thi Phong: “Vâng, tôi biết.”

Cúp điện thoại, Thi Phong tùy ý ném di động của Mạc Nghịch sang một bên, hơi khó chịu.

Tiếng nước tí ta tí tách trong phòng tắm làm suy nghĩ của cô càng ngày càng hỗn loạn.

Thi Phong đưa tay lên vỗ mạnh trán vài cái, mãi đến khi xuất hiện vệt đỏ, sự khó chịu dưới đáy lòng mới giảm bớt.

Mạc Nghịch tắm rửa xong, không mặc gì bước ra.

Thi Phong vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Không phải chưa từng thấy, nhưng Mạc Nghịch không để ý như thế, cô không thể chấp nhận được.

Thi Phong dời tầm mắt từ trên người Mạc Nghịch sang chỗ khác, nhắc nhở anh: “Mặc quần áo vào đi, trời đang lạnh, dễ bị cảm.”

Mạc Nghịch không nghe lời cô, ngồi xuống bên giường.

Mạc Nghịch rất cao, lúc ngồi xuống che hơn nửa ánh đèn.

Thi Phong nhìn bóng lưng của anh, cảm giác áp bách vô hình làm cô hít thở có chút khó khăn.

“Vừa có một người phụ nữ gọi điện tới, em sợ có việc gấp, bèn nghe hộ anh.” Thi Phong chủ động nhắc đến chuyện vừa rồi.

Mạc Nghịch “Ừ” một tiếng, không một lời dư thừa.

Thi Phong: “Cô ấy nói có việc gấp, nhắn em bảo anh gọi lại cho cô ấy.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong cầm di động lên đưa cho Mạc Nghịch, “Vậy bây giờ anh gọi lại đi, có lẽ là có chuyện rất quan trọng.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Nhận lấy di động, ấn vào lịch sử cuộc gọi.

Mạc Nghịch gọi lại.

Bên kia nhấc máy rất nhanh, là giọng của người phụ nữ lúc nãy.

Trong phòng rất yên tĩnh, Thi Phong ngồi bên cạnh im lặng nghe họ nói chuyện.

“Lần triển lãm tranh cuối cùng năm nay, tôi đã đặt chỗ rồi. Phương án cụ thể thế nào đã gửi vào hòm thư của anh, lát nữa anh xem thử, nếu không có vấn đề gì, tôi sẽ liên hệ bên kia in vé.”

Người gọi tới, là quản lý của Mạc Nghịch.

Bản thân Mạc Nghịch không muốn có người đại diện, nhưng có một số hoạt động và triển lãm, anh không thể xử lí hết toàn bộ được.

Hơn nữa, anh không giỏi giao tiếp, nên có một người đại diện, cũng tốt hơn rất nhiều.

Lúc người khác muốn liên lạc với anh, sẽ liên lạc với người đại diện của anh trước. Đỡ phiền phức hơn rất nhiều.

“Biết.” Một đống hội thoại của người đại diện chỉ được Mạc Nghịch đáp lại như vậy.

“Mà này… Vừa rồi, là bạn gái anh à?”

“Mẹ đứa bé.” Mạc Nghịch trả lời rất thẳng thắn.

“… Thật hay giả?” Bên kia hiển nhiên không tin.

Mạc Nghịch không đáp lại, cúp điện thoại luôn.

Hành động này, làm Thi Phong dễ chịu hơn.

Ít nhất… Cô có thể nhìn ra, Mạc Nghịch không để ý đối phương nghĩ như thế nào.

Mạc Nghịch để di động lên tủ đầu giường, sau đó nằm dài trên giường.

Thi Phong theo bản năng nhìn thoáng qua dưới thân Mạc Nghịch, nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác.

Thi Phong đắp chăn cho Mạc Nghịch, nói: “Trời lạnh, anh không chú ý sẽ cảm thật đấy.”

Mạc Nghịch hất chăn ra, “Không sao.”

Thi Phong: “Vậy anh cũng không nên ở trần như vậy.”

Nói xong, cô lại đắp chăn cho Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch ôm chặt vai Thi Phong, “Em thấy rồi.”

Thi Phong mờ mịt nhìn anh: “Thấy gì?”

Mạc Nghịch: “Anh trần truồng.”

Thi Phong: “… Nếu thấy rồi, anh có thể không cần cởi để em nhìn.”

Quả nhiên Mạc Nghịch không hất chăn ra nữa, anh ôm Thi Phong, lòng bàn tay dán trên đầu vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đầu vai Thi Phong tròn mượt, dù là xúc cảm hay tạo hình đều gần như hoàn mĩ.

Một khi ôm, liền không nỡ buông tay.

Ước chừng mười phút sau, cuối cùng Thi Phong không nhịn được mở miệng.

“Vừa rồi… Là ai gọi điện thoại cho anh đó?” Bộ dáng của cô, giống như chỉ là thuận miệng hỏi chút thôi.

Mạc Nghịch nói: “Muốn mở triển lãm tranh. Người đại diện.”

Giọng điệu của Thi Phong hơi chua: “Thì ra người đại diện của anh là nữ. Em còn tưởng trong cuộc sống của anh không có phụ nữ cơ.”

Mạc Nghịch: “Tìm bừa.”

Thi Phong hỏi: “Vậy cô ấy có xinh đẹp không? Nghe giọng thì thấy cô ấy hẳn là người phụ nữ hiện đại trưởng thành trí thức.”

Mạc Nghịch nghĩ ngợi một lúc xong mới trả lời cô: “Không biết.”

Thi Phong cười nói: “Anh nói không biết, bảy mươi phần trăm là anh cảm thấy cô ấy rất xinh đẹp. Chỉ là không muốn nói với em thôi.”

Mạc Nghịch: “…”

Đây là lần đầu tiên anh bị Thi Phong nói cho á khẩu không trả lời được.

Nhưng anh không nói dối. Anh quả thật không biết người đại diện có xinh đẹp hay không, bởi anh không có hứng thú với cô ta, nên sẽ không lãng phí thời gian đi nhìn mặt mũi của cô ấy.

“Chắc không phải là bị em nói trúng rồi đấy chứ…” Thi Phong ghé sát mặt vào Mạc Nghịch, nói chắc như đinh đóng cột: “Anh cảm thấy cô ấy xinh đẹp, đúng không?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Vậy anh nghiêm túc trả lời em đi.”

Mạc Nghịch: “Không biết.”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch: “Không nghiêm túc ngắm.”

Thi Phong: “Thật à?”

Mạc Nghịch nghiêm túc gật đầu. Anh nói: “Chỉ nhìn em thôi.”

Người phụ nữ nào cũng thích nghe lời ngon tiếng ngọt. Nghe thấy câu trả lời của Mạc Nghịch, Thi Phong cười rất vui vẻ.

Cô nhéo mũi Mạc Nghịch một cái, nói: “Em ngủ đây. Ngủ ngon.”

Mạc Nghịch buông cô ra, xuống giường đi tới chỗ máy tính xách tay, khởi động máy, mở hòm thư.

Chỉ khi có công tác, Mạc Nghịch mởi mở hòm thư, tích cóp một đoạn thời gian, có tới hơn năm trăm bức thư chưa đọc.

Bức thứ hai từ trên xuống dưới là kế hoạch triển lãm tranh, Mạc Nghịch nhấn vào xem qua một lượt, trên cơ bản đều có không vấn đề gì.

Trung bình hàng năm Mạc Nghịch sẽ mở sáu lần triển lãm tranh, cả trong và ngoài nước đều có.

Đây là lần cuối cùng của năm nay, địa điểm là bảo tàng mỹ thuật Thượng Hải.

Xem xong kế hoạch, Mạc Nghịch theo bản năng ấn vào bức thư phía bên trên.

Là một bức thư nặc danh.

—— Một ngày nào đó, anh sẽ biết, em mới là người có tư cách đứng cạnh anh. Cô ta chỉ là phong cảnh dọc đường, còn một ngày nào đó anh cũng phải đi đến cuối con đường. Em chờ, chờ anh từ bỏ cô ta, chờ anh đến gặp em.

Mạc Nghịch mặt không chút thay đổi xem xong, sau đó mặt không chút thay đổi xóa bức thư.

Hòm thư của anh được công khai, thường xuyên nhận được những bức thư thế này. Bình thường, Mạc Nghịch đều xóa hết.

…

Thi Phong lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được, liền ngồi dậy. Cô xích đến bên giường, vỗ vỗ lưng Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch khép máy tính lại, quay đầu nhìn cô.

Thi Phong nói: “Không ngủ được.”

Mạc Nghịch nắm cằm của cô, đáy mắt nhuốm vẻ sắc dục.

“… Vậy thì đừng ngủ.”

Anh đặt máy tính sang một bên, nhào lên ôm Thi Phong tới bên kia giường.

Quăng cô xuống, đè lên.

Thi Phong bị quăng hai mắt tối sầm lại.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Giọng điệu của Mạc Nghịch không đúng lắm, Thi phong có thể cảm nhận được.

Cô điều chỉnh tư thế của cơ thể, giơ tay lên vuốt ve bả vai Mạc Nghịch.

Thi Phong dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp cơ bắp trên vai anh, “Em cảm thấy trong lòng hơi khó chịu. Mạc Nghịch.”

Mạc Nghịch nhìn cô chằm chằm, môi mấp máy, không nói gì.

Vài giây sau, anh dán tay lên ngực trái của Thi Phong, vụng về xoa xoa bóp bóp.

“Đỡ hơn chút nào chưa.” Anh hỏi.

Thi Phong dở khóc dở cười. Cô nói không thoải mái, không phải là kiểu đó.

Nhưng, với năng lực lý giải của Mạc Nghịch, không hiểu cũng rất bình thường.

Đầu ngón tay Thi Phong hơi dùng sức, cô nhìn thẳng mắt của Mạc Nghịch, nói: “Em nói trong lòng không thoải mái. Là vì biết người đại diện của anh là phụ nữ.”

Thi Phong rất thẳng thắn, không quanh co lòng vòng, cũng không nói bóng nói gió.

Phương thức trao đổi của cô và Mạc Nghịch chính là như vậy, có lời nói thẳng, tuyệt đối không già mồm.

…

Mạc Nghịch sửng sốt một chút, Thi Phong nói như vậy, anh rất bất ngờ.

Loại hành vi như ghen, Mạc Nghịch có biết về nó.

Nhưng trong mắt anh, Thi Phong không phải kiểu người phụ nữ hay ghen.

Cô ấy rất thông minh, rất thông cảm, cũng rất rộng rãi.

Mạc Nghịch suy nghĩ một chút, giải thích với Thi Phong: “Không quen cô ta. Chỉ khi có công tác mới liên hệ.”

Biểu cảm của Mạc Nghịch khi nói những lời này vô cùng chăm chú nghiêm túc, thậm chí còn mang theo chút tự trách và áy náy.

Tất cả những tâm tình đó được in trong mắt Thi Phong.

Cô bị vẻ mặt của Mạc Nghịch chọc cười, ôm cổ anh đứng dậy, hôn lên chóp mũi anh.

“Đùa thôi. Em có phải người không phân rõ phải trái đâu. Công việc của anh, em hoàn toàn ủng hộ vô điều kiện. Ừm… Anh xem xong chưa?”

Thi Phong thành công chuyển đề tài, “Xem xong thì chúng ta đi ngủ đi. Hôm nay mệt quá.”

“Ừ.” Mạc Nghịch đưa ngón tay đan vào tóc cô, giọng nói khàn khàn, “Ngủ.”

Cơ thể của Mạc Nghịch đã có phản ứng rất lớn, nhưng vì Thi Phong nói mệt, anh lựa chọn chịu đựng.

Bởi vì không có kinh nghiệm về chuyện nam nữ, nên cơ bản Mạc Nghịch đều thuận theo ý Thi Phong, khi cô không muốn, anh liền không làm.

Dù phản ứng lớn đến mức nào, cũng không làm.

***

Khoảng thời gian tiếp theo, tất cả tinh thần và thể lực của Mạc Nghịch đều đặt vào triển lãm tranh.

Lần triển lãm này anh không đưa ra tác phẩm mới, chỉ chuyển toàn bộ những tác phẩm lần trước trưng bày ở Bắc Kinh đến Thượng Hải.

Mạc Nghịch từng nói, những lần triển lãm tranh không ở Bắc Kinh, anh chỉ phụ trách đưa tranh qua, nhất định không xuất hiện.

Nhưng lần này, người đại diện lại đem đến phiền toái cho anh.

…

Lần đầu tiên Thi Phong nhìn thấy người đại diện của Mạc Nghịch, là ở trước triển lãm tranh một tuần.

Ngày đó vừa hay lại là thứ Bảy, cả nhà ba người đều ở nhà, sáng sớm Thi Vũ chạy đến hành lang trưng bày tranh để phụ giúp giáo sư.

Mạc Nghịch ngồi trước bàn vẽ vẽ tranh, Thi Phong và Mạc Nam Kiêu ở bên cạnh đang cùng nhau giải toán.

Vốn bầu không khí rất hài hòa, lại bị tiếng chuông cửa vang lên đột ngột cắt ngang.

Thi Phong buông bút chì trong tay, đứng dậy đi mở cửa.

Người phụ nữ trước cửa mặc một chiếc áo bành tô màu xám xẫm, vóc người tuy không cao, nhưng khí tràng không kém.

Lớp trang điểm trên mặt cô hơi đậm, nhìn có lẽ lớn tuổi hơn Thi Phong, ít nhất là 29.

Khi Thi Phong nhìn thấy cô thì có chút sửng sốt, sau đó nhanh chóng phản ứng lại.

Thi Phong thong dong cười, “Xin hỏi cô tìm ai?” Đơn Vi vừa nhìn thấy Thi Phong liền đoán ra thân phận của cô.

Người phụ nữ có thể tự do ra vào nhà Mạc Nghịch, có lẽ chỉ có cô gái này.

Đơn Vi làm người đại diện cho Mạc Nghịch nhiều năm như vậy, cũng không dám tùy tiện đến nhà anh.

Tính cách Mạc Nghịch lập dị, chọc giận anh không có lợi chút nào.

Đơn Vi vén tóc một cái, cười: “Mạc Nghịch có nhà không? Tôi là trợ lí kiêm người đại diện của anh ấy.”

“Vâng, có.” Nụ cười của Thi Phong không thay đổi, cô nhường đường cho Đơn Vi.

Đơn Vi thấy thế, liền muốn bước vào.

Vừa nâng một chân lên, đột nhiên Thi Phong ngăn cô lại.

Vẻ mặt của Đơn Vi có chút không nén được giận, ngẩng đầu nhìn cô.

Thi Phong cười xin lỗi với Đơn Vi: “Ngại quá, chị còn chưa thay giày, hôm nay tôi vừa mới lau nhà xong.”

Đơn Vi hiểu ra, “Vậy làm phiền cô tìm giúp một đôi dép dư, tôi thay rồi vào nhà.”

Thi Phong gật gật đầu, đi tới tủ giày, mở tủ, nhìn một lát, lại đóng tủ giày lại.

Đơn Vi khó hiểu, không rõ Thi Phong có ý gì.

Thi Phong đóng tủ xong lại đi đến trước mặt Đơn Vi, cô áy náy cười với Đan Vi, nói: “Xin lỗi nha, nhà tôi không còn đôi dép thừa nào nữa. Chị cứ vào đi.”

Đơn Vi cảm thấy mình bị chơi xỏ, đổi cách nói, Thi Phong vừa ra oai phủ đầu với cô.

Đơn Vi muốn trút giận lại không thể, trong lòng nghẹn một hơi.

Cô điều hoà nhịp thở một chút, đi thẳng vào phòng khách, ngừng lại trước giá vẽ của Mạc Nghịch.

Đơn Vi dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ bàn vẽ của Mạc Nghịch, Mạc Nghịch dừng động tác trong tay, khi ngẩng đầu nhìn Đơn Vi, ánh mắt lạnh lùng.

Hiện tại Đơn Vi cũng không rảnh xem ánh mắt của Mạc Nghịch có lạnh hay không.

Cô nhìn Mạc Nghịch, sốt ruột nói: “Tôi đã đồng ý chuyện tọa đàm, bên chủ sự đang chuẩn bị, Mạc Nghịch, coi như tôi cầu xin anh, cho tôi chút mặt mũi.”

Nói xong, Đơn Vi nhẹ nhàng cắn môi dưới, tỏ rõ vẻ khẩn cầu nhìn Mạc Nghịch.

***

Nói thật, dáng dấp Đơn Vi không tệ, phong cách của cô khác với Thi Phong.

Nếu như nói Thi Phong thuộc kiểu càng nhìn càng đẹp, Đơn Vi tuyệt đối là kiểu vừa nhìn đã thấy đẹp.

Đàn ông bình thường khi nhìn thấy bộ dạng này của cô, nhất định sẽ mềm lòng.

Đáng tiếc, Mạc Nghịch không phải người đàn ông bình thường.

Cho nên, đối với vẻ khẩn cầu của Đơn Vi, anh căn bản không nhìn, toàn bộ quá trình luôn giữ vẻ mặt không cảm xúc.

“Không đi.” Dừng lại 2-3 phút, Mạc Nghịch cho ra đáp án.

Đơn Vi không chịu buông tha: “Tôi biết anh không muốn nói nhiều, bản thảo tôi cũng đã viết xong cho anh, anh chỉ cần đọc ra thôi… Mạc Nghịch, anh…”

“Không đi.” Đơn Vi còn chưa nói hết lời, Mạc Nghịch đã cắt đứt.

Chuyện công việc, Mạc Nghịch chưa từng nói với Thi Phong, nhưng Thi Phong hiểu rõ anh, với tính cách của anh, căn bản sẽ không đi tham dự tọa đàm gì đó.

Cho dù hiện tại Mạc Nghịch không phải người mắc bệnh tâm thần phân liệt, anh cũng không nhàm chán đến mức tham dự tọa đàm.

Thi Phong đứng bên cạnh nghe họ nói chuyện một lúc, cuối cùng đi đến phía sau Mạc Nghịch, rất tự nhiên dùng cánh tay ôm lấy vai Mạc Nghịch.

Ánh mắt của Đơn Vi không tự chủ dừng trên cánh tay Thi Phong, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Đơn Vi làm việc cho Mạc Nghịch gần ba năm, cô biết phạm vi kết bạn của Mạc Nghịch hẹp như thế nào.

Cô đã từng khờ dại cho rằng, trừ người thân, cô sẽ là người khác phái duy nhất trong thế giới của anh.

Ba năm, cô vẫn luôn rất cẩn thận từng tí một, không dám hỏi nhiều cũng không dám làm nhiều, nghiêm ngặt tuân thủ bổn phận, chỉ bàn công việc với anh.

Nhưng cô không nghĩ tới, kết quả chờ mình sẽ là như vậy.

Chỉ có ông trời biết, cô bao lần tưởng tượng mình sẽ giống Thi Phong, thử chạm vào Mạc Nghịch.

Dù chỉ một chút thôi cũng được.

Nhưng ngay cả cơ hội này cô cũng không có.

Đơn Vi rất ngưỡng mộ Thi Phong, không đúng, chính xác là, cô đang ghen tỵ với Thi Phong.

Thi Phong ôm vai Mạc Nghịch từ phía sau, khom lưng đưa đầu đến trước mặt anh, tò mò hỏi: “Anh muốn mở tọa đàm à? Vậy em và Nam Kiêu có thể cùng đi nghe không? Nam Kiêu nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy anh rất tuyệt.”

Mạc Nghịch nhìn Thi Phong, nghiêm túc hỏi: “Thật à?”

Thi Phong cười khẽ gật gật đầu, “Thật mà, anh nghĩ mà xem, lúc tọa đàm sẽ có rất nhiều người vỗ tay vì anh, Nam Kiêu nhìn, chắc chắn cảm thấy anh rất giỏi.”

Mạc Nghịch: “Vậy còn em.”

Thi Phong: “Đương nhiên em cũng thấy thế rồi. Hơn nữa, trong lòng em, anh vẫn luôn giỏi nhất.”

Nói xong, Thi Phong còn giơ ngón tay cái với Mạc Nghịch.

…

Đơn Vi ngây ra đứng bên cạnh nhìn, cô quả thực không có cách nào tiếp thu cách thức ở chung giữa Thi Phong và Mạc Nghịch.

Thì ra… Mạc Nghịch thích như vậy?

Cô vẫn luôn cho rằng, người có tính cách lập dị như Mạc Nghịch, hẳn là sẽ thích dạng phụ nữ thành thục độc lập không quấy rầy đến anh, nên cô vẫn cố gắng biến mình thành như vậy.

Đơn Vi vẫn luôn suy nghĩ, đến khi cô đã đủ ưu tú, thì cô sẽ thổ lộ với Mạc Nghịch.

Sau khi Mạc Nghịch nghe xong lời Thi Phong, lại suy nghĩ tầm một hai phút.

Cuối cùng, Mạc Nghịch nhìn về phía Đơn Vi.

“Lần này đi, không có lần sau.”

Giọng của anh rất lạnh, hoàn toàn không có cảm giác dịu nhẹ giống khi anh nói chuyện với Thi Phong.

Kém nhau quá xa, Đơn Vi không phải người ngu, tự nhiên cũng cảm giác được.

Đơn Vi cắn môi, yên lặng vài giây, sau có chút ấm ức nói với Mạc Nghịch: “Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ không tự chủ trương nữa. Tôi tưởng tôi đã ở bên anh ba năm, những chuyện nhỏ nhặt này đã có thể xử lí tốt…”

Đơn Vi cố ý nói cực kì mờ ám, “ở bên anh ba năm”, những lời như vậy, ai nghe cũng sẽ hiểu sai.

Nhưng, trước giờ Thi Phong không bao giờ để mình bị mắc bẫy.

Nói cô không ghen chút nào là không có khả năng, cô không là người già mồm, đối mặt trường hợp này mà còn thờ ơ được, trừ phi

không thích.

Nhưng, Thi Phong cũng nhìn thấu được tâm tư của Đơn Vi.

Cô có thể khẳng định, Đơn Vi cố ý nói như vậy.

Muốn cô khó chịu, thậm chí cãi nhau với Mạc Nghịch. Ừ, nhưng, đây không phải là phong cách của cô, một chiêu này, cô sẽ không tiếp.

Đương nhiên Mạc Nghịch không nghĩ nhiều như vậy, lời Đơn Vi, anh căn bản không chú ý nghe, càng không cố nghe ra lời ẩn ý đằng sau.

“Không sao. Đi ra ngoài đi.”

Sau khi sự việc giải quyết xong, Mạc Nghịch hạ lệnh trục khách ngay tắp lự.

Đơn Vi vẫn một bộ thấy mà thương, khóe mắt hơi nhếch chảy ra vài giọt nước trong suốt.

Bộ dạng kia, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

“Vậy… tôi đi. Xin lỗi, Moniki, về sau tôi sẽ không bao giờ như vậy nữa. Cảm ơn đã tha thứ cho tôi.”

Mạc Nghịch không đáp.

Đơn Vi nói xong liền bước đi, bước đi rất nhanh, tiếng giày cao gót đạp vào sàn nhà cũng rất vang.

Vóc người Đơn Vi không cao lắm, đi giày cao gót cũng không cao bằng Thi Phong đi giày đế bằng.

Bóng lưng thoạt nhìn rất nhỏ xinh, là loại hình mà đại bộ phận đàn ông đều thích.

Cũng may, người cô yêu, là trường hợp đặc biệt.

***

Sau khi Đơn Vi đi, Thi Phong buông Mạc Nghịch ra, quay người đi đến chỗ Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nghịch dùng tốc độ nhanh nhất giữ lại cô, không cho cô đi.

Thi Phong quay đầu nhìn Mạc Nghịch, “Em đi dạy Nam Kiêu học toán, anh tập trung vẽ tranh đi.”

Mạc Nghịch có chút mất mát buông tay Thi Phong ra, anh luôn cảm thấy, Thi Phong bây giờ không giống với khi nãy.

Lúc Đơn Vi ở đây, Thi Phong cứ ôm anh mãi, cũng không chơi với Nam Kiêu.

Giờ Đơn Vi đi rồi, cô lập tức đi tìm Nam Kiêu.

Mạc Nghịch không biết vì sao lại vậy.

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt, Mạc Nghịch không tiếp tục vẽ nữa, anh từ trên băng ghế đúng dậy, đi đến trước bàn trà bằng gỗ ngồi xuống đất.

Đối diện anh, Thi Phong và Mạc Nam Kiêu đang cùng nhau ngồi trên ghế nhỏ làm toán.

Đúng lúc Mạc Nam Kiêu bị một bài toán làm khó, Thi Phong bắt đầu giải thích cho cậu.”

“3 cộng với 8 là?” Thi Phong dùng bút chì khoanh đề lại, “Chúng ta đã đọc thuộc rồi đó, thế 3 cộng với 7 là bao nhiêu? Nam Kiêu còn nhớ không?”

“3 cộng 7 bằng 10.” Mạc Nghịch rất tự nhiên nói tiếp.

Thi Phong: “…”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Thi Phong không biết dùng từ gì diễn tả tâm trạng của mình giờ phút này.

Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mạc Nghịch, nhắc nhở anh: “Em đang hỏi Nam Kiêu, anh đừng cướp câu trả lời chứ. Phải để Nam Kiêu tự suy nghĩ.”

Mạc Nghịch cái hiểu cái không gật đầu: “À, biết.”

Thi Phong thu ánh mắt về, chuyên tâm nhìn Mạc Nam Kiêu.

“Bố vừa trả lời hộ con, 3 cộng 7 là 10. Vậy con nghĩ thử xem, 3 cộng 8 là mấy?”

Mạc Nam Kiêu nhìn chằm chằm bài toán trên giấy, mày nhíu lại một chỗ.

Bộ dáng nghiêm túc suy nghĩ của cậu, cực kì giống Mạc Nghịch.

Di truyền, thật là một thứ không thể chống cự.

Thi Phong nhìn hơi ngẩn ra.

Mạc Nam Kiêu suy nghĩ khoảng 1 phút, sau đó, cậu nhỏ giọng nói: “11…”

“Là 11.” Mạc Nghịch tiếp lời, “Tính đúng rồi.”

Thi Phong lại lần nữa nhìn về phía Mạc Nghịch, cô nhìn chằm chằm Mạc Nghịch vài giây, thăm dò hỏi: “Anh có muốn giúp Nam Kiêu làm toán một lúc không?”

Đúng lúc, cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi, Thi Phong cũng phải đi chuẩn bị nấu cơm.

Mạc Nghịch: “Ừ, giúp.”

Thi Phong đưa bút chì trong tay cho anh, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Mạc Nam Kiêu từ đằng sau.

“Nam Kiêu, mẹ đi nấu cơm. Để bố dạy con làm bài nhé. Bố con giỏi hơn mẹ nhiều.”

Nghe lời Thi Phong nói, Mạc Nam Kiêu vẫn cúi đầu, không đáp lại.

Có thể thấy, cậu không vui lắm.

Thi Phong đang do dự có nên đi hay không, Mạc Nghịch đã kéo cô ra.

“Đi đi. Để anh.” Anh ngồi lên ghế nhỏ.

“Vậy anh phải nói chuyện dịu dàng một chút, không nên cãi nhau với Nam Kiêu. Đừng có giống lần trước…” Thi Phong dặn Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch: “Biết rồi.”

Từ sau khi Thi Phong chuyển đến nhà Mạc Nghịch, cô thường xuyên có ảo giác là mình đang chăm sóc cho hai đứa trẻ.

Tuy nói Mạc Nghịch lớn hơn cô 11 tuổi, nhưng cô không cảm thấy Mạc Nghịch chín chắn chút nào.

Chuyện như tranh giành tình cảm với con trai mình, anh làm đến quên trời quên đất.

***

Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu không hẹn mà cùng nhìn bóng lưng Thi Phong, mãi đến khi cô bước vào phòng bếp, hai bố con mới thu ánh mắt lại.

Mạc Nghịch cúi đầu nhìn lướt qua đề toán Mạc Nam Kiêu đang đè dưới khuỷu tay.

Anh hỏi Mạc Nam Kiêu: “Biết làm?”

Mạc Nam Kiêu không nói lời nào, quay đầu đi không nhìn anh.

Mạc Nghịch đưa tay nắm đầu cậu, quay mạnh lại, lại hỏi một lần nữa.

“Có biết không.”

Mạc Nam Kiêu mở to hai mắt trừng anh, vẫn không chịu nói chuyện.

Sau khi có mẹ, Mạc Nam Kiêu liền không thích ở một mình cùng Mạc Nghịch.

Đứa bé tuy ít nói, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ.

Thi Phong dịu dàng hơn Mạc Nghịch, có kiên nhẫn hơn Mạc Nghịch, hơn nữa còn ôm cậu.

Con trẻ rất nhạy cảm với hương vị trên người mẹ, một khi dính vào là không thể xa rời.

Mạc Nam Kiêu luôn cảm thấy, Mạc Nghịch sẽ cướp Thi Phong khỏi cậu.

“Mẹ…” Môi Mạc Nam Kiêu khẽ mấp máy, nói từ này.

Mặt Mạc Nghịch không chút cảm xúc sửa đúng: “Bố.”

Mạc Nam Kiêu lại gọi: “Mẹ.”

Mạc Nghịch sửa lại: “Bố.”

Mạc Nam Kiêu: “Mẹ.”

Mạc Nghịch: “Bố.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Mạc Nghịch: “Mẹ đang nấu cơm. Đừng phiền mẹ.”

Nói xong, anh chỉ chỉ đề toán dưới cánh tay Mạc Nam Kiêu, “Làm đi.”

Mạc Nam Kiêu không nói chuyện, cúi đầu tiếp tục làm bài. Mạc Nghịch vẫn ngồi cạnh nhìn cậu.

Lông mi Mạc Nam Kiêu rất dài, khi cụp mắt, lông mi sẽ tạo ra bóng râm.

Dài, đen, dày, cong. Điểm này cực kì giống Thi Phong.

Còn có cặp mắt hai mí vừa rộng vừa sâu, cũng giống Thi Phong.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm gò má của Mạc Nam Kiêu, nhưng trong đầu lại tràn đầy khuôn mặt của Thi Phong.

…

Chưa đến nửa tiếng, Mạc Nam Kiêu đã giải hết các đề toán còn lại.

Sau khi làm xong, cậu đẩy quyển vở sang chỗ Mạc Nghịch.

Cậu ngẩng đầu nhìn Mạc Nghịch, dùng ánh mắt nói với anh: Đến lúc bố kiểm tra bài tập cho con rồi.

Mạc Nghịch hiểu ý của Mạc Nam Kiêu, anh cầm lấy quyển vở, bắt đầu kiểm tra.

Thành tích học tập của Mạc Nghịch cũng không tệ lắm, tuy anh tốt nghiệp trung học không học tiếp nữa, nhưng thành tích khi đi học vẫn luôn thuộc loại khá giỏi, coi như ổn định.

Loại phép tính cộng trừ cơ bản nhất này, đối với anh hoàn toàn không phải vấn đề.

Mạc Nam Kiêu là tổng cộng 50 phép toán, sai 6 phép.

Mạc Nghịch gạch bỏ câu sai, đặt vở trở lại trước mặt Mạc Nam Kiêu.

“Sửa đi.” Mạc Nghịch nói với cậu.

Không giảng giải, Mạc Nam Kiêu tự nhiên không có sức lĩnh hội cao như vậy.

Cậu nhìn hồi lâu, cũng không biết mình sai chỗ nào.

Khi hai cha con còn đang giằng co, Thi Phong bước ra từ phòng bếp.

Cô đeo một chiếc tạp dề màu hồng nhạt, tùy ý buộc tóc lên, rất có phong thái của bà chủ gia đình.

Từ lúc Thi Phong xuất hiện, ánh mắt của Mạc Nghịch chưa từng rời khỏi cô.

Thi Phong đi đến, trước mặt Mạc Nam Kiêu, Mạc Nghịch đưa tay ôm lấy chân cô, mặt kề lên bụng cô.

Thi Phong chọc bả vai Mạc Nghịch một cái: “Anh làm gì thế? Nam Kiêu còn không như anh đâu.”

Mạc Nghịch không nói câu nào, đầu áp lên bụng cô cọ qua cọ lại.

Mạc Nam Kiêu nhìn họ, ném bút chì trong tay xuống đất.

Nghe thấy tiếng, Thi Phong nhanh chóng đẩy Mạc Nghịch ra, vòng qua bàn trà đi đến bên người Mạc Nam Kiêu.

Tâm tình Mạc Nam Kiêu rất nhạy cảm, Thi Phong sợ có chỗ nào sơ ý lơ là cảm nhận của cậu.

Thi Phong ngồi xổm xuống trước mặt Mạc Nam Kiêu, nắm bàn tay nhỏ bé của cậu, mềm nhẹ xoa xoa.

“Sao Nam Kiêu lại không vui? Nghe lời nhé, không vui cũng không thể ném đồ, biết không.”

Mạc Nam Kiêu nhìn Thi Phong, nặng nề gật đầu một cái.

Sau đó, cậu học động tác vừa rồi của Mạc Nghịch, vùi đầu vào ngực Thi Phong.

Tất nhiên Thi Phong sẽ không đẩy Mạc Nam Kiêu ra.

Không chỉ không có đẩy ra, cô còn giơ tay nhẹ nhàng vuốt lưng Mạc Nam Kiêu.

Nơi Mạc Nam Kiêu dựa vào, là ngực Thi Phong.

Hay là, đổi cách nói chính xác hơn: Giữa hai bầu ngực.

Nơi đó mềm mềm, trước kia Mạc Nghịch cũng đã dùng mặt chạm qua.

Anh rất thích cảm giác đó. Mềm, mà lại có tính đàn hồi. Tuy không to, nhưng cho người khác cảm giác rất thoải mái.

Còn có hương vị rất dễ ngửi, giống mùi sữa bò…

Trước đó vài ngày Thi Phong đã đồng ý với anh, sẽ không để người khác chạm vào nơi này.

Nam Kiêu cũng không thể. Bây giờ cô đang thất hứa, cô cho Nam Kiêu chạm vào chỗ đó.

Mặt Mạc Nghịch a ám, ngồi bên cạnh nhìn mẹ con hai người thân mật dựa vào nhau không kẽ hở.

***

Thi Phong dùng mấy phút an ủi tâm trạng của Mạc Nam Kiêu, lại dùng mười mấy phút giảng giải vài bài toán mà Mạc Nam Kiêu làm sai cho cậu.

Sau khi làm xong, cô liền dắt Mạc Nam Kiêu vào phòng bếp.

Toàn bộ quá trình, Thi Phong không hề nói câu nào với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch ngồi bên cạnh, không có chút xíu cảm giác tồn tại nào.

Anh vẫn luôn đợi Thi Phong nói chuyện với anh, cuối cùng chờ đến bóng lưng Thi Phong dắt Mạc Nam Kiêu vào bếp.

Mạc Nghịch ngồi không yên, đứng lên đuổi kịp hai người, ba người cùng nhau vào phòng bếp.

Trình độ nấu cơm của Thi Phong vẫn không có gì tiến bộ, vài món xào nấu cho bữa trưa, hương vị rất bình thường.

Đáng được ăn mừng là, cả nhà ba người đều không có nhu cầu theo đuổi gì với việc ăn uống, Mạc Nam Kiêu cũng không kén ăn, Thi Phong làm món nào cậu ăn món đó.

Thi Phong xúc cơm cho Nam Kiêu, lại lấy một cái bát nhỏ gắp một ít thức ăn cho cậu.

Bận bịu làm xong, cô mới ngồi xuống ăn cơm.

Vừa ăn một miếng cơm, Thi Phong lập tức chú ý đến Mạc Nghịch đang ngồi đối diện.

Trước mặt anh không có bất cứ cái gì.

Thi Phong hỏi: “Anh không ăn à?”

Mạc Nghịch đáp: “Ăn.”

Thi Phong cười nói: “Vậy anh mau đi xúc cơm lấy đũa đi.”

Mạc Nghịch nhìn thoáng qua Mạc Nam Kiêu, có ý riêng nói: “Anh không biết. Em giúp anh.”

Thi Phong: “…”

Cô hiểu rồi. Mạc Nghịch đây là đang tranh giành tình cảm với con trai mình.

Quên đi. Thi Phong nghĩ, nếu quyết định ở cùng với anh, thì nên nhường anh nhiều hơn một chút.

“Vậy anh chờ một lát, em đi lấy cơm cho.”

Thi Phong đứng dậy, rời khỏi bàn ăn, chỉ còn lại hai cha con mặt đối mặt với nhau.

Mạc Nghịch nhìn Mạc Nam Kiêu, nói: “Con có, bố cũng có.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Mạc Nghịch vừa dứt lời, Thi Phong liền bưng cơm đi đến.

Cô đặt bát và đũa xuống trước mặt Mạc Nghịch, “Bây giờ có thể ăn rồi.”

Mạc Nghịch cười với Thi Phong, sau đó dùng chiếc đũa xúc một miếng cơm ăn.

Hôm nay cơm thật thơm. Có lẽ là vì mang theo hương vị trên người cô.

Bởi vì được hưởng thụ đãi ngộ ngang nhau, trong lòng Mạc Nghịch hơi cân bằng một chút.

Ăn cơm xong, anh chủ động nói muốn đi rửa bát.

Thi Phong cũng không từ chối, cô nói: “Vậy anh nhớ rửa cho sạch, phải tráng thêm mấy lần.”

Mạc Nghịch: “Biết.” Thật ra, Mạc Nghịch rửa chén cũng không tệ lắm.

Anh một thân một mình chăm sóc Mạc Nam Kiêu, rửa chén giặt quần áo đều khỏi phải bàn.

***

Thi Phong dắt Mạc Nam Kiêu lên tầng, hai người ngồi trên giường trong phòng ngủ của cậu.

Cô ôm vai Mạc Nam Kiêu, lơ đãng hỏi cậu: “Nam Kiêu có thích bố không?”

Đầu tiên Mạc Nam Kiêu gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Thi Phong không hiểu: “Thích hay là không thích?”

Mạc Nam Kiêu cuối cùng vẫn gật đầu. Thích chứ, sao có thể không thích.

Chỉ cần Mạc Nghịch không cướp Thi Phong, cậu vẫn thích anh.

Thấy Mạc Nam Kiêu gật đầu, Thi Phong vui mừng cười cười.

Gần đây, cô luôn cảm thấy quan hệ cá nhân của hai cha con không đủ tốt. Dường như có chút cảm giác đang đối lập tranh đấu nhau.

Thi Phong lo lắng nhất là quan hệ gia đình không hòa thuận, cho nên mới cố ý nói chuyện với Mạc Nam Kiêu.

“Bố cũng rất thích con, nhưng Nam Kiêu à, con cũng phải nghe lời. Phải tôn trọng bố, bố rất siêu, là một anh hùng vĩ đại đó.”

Thi Phong thân mật búng mũi Mạc Nam Kiêu, “Mẹ không thể chỉ ở bên con được, còn phải ở bên bố nữa.”

Mạc Nam Kiêu tỏ rõ vẻ nghi ngờ nhìn Thi Phong, vẻ mặt đó như đang muốn hỏi cô tại sao.

Thi Phong giải thích: “Mẹ yêu con, nhưng cũng rất yêu bố. Bởi vì mẹ yêu bố, bố cũng yêu mẹ, nên mới có con.”

Lời này hơi vòng vo, nhưng Mạc Nam Kiêu lập tức nghe hiểu được.

Cậu cúi đầu, hai tay nhỏ quấn vào nhau, có chút xoắn quýt.

Thi Phong nói tiếp: “Vì vậy, mẹ không chỉ muốn ở cạnh con, còn muốn ở bên bố nữa. Nên về sau Nam Kiêu ngoan ngoãn hơn một chút, đừng tranh giành với bố, được không?”

Những chuyện như vầy, vẫn nên nói rõ từ sớm thì tốt hơn.

Thi Phong rất yêu Mạc Nam Kiêu, không sai, nhưng cô sẽ không vô điều kiện cưng cậu, chiều cậu.

Vài chuyện có tính nguyên tắc, nhất định phải giải thích rõ với cậu.

Mạc Nam Kiêu im lặng một lúc lâu, cuối cùng gian nan gật gật đầu.

Thi Phong cúi đầu hôn lên trán cậu một cái, “Mẹ biết Nam Kiêu ngoan nhất mà. Nên ngủ thôi.”

Mạc Nam Kiêu tiếp tục gật đầu. Thi Phong lại hôn Mạc Nam Kiêu một cái, sau đó nói tạm biệt với cậu, rời khỏi phòng ngủ.

Vừa ra ngoài, liền đụng phải Mạc Nghịch.

Anh dựa trên tường hành lang, dường như đã chờ rất lâu.

Thi Phong đi qua, vỗ vào cánh tay anh một cái. “Chờ lâu lắm rồi nhỉ.”

Mạc Nghịch không nói chuyện, anh giơ tay lên trước mặt Thi Phong.

Trên tay anh vốn chồng chất thương tích, lúc này lại có thêm một vết thương mới, Thi Phong bị dọa sợ.

Cô nắm chặt lấy tay Mạc Nghịch, lo lắng hỏi: “Có phải lúc rửa bát không cẩn thận cắt phải không?”

Mạc Nghịch gật gật đầu.

Thi Phong: “Nhanh về phòng băng lại, bây giờ trời đang trở lạnh, miệng vết thương mà đông lại thì rất phiền.”

Mạc Nghịch tiếp tục gật gật đầu, rất nghe lời.

Trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại, Thi Phong luống cuống tay chân cầm hòm thuốc ra, bôi chút thuốc lên miệng vết thương, sau đó cẩn thận từng tí dán băng urgo lên.

Vết thương trên tay hẳn là rất đau, nhưng Mạc Nghịch cười rất vui vẻ.

Thi Phong buồn bực, ngẩng đầu hỏi anh: “Anh cười cái gì?”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Mạc Nghịch nhanh chóng thu nụ cười lại.

Anh mấp máy môi, nói: “Đau.”

Thi Phong thở dài một hơi, sau khi băng kĩ vết thương cho anh, cúi đầu thổi một luồng khí nóng lên đầu ngón tay anh.

“Thổi một chút sẽ đỡ hơn.” Khi Thi Phong làm động tác này, bản thân không mang chút tà niệm nào.

Nhưng Mạc Nghịch không nghĩ như vậy. Cảm xúc nóng ẩm từ ngón tay truyền đến, cơ thể cũng bắt đầu có sự thay đổi.

Tay đứt ruột xót, câu này rất đúng, cảm giác này sẽ nhanh chóng truyền đến mọi ngõ ngách trong cơ thể rồi tùy tiện sinh trưởng.

Cổ họng Mạc Nghịch lập tức nóng cháy, anh nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết lên xuống.

Đúng lúc ấy, ánh mắt của Thi Phong trùng hợp dừng trên cổ của anh.

Hầu kết anh rất rõ ràng, khi di chuyển có loại gợi cảm không nói được bằng lời.

Thi Phong không kìm lòng nổi, đưa tay lên sờ hầu kết của anh, ngón tay thon dài dừng lại ở chỗ nhô lên ấy, chậm rãi di chuyển.

Mạc Nghịch hoàn toàn không ngờ Thi Phong sẽ làm như vậy, đây là lần đầu tiên Thi Phong chủ động làm ra hành động đầy tính mời gọi như vậy với anh.

Khí huyết dâng lên, mặt Mạc Nghịch đỏ cực kì.

Mạc Nghịch túm tay Thi Phong, đồng thời đứng dậy khỏi giường, chuyển người, đẩy mạnh Thi Phong lên giường.

Ngay sau đó, anh đè lên.

Lại bị ném lần nữa, Thi Phong khóc không ra nước mắt.

Cô chống vai Mạc Nghịch, “Anh thẹn quá hoá giận rồi.”

Mạc Nghịch phủ nhận: “Không.”

Thi Phong: “Anh đỏ mặt. Vì xấu hổ à?”

Mạc Nghịch: “Không phải.”

Thi Phong: “Vậy, được rồi. Anh đứng lên đi.”

Mạc Nghịch: “Không đứng.”

…

Thi Phong vốn chuẩn bị đấu võ mồm với Mạc Nghịch, nhưng Mạc Nghịch lại chặn miệng cô trước.

Nếu nghiêm túc tính toán, số lần họ hôn nhau không nhiều, động tác của Mạc Nghịch cũng không thuần thục.

Dù vậy, Thi Phong vẫn không thể chống đỡ được.

Thi Phong vẫn luôn tin một câu lí luận: Làm “chuyện ấy”, không liên quan đến kĩ thuật.

Trong tình huống đầy đủ các điệu kiện tiên quyết, hai người ăn ý phối hợp, là có thể cho nhau những trải nghiệm tốt nhất.

Điểm G của mỗi người không giống nhau, có thể động tác của Mạc Nghịch không hề có kĩ xảo, nhưng mỗi lần đều chạm đến điểm G của cô.

Thật may mắn, cô tìm được được người phù hợp nhất với mình trên thế giới này.

Dù là thể xác hay linh hồn.

Đây là lần đầu tiên “chiến đấu” ban ngày.

Tuy rằng rèm được kéo rất kín, nhưng trong lòng Thi Phong vẫn không cảm thấy an toàn.

Dù phòng tối om, cô cũng không thể thả lỏng hoàn toàn.

Thi Phong vùi đầu trong chăn, tay trái siết chặt lấy ga trải giường.

Tóc của cô nhẹ nhàng rung động, tùy theo tần suất của Mạc Nghịch mà xuất hiện những thay đổi nhỏ bé.

Vừa lạnh lại vừa nóng. Rõ ràng nổi da gà hết người, trán lại không ngừng chảy mồ hôi.

Hông của cô hơi nâng lên, hai cánh tay chống đỡ toàn bộ cơ thể.

Đợi mây mưa xong đã là một tiếng sau, Thi Phong uể oải tựa vào ngực Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nheo mắt nhìn cô chằm chằm.

Giờ phút này, trên người Thi Phong không có một mảnh vải nào, hai má phiếm hồng.

Mấy lọn tóc dán trên trán, làn môi sưng đỏ, vẫn đang hơi mở ra.

Cô không để ý, cũng chính vì không để ý mới hấp dẫn.

Mạc Nghịch vươn tay đến trước mặt Thi Phong, vụng về giúp cô vuốt phần tóc trên trán.

Thi Phong cười với Mạc Nghịch, ôm lấy anh.

“Có một việc muốn bàn với anh. Anh sẽ đồng ý chứ.” Bởi vì vừa rồi quá kịch liệt, giọng nói của Thi Phong bây giờ vẫn khàn khàn.

Mạc Nghịch nắm lỗ tai cô. “Nói.”

Thi Phong: “Sau này kiên nhẫn với Nam Kiêu một chút, dịu dàng một chút. Còn cả, đừng có suốt ngày tranh giành tình cảm với con. Anh là bố cơ mà.”

Mặt Mạc Nghịch không chút thay đổi: “Biết rồi.”

Lời này của anh nói rất qua loa, Thi Phong biết anh chắc chắn không nghe lọt tai.

Thi Phong kéo cổ Mạc Nghịch, hôn lên môi anh.

“Em muốn Nam Kiêu khỏe nhanh hơn, như vậy em mới có nhiều thời gian cho anh hơn. Anh nói đúng không.”

Mạc Nghịch: “Biết rồi.”

Thi Phong: “Thật?”

Mạc Nghịch gật gật đầu.

Xác định anh thật sự nghe lọt, cuối cùng Thi Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai cha con nhà này, đúng là rất khó trị.

***

Thi Phong và Mạc Nghịch cùng ôm nhau ngủ, bởi vì “trận chiến” giữa trưa quá kịch liệt, Thi Phong ngủ quên.

Bốn giờ, Mạc Nam Kiêu dậy, xuống giường đi đến phòng ngủ của hai người.

Cậu rất cao, mở cửa hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi cửa mở ra, Mạc Nam Kiêu liền nhìn thấy cảnh Mạc Nghịch và Thi Phong ôm nhau ngủ chung.

Mạc Nam Kiêu bò lên giường, chui vào từ dưới cánh tay Mạc Nghịch, len vào giữa hai người nằm xuống.

Thi Phong ngủ không sâu, lúc này tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy cặp mắt to tròn của Nam Kiêu, nếu không phải tố chất tâm lí của cô đủ tốt, nói không chừng sẽ hét ầm lên thật.

“Xin lỗi con, mẹ ngủ quên.”

Thi Phong vươn tay vỗ vỗ vai Mạc Nam Kiêu, “Bây giờ mẹ dậy cùng làm bài với con nhé.”

Lúc Thi Phong chuẩn bị đứng dậy, Mạc Nam Kiêu vươn tay giữ cô lại, trân trân mắt nhìn cô.

Thi Phong: “Làm sao vậy?”

Mạc Nam Kiêu quay đầu nhìn Mạc Nghịch đang ngủ say sưa, “Bố.”

Thi Phong: “Con bảo… Mẹ ở đây cùng bố?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu.

Thi Phong lập tức bật cười, lúc ấy trong đầu cô chỉ còn lại bốn chữ: Trẻ nhỏ dễ dạy.

Nam Kiêu của cô, vừa thông minh lại nghe lời, đúng là ông trời ban ân cho cô.

***

Thi Vũ bận bịu ở hành lang trưng bày tranh cả ngày, khuya về đến nhà thì Thi Phong đã làm cơm tối xong.

Gần tới lúc tốt nghiệp, mấy chuyện bận rộn càng ngày càng nhiều, cơ bản mỗi ngày Thi Vũ đều đeo hai vành mắt đen.

Bởi vì bận, thời gian giao lưu của hai chị em cũng ít đi rất nhiều.

Tối hôm nay khó được có thời gian, sau khi Nam Kiêu ngủ, Thi Phong vào phòng Thi Vũ tán gẫu một lúc.

Nhìn thấy quầng thâm mắt của Thi Vũ, Thi Phong rất xót xa.

Cô nói: “Giảng viên của em cho em bao nhiêu tiền lương mà em lại bán mạng làm công cho anh ta vậy?”

Thi Vũ ngượng ngùng cười, cô nhỏ giọng đáp: “Chị, thật ra em cứ muốn sang bên đó là có nguyên nhân.”

Thi Phong tò mò: “Nguyên nhân gì?”

Hai ngón tay trỏ của Thi Vũ chạm chạm vào nhau, vẻ mặt có chút thẹn thùng.

Thi Phong thấy dáng vẻ Thi Vũ như vậy, nhịn không được cau mày lại: “Em thích giáo sư của em?”

“Không không không!” Thi Vũ xua xua tay với Thi Phong, “Không phải giáo sư. Chỉ là có một người ngày nào cũng đến khu triển lãm… Em cũng không biết người đó làm gì.”

Thi Phong: “… Không biết làm gì mà cũng thích?”

Thi Vũ: “Tình yêu vốn không cần nguyên nhân. Em chỉ yêu người ta từ cái nhìn đầu tiên thôi mà.”

Thi Phong: “Em lại không biết anh ta là người như thế nào. Chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên trên thế giới này đều là do mê muội sắc đẹp. Có lẽ chỉ là do em thấy người ta đẹp trai thôi.”

Thi Vũ: “… Người ta có phải loại người nông cạn như vậy đâu.”

Thi Phong: “Vậy em nói đi, em thích người ta ở điểm nào.”

Thi Vũ ngẩng đầu nhìn trần nhà, như đang hồi tưởng.

Biểu cảm của cô hoàn mĩ thuyết minh cho hình tượng cô gái đang đắm chìm trong tình yêu đơn phương.

Một lát sau, cô mới mở miệng: “Anh ấy rất lịch sự, rất đàn ông, lại chín chắn, kiên nhẫn, tính tình rất tốt. Em vẫn luôn muốn tìm một người như vậy.”

Thi Phong: “Bao nhiêu tuổi?”

Thi Vũ: “Hình như… gần 40.”

Thi Phong: “Quá già. Đừng hòng mơ tưởng.”

Thi Vũ không phục: “Chẳng phải anh rể cũng gần 40 rồi sao, chị cũng kém anh ấy 10 tuổi mà, anh ấy còn có con nữa, không phải chị vẫn thích anh ấy sao.”

“Chị cổ hủ quá đi, tuổi không phải là vấn đề.”

“Làm sao em biết chị không chê anh ấy già.”

Thi Phong rất nghiêm túc nhìn Thi Vũ, hoàn toàn không chú ý đến người đang đứng ở cửa.

“Lần trước chị và anh ấy ở bệnh viện, nhân viên thu ngân cửa hàng tiện lợi gọi chị là chị, anh ấy là chú.”

…

Thi Vũ đang chuẩn bị nghiêm túc thảo luận chuyện này với Thi Phong, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Mạc Nghịch đang dựa vào cửa.

Cô sáng suốt nén cơn kích động, sau đó làm vẻ mặt “tự cầu phúc” với Thi Phong.

Thi Phong theo ánh mắt của Thi Vũ quay đầu lại nhìn, vừa vặn đối diện với ánh nhìn của Mạc Nghịch.

Chỉ một chút, cô liền lúng túng.

Mạc Nghịch đưa mắt nhìn Thi Phong một chút, chỉ để lại một câu “Nam Kiêu ngủ” rồi dùng bộ mặt không chút cảm xúc của mình quay đi.

Thi Vũ nhìn bóng lưng Mạc Nghịch, hơi bận tâm.

“Chị, anh rể không giận chị chứ.”

Thi Phong: “… Chắc là vậy.”

Thi Vũ: “Chắc cái gì, chắc chắn là vậy mới đúng. Chị trông thế mà lại để ý chuyện anh ấy già. Chị không biết đàn ông rất nhạy cảm về vấn đề này à.”

Biết, đương nhiên biết.

Người lớn tuổi, thường rất nhạy cảm với tuổi của mình.

Hơn nữa, thông thường họ đều không thể chấp nhận việc người khác nói mình già, dù cho trong lòng bọn họ đã thừa nhận bản thân già.

Thi Phong học tâm lí, phỏng đoán tâm lý người khác là sở trường của cô.

Lí do hồi nãy Mạc Nghịch tức giận, cô đoán được.

“Chị, nhanh đi dỗ anh rể của em đi. Em mệt lắm, muốn ngủ.” Thi Vũ đẩy vai Thi Phong đi ra ngoài.

Thi Phong: “Được rồi, chị biết. Vậy chính em chú ý một chút. Phải tự yêu lấy bản thân, hiểu chưa?”

Thi Vũ gật đầu ba lần: “Em có chừng mực, chị yên tâm đi.”

Nhận được lời hứa của Thi Vũ, Thi Phong yên tâm rời đi.

***

Lúc quay lại phòng ngủ, Mạc Nghịch đang tắm.

Thi Phong ngồi trên giường, nghe tiếng nước vọng ra từ phòng tắm, tim đập hơi nhanh.

Thời gian Mạc Nghịch tắm rửa kì cọ rất lâu, Thi Phong ngồi chờ đến mức hơi buồn ngủ.

Nghe được tiếng mở cửa, cô lập tức tỉnh táo lại.

Tập trung nhìn vào… Thi Phong ngẩn ra.

Mạc Nghịch lại không mặc gì đi ra ngoài. Không đúng, không chỉ không mặc gì, cả người cũng không thèm lau.

Lúc đi ra ngoài, trên người vẫn còn nước đang nhỏ giọt.

Thi Phong đứng dậy khỏi giường, đi tới trước mặt Mạc Nghịch, cầm khăn lông từ tay anh.

“Về sau đừng như thế. Cứ đi ra thế này sẽ bị cảm lạnh đấy.” Thi Phong kiễng chân lên dùng khăn lông lau mặt cho Mạc Nghịch.

“Để em lau cho anh.”

Sau đó, cô dùng tốc độ nhanh nhất lau nửa người trên cho anh.

Lúc lau đến đôi chân dài của anh, Thi Phong liền tiến thoái lưỡng nan.

Phản ứng sinh lí thật là chuyện khó xử…

Cũng không phải Thi Phong cố ý nhìn chỗ đó, nhưng nó thật sự quá nổi bật, quá gây chú ý mà.

Không lau xuống nổi nữa.

Thi Phong đưa khăn lông cho Mạc Nghịch: “Anh tự lau phía dưới đi.”

Mạc Nghịch không nhận, cũng không nói gì.

Thi Phong dùng ngón tay chỉ chỗ kia một chút, hơi lúng túng nói: “ ‘Đứng’ lên kinh quá, em lau nữa thì không hay lắm. Anh tự làm đi.”

Mặt Mạc Nghịch không chút thay đổi: “Chỗ nào?”

Thi Phong: “Ở giữa.”

Mạc Nghịch: “Cái gì ở giữa?”

Thi Phong: “Giữa hai chân.”

Mạc Nghịch cúi đầu nhìn thoáng qua: “À.”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch nhận lấy khăn lông, miệng lẩm bẩm: “Không hiểu chuyện gì xảy ra.”

Thi Phong: “… Chắc là phản ứng sinh lí bình thường của đàn ông thôi.”

Mạc Nghịch: “À.”

Thi Phong: “Trước kia… Anh không như vậy?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Không phải đấy chứ? Đàn ông ai cũng —— ”

Mạc Nghịch: “Có em thì có. Không có em thì không.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 49

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Những lời Mạc Nghịch nói làm Thi Phong ngượng ngùng, mặt cô nóng bừng.

“Anh lau người đi, em cũng đi tắm đây.”

Thi Phong nhét khăn lông vào tay Mạc Nghịch, nhanh chóng vòng qua anh, vào phòng tắm.

Sau khi vào phòng tắm, tim Thi Phong vẫn cứ đập điên cuồng.

Cô là kiểu người bình tĩnh, nếu gặp phải biến cố hoàn toàn xử lý không sợ hãi, rất ít khi kích động khiến tim đập nhanh hơn.

Trải nghiệm như thế này, chỉ xuất hiện sau khi ở cùng với Mạc Nghịch.

Thi Phong đứng trước gương, nhìn hình dáng mình trong gương, giơ tay vỗ má vài cái, sau đó cởi quần áo tắm rửa.

…

Mạc Nghịch lau người xong liền vứt khăn lông lên tủ đầu giường, lấy áo ngủ từ tủ quần áo ra mặc.

Vừa nằm xuống, chuông điện thoại lại vang lên.

Là Đơn Vi gọi.

Mạc Nghịch nhận điện thoại, chờ cô báo cáo công tác.

Hình như Đơn Vi uống rượu, lúc nói chuyện hơi mơ hồ.

“Anh đã ngủ chưa? Vâng… Thứ 6 tuần này, để tôi đặt vé máy bay giúp anh hay để anh tự đặt?”

Mạc Nghịch: “Tôi đặt.”

Đơn Vi: “Vâng, được. Tôi hiểu rồi.”

Mạc Nghịch: “Ừ. Không sao.”

Đơn Vi: “Anh đừng cúp máy với tôi!”

Giọng cô hơi nóng nảy, còn mang theo chút nức nở, nghe rất rõ qua điện thoại.

Mạc Nghịch nhịn không được nhăn nhó. Anh không thích người khác khóc lóc sướt mướt trước mặt anh. Nhất là con gái.

Mạc Nghịch không cúp máy, Đơn Vi chuẩn bị một lát, cuối cùng mở miệng.

Cô hỏi anh: “Tôi ở bên anh ba năm, anh có bao giờ nghĩ tới lí do tại sao không?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Một chữ lạnh lùng, kích thích nước mắt Đơn Vi chảy ra.

Lại nghĩ đến hình ảnh anh ở bên Thi Phong, sự không ngang hàng, ghen tị trong nội tâm cô càng nghiêm trọng.

Đơn Vi làm việc cho Mạc Nghịch ba năm, tiền lương đãi ngộ không có gì phải bàn, nhưng đó không phải thứ quan trọng nhất với cô.

Tính cách Mạc Nghịch như vậy, gần như không ai chịu được anh. Anh quá lập dị quá quái gở, rất khó hợp tác.

Trước Đơn Vi, anh cũng từng có người đại diện khác, nhưng đều bị anh hành đến mức bỏ đi.

Nếu không phải vì thích, có lẽ Đơn Vi đã từ bỏ công việc này từ rất sớm rồi.

"… Bởi vì em thích anh!" Cuối cùng Đơn Vi cũng nói ra lời đã bị cô giấu trong lòng suốt ba năm qua.

"Em thích anh, nên muốn ở cạnh anh."

Mạc Nghịch bỏ di động xuống khỏi tai, nhấn phím ngắt cuộc gọi.

Anh không cho Đơn Vi bất kỳ câu trả lời nào. Có rất nhiều người nói thích anh, nhưng anh chỉ nghe lọt được mỗi mình lời Thi Phong.

Anh đã có Thi Phong, không cần người khác thích.

Có cô ở đây, cả thế giới chán ghét anh cũng không sao.

***

Thi Phong tắm rất nhanh, cô định sau khi tắm xong nên giải thích chuyện tuổi tác với Mạc Nghịch cho ổn thoả.

Vừa rồi cô nói như vậy, đơn thuần chỉ muốn nhắc nhở Thi Vũ, không hề có một chút ý nào ghét bỏ anh già.

Thi Phong mặc áo ngủ, sau đó trèo lên giường, ngồi xuống cạnh Mạc Nghịch.

Cô cuốn lấy cánh tay Mạc Nghịch, cười hỏi anh: “Hôm nay em tắm nhanh lắm phải không?”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Mặt không chút thay đổi đáp.

Thi Phong: “Chuyện em vừa nói với Thi Vũ ấy, anh đừng để trong lòng. Em không chê anh già, trong lòng em, anh còn rất trẻ.”

Cô vừa nói, vừa cố ý vô tình siết cánh tay Mạc Nghịch, lúc nhẹ lúc mạnh.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm tay Thi Phong, không nói lời nào.

Thấy anh không nói gì, Thi Phong lật người, cưỡi trên người anh.

Cô khom lưng xuống, ôm cổ Mạc Nghịch. Đầu Mạc Nghịch nóng lên, bắp thịt trên người căng ra, huyệt thái dương nhảy “thình thịch” mấy lần.

“Phía dưới lên rồi.” Mạc Nghịch khàn cả giọng nói với Thi Phong: “Tránh ra.”

Thi Phong thờ ơ không động lòng, nhìn chằm chằm anh.

“Anh không giận em sẽ tránh ra. Được không.”

Thi Phong ở trước mặt Mạc Nghịch có thể hoàn toàn phóng khoáng, chủ động trong ‘chuyện ấy’ không phải là vấn đề gì to tát với cô.

Tuy thỉnh thoảng sẽ ngại ngùng, nhưng cô sẽ không ưỡn ẹo nũng nịu.

Ví dụ như hiện tại, cô cưỡi trên người Mạc Nghịch, nhưng không hề có một chút ngượng ngùng.

Cổ họng Mạc Nghịch hoàn toàn nghẹn lại, nhưng anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện vừa rồi.

“Mười một tuổi nhiều lắm à.”Anh hỏi Thi Phong như vậy.

Thi Phong lắc đầu: “Không nhiều, không nhiều chút nào. Em rất thích kém mười một tuổi. Thật đấy.”

Mạc Nghịch: “Không giận.”

Thi Phong vui vẻ gật gật đầu, nhanh chóng đứng lên khỏi người Mạc Nghịch.

Hai người dựa vào đầu giường nửa nằm, ánh mắt chạm nhau, trong không khí như có pháo hoa nổ tung.

Nếu như dùng lửa hình dung ánh mắt của Mạc Nghịch, vậy Thi Phong chính là xăng. Sau cùng anh sẽ châm lửa cô, đốt hai người thành một cây đuốc.

Thi Phong biết cứ đối mặt như vậy sẽ dẫn đến kết quả như thế nào.

Cô đúng lúc nhắc nhở Mạc Nghịch: “Hôm nay em không được.”

Mạc Nghịch: “Anh được.”

Thi Phong: “… Chuyện này không thể làm quá nhiều. Cũng không tốt cho cơ thể của anh. Chúng ta nhịn một chút đi.”

Mạc Nghịch: “Em không thích thì không làm.”

Thi Phong: “Vâng, em không được. Chân mỏi. Eo cũng đau.”

Mạc Nghịch: “Ngủ đi.”

Dù phản ứng rất mãnh liệt, nhưng Mạc Nghịch vẫn nhịn. Thi Phong nói không được, anh liền không chạm.

Anh không biết tình yêu là cái gì, anh chỉ biết, anh không thể rời khỏi Thi Phong được, phải sống trọn đời bên cô.

***

Bởi vì phải đi triển lãm tranh với Mạc Nghịch, Thi Phong lại gặp Đơn Vi lần nữa.

Khi Thi Phong và Mạc Nghịch dắt Mạc Nam Kiêu đến sân bay thì Đơn Vi đã lấy vé sẵn cho họ.

Hôm nay Đơn Vi đi một đôi giày cao gót mười mấy cm, Thi Phong lại mang một đôi bốt đi tuyết. Chiều cao của hai người cuối cùng cũng coi như gần bằng nhau.

Đơn Vi đưa vé cho Mạc Nghịch, “Vé đây, tôi làm xong hết rồi. Đến thẳng chỗ hải quan là được.”

Bốn người cùng nhau xếp hàng hải quan.

Mạc Nghịch đứng đầu tiên, ba người nhà họ đứng theo trình tự, người đứng trước Đơn Vi trùng hợp lại là Thi Phong.

Cô liếc mắt từ trên xuống dưới đánh giá Thi Phong, không hề có cảm giác kinh diễm.

Hôm nay Thi Phong ăn mặc rất tùy ý, một chiếc áo khoác màu trắng, quần legging màu đen, đôi bốt đi tuyết màu xám.

Tóc của cô xoã trên vai, hơi rối. Theo Đơn Vi thấy, chính xác là dạng trang phục của người qua đường.

Đơn Vi không tin Mạc Nghịch lại thích loại hình như vậy. Đáng ra anh nên thích dạng phụ nữ gợi cảm quyến rũ mới đúng.

…

Đúng là Nam Kiêu rất hứng thú với máy bay, từ khi ở phòng chờ sân bay, cậu đã bắt đầu ngẩn ngơ nhìn chằm chằm máy bay bên ngoài.

Đôi mắt to sáng ngời, lấp lánh, tràn đầy ước mơ và khát vọng.

Thi Phong quay đầu nói với Mạc Nghịch: “Nam Kiêu thật sự rất thích máy bay nhỉ.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

“Nếu Nam Kiêu có thể làm phi công, thì tốt biết bao.”

Nghĩ đến đây, Thi Phong có chút thương cảm. Đây, hẳn cũng coi như là thứ cô và Mạc Nghịch nợ Nam Kiêu.

Cha mẹ trải qua những việc như vậy, cậu lại là trẻ tự kỉ, căn bản không có khả năng làm loại công việc nhạy cảm như vậy.

Mạc Nghịch ôm Thi Phong, “Không sao. Như vậy quá nguy hiểm.”

Thi Phong luôn có cảm giác áy náy với Nam Kiêu, tất cả những việc làm hiện tại đều không bù đắp được sự áy náy ấy.

Là một người mẹ, cô bỏ lỡ 5 năm trưởng thành của con nhỏ, thật vô trách nhiệm.

…

“Uống cà phê không?” Đơn Vi vừa từ starbucks ra, đã thấy Thi Phong tình nồng ý mật dựa vào vai Mạc Nghịch.

Nụ cười trên mặt cô lập tức cứng lại, giọng nói cũng trở nên mất tự nhiên.

Đơn Vi có thói quen uống cà phê, mỗi buổi sáng đều uống một ly kiểu Mĩ.

Lúc nãy vừa đi mua, bèn mua ba ly.

Nghe thấy giọng nói của Đơn Vi, Thi Phong vẫn không rời khỏi lồng ngực của Mạc Nghịch.

Cô đưa tay ra, cười tươi rói với Đơn Vi. “Cảm ơn, đúng lúc hôm nay tôi hơi buồn ngủ.”

“Không cần. Hơi nóng đấy, lúc uống nhớ cẩn thận.” Đơn Vi đưa cà phê cho Thi Phong.

Ngay sau đó, cô đưa ly còn lại cho Mạc Nghịch. “Của anh đây.”

Mạc Nghịch nhìn lướt qua, không nhận.

Đơn Vi lúng túng, lại không muốn Thi Phong nhận ra, đành phải kiên trì nói tiếp.

“Là loại kiểu Mĩ anh thích nhất, không thêm gì cả.”

Mạc Nghịch vẫn thờ ơ.

Tay Đơn Vi cứng ở giữa không trung, đầu ngón tay phát lạnh.

“Đã bảo anh phải ga lăng một chút với phái nữ mà.” Thi Phong đập bả vai Mạc Nghịch một cái, sau đó đưa tay với Đơn Vi: “Cô đưa cho tôi được, để tôi bắt anh ấy uống hết.”

“…”

Đơn Vi không biết Thi Phong làm như vậy là cố ý, hay là vô tình.

Mỗi một câu của cô, đều gián tiếp nói cho Đơn Vi biết: Mạc Nghịch chỉ nghe một mình cô ấy.

Đơn Vi ghen tị sắp phát điên, lại không thể biểu hiện ra.

Đơn Vi đưa cà phê cho Thi Phong, sau đó ngồi xuống chỗ cạnh Mạc Nghịch.

Thi Phong đặt cà phê vào tay Mạc Nghịch, cười nói: “Uống đi. Người ta tốt bụng mua cho anh đó.”

Mạc Nghịch nhìn Thi Phong, hỏi: “Được à.”

Thi Phong: “Đương nhiên là được, một ly cà phê mà thôi. Em là người hẹp hòi như thế ư.”

Mạc Nghịch “Ừ” một tiếng, nghe thấy câu trả lời của Thi Phong, mới yên tâm uống ly cà phê này.

Rất nhanh liền lên máy bay, sau khi lên máy bay, Thi Phong ngồi một hàng ghế với Mạc Nam Kiêu, còn Mạc Nghịch ngồi một hàng với Đơn Vi.

Mạc Nam Kiêu cực kì bám Thi Phong, ngồi xuống xong, Thi Phong hoàn toàn không có thời gian nói chuyện với Mạc Nghịch.

Việc này lại cho Đơn Vi tạo cơ hội. Đơn Vi ngồi ghế cạnh cửa sổ, Mạc Nghịch gần chỗ đi lại.

Sau khi máy bay cất cánh, Đơn Vi nói với Mạc Nghịch: “Chuyện đêm đó… Xin lỗi anh.”

Mạc Nghịch: “Ừ. Chuyện gì?”

Đơn Vi cắn môi một cái, “Là chuyện… Tôi gọi điện thoại cho anh. Đêm hôm đó uống nhiều quá, hơi kích động.”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

“Nhưng lời em nói đều là thật…”

Giọng nói của Đơn Vi run run. “Thích anh, là sự thật.”

Mạc Nghịch chỉ chỉ chỗ Thi Phong, “Tôi thích cô ấy.”

Đơn Vi không phục. “… Vì sao?”

Mạc Nghịch: “Cô ấy tốt.”

Đơn Vi: “…”

Nếu không phải sợ Mạc Nghịch cảm thấy cô phiền, cô thật sự rất muốn hỏi, Thi Phong tốt chỗ nào. Xinh đẹp ư, không, tính cách tốt ư, có vẻ cũng không.

Im ắng mấy phút, Mạc Nghịch đột nhiên mở miệng.

Anh nói với Đơn Vi: “Sau này đừng nói nữa.”

Đơn Vi: “Được, tôi hiểu rồi.”

Thời gian đi máy bay từ Bắc Kinh đến Thượng Hải không quá dài, trên đường Nam Kiêu cũng không ngủ, Thi Phong luôn miệng kể chuyện cho cậu nghe.

Thi thoảng cô lại nhìn về phía Mạc Nghịch vài lần, đến mấy lần đều thấy anh đang nói chuyện với Đơn Vi.

Thi Phong không phải người hay ghen, nhưng, nhìn thấy cảnh như vậy, trong lòng cô vẫn hơi không khó chịu.

Tâm tư của Đơn Vi với Mạc Nghịch, người sáng suốt đều nhìn ra được.

Thi Phong đặt sách kể chuyện xuống, nhỏ giọng hỏi Mạc Nam Kiêu: “Con biết dì kia không?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu.

Thi Phong tiếp tục hỏi: “Trước kia bố thường xuyên gặp cô ấy à? Cô ấy có từng chăm con không?”

Mạc Nam Kiêu cẩn thận nhớ lại một lát, rất nghiêm túc gật đầu.

Trước kia Đơn Vi quả thật có chăm cậu, ví dụ như khi Mạc Nghịch mở triển lãm tranh.

Phòng triển lãm có quá nhiều người, anh thường giao Mạc Nghịch cho Đơn Vi chăm sóc.

“Dì đó có đối tốt với con không?”

Mạc Nam Kiêu nghĩ ngợi, sau đó mở miệng: “Mẹ tốt nhất.”

Ba chữ này, cậu nói không có tình cảm gì, nhưng ánh mắt Thi Phong lập tức ươn ướt.

Nam Kiêu không biết làm nũng, chơi xấu như những đứa trẻ khác, cậu luôn nói chuyện chỉ với một ngữ điệu.

Nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần cậu có thể nói chuyện, Thi Phong đã rất vui vẻ, rất yên tâm rồi.

Cô đưa tay vuốt má Mạc Nam Kiêu, nhẹ giọng hỏi cậu: “Vài ngày nữa, mẹ dẫn con đi gặp bà ngoại và ông ngoại, được không?”

Mạc Nam Kiêu vẫn gật đầu.

Thi Phong cười nói: “Nam Kiêu của chúng ta ngoan như vậy, họ nhất định sẽ rất thích.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Phổ Đông của Thượng Hải.

Tháng 12, là thời điểm lạnh nhất ở Thượng Hải, thời tiết âm u, không khí đặc biệt ẩm ướt.

Từ sân bay đi ra, Thi Phong nhanh chóng giúp Mạc Nam Kiêu

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Phổ Đông của Thượng Hải.

Tháng 12, là thời điểm lạnh nhất ở Thượng Hải, thời tiết âm u, không khí rất ẩm ướt.

Từ sân bay đi ra, Thi Phong nhanh chóng giúp Mạc Nam Kiêu mặc áo lông vũ.

Thời tiết lạnh như vậy, bị cảm sẽ không tốt.

Đơn Vi đứng cạnh Mạc Nghịch, nhìn Thi Phong giúp Mạc Nam Kiêu mặc quần áo, trong lòng có cảm giác khó thốt thành lời.

Cô vốn cho rằng, Thi Phong chỉ biểu hiện như vậy vì có Mạc Nghịch trước mặt.

Nhưng động tác của cô quá tự nhiên, không có chút xíu ra vẻ.

…

“Nghỉ ngơi ở đâu.”

Khi Đơn Vi đang nhìn đến xuất thần thì Mạc Nghịch đột nhiên mở miệng hỏi.

Đơn Vi tỉnh táo lại, lấy di động từ túi ra: “Đã sắp xếp tài xế đến đón chúng ta đến khách sạn, là phòng gia đình.”

Mạc Nghịch: “À.”

Đi ra khỏi sân bây, tài xế được thuê đã chờ sẵn. Thi Phong, Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu ngồi ghế sau, một mình Đơn Vi ngồi ghế trước.

Phân biệt rõ ràng.

Đơn Vi nhìn gia đình ba người qua kính chiếu hậu, trong lòng có sự chua xót khó nói ra.

Ấn tượng của Thi Phong về Thượng Hải vẫn dừng ở sáu năm trước, lúc cô chạy khỏi Hàng Châu, trạm thứ nhất chính là Thượng Hải.

Khi đó đang là mùa mưa dầm ở Giang Nam, mưa Thượng Hải mãi không ngớt.

Vì trong tháng ở cữ lại mắc mưa, bệnh đau eo đau chân của Thi Phong có từ đó.

Nhớ đến chuyện quá khứ, tâm trạng của Thi Phong không tránh được hơi đi xuống.

Thật ra đã rất lâu cô không nhớ về chuyện quá khứ, từ khi quyết định ở bên Mạc Nghịch, cô luôn ép mình quên chuyện năm xưa.

Thật sự, quãng thời gian này của họ rất ngọt ngào, Thi Phong không còn nghĩ về những chuyện không vui kia nữa.

Bây giờ lại nhớ đến, tâm trạng vẫn đi xuống.

Trở lại khách sạn, Thi Phong lấy di động ra nhắn tin cho Lâm Tăng qua WeChat.

—— Thầy Lâm, anh thấy bố mẹ tôi có thể chấp nhận cho tôi ở bên anh ấy không.

Nhắn tin xong, Thi Phong cảm thấy trên eo có thêm một đôi tay.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua, mỉm cười.

“Sao thế?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Vậy anh buông em ra trước đi, em ra ngoài xem Nam Kiêu. Để con một mình ngoài phòng khách, em không yên tâm.”

Thi Phong đẩy Mạc Nghịch ra, đi ra ngoài. Mạc Nghịch ngăn cô lại: “Em không vui.”

Thi Phong: “Hơi hơi. Bởi vì năm đó chạy khỏi Hàng Châu, đến Thượng Hải đầu tiên, gặp phải mùa mưa dầm, mắc mưa.”

Khi nói chuyện với Mạc Nghịch, Thi Phong sẽ không nói kiểu bóng gió quanh co lòng vòng.

Bởi vì logic của anh không giống người khác, nói thẳng ra mới tăng hiệu quả giao tiếp.

Mạc Nghịch ngồi xổm xuống trước mặt Thi Phong, hai tay ôm lấy bắp đùi của cô, đầu dựa vào bụng cô.

Chóp mũi dán sát bụng cô, cọ lên cọ xuống.

Bụng dưới của Thi Phong ngứa ngứa, cô ấn gáy Mạc Nghịch: “Đừng nhúc nhích.”

Quả nhiên Mạc Nghịch không động đậy nữa, có điều, mặt anh vẫn dán chặt trên bụng cô.

Tay Mạc Nghịch cọ lung tung một hồi, cuối cùng dừng ở mông Thi Phong.

Mông Thi Phong rất đầy đặn rất đẹp, có độ cong vô cùng quyến rũ.

Trước kia sự chú ý của Mạc Nghịch hoàn toàn dừng trên chân và đùi của Thi Phong, bỏ quên nơi này.

Nghĩ tới đây, Mạc Nghịch động tay bóp một cái.

Thoáng đau ùa tới, Thi Phong không nhịn được kêu nhỏ một cái. “Ban ngày ban mặt, anh làm gì thế.”

Mạc Nghịch ngẩng đầu nhìn cô, đáy mắt tràn ngập thành kính.

“Tác phẩm nghệ thuật.”

Thi Phong: “…”

Hình như mỗi lần anh đều khen cô như vậy, nhưng, cô chưa từng nghe chán.

Tác phẩm nghệ thuật, có lẽ là mức độ đánh giá cao nhất của Mạc Nghịch đối với phụ nữ.

***

Ngày thứ hai đến Thượng Hải, là ngày tọa đàm ở một trường đại học nào đó.

Bởi vì tham gia hoạt động này Mạc Nghịch phải mặc tây trang. Đây cũng là lần đầu Thi Phong nhìn thấy dáng vẻ Mạc Nghịch mặc âu phục.

Bởi vì anh vốn rất cao, tỉ lệ cơ thể coi như không tệ, bình thường anh mặc quần áo thể thao vẫn có thể nhận ra.

Đàn ông sau khi mặc âu phục vào, toàn bộ trạng thái tinh thần đều sẽ có sự thay đổi.

Ví dụ như, sau khi Mạc Nghịch mặc tây trang, liền có khí chất của phần tử trí thức.

Không dời mắt ra được.

Thi Phong nhìn chăm chú rất lâu, vẫn chưa tỉnh hồn được.

Cuối cùng Mạc Nam Kiêu phải nắm tay cô một cái, cô mới tỉnh táo lại.

Thi Phong đi tới trước mặt Mạc Nghịch, chỉnh caravat cho anh, không chút keo kiệt khen: “Mặc âu phục rất đẹp.”

Mạc Nghịch: “Không thích.”

Thi Phong: “Biết anh không thích, nhưng đây là vì công việc. Chỉ mặc mấy tiếng thôi mà.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Đến giảng đường, Thi Phong và Mạc Nam Kiêu đều được sắp xếp vào hàng thứ nhất trên khán đài, cơ bản song song với vị trí trên sân khấu của Mạc Nghịch.

Đơn Vi lại ngồi cạnh Thi Phong.

Có rất nhiều người đến buổi tọa đàm này, không đến mười phút, giảng đường đã đầy ắp, trên hai hành lang dày đặc người.

Đây có lẽ là sức hút cá nhân của Mạc Nghịch.

Khả năng anh ngay cả nói cũng không cần, vẫn sẽ có nhiều người thích anh như vậy.

Trước kia ở Lan Châu, Thi Phong đã từng thấy qua một lần.

——

“A, đó là Moniki à?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Là người ngồi chính giữa đó, siêu đẹp trai nhờ?”

“Khuôn mặt này, chiều cao này… Thế mà lại đi làm họa sĩ.”

“Trước đây cậu chưa từng thấy ảnh của anh ấy à? Vì thấy ảnh nên mình mới thích anh ấy, tranh của anh ấy, mình cũng không hiểu.”

“Có khuôn mặt như thế thì cần gì nhìn tranh nữa, nhìn mặt là đủ rồi.”

Thi Phong nghe thấy chủ đề hai cô bé phía sau đang thảo luận, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Cô cảm thấy hơi hãnh diện.

Bố đứa bé được nhiều người thích như vậy, cô cũng quang vinh.

Đơn Vi nhìn thấy nụ cười của Thi Phong, cảm thấy khó hiểu.

Cô không thể hiểu được, người nào ở đây cũng đều đang mơ ước Mạc Nghịch, Thi Phong là bạn gái của Mạc Nghịch, sao lại cười được?

Đến cô còn nghe không lọt nữa. Cuộc nói chuyện phía sau vẫn đang tiếp tục.

“Anh ấy có bạn gái chưa?”

“Cái này mình không biết, nhưng anh ấy có con trai, trong rất nhiều tranh của anh ấy đều có con trai ảnh.”

“… Vậy là con riêng rồi. Haiz, sinh hoạt cá nhân của mấy người làm nghệ thuật thật hỗn loạn quá đi.”

“Vậy có là gì, anh ấy đẹp trai, lại có tài. Mình cũng nguyện sinh con cho ảnh.”

“Đồ hám trai, thức tỉnh đi.”

Thi Phong càng nghe càng thấy buồn cười, trong lòng cô không hề có chút cảm giác ghen tị nào.

Ngược lại, cô còn cảm thấy những cô bé này thật đáng yêu.

Người trẻ tuổi, đều có thần tượng, rất bình thường.

Thi Phong còn rất ngưỡng mộ họ, bởi vì cô không có thần tượng.

…

Buổi tọa đàm nhanh chóng bắt đầu. Sau khi người chủ trì làm nền giới thiệu xong, đẩy đề tài sang Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong và Mạc Nam Kiêu phải cả một phút, mới bắt đầu chào hỏi khán giả phía dưới.

Cách chào hỏi của anh rất đơn giản, chỉ có một chữ: “Chào.”

Một chữ, vẫn được phía dưới nồng nhiệt đáp lại.

Mạc Nghịch rất lạnh, nhưng khán đài lại rất nóng.

Khi khán giả vỗ tay hoan hô Mạc Nghịch, Thi Phong ôm Mạc Nam Kiêu, kề sát bên tai nói với cậu: “Con thấy không? Tất cả những anh chị ở đây đều rất thích bố, bố con là một người rất giỏi.”

Mạc Nam Kiêu quay đầu lại, lén nhìn lướt qua đám người đang hoan hô ở phía sau.

Đây là lần đầu cậu tiếp xúc với nhiều người như vậy, trước kia chưa từng có.

“Bố…” Mạc Nam Kiêu nắm chặt tay Thi Phong, kiên định nói: “Bố của mẹ.”

Thi Phong nắm ngược lại tay Nam Kiêu, cười vui mừng.

Chào hỏi xong, Mạc Nghịch liền bắt đầu chính thức diễn thuyết.

Nói là diễn thuyết thật ra có chút gượng ép, dù sao bản thảo là do Đơn Vi viết xong in ra từ sớm, Mạc Nghịch chỉ đọc ra mà thôi.

Đơn Vi rất có tài văn chương, năm đó cô học chuyên ngành Hán ngữ ở đại học ngôn ngữ Bắc Kinh, nghiền ngẫm từng chữ là điểm mạnh của cô.

Lúc Mạc Nghịch đọc được một nửa, Thi Phong khen Đơn Vi: “Bản thảo cô viết hay quá.”

Đơn Vi mấp máy môi, “Việc phải làm.”

Thi Phong: “Ừm, cũng phải. Cô làm việc cho anh ấy mà.”

Đơn Vi: “…”

Cô cảm thấy nhất định Thi Phong đang cố ý. Cố ý nhắc nhở thân phận của cô, sau đó nói cho cô biết cô và Mạc Nghịch không có khả năng.

Ừ, đúng là Thi Phong nghĩ như vậy.

Mấy chuyện như đối phó với tình địch, cô làm rất tình nguyện.

Trên thế giới này không ai có thể cao thượng đến mức chắp tay nhường người mình yêu cho kẻ khác, ít nhất cô làm không được.

Nếu có người tuyên chiến với cô, cô sẽ không do dự ứng chiến.

Mạc Nghịch nhanh chóng đọc xong bản thảo, sau khi kết thúc, toàn hội trường đều vỗ tay ủng hộ anh.

Trong trường đại học, tình huống này rất ít khi xảy ra.

Sau khi kết thúc phần diễn thuyết, có phần đặt câu hỏi.

Chọn ngẫu nhiên mười người ở hội trường, mỗi người chỉ có thể hỏi một câu.

Người đầu tiên là một cô bé, vừa mới mở đầu đã khiến bầu không khí bát quái bùng nổ.

Cô bé ấy hỏi: “Thầy Mạc, thầy có bạn gái chưa?”

Câu hỏi mới được đưa ra, toàn trường sôi trào, đây là câu hỏi tất cả mọi người đều thích nghe, chuyện riêng của nam thần, ai không thích nghe cơ chứ.

Mạc Nghịch nhìn lướt qua Thi Phong đang ngồi dưới đài, đúng lúc Thi Phong cũng đang nhìn anh.

Sau khi đối diện với cô một lúc, Mạc Nghịch thu ánh mắt lại.

Anh cầm micro, nói: “Có vợ.”

“A ——— ”

Anh vừa nói xong, toàn trường ồ lên.

Thì ra nam thần đã kết hôn rồi.

Đơn Vi ngồi bên cạnh Thi Phong, thấy vẻ mặt ngọt ngào của cô, bàn tay để cạnh siết chặt thành nắm đấm.

Câu hỏi mở đầu đã đập vỡ biết bao trái tim thiếu nữ, nên tiếp theo tất cả mọi người ăn ý không hỏi về cuộc sống riêng tư của Mạc Nghịch nữa, chín câu hỏi còn lại, đều tập trung vào triển lãm tranh và chuyên ngành mĩ thuật.

***

Buổi tọa đàm kéo dài một tiếng, lúc người chủ trì tuyên bố kết thúc, điện thoại di động trong túi Thi Phong rung lên.

Cô lấy ra nhìn tên hiển thị, sau đó nghe.

“Chị! Xong đời rồi chị có biết không?”

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Thi Vũ vô cùng sốt ruột, “Bố mẹ đột nhiên tập kích, hai người đến chỗ trọ thuê trước đó của chị em mình, sau đó nghe hàng xóm nói chúng ta chuyển đi lâu rồi. Nãy mẹ mới gọi điện thoại cho em, bây giờ em đang trên đường tìm họ.”

Thi Vũ cố gắng dùng từ đơn giản nhất diễn đạt ý của mình.

Cô sắp cuống phát khóc rồi, bố mẹ còn không biết chuyện chị Thi Phong đang yêu đâu ——

Nghe xong lời Thi Vũ, trong lòng Thi Phong cũng thình thịch một tiếng.

Nhưng, rất nhanh cô đã đưa ra quyết định.

“Thi Vũ. Dẫn bố mẹ về nhà.”

Thi Vũ: “Chị điên hả? Bố mẹ mà biết chị chưa cưới đã dọn về sống chung, nhất định sẽ tức chết, hơn nữa… Hơn nữa anh rể còn có con trai.”

Đến bây giờ Thi Vũ còn không biết Mạc Nam Kiêu chính là con của Thi Phong và Mạc Nghịch, dù Mạc Nghịch đã nói rất nhiều lần, nhưng cô chưa bao giờ cho đó là thật.

Thi Phong: “Nam Kiêu là con trai chị. Con ruột.”

Thi Vũ: “… Chị, đừng trêu em, em biết chị cưng Nam Kiêu, yêu thằng bé như con trai ruột.”

Thi Phong: “Nam Kiêu là con chị với Mạc Nghịch. Sáu năm trước.”

Thi Phong nói thẳng sự thật với Thi Vũ.

Thi Vũ lập tức bối rối.

“Nói vậy… Anh rể là… Là người có quan hệ với chị, hại chị mang thai? Từ đầu chị đã biết anh ấy là người đó à?”

Thi Phong: “Chị biết.”

“Chị điên rồi!” Thi Vũ gào ré lên, “Sao không nói sớm với em! Nếu em biết chuyện này, có chết cũng không tác hợp cho chị và anh ta!”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 51

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Thi Phong trải qua quãng thời gian khó khăn khi bị trầm cảm thế nào, Thi Vũ vĩnh viễn không quên.

Khi đó cô đã nghĩ, nếu như ông trời cho cô một cơ hội gặp được những kẻ làm tổn thương Thi Phong, cô nhất định không nể nang gì cho chúng mấy nhát.

Trong lòng Thi Vũ, Thi Phong vẫn luôn là một người chị kiên cường độc lập.

Trước kia, gần như cô chưa từng thấy chị cô khóc lần nào.

Nếu không xảy ra chuyện đó… cô sẽ không biết, Thi Phong cũng có khoảng khắc yếu ớt như vậy.

Trước giờ Thi Vũ chưa từng liên tưởng Mạc Nghịch tới kẻ kia. Cô tưởng, Mạc Nghịch sẽ là người cứu rỗi Thi Phong.

Nhớ tới hành vi lúc trước của mình, cô hối hận đến xanh ruột.

“Chị, chuyện này nhất định không thể nói cho bố mẹ biết. Em sẽ nghĩ cách, dù sao tuyệt đối không được dẫn họ sang bên kia.”

Thi Vũ nói, “Còn những chuyện khác, đợi chị về rồi chúng ta thương lượng tiếp.”

Thái độ của Thi Vũ thay đổi, Thi Phong đã sớm đoán được.

Cô mãi vẫn không nói chuyện này với Thi Vũ, cũng vì điều này.

Thi Phong hít sâu một hơi, nói với Thi Vũ: “Chuyện của chị, chị tự có chừng mực. Em cứ dẫn bố mẹ về là được. Chuyện khác chị sẽ tự về giải thích.”

Thi Vũ: “Chị! Chị tỉnh táo một chút, bố mẹ chắc chắn không bao giờ đồng ý chuyện của chị với anh ta.”

Thi Phong: “Bây giờ cãi nhau chuyện này đã không còn ý nghĩa nữa rồi. Thi Vũ, chị yêu anh ấy. Dù thế nào đi nữa, sự thật đó sẽ không thay đổi.”

Thi Vũ: “…”

Thi Phong: “Chị sẽ về sớm, cứ thế đi.”

Thi Phong và Thi Vũ không đồng nhất quan điểm, Thi Phong cũng không định cãi nhau với Thi Vũ vì chuyện này.

…

Sau khi cúp máy, Thi Phong mới phát hiện Mạc Nghịch đang đứng cạnh cô.

Cô cất di động vào túi, mỉm cười với Mạc Nghịch.

Cô không muốn Mạc Nghịch nhìn thấy cảm xúc tiêu cực của mình, cảm xúc tiêu cực hay tích cực đều giống nhau, đều lan toả.

Thi Phong không muốn truyền thứ năng lượng tiêu cực này sang anh.

Thi Phong đưa tay nhẹ nhàng chỉnh lại quần áo cho Mạc Nghịch, cười khen anh: “Khi nãy anh giỏi lắm. Em và Nam Kiêu đều rất vinh dự.”

Mạc Nghịch nắm chặt tay cô: “Điện thoại của ai.”

Thi Phong: “Thi Vũ gọi, bàn chuyện công việc với em ấy mà. Không phải chuyện gì to tát đâu.”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Thi Phong: “Khi nào chúng ta về? Chắc em phải về sớm một chút… Bên kia có chút việc đột xuất.”

Mạc Nghịch: “Chuyện gì.”

Thi Phong: “… Việc nhỏ thôi. Thật ra anh ở đây bận rộn cũng được. Em đưa Nam Kiêu về trước.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

***

Quay lại khách sạn, Thi Phong dùng di động của Mạc Nghịch chuyển chuyến bay của cô và Nam Kiêu sang ngày mai.

Làm xong, cô trả điện thoại cho Mạc Nghịch.

“Anh cứ ở đây, lúc công tác nghiêm túc một chút. Nếu nhớ em, gọi điện thoại hay gửi tin nhắn đều được.”

Vì để Mạc Nghịch yên tâm, Thi Phong lặp đi lặp lại nhiều lần, cam đoan, “Em sẽ không chạy trốn.”

Trong lòng cô rõ ràng, Mạc Nghịch là một người cực kì thiếu cảm giác an toàn, sợ bị vứt bỏ, sợ bị phản bội, nội tâm anh tự ti và nhạy cảm, nên mới mắc phải chứng tâm thần phân liệt.

Giờ vất vả lắm anh mới bình thường lại, Thi Phong rất quý trọng.

“Biết rồi.” Mạc Nghịch đáp lại hai chữ.

Suy nghĩ và logic của anh rất đơn giản, Thi Phong nói có việc muốn về trước, anh không chút nghi ngờ gì.

Bởi vì Thi Phong cam đoan sẽ không rời xa anh, cô đã nói đến thế rồi, anh sẽ tin.

Giờ bay của Thi Phong là hơn chín giờ sáng ngày thứ hai, Mạc Nghịch phải bận rộn với triển lãm tranh, không thể đi tiễn cô.

Một mình Thi Phong dẫn Mạc Nam Kiêu ra sân bay.

…

Lúc gần lên máy bay, Mạc Nam Kiêu kéo tay Thi Phong lại, chết sống không chịu đi, hốc mắt cậu hồng hồng, nước mắt ngân ngấn quanh hốc mắt.

Thi Phong ngồi xổm xuống ôm Nam Kiêu vào lòng, dịu dàng vỗ lưng cậu, trấn an tâm trạng của cậu.

“Nam Kiêu của chúng ta làm sao vậy? Không phải con rất thích ngồi máy bay còn gì?”

Mạc Nam Kiêu ngẩng đầu nhìn trần nhà, môi hơi hé.

Thi Phong nhìn động tác này mà xót xa một hồi.

Cô biết, khi muốn khóc, làm như vậy sẽ thấy đỡ hơn.

Thi Phong không biết tại sao Mạc Nam Kiêu lại đột nhiên như vậy, cô bắt đầu trách bản thân, buổi sáng hôm nay đi vội quá, không chú ý đến tâm trạng con nhỏ.

Thi Phong đang chuẩn bị hỏi lần nữa, Mạc Nam Kiêu đột nhiên lên tiếng.

Cậu nói: “Muốn bố.”

Nghe vậy, Thi Phong sửng sốt vài giây.

Trước kia cô toàn nghe Nam Kiêu nói “Muốn mẹ”, còn chưa từng nghe cậu chủ động nhắc đến muốn bố.

Cậu nói như vậy, Thi Phong đã hiểu ý của đứa bé rồi.

Cậu cảm thấy, đáng lẽ bố và mẹ phải về nhà cùng nhau.

Đối với trẻ tự kỉ, việc bồi dưỡng quan niệm về cộng đồng gần như được coi là một nhiệm vụ bất khả thi.

Rất nhiều trẻ tự kỉ không hiểu khái niệm thân phận của “bố mẹ”, trường hợp trẻ bị bệnh cả đời không gọi “bố” “mẹ” được đâu đâu cũng có.

Dù đang làm giáo viên đặc biệt, nhưng Thi Phong không có hi vọng lớn với việc tham gia trị liệu cho chứng tự kỉ.

Cô chỉ có thể làm hết sức, còn lại mặc cho số trời.

Nam Kiêu… Đúng là là sự ngạc nhiên đầy vui sướng.

Thi Phong vuốt mặt Nam Kiêu, giải thích với cậu: “Bố còn phải làm việc ở đây. Mẹ đưa con về trước, bố hết bận sẽ về sau.”

Mạc Nam Kiêu mím môi không đáp.

Thi Phong nói tiếp: “Mẹ dẫn con về gặp ông bà ngoại mà, không phải hồi trước con nói là muốn gặp còn gì?”

Lúc này Mạc Nam Kiêu mới hơi dao động.

Cậu nhìn chằm chằm Thi Phong mấy phút, nghiêm túc suy tư một chút, sau đó gật gật đầu.

Thi Phong hôn lên mặt cậu một cái, khen: “Nam Kiêu của chúng ta hiểu chuyện nhất.”

***

Bắc Kinh.

Thi Vũ nhìn hai vị phụ huynh ngồi trên ghế sofa, bó tay hoàn toàn.

Thi Vũ không ghét việc hai người đến thăm Bắc Kinh, có thể nói cô là người khá lưu luyến gia đình, trước đó còn luôn ngóng trông hai người có đến đây không.

Nhưng chuyện bây giờ lại khác… Chiều qua đột nhiên họ đánh úp, nói là muốn cho chị em cô một niềm vui bất ngờ, đón Tết ở Bắc Kinh với hai người.

Tim Thi Vũ vỡ tan, này sao gọi là niềm vui bất ngờ được, kinh ngạc hãi hùng còn tạm chấp nhận.

Biết hai chị em cô chuyển nhà, hai vị phụ huynh này cứ quấn lấy hỏi các cô chuyển đi đâu.

Thi Vũ không muốn nói đến chuyện Thi Phong ở cùng với Mạc Nghịch, vì thế đành nói dối là hai chị em mới chuyển ra khỏi chỗ kia, còn chưa tìm được nhà, cô đang ở tạm phòng triển lãm tranh của giáo sư, còn Thi Phong đang đi công tác không có mặt.

Thi Vũ giải thích vài câu như vậy họ liền tin.

Thi Vũ sắp xếp cho họ ở khách sạn, ở đây một đêm với hai người.

Lần này Thi Trù và Lâm Yến Phương đến, vấn đề quan tâm nhất chính là chuyện cả đời của Thi Phong.

Nhất là Lâm Yến Phương, từ tối hôm qua đã bắt đầu hỏi bóng hỏi gió tìm hiểu tin tức từ Thi Vũ.

Mấy vấn đề như thế, Thi Vũ đã trả lời năm sáu lần.

Khi nãy không sao, giờ lại bắt đầu.

“Bình thường chị con có gần gũi với anh nào không? Con có thấy không?” Lâm Yến Phương kéo Thi Vũ hỏi.

Thi Vũ khóc không ra nước mát: “Mẹ, không có thật mà, ngày nào chị con tan làm cũng về nhà, trong cơ quan toàn là nữ, người khác giới chị tiếp xúc nhiều nhất có lẽ là bác sĩ Lâm. Làm gì có bạn trai… Mẹ đừng sốt ruột quá.”

Lâm Yến Phương: “Lần trước gọi điện thoại với chị con, nghe ý thì hình như là có rồi mà.”

Thi Vũ: “Chị con cứ phải nói thế thôi, chị không muốn để bố mẹ phải lo lắng cho chị ấy mà.”

Lâm Yến Phương: “Haiz… Mẹ và bố con chỉ mong chị con gả được cho người đối tốt với nó, tuyệt đối không nên xuất hiện sự cố nào.”

Thi Vũ còn muốn nói gì đó, di động lại vang lên.

Cô cầm di động lên, ra hành lang nghe điện thoại.

“Giờ em đang ở cùng với bố mẹ à.”

Thi Vũ: “Vâng. Nhưng em không dẫn họ đến nhà Mạc Nghịch. Mấy ngày nay em sẽ tìm nhà, chúng ta chuyển ra ngoài.”

Thi Phong: “Bây giờ chị mới vừa lên máy bay, em nói địa chỉ khách sạn cho chị. Chờ chị đến tìm mọi người.”

Nói xong, Thi Phong lại bổ sung thêm: “Chỉ mình chị đến thôi.”

Thi Vũ: “Được.”

Có câu đảm bảo này của Thi Phong, cô mới dám nhắn địa chỉ khách sạn sang.

Thi Vũ rất hiểu Thi Phong, tính cách của cô, mang cả Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu đến gặp bố mẹ cũng không phải là không có khả năng.

Nói dễ nghe thì là bướng bỉnh, nói khó nghe thì là lì lợm.

…

Thi Vũ trở lại phòng khách sạn, nói với Thi Trù và Lâm Yến Phương: “Chị con đang trên đường về. Chờ lát nữa là có thể gặp.”

Khi Thi Phong dẫn theo Mạc Nam Kiêu xuất hiện trong phòng, Thi Trù, Lâm Yến Phương và Thi Vũ đều khiếp sợ.

Thi Trù và Lâm Yến Phương khiếp sợ sao cô lại mang theo một thằng bé lớn như vậy đến đây, Thi Vũ khiếp sợ là sao chị cô sẽ thực sự xúc động đến mức dẫn Mạc Nam Kiêu về gặp bố mẹ.

Điên rồi, đúng là điên.

Thi Trù nhìn lướt qua Mạc Nam Kiêu, phát hiện khuôn mặt cậu cực kỳ giống Thi Phong.

Dự cảm bất thường ùa lên trong lòng ông: “Đứa bé này là ——”

“Là con trai con, năm nay 5 tuổi rồi.” Thi Phong tiếp lời, thừa nhận rất thản nhiên.

Cô không định giấu, khoảnh khắc quyết định ở bên Mạc Nghịch, cô biết sẽ có ngày này, sớm muộn cũng phải đối mặt, trốn tránh không có ích lợi gì.

Những lời này của Thi Phong, khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Nhất là Lâm Yến Phương, bà khó tin nhìn Mạc Nam Kiêu, lại nhìn Thi Phong.

“Này… nó… Chẳng lẽ nó là…”

Vì kích động, giọng nói của bà vô cùng run rẩy, thậm chí không thể hỏi hoản chỉnh hết câu.

Thi Phong dắt Nam Kiêu đến trước mặt Thi Vũ, “Em đưa Nam Kiêu ra ngoài một lát trước đi. Chị có chuyện muốn nói với bố mẹ.”

Thi Vũ trừng cô, “Có gì đáng nói. Đừng nói nữa.”

“Nam Kiêu, con đi trước với dì đi. Mẹ có chuyện muốn nói với ông bà ngoại.”

Thi Phong không để ý đến lời từ chối của Thi Vũ, dịu dàng dỗ Mạc Nam Kiêu, sau đó giao Mạc Nam Kiêu cho Thi Vũ.

Chuyện đã đến bước này, Thi Vũ cũng không còn cách nào nữa.

Thi Phong quyết tâm nói chuyện này cho bố mẹ, cô có ngăn cản thế nào cũng vô dụng.

Cuối cùng, Thi Vũ chỉ đành dẫn theo Mạc Nam Kiêu rời khỏi phòng.

Sau khi Mạc Nam Kiêu rời khỏi, nước mắt Thi Phong tràn mi.

Cô đi đến trước mặt cha mẹ mình, quỳ xuống.

Thi Trù và Lâm Yến Phương nhìn nhau, chỉ tiếc sắt không thành thép nhìn cô.

“Con muốn làm gì?”

Thi Phong: “Bố, mẹ… Đầu tiên con muốn nói xin lỗi với bố mẹ. Bởi vì con giấu chuyện con đang hẹn hò. Lần này đi Thượng Hải, là đi với anh ấy. Con rất yêu anh ấy, anh ấy cũng rất yêu con.”

Lâm Yến Phương: “Con tìm được đối tượng là chuyện tốt mà. Con quỳ xuống làm gì, chúng ta cùng ngồi lên nói cho đàng hoàng nào.”

“Đứa bé vừa rồi, được con sinh ra ở Chiết Giang sáu năm trước. Tên là Mạc Nam Kiêu, là con trai của con… Cũng là học sinh của con.”

Vài chữ cuối ấy, Thi Phong nói vô cùng gian nan.

Thi Trù và Lâm Yến Phương sửng sốt vài giây, sau khi phản ứng được, Thi Trù nhìn Thi Phong, vẻ mặt nghiêm túc.

“Thi Phong, con không phải trẻ con nữa. Không thể xúc động.”

Hiểu con sao bằng cha.

Thi Phong nói đến mức này, ông cũng đã hiểu ý cô.

Sở dĩ cô quỳ xuống, không phải do áy náy vì giấu diếm bọn họ hẹn hò, mà là đang trá hình cầu xin họ tác thành.

Đối tượng hẹn hò của cô, là bố đứa bé —— cũng là gã đàn ông năm đó xảy ra quan hệ rồi bỏ mặc cô.

“Thi Phong, mẹ cho con quyền tự do lựa chọn, bố mẹ không quan tâm người đó không xe không phòng, điều kiện tốt hay xấu, chỉ cần đối tốt với con. Con tìm người như vậy, sao bố và mẹ yên tâm được.”

Giọng điệu của Lâm Yến Phương coi như nhẹ nhàng, bà vẫn luôn khá dịu dàng với Thi Phong, không như những bà mẹ khác đe nẹt con cái.

Nhà họ rất dân chủ, Đại học và chuyên ngành đều do Thi Phong và Thi Vũ tự chọn, bố mẹ chưa từng can thiệp.

“Mẹ, anh ấy rất tốt với con.” Câu này, Thi Phong nói rất kiên định.

“Thi Phong…” Lâm Yến Phương bất đắc dĩ: “Coi như mẹ cầu xin con, đừng tùy hứng.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 52

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Giọng điệu của Lâm Yến Phương tràn đầy sự bất đắc dĩ, vì lòng bà hiểu rõ, khả năng Thi Phong bị bà thuyết phục là rất nhỏ.

Thi Phong là kiểu người rất có chủ kiến, từ bé đến lớn vẫn thế.

So với bạn cùng lứa thì Thi Phong luôn có kế hoạch, một khi quyết định điều gì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Chọn trường đại học, chọn chuyên ngành, chọn nghề nghiệp, đều tự bản thân quyết định.

“Thi Phong, con đứng lên trước đã.” Thi Trù đỡ vai Thi Phong, “Sàn lạnh, quỳ lâu chắc chân con cũng đau rồi.”

Một câu nói đơn giản lại khiến mũi Thi Phong cay cay.

Trước đây vì trong thời gian ở cữ không chăm sóc cơ thể cẩn thận, cô thường xuyên đau tay đau chân.

Sau này Lâm Yến Phương và Thi Trù đưa cô đi khám trung y rất nhiều, uống thuốc rồi mát xa, lúc này mới đỡ hơn một chút.

Bố mẹ đối với cô rất tốt, cô rất muốn ngoan ngoãn nghe lời.

Thi Phong được Thi Trù đỡ dậy, sau khi ngồi trên sofa, cô đưa tay lên lau một giọt nước mắt còn vương trên mặt.

“Con xin lỗi…” Thi Phong nghẹn ngào nói.

Sắc mặt Thi Trù nghiêm nghị: “Thi Phong, nói cho bố mẹ biết: Con thích cậu ta ở điểm nào?”

Thích điểm nào ở Mạc Nghịch?

Thi Phong cẩn thận nghĩ ngợi một hồi, không có đáp án.

Giống như câu nói tục đến không thể tục hơn: yêu không cần lý do.

Dù anh không phải người bình thường, cũng muốn yêu.

Thấy Thi Phong im lặng, Lâm Yến Phương bổ sung thêm: “Mẹ cứ hối thúc chắc làm con thấy áp lực lắm. Không sao, chúng ta cứ từ từ. Ít nhất phải tìm được người thích hợp.”

“Anh ấy là người thích hợp nhất.” Thi Phong nhìn hai người, chắc chắn khẳng định: “Anh ấy biết con muốn gì.”

Thi Trù: “Vậy nó đâu? Một thằng đàn ông như nó, lại để con đến đối phó những chuyện này”

Thi Phong: “Do con lừa anh ấy. Sau khi anh ấy về, con sẽ dẫn anh ấy đến đây gặp bố mẹ.”

Thi Trù và Lâm Yến Phương đưa mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt.

“Vậy thì chờ nó về rồi nói, dù sao chúng ta phải xem nó là người thế nào thì mới kết luận được.”

Lâm Yến Phương nắm chặt tay Thi Phong, vỗ nhẹ: “Trước không nói nữa, đừng khóc.”

“Bố mẹ, con thấy con nên nói rõ tất cả mọi chuyện với hai người.” Thi Phong hít một hơi thật sâu, “Nam Kiêu bị tự kỷ.”

“Con mới nói chuyện này rồi mà.” Lâm Yến Phương cười an ủi, “Không sao. Con trai của con, cũng là cháu ngoại của chúng ta. Mẹ và bố đều sẽ yêu thương cháu.”

“Cảm ơn mẹ…”

Thi Phong dựa đầu vào vai Lâm Yến Phương, nước mắt rưng rưng quanh hốc mắt.

***

Mạc Nghịch bận cả ngày ở phòng triển lãm, sau khi kết thúc, ngồi cùng xe với Đơn Vi về khách sạn.

Đơn Vi không ngờ trong chuyến đi Thượng Hải này còn có cơ hội được ở riêng với Mạc Nghịch.

Không biết vì sao Thi Phong cùng Nam Kiêu về sớm, nhưng dù sao Đơn Vi vẫn rất vui.

Cô cố ý ngồi ghế sau, bên trái Mạc Nghịch.

Sau khi lên xe, Mạc Nghịch lập tức lấy điện thoại nhắn WeChat với Thi Phong, khi làm một việc gì đó anh luôn rất tập trung, hoàn toàn không chú ý đến bên cạnh mình có thêm một người.

“Thi Phong đưa Nam Kiêu trở về rồi, tối nay anh có sắp xếp gì không?”

Không được chú ý, Đơn Vi chỉ có thể chủ động tìm đề tài.

Nghe được giọng của cô, Mạc Nghịch mới chú ý thấy cô đang ngồi cạnh mình.

Mạc Nghịch nhích người ra, kéo xa khoảng cách.

“Bên cạnh tôi là cô ấy.”

Đơn Vi: “…”

Mạc Nghịch: “Đừng ngồi.”

Đơn Vi: “…Biết rồi.”

Thích một người, bi ai nhất không phải là không nhận được sự đáp lại tương đương, mà là trong mắt người đó căn bản không có mình.

Thi Phong và Mạc Nghịch giống như đĩa CD và máy nghe đĩa, còn Đơn Vi lại là băng cát-sét.

…

Hơn một tiếng sau Thi Phong mới nhìn thấy tin nhắn của Mạc Nghịch,

Lúc này, cô đang ăn cơm với gia đình ở bên ngoài.

Nội dung Mạc Nghịch gửi đến rất đơn giản, ba chữ: anh nhớ em.

Đơn giản sáng tỏ, ngay cả dấu chấm câu cũng không có.

Sau khi Thi Phong nhìn thấy, nụ cười trên mặt không tự giác nở rộ.

Cô nhắn lại: em cũng nhớ anh.

Mạc Nghịch: tối mai trở về.

Thi Phong: vâng, về nhé. Có chuyện quan trọng.

Mạc Nghịch: chuyện gì.

Thi Phong: anh về thì biết.

Mạc Nghịch: ừm.

Thi Phong: ừ, em và Nam Kiêu phải ăn đây. Anh nhớ ăn chút gì đó nhé. Có thể để Đơn Vi giúp anh.

Mạc Nghịch: Không.

Thi Phong: sao lại không?

Mạc Nghịch: có em rồi.

“Thi Phong, sao lại nhìn điện thoại cười ngây ngô thế?” Lâm Yến Phương giơ tay quơ quơ trước mặt Thi Phong.

Thi Phong hoàn hồn, để di động xuống. “Có chuyện gì ạ?”

Lâm Yến Phương: “Bố con hỏi con muốn ăn gì, hỏi mấy lần rồi đấy.”

Thi Phong ngượng ngùng cười cười, “Bố mẹ cứ chọn đi. Giúp con gọi bát canh là được.”

Thi Vũ ngồi ngay bên Thi Phong, vừa rồi Thi Phong trò chuyện qua tin nhắn với Mạc Nghịch, cô nhìn lén được một chút.

Nếu là trước kia, chắc chắn cô sẽ vô cùng hưng phấn kéo tay Thi Phong thảo luận chuyện này.

Bây giờ… Cô vẫn không biết mình nên vui hay buồn.

***

Lúc Mạc Nghịch từ Thượng Hải về, Thi Phong dẫn Mạc Nam Kiêu ra sân bay đón anh.

Mạc Nghịch kéo một vali hành lý màu đen, mặc một bộ đồ thể thao cũng màu đen.

Dù như vậy, vẫn rất dễ thấy anh.

Khi yêu một người sẽ tự động xem nhẹ tất cả mọi người xung quanh trừ người ấy.

Mạc Nghịch đi tới, Thi Phong vươn tay ôm anh.

“Làm việc vất vả rồi.”

Mạc Nghịch chưa từng có động tác nào thân mật với Thi Phong ở nơi công cộng.

Thi Phong đột nhiên ôm anh, Mạc Nghịch lập tức đỏ mặt, đỏ đến nỗi nhìn thấy rõ.

Phản ứng của Mạc Nghịch làm Thi Phong nhịn không được cười ra tiếng.

Cô hỏi anh: “Sao anh lại ngượng?”

Mạc Nghịch: “Không biết.”

Thi Phong đặt tay Mạc Nam Kiêu vào tay Mạc Nghịch: “Ồ, thế anh dắt Nam Kiêu đi. Hai ngày này Nam Kiêu cũng rất nhớ anh.”

Mạc Nghịch nắm tay Mạc Nam Kiêu, cúi đầu nhìn cậu: “Thế à.”

Mạc Nam Kiêu quay đầu đi không nói gì.

Thi Phong cười: lúc hai cha con giận dỗi cũng rất giống nhau.

Sau mười mấy phút xếp hàng mới bắt được xe taxi, Thi Phong nói địa chỉ ở khách sạn.

Mạc Nghịch hỏi cô: “Làm gì.”

Thi Phong: “Chẳng phải hôm qua đã nói với anh rồi còn gì, có chuyện rất quan trọng.”

Mạc Nghịch: “Chuyện gì.”

Thi Phong: “Anh đến rồi sẽ biết.”

Mạc Nghịch: “… Nói trước.”

Thi Phong: “Vậy thì sau khi xuống xe sẽ nói cho anh biết.”

Mạc Nghịch: “…”

…

Khó có được lúc không tắc đường trên đường cao tốc, xe đến khách sạn rất thuận lợi.

Sau khi xuống xe, Thi Phong đứng trước mặt Mạc Nghịch, nghiêm túc hỏi anh: “Anh có nghĩ tới việc kết hôn với em không?”’

Mạc Nghịch: “Có.”

Thi Phong: “Ừm… Vậy đợi lát nữa nhìn thấy bố mẹ em cũng phải cam đoan với họ như vậy nha.”

Biểu cảm của Mạc Nghịch đột nhiên thay đổi: “Cái gì?”

Thi Phong cười nói: “Bố mẹ em đến rồi. Vậy nên họ biết chúng ta đang quen nhau rồi.”

Mạc Nghịch: “Họ không thích anh à.”

Những lời này, anh nói rất nhỏ, trong giọng nói lộ ra sự không tự tin rõ rệt.

Lòng Thi Phong quặn lại một cái, cô nắm chặt tay anh, “Em thích anh là đủ rồi. Không phải sao?”

Mạc Nghịch không nói chuyện. Im lặng ước chừng một phút, cuối cùng anh ra quyết định.

“Đi thôi.” Anh kéo tay Mạc Nam Kiêu, nhìn Thi Phong: “Dẫn bố con anh đi.”

Một nhà ba người đi thang máy đến tầng 8.

Dù mặt Mạc Nghịch không có biểu cảm gì, nhưng lòng bàn tay sớm ướt đẫm mồ hôi. Khi anh lo lắng, tay sẽ ra mồ hôi.

Tay Mạc Nam Kiêu cũng bị tay Mạc Nghịch làm ướt đẫm.

Mạc Nam Kiêu ngẩng đầu liếc Mạc Nghịch một cái, sau đó siết chặt tay anh.

***

Thi Phong cũng không thông báo trước cho Thi Trù và Lâm Yến Phương. Khi Lâm Yến Phương mở cửa thì thấy Mạc Nghịch đứng đó, bối rối.

“Mẹ, anh ấy là Mạc Nghịch.” Thi Phong đúng lúc bước ra hòa giải.

Cô khoác lên cánh tay Mạc Nghịch, giới thiệu với Lâm Yến Phương.

Lâm Yến Phương “à” một tiếng, “Vào đi đã.”

Thi Trù và Lâm Yến Phương ngồi trên giường, Mạc Nghịch, Thi Phong và Mạc Nam Kiêu đứng đối diện.

Ánh mắt của Thi Trù và Lâm Yến Phương chưa từng rời khỏi người Mạc Nghịch.

Từ trước đến giờ, Mạc Nghịch không quen ở chung với người khác. Anh càng không biết nên chào hỏi cha mẹ Thi Phong thế nào, vì thế chỉ biết đứng im.

Thi Trù hỏi Mạc Nghịch: “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”

Mạc Nghịch: “36.”

Thi Trù tính số tuổi chênh lệch với Thi Phong, nhíu mày, “Lớn hơn 11 tuổi…”

Mạc Nghịch: “Thi Phong không chê.”

Thi Trù và Lâm Yến Phương: “…”

Đây không phải phí lời à. Nếu chê anh già, Thi Phong còn ở chung với anh chắc.

Thi Trù: “Người ở đâuu?”

Mạc Nghịch: “Lan Châu.”

Thi Trù: “Không phải hai đứa quen nhau ở Hàng Châu à?”

Mạc Nghịch: “Chuyển nhà rồi.”

Thi Trù không hỏi nổi nữa, tính cách này… hoàn toàn không trò chuyện tiếp được.

Trước khi gặp mặt, Thi Trù vẫn tưởng đối phương là kẻ mồm mép lanh lợi, là kiểu chuyên dỗ ngon dỗ ngọt con gái.

Nếu miệng không khéo, là không có cách làm cho Thi Phong khăng khăng một lòng.

Theo sự hiểu biết về con gái của ông, cô hẳn không thích kiểu người này.

Lâm Yến Phương cũng hoàn toàn không ngờ Mạc Nghịch lại là người như vậy.

Bà đưa mắt nhìn Thi Trù một chút, bắt đầu đợt thứ hai.

“Thật ra suy nghĩ của bậc làm cha làm mẹ rất đơn giản, cậu biết đấy, Thi Phong của chúng tôi trước kia đã trải qua những chuyện không hay… Nguyện vọng lớn nhất của bác và bố nó là có thể tìm một người đối tốt với nó thật lòng. Chuyện khác đều không quan trọng.”

Lâm Yến Phương cố ý nói một đoạn dài như vậy, chủ yếu là muốn một lời hứa hẹn của Mạc Nghịch.

Người này tiếc chữ như vàng, sao họ có thể giao Thi Phong cho cậu ta được.

Đương nhiên Mạc Nghịch sẽ không hiểu được ý của Lâm Yến Phương, anh nói: “Cháu chính là người đó.”

Lâm Yến Phượng lập tức bị nghẹn không nói được lời nào: “…”

“Mạc tiên sinh, đúng không.” Thi Trù nhìn anh, nói: “Chuyện năm đó, chúng tôi đều biết. Chúng tôi muốn cảm ơn cậu vì đã cứu Thi Phong khỏi tay bọn buôn người, nhưng việc nào ra việc đó ——”

“Là cháu không đúng.” Mạc Nghịch tiếp lời ông, “Để cô ấy một mình.”

Thi Trù: “Thứ tôi nói thẳng… Tôi không có cách nào thuyết phục bản thân giao con gái cho một người như vậy. Vì tôi không biết liệu một ngày nào đó trong tương lai, chuyện như vậy có xảy ra lần nữa hay không.”

Mạc Nghịch bình tĩnh nhìn ông, trịnh trọng nói: “Sẽ không.”

“Bố… Bố đừng làm khó anh ấy.”

Thi Phong không nhìn nổi nữa.

Mạc Nghịch vốn không giỏi ăn nói, bọn họ thay phiên oanh tạc như vậy chính là đang làm khó anh ấy.

“Anh ấy không thích nói chuyện.”

“Thích hay không thích, không phải nhân tố chủ yếu quyết định cách làm việc của một người.” Thi Trù nói, “Muốn có được, thì phải trả giá. Nếu ngay cả cửa ải này cũng không qua được, thì không còn gì để thương lượng nữa.”

Mạc Nghịch siết chặt tay, đại não nhanh chóng vận chuyển.

Anh chưa từng trải qua chuyện nào tương tự, không biết nên cam đoan thế nào.

Nghẹn vài phút, cuối cùng cũng thốt ra được một câu.

Anh nói: “Rời xa cô ấy cháu sẽ chết. Cô ấy là người duy nhất trên thế giới này có thể cứu cháu.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 53

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Thi Trù & Lâm Yến Phương: "…"

Câu trả lời của Mạc Nghịch cơ bản khiến họ không còn gì để nói.

Hoàn toàn hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng lại không bới móc ra chỗ không thích hợp.

Người ta nói có thành ý như vậy cơ mà —— rời xa cô ấy sẽ chết.

Sau ba phút im lặng dài, Thi Trù hỏi Mạc Nghịch: "Cậu và Thi Phong nhà tôi quen nhau bao lâu rồi?"

Thi Trù không phát biểu ý kiến với câu hỏi vừa rồi, nên Mạc Nghịch nghĩ mình trả lời câu hỏi rất tốt, lập tức tự tin hơn nhiều.

Anh hơi tính toán một chút, đáp: "Hơn 1 tháng."

Thi Trù: "… Ừ, cũng không lâu lắm."

Mạc Nghịch: "Gặp bố mẹ cháu rồi."

Thi Trù liếc Thi Phong: "Gặp khi nào?"

Thi Phong sắp sụp đổ. Cô nên sớm liệu trước sẽ như vậy.

Mạc Nghịch không phải dạng người biết nói dối, hỏi gì sẽ đáp nấy, đầu óc hoàn toàn không biết rào trước đón sau.

“Vài ngày trước gặp, cũng chỉ là gặp mặt thôi.” Thi Phong vội vàng đứng ra giải thích với họ, “Còn chưa nói đến chuyện khác.”

Thi Trù: “Đây là đại sự cả đời, không thể quá qua loa. Các con cần nhiều thời gian ở chung va chạm nhiều hơn.”

Thi Trù nói rất uyển chuyển, ngụ ý là bây giờ không định chấp nhận Mạc Nghịch.

Đương nhiên, ông cũng không từ chối thẳng.

Ý của câu nói này, Thi Phong hiểu, nhưng Mạc Nghịch không hiểu!

Mạc Nghịch nhìn Thi Trù, nghiêm túc nói: “Con của chúng cháu 5 tuổi rồi.”

Thi Trù: “Con 5 tuổi không có nghĩa là hai đứa nhất định phải ở với nhau.”

Mạc Nghịch: “Cháu sẽ chết.”

Thi Trù: “…”

“Bố mẹ, nếu không chúng ta ăn cơm với nhau trước đi đã… Có chuyện gì để sau hãy nói cũng được.”

Hiện tại trong đầu Thi Phong chỉ có một suy nghĩ: không thể để họ tiếp tục nói chuyện nữa. Nói thêm gì nữa chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Ấn tượng của Thi Trù và Lâm Yến Phương đối với Mạc Nghịch có thể khái quát bằng bốn chữ sau: Kì quặc khó hiểu.

Thật không hiểu sao Thi Phong lại thích một người khó giao tiếp như vậy.

Mạc Nam Kiêu đứng cạnh nghe hết cuộc đối thoại của họ, trong đôi mắt to tràn đầy sự mông lung.

Cậu không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ cảm thấy hình như ông bà ngoại không vui lắm.

***

Khi chuẩn bị đi ăn cơm chiều, đúng lúc Thi Vũ về từ phòng triển lãm.

Nhìn thấy Mạc Nghịch, nụ cười trên môi cô lập tức biến mất.

Thi Vũ kéo tay Thi Phong, lôi cô qua một bên.

“Chị dẫn anh ấy đến gặp bố mẹ thật?”

Thi Phong: “… Có vấn đề gì à.”

Thi Vũ: “Chị không hiểu chuyện gì hết. Thật đấy.”

Thi Phong: “Lừa bố mẹ mới là không hiểu chuyện.”

Thi Vũ: “Nhưng chị không để ý đến những chuyện trước kia anh ấy từng làm với chị thật à? Chị đã quên hết những đau khổ chị từng phải chịu đựng?”

Thi Phong: “Lúc quyết định ở cùng anh ấy, chị đã buông quá khứ xuống rồi.”

Giọng của cô rất nhẹ, “Chị không phải chị, anh ấy không phải là anh ấy. Chỉ có bọn chị.”

Thi Vũ ghét bỏ nhìn cô: “… Mẹ ơi, chị sắp làm em ghen chết rồi.”

Thi Phong: “Đi thôi. Đi ăn cơm.”

Thi Vũ bĩu môi, đuổi kịp Thi Phong.

…

Lúc ăn cơm, Thi Phong tự nhiên ngồi xuống giữa hai cha con.

Mạc Nghịch bên trái, Mạc Nam Kiêu bên phải. Thi Trù, Lâm Yến Phương và Thi Vũ ngồi đối diện.

Ánh mắt ba người không hẹn cùng nhìn vào Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch đối diện bọn họ, mặt không chút biểu cảm. Cảnh tượng như vậy rất ái ngại, để giảng hòa, Thi Phong nhanh chóng đứng dậy.

“Chúng ta gọi món đi, nhà hàng này rất ngon đấy.” Cô đẩy thực đơn cho Lâm Yến Phương: “Mẹ, mẹ chọn đi.”

Lâm Yến Phương: “Mạc Nghịch thích ăn món nào?”

“Cô ấy.” Mạc Nghịch nhìn về phía Thi Phong, “Thích ăn cô ấy.”

Sau khi anh nói ra những lời này, cả thế giới im lặng mười giây.

Thi Trù và Lâm Yến Phương được tính là một trong những người thuộc thế hệ trước bắt kịp trào lưu xã hội, nghĩa khác trong lời của Mạc Nghịch, họ đều hiểu.

Thi Vũ thì càng khỏi nói, cô là kiểu chỉ cần một chút dấu hiệu là có thể hiểu sai.

Người xấu hổ nhất không ai khác ngoài Thi Phong.

Bình thường khi hai người lén một chỗ, Mạc Nghịch nói như vậy, cô hoàn toàn có thể chấp nhận.

Nhưng bây giờ không như thế.

Thi Phong cười hòa giải: “Anh ấy muốn nói là thích cơm con làm. Anh ấy khá thích nói chuyện kiểu ngắt quãng bỏ lửng.”

“À…” Lâm Yến Phương gật gật đầu như có điều suy nghĩ.

Thi Trù ngồi bên cạnh cau mày, không nói gì.

Thi Vũ thì nghẹn cười.

Phong cách nói chuyện của Mạc Nghịch cô đã sớm lĩnh giáo, giờ nhìn anh giao tiếp với bố mẹ mình, cứ như đang xem chuyện cười trên weibo vậy.

***

Trong lúc ăn cơm, gần như tất cả sức lực của Thi Phong đặt hết vào Mạc Nam Kiêu.

Cô không ngừng gắp đồ ăn, chan canh, thi thoảng còn lau miệng cho cậu.

Lâm Yến Phương nhìn thấy cảnh đó, nhịn không được than: “Thi Phong của chúng ta đã làm mẹ thật rồi, thời gian trôi qua nhanh quá.”

Thi Phong cười nói: “Con biết, khi còn bé chắc chắn bố mẹ cũng chăm sóc con như vậy.”

Lâm Yến Phương: “Ừ, đúng vậy. Chớp mắt cả con và Thi Vũ đã lớn thế này rồi.”

Thi Vũ dựa đầu vào vai Lâm Yến Phương làm nũng: “Không, người ta còn rất bé mà.”

Thi Trù phụ họa: “Phải đó. Con gái chúng ta còn trẻ mà. Bà nhìn Thi Phong xem, dẫn ra ngoài nói mới 20 tuổi cũng có người tin.”

Quả thực trông Thi Phong trẻ hơn bạn cùng lứa một chút, nhưng không phóng đại như lời Thi Trù.

Mạc Nghịch nghe xong lời Thi Trù, theo bản năng hướng ánh mắt sang Thi Phong.

Sau đó, anh nhanh chóng thử nhớ lại bộ dạng của mình.

Hình như… Anh già hơn cô rất nhiều.

Trách không được lần trước lúc mua thuốc, nhân viên thu ngân kia gọi anh bằng chú.

Mạc Nghịch gác đũa xuống, nháy mắt không còn tâm trạng ăn cơm.

…

Thi Phong và người nhà trò chuyện rất vui vẻ, toàn bộ quá trình Mạc Nghịch đều bị gạt qua một bên.

Lúc sắp ăn xong, Mạc Nghịch đột nhiên nói với Thi Phong: “Tối nay về nhà.”

Mạc Nghịch vừa lên tiếng, tất cả im lặng.

Thi Trù và Lâm Yến Phương khó tin nhìn Thi Phong, trăm miệng một lời: “Con sống chung với cậu ta rồi?”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch: “Thi Vũ cũng ở đó.”

Thế là, ánh mắt hai vị phụ huynh lại tập trung trên người Thi Vũ.

Thi Vũ làm một vẻ mặt sống không còn gì nuối tiếc, cô nhắm mắt lại, khẽ giọng nói: “Con và chị chưa từng tách ra mà, nên…”

“Con chuyển đến, chăm sóc Nam Kiêu dễ hơn.” Tố chất tâm lý của Thi Phong tương đối tốt, giải thích cũng khá bình tĩnh.

Cùng là phụ nữ, Lâm Yến Phương có thể hiểu được tâm tình người làm mẹ của Thi Phong.

Nhưng Thi Trù thì không, vừa nghe thấy Thi Phong chuyển đến sống cùng Mạc Nghịch, ông lập tức tức giận.

“Trai chưa vợ gái chưa chồng mà đã dọn về ở với nhau như thế, không biết người ta gièm pha thế nào đây! Nhanh chóng tìm nhà dọn ra, nếu muốn chăm sóc con thì để thằng bé ở với con.”

“Không phải trai chưa vợ gái chưa chồng.” Mạc Nghịch bình tĩnh phản bác, “Còn có Thi Vũ.”

Trong nháy mắt đó, Thi Vũ hận không thể đập đầu vào tường.

Tối hôm nay, cô hoàn toàn thành bia đỡ đạn của Mạc Nghịch.

Thi Trù tức đến ứa gan, “Dù thế nào cũng không thể sống chung với nhau được, nhanh chóng dọn ra. Hơn nữa, bố và mẹ con định ở đây cùng hai chị em qua năm mới, các con ở nhà người khác rất không tiện.”

Mạc Nghịch: “Nhà cháu rất rộng.”

Ý của anh là, mọi người có thể chuyển hết vào ở cùng nhau.

Dưới bàn, Thi Phong vỗ đùi Mạc Nghịch một cái, Mạc Nghịch quay đầu nhìn cô.

Thi Phong nháy mắt ra hiệu với Mạc Nghịch, Mạc Nghịch hiểu ý của cô, không nói gì thêm.

Thi Phong cười tít mắt với Thi Trù, nói: “Bố, bố mẹ cũng vào ở đi. Vừa lúc có thể cùng đón năm mới với Nam Kiêu.”

Thi Trù quay đầu: “Không đi. Bố không ở nhà người ngoài.”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch nhìn thấy Thi Phong bị chặn họng, tiếp lời đứng ra giải thích: “Không có người ngoài.”

Lâm Yến Phương vỗ vai Thi Trù: “Được rồi, đừng dỗi nữa.”

Thi Trù: “Anh không dỗi, dù thế nào cũng không đến nhà người ngoài.”

Lâm Yến Phương: “Rồi, không đi. Chúng ta thuê một phòng bên ngoài là được. Không ai ép ông đi cả.”

Thi Trù: “Con gái của tôi cũng phải ở cùng.”

Lâm Yến Phương: “Hai đứa con gái của chúng ta đều đã lớn rồi, chuyện này ông vẫn phải hỏi ý kiến của chúng nó xem.”

Thi Trù liếc mắt nhìn Thi Vũ trước: “Ý kiến của con?”

Thi Vũ: “Đương nhiên con đi theo bố mẹ rồi, cái này cũng phải hỏi ạ?”

Dù sao giờ cô vẫn cần bố mẹ nuôi…

Hơn nữa, 2 năm nay, có khi là bố bước vào thời kì mãn kinh, đôi lúc ấu trĩ không tưởng nổi.

Thi Vũ cảm thấy mình không thể chọc vào ông, vì thế không chút do dự đứng về phía Thi Trù.

Thi Trù rất hài lòng với câu trả lời của Thi Vũ.

Sau đó, ông lại hỏi Thi Phong: “Con thì sao?”

Thi Phong suy nghĩ một chút, nói: “Vậy con ở cùng với Nam Kiêu… Nam Kiêu muốn ở đâu con ở đó.”

Vì thế, Thi Trù lại chuyển mắt nhìn Nam Kiêu.

Ông nhìn Nam Kiêu, giọng nói không tự giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều, khuôn mặt hiền lành.

“Nam Kiêu à, nói cho ông ngoại, con muốn ở với ông ngoại bà ngoại hay ở với bố?”

Mạc Nam Kiêu nghiêm túc suy nghĩ mười mấy giây, nói: “Bố.”

Thi Phong thở phào nhẹ nhõm một cái, Mạc Nghịch rất đắc ý.

Thi Trù cực lực níu kéo Mạc Nam Kiêu: “Cùng ông ngoại đi, ông ngoại mua quần áo mới và đồ ăn ngon cho con nhé.”

Mạc Nam Kiêu không hề bị lay động, mấy thứ này không hề có chút hấp dẫn nào với cậu cả.

***

Kết thúc cơm tối, Thi Trù vẫn hờn dỗi.

Nhìn Thi Phong đi cùng Mạc Nghịch, ông tức đến đập bàn.

“Bà xem xem đây là cái loại gì, còn chưa kết hôn đã sống chung với nhau, không phép tắc, không có phép tắc gì cả…”

Lâm Yến Phương bất đắc dĩ: “Ông còn không biết tính cách của Thi Phong à, làm sao ngăn được. Tôi thấy… Mạc Nghịch cũng là người thành thật, không có tâm địa gian xảo gì. Đối xử với con gái chúng ta hẳn cũng không tệ.”

Thi Trù nghe không lọt Lâm Yến Phương khen Mạc Nghịch, ông trợn mắt nhìn bà: “Chỉ mới một bữa cơm mà bà đã phản chiến rồi, chút ý thức đoàn đội cũng không có.”

Thi Vũ ngồi cạnh nghe thấy lời của Thi Trù, nhịn không được cười ra tiếng.

Thi Trù hỏi: “Cười cái gì?”

Thi Vũ lè lưỡi: “Không có. Tuy chị không kết hôn với anh ấy, nhưng con cũng hơn 5 tuổi rồi, thực ra ở với nhau cũng không hề gì.”

Thi Trù: “… Con cũng là tiểu phản đồ, đừng nói chuyện với bố nữa.”

Thi Vũ: “Bố, bố con sai rồi.”

…

Hôm nay Mạc Nam Kiêu không ngủ trưa, nên trên đường về cậu liền dựa vào lòng Thi Phong ngủ.

Sau khi về nhà, Thi Phong thu xếp ôm cậu về phòng ngủ.

Mạc Nghịch vẫn theo sau cô.

“Đi theo em làm gì?” Thi Phong hỏi anh.

“Anh thể hiện tốt không.” Mạc Nghịch bóp vai cô, biểu cảm nghiêm túc chưa từng có: “Bố em không thích anh.”

Thi Phong: “… Chắc không phải đâu.”

Mạc Nghịch: “Ông ấy chê anh.”

Thi Phong: “… Chê anh cái gì?”

Mạc Nghịch: “Già.”

Thi Phong: “À. Ông chỉ nói thế thôi. Anh đừng để bụng. Dù sao em cũng không chê anh, đúng không?”

Mạc Nghịch: “Ông ấy còn già hơn anh.”

Thi Phong hộc máu: “…”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 54

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Cách nói chuyện của Mạc Nghịch xưa nay là vậy, Thi Phong sớm đã quen.

Nhưng cô quen không có nghĩa là Thi Trù và Lâm Yến Phương cũng có thể quen.

Cách nói chuyện của anh, rất dễ dàng đắc tội với người khác, nhất là với bậc cha chú.

Thi Phong hít sâu một hơi ổn định cảm xúc, nghiêm túc dạy anh: “Lần sau anh gặp cha mẹ em thì đừng nói như vậy nữa nhé. Họ sẽ không vui đâu.”

Mạc Nghịch không hiểu: “Anh đều nói thật. Không nói dối.”

Thi Phong: “Em biết anh nói thật… Nhưng… Lấy lòng, anh biết không? Ai cũng thích lời dễ nghe.”

Mạc Nghịch cái hiểu cái không gật đầu, “Lần sau anh nói ông ấy trẻ tuổi hơn anh. Như vậy sao?”

Thi Phong: “…Vâng, đại khái là như vậy.”

Có thể dạy đến trình độ này, đã không dễ dàng.

Mạc Nghịch: “Ừm, biết.”

**

Cả buổi tối Thi Trù đều phàn nàn về chuyện của Thi Phong và Mạc Nghịch, Lâm Yến Phương đều bị càm ràm phiền.

Bà ngược lại cảm thấy Mạc Nghịch thật đàng hoàng. Không biết cách nói chuyện là không biết cách nói chuyện, người như vậy không có tâm tư gian giảo gì, chắc chắn sẽ không làm xằng làm bậy bên ngoài.

Trung Quốc có câu nói rất hay, cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt.

Lời này có đạo lí của chính nó.

“Ngày mai nhất định phải đi tìm nhà, mau mau để hai chị em tụi nó vào ở. Còn cháu ngoại trai của tôi, nhất định phải đi theo Thi Phong.”

Ngay khi Lâm Yến Phương sắp ngủ, Thi Trù lại bắt đầu nói chuyện với bà.

Ông đẩy đẩy vai Lâm Yến Phương, “Haiz, tôi bảo này, bà có thể quản lí con gái của bà được không. Cứ để tùy nó làm bừa như vậy, còn ra thể thống gì nữa.”

Lần này Lâm Yến Phương hết sạch kiên nhẫn, bà ngồi dậy, giảng đạo lí với Thi Trù.

“Gái lớn không giữ được, đạo lí này mà ông còn không hiểu sao, Thi Phong thật thích anh chàng đó, người làm cha mẹ như chúng ta có thể chia rẽ được sao?”

Thi Trù phản bác: “Tôi cũng không định chia rẽ bọn nó.”

Lâm Yến Phương: “Vậy ông cứ ở đây tức giận làm cái gì?”

Thi Trù: “Tôi tức giận? Làm gì có?”

Lâm Yến Phương: “Được rồi, ông không tức giận. Vậy đừng

Cách nói chuyện của Mạc Nghịch xưa nay là vậy, Thi Phong đã quen.

Nhưng cô quen không có nghĩa là Thi Trù và Lâm Yến Phương cũng có thể quen.

Cách nói chuyện của anh, rất dễ đắc tội với người khác, nhất là với bậc cha chú.

Thi Phong hít sâu một hơi ổn định cảm xúc, nghiêm túc dạy anh: “Lần sau anh gặp bố mẹ em thì đừng nói như vậy nữa nhé. Họ không vui đâu.”

Mạc Nghịch không hiểu: “Anh toàn nói thật. Không nói dối.”

Thi Phong: “Em biết anh nói thật… Nhưng… Lấy lòng, anh biết không? Ai cũng thích lời dễ nghe.”

Mạc Nghịch cái hiểu cái không gật đầu, “Để lần sau anh nói ông ấy trẻ hơn anh. Như thế à?”

Thi Phong: “… Vâng, đại loại là như vậy.”

Có thể dạy đến trình độ này, đã không dễ dàng.

Mạc Nghịch: “Ừm, hiểu rồi.”

***

Cả buổi tối Thi Trù cứ phàn nàn về chuyện của Thi Phong và Mạc Nghịch, đến Lâm Yến Phương cũng thấy phiền.

Ngược lại bà cảm thấy Mạc Nghịch rất đàng hoàng. Không biết cách nói chuyện là không biết cách nói chuyện, người như vậy không có tâm tư gian giảo gì, chắc chắn sẽ không làm xằng làm bậy bên ngoài.

Trung Quốc có câu nói rất hay, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt.

Lời này có đạo lí của chính nó.

“Ngày mai nhất định phải đi tìm nhà, mau mau để hai chị em nó vào ở. Còn cháu ngoại của tôi, nhất định phải đi theo Thi Phong.”

Ngay khi Lâm Yến Phương sắp ngủ, Thi Trù lại bắt đầu nói chuyện với bà.

Ông huých huých vai Lâm Yến Phương, “Haiz, tôi bảo này, bà có thể quản lí con gái của bà được không. Cứ để mặc nó làm bậy như vậy, còn ra thể thống gì nữa.”

Lần này Lâm Yến Phương hết sạch kiên nhẫn, bà ngồi dậy, nói lí với Thi Trù.

“Gái lớn không giữ được, đạo lí này mà ông còn không hiểu à, Thi Phong rất thích anh chàng đó, người làm cha mẹ như chúng ta

có thể chia rẽ được chắc?”

Thi Trù phản bác: “Tôi cũng không định chia rẽ bọn nó.”

Lâm Yến Phương: “Vậy ông cứ ngồi đây tức giận làm gì?”

Thi Trù: “Tôi tức giận? Làm gì có?”

Lâm Yến Phương: “Được rồi, ông không tức giận. Thế đừng quấy rầy tôi ngủ nữa.”

Nói xong, bà nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp.

Thi Trù: “Không được, bà phải quản lí con gái của bà.”

Lâm Yến Phương: “… Vậy ông nói đi, tôi phải quản thế nào đây. Đứa nhỏ đã lớn thế rồi, tôi có thể trói con bé ở nhà à.”

Thi Trù: “Tôi thấy bà hoàn toàn phản chiến rồi!”

Lâm Yến Phương: “Tôi có phản chiến đâu. Đây là tôn trọng suy nghĩ của con cái. Ông cũng biết tính Thi Phong rồi đó… Nó mà quyết định, chín đầu trâu cũng không kéo lại được.”

“Tôi đây không phải đang sợ nó chịu thiệt à!” Thi Trù vỗ đùi một cái, “Thằng đó có thể bỏ rơi Thi Phong lần thứ nhất, thì có thể bỏ rơi lần thứ hai!”

Lâm Yến Phương im lặng một lát, thở dài.

Sao đây lại không phải chuyện bà lo lắng chứ.

Nhưng Thi Phong thích nó, bà còn có cách gì đây.

***

Năm giờ Mạc Nghịch đã dậy.

Anh chạy 3 vòng quanh khu nhà, mồ hôi đầm đìa về nhà.

Tố chất cơ thể của Mạc Nghịch khá tốt, thường xuyên luyện tập giúp anh có đường cong cơ bắp ở cánh tay và cẳng chân rất đẹp.

Thi Phong vừa xuống tần gthì gặp Mạc Nghịch mới chạy bộ về.

Cô nhìn chằm chằm cánh tay anh, ánh mắt không dời đi được.

Có một loại đàn ông, có thể khơi dậy dục vọng của phụ nữ rất dễ dàng.

Thi Phong cũng không cảm thấy dục vọng của phụ nữ là việc đáng xấu hổ để mở miệng, đây là bản năng của con người mà.

Thi Phong đưa tay lên, sờ cánh tay của anh.

Rất chắc, dinh dính, nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay cô nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

Như bị điện giật.

Tê, ngứa, cẳng chân không còn sức, nhũn ra gần như đứng không vững.

Ánh mắt của cô cực nóng, hai tay túm lấy một cánh tay của anh.

Mạc Nghịch bị nhìn đến ngượng ngùng.

Anh giữ bàn tay đang đi xuống của Thi Phong, “Em sao thế?”

“Đứng nhúc nhích.” Thi Phong nhích lại gần hơn, cô hơi hơi cúi đầu, dán môi mình vào cơ bắp của anh.

Mạc Nghịch cứng người. Sáng sớm là lúc đàn ông không chịu nổi sự trêu chọc nhất.

Nếu Thi Phong tiếp tục làm như vậy, có khi anh sẽ điên mất.

Đêm qua họ không làm, chỉ ôm nhau ngủ đơn thuần đến lúc dậy. Loại chuyện hao tổn cơ năng cơ thể ấy, làm nhiều không tốt.

Thi Phong không nói, Mạc Nghịch rất tự giác không muốn.

…

Thi Phong không ngừng hôn lên cánh tay Mạc Nghịch. Dục vọng từng chút một bị gợi lên, Mạc Nghịch cảm thấy rõ sự thay đổi của mình.

Giọng nói trở nên khàn hơn nhiều.

“Nam Kiêu sắp dậy rồi.” Mạc Nghịch nhắc nhở Thi Phong, “Em mau đứng lên.”

Thi Phong ngẩng đầu nhìn anh, đáy mắt là sương mù mênh mông.

Cô hé môi, nói với anh: “Làm sao bây giờ, em muốn làm chuyện đó với anh.”

Trong nháy mắt, cơ thể Mạc Nghịch như bùng cháy.

Tính ám chỉ trong câu này, ai cũng nghe ra.

Anh siết chặt eo Thi Phong, chỉ vài bước đã mang cô vào phòng vẽ tranh trước đây từng là phòng thay quần áo.

Đèn bật, trong mắt toàn bộ đều là tranh phụ nữ khỏa thân.

Thi Phong ghì vai Mạc Nghịch, hơi thở loạn nhịp hỏi anh: “Lần sau vẽ em, được không?”

Mạc Nghịch mím môi không nói lời nào. Thi Phong bị Mạc Nghịch đẩy đến trước gương, mặt dán lên mặt kính.

Mặt gương lạnh lẽo, cơ thể anh thì nóng bỏng.

Sự tương phản mãnh liệt làm cơ thể Thi Phong nổi vài lớp da gà.

Tìm được người phù hợp nhất với mình liền sẽ phát hiện: Căn bản không cần khúc dạo đầu gì đó, vẫn có thể lập tức cao trào.

…

Càng ngày càng có nhiều hơi nước bám vào mặt gương, thi thoảng còn đi kèm một số dấu tay rải rác bất quy tắc.

Đó là dấu vết Thi Phong lưu lại.

Toàn bộ phòng như bị hơi nóng bao phủ, có tiếng nước quay cuồng, như đã đạt tới độ sôi;

Cũng liên tục có tiếng thở dốc ái muội đứt quãng; như cuồng phong cuốn lấy chiếc lá.

Cả người đều giống như chạm phải mạch điện, ngón chân chỉ có thể theo tần suất của anh mà co giật.

***

Sau khi ra khỏi gian phòng, bước chân của Thi Phong biến thành khập khiễng.

Mạc Nghịch tùy ý kéo quần lên, nhanh chóng đuổi kịp cô, ôm lấy eo cô từ phía sau.

“Làm đau à?” Lúc hỏi vấn đề này, Mạc Nghịch rõ ràng đang tự trách mình.

Thi Phong lắc đầu: “Không. Chỉ là cảm thấy nhũn ra không có sức.”

Mạc Nghịch “Ừ” một tiếng, sau đó bế ngang Thi Phong lên.

Thi Phong kinh ngạc nhìn anh: “… Sao lại bế em? Không mệt à?”

Mạc Nghịch: “Anh khoẻ.”

Thi Phong: “Được thật à?”

Tuyệt đối không phải Thi Phong coi thường Mạc Nghịch. Chủ yếu là, vừa rồi hai người họ quá mãnh liệt mà thôi.

Anh thở kịch liệt như vậy, nhất định là mệt đến ngất ngư.

Thi Phong hiểu rõ không thể hỏi một người đàn ông xem họ có được hay không. Nhưng Mạc Nghịch khác với những người đàn ông khác, anh sẽ không nghĩ đến phương diện đó.

“Ừ, thể lực của anh tốt.” Mạc Nghịch trả lời, nhanh chóng bế Thi Phong lên tầng.

“Anh ra bên ngoài tắm, em vào trong tắm.”

Mạc Nghịch đưa Thi Phong vào phòng tắm riêng trong phòng ngủ. Lại lấy quần áo từ trong tủ ra đưa cho cô.

…

Tắm nước nóng có thể xoa dịu mệt nhọc.

Tắm xong đi ra, Thi Phong đã có thể đi lại bình thường.

Tuy lúc nhấc chân vẫn cảm thấy tê mỏi mất sức, nhưng đã tốt hơn khi nãy nhiều.

Lúc mặc quần áo, Thi Phong thấy vết hồng trên đầu gối.

Cô dùng tay xoa nhẹ vài cái, may mà không đau. Nhớ về chuyện vừa xảy ra, mặt Thi Phong hơi nóng.

Tình yêu là phép màu duy nhất có thể khiến phụ nữ bỏ qua sự rụt rè của mình.

Nếu không yêu, khi làm chuyện đó Thi Phong tuyệt đối sẽ không hạ mình xuống thấp như vậy.

Được rồi, không được nghĩ tiếp nữa.

Thi Phong vỗ vỗ trán, ném những suy nghĩ ngổn ngang kia ra khỏi đầu.

Thay quần áo xong, cô theo thói quen cầm di động lên xem qua.

Tin nhắn chưa đọc trên WeChat có hơn mười mấy cái.

Thi Phong mở ra, có ba cái là của Lâm Tăng. Trả lời từ 11 giờ đêm qua.

—— nếu cô thích, họ cũng sẽ thích giống cô.

—— chỉ cần cô không hối hận là được.

—— có lẽ hai người là người phù hợp nhất trên thế giới này của nhau, số mệnh an bài phải ở bên nhau. Bằng không ông trời sẽ không để hai người gặp lại. Quá khứ khổ sở như vậy, cô còn có thể vượt qua. So với nó, những chuyện khác chỉ là chút chuyện vặt, đúng không?

Lâm Tăng nói rất đúng.

Mỗi lần anh chỉ cần dùng vài câu là có thể làm Thi Phong hiểu ra.

Thi Phong trả lời Lâm Tăng bằng một icon cười ngoác miệng: Vâng, thầy Lâm, tôi nhớ rồi. Lúc kết hôn, thầy phải dẫn vợ thầy cùng đến đó.

Nhìn xong tin nhắn trả lời của Lâm Tăng, Thi Phong bắt đầu xem những tin còn lại.

Ngoại trừ ba tin nhắn này, còn lại đều đến từ Thi Vũ.

—— Chị, chị có ở đây khôngggggggg.

—— Thôi, biết ngay chị đang bận “ân ái” với anh ta chứ gì.

—— Được rồi, hình như giờ mẹ đang dao động. Bắt đầu ủng hộ anh ấy.

—— Bố đang ra vẻ làm cao, tỏ rõ sẽ không để anh ấy trót lọt như vậy. Em… Haiz, em thì thành người ủng hộ chị đi.

—— Chỉ cần chị vui vẻ, sống thật tốt, em ủng hộ chị. Như chị nói, quá khứ đã qua rồi.

—— Đúng, chị, yêu thần rất khó chịu. Em không muốn tiếp tục yêu thầm nữa.

Tất cả sự chú ý của Thi Phong đều tập trung vào tin nhắn cuối cùng.

Cô nhớ hồi trước Thi Vũ từng nói với cô mình yêu thầm một ông chú già.

Thi Phong thở dài một cái, nhắn lại: Có người vì không chiếm được, nên mới hiểu giá trị của không chiếm được.

***

Hôm nay Mạc Nam Kiêu rất nể tình, tám giờ mới dậy.

Đang trong kì nghỉ đông, không cần đến trường.

Trạng thái hiện tại của Mạc Nam Kiêu rất tốt, Thi Phong nghĩ, đến học kì sau đưa cậu đến trường mầm non phổ thông. Giờ cậu đã có thể giao tiếp với bọn trẻ ở lớp chồi trường mầm non bình thường được rồi.

“Nam Kiêu, mau ăn cơm thôi. Ăn xong mẹ và bố sẽ đưa con ra ngoài chơi nhé.” Thi Phong bê đồ ăn sáng đặt trong tay Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu không nói hai lời liền cầm thìa lên ăn, tốc độ nhất từ trước tới giờ, giữa chừng còn bị sặc một lần.

“Ăn chậm thôi.” Mạc Nghịch cau mày nhắc nhở.

Lúc này Mạc Nam Kiêu mới chậm lại.

Một bát cơm chiên trứng, cậu ăn trong vòng 1 phút, nhanh gấp đôi so với bình thường.

Vì ăn quá nhanh, khóe miệng cậu dính rất nhiều cơm.

Mạc Nghịch rút một tờ giấy ăn, mặt không thay đổi lau hạt cơm bên mép cậu.

Thi Phong ở bên cạnh nhìn ra cười không ngừng, cô vỗ vai Mạc Nghịch một cái: “Sau này anh nên cười nhiều với Nam Kiêu một chút.”

Mạc Nghịch giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc.

Thi Phong: “… Thôi, đừng cười thì hơn.”

Mạc Nghịch: “Sao thế.”

Thi Phong: “Khó coi chết được.”

Mạc Nghịch: “Rất nhiều người thích anh.”

Hơn nữa, những người đó nói anh rất đẹp trai.

Thi Phong không để ý đến anh, dắt tay Nam Kiêu đến phòng khách.

Mạc Nghịch hơi sửng sốt, sau đó chạy vào nhà vệ sinh.

Anh đứng trước gương soi năm phút, vẫn không tìm ra mình có chỗ nào xấu.

Anh lắc đầu, ra khỏi nhà vệ sinh.

Lúc đến phòng khách, Thi Phong và Mạc Nam Kiêu đều thay quần áo xong rồi.

“Anh nhanh lên chút nào, chúng ta phải đi hơn một tiếng đó.”

Mạc Nghịch buồn buồn đáp: “Ừ.”

Anh lấy áo khoác từ trên giá khoác vào, khom lưng đổi giày.

“Đi.”

Thi Phong dắt Nam Kiêu theo sau anh ra ngoài. Sau đó Mạc Nghịch không nói chuyện nữa. Xem ra không vui lắm.

Sau khi lên xe, Thi Phong vươn đầu lên phía trước hỏi: “Anh không vui à?”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 55

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Mạc Nghịch vốn đang tựa đầu vào ghế, Thi Phong vừa đưa đầu lại gần chưa đầy 3 giây, anh đã ngồi dậy, cố ý né tránh cô.

Đây rõ ràng là đang giận dỗi. Thi Phong kiên nhẫn hỏi lại một lần.

“Sao anh không vui?”

Mạc Nghịch có lệ “Ừ” một tiếng, dặn cô: “Ngồi im.”

Lúc lái xe mà đưa đầu ra ghế trước quả thật rất nguy hiểm, vì thế, Thi Phong nghe lời Mạc Nghịch, dùng tư thế tiêu chuẩn nhất ngồi trở lại.

Cũng không phải chỉ có cơ hội này, có chuyện gì xuống xe nói sau cũng được.

Hai câu quan tâm vừa rồi của Thi Phong khiến tâm trạng của Mạc Nghịch đã khá hơn nhiều.

Hôm nay họ muốn đi Happy Valley[1], vì Nam Kiêu lớn như vậy còn chưa từng đi đến khu vơi chơi thiếu nhi nào cả.

[1] Một công viên giải trí lớn có nhiều chi nhánh như ở Bắc Kinh, Thượng Hải,…

Những hoạt động như vậy rất cần thiết với cậu.

Trước khi ra ngoài Thi Phong đã đặt vé trên mạng, tiết kiệm được thời gian xếp hàng mua vé.

…

Thời gian đi xe đến Happy Valley là một tiếng, Mạc Nghịch dừng xe ở bãi đỗ xe gần đó, ba người nắm tay cùng đi.

Lúc xếp hàng đi vào, một cô bé phía trước đột nhiên nói: “Mẹ, mẹ nhìn kìa, anh trai này đẹp trai quá. Con muốn gả cho anh ấy.”

Cô bé đang nói thấp hơn Nam Kiêu 1 cái đầu.

Tóc ngắn ngang tai, mái ngang, trên đầu kẹp một chiếc vương miện nhỏ, khuôn mặt bị gió thổi đỏ bừng.

“Đóa Đóa, xấu hổ chết được.”

Mẹ cô bé kéo cô ra phía sau, áy náy nhìn về phía Thi Phong.

“Ngại quá, trẻ con không hiểu chuyện, hay nói lung tung.”

Thi Phong cười lắc đầu, “Không sao. Con gái của chị đáng yêu quá. Bé năm nay mấy tuổi?”

“Nó à, bảy tuổi rưỡi.” Mẹ cô bé đáp, “Thấp quá, nhìn không ra. Mà cậu bé đẹp trai nhà chị rất cao đó nha.”

Thi Phong gật gật đầu, “Con nhà em giống bố nó ấy.”

Người kia ngẩng đầu nhìn Mạc Nghịch một cái, đối diện với khuôn mặt anh không chút thay đổi, cười gượng hai tiếng, “A ha ha, bố thằng bé cao thật.”

Nam Kiêu không thả lỏng trước mặt người lạ, Thi Phong không yêu cầu cậu nói chuyện với đôi mẹ con này.

Buông mình và tiếp nhận thế giới đều cần thời gian, giờ Nam Kiêu chịu giao lưu với họ đã không dễ rồi.

Sau này, từ từ tiến hành là được.

***

Nơi đầu tiên cả nhà ba người tới là khu trò chơi, Thi Phong dừng bước trước tàu lượn siêu tốc.

Cô ngồi xổm xuống nhìn Mạc Nam Kiêu, “Muốn chơi trò này không? Rất vui đó.”

Mạc Nam Kiêu cúi đầu vân vê ngón tay, không nói gì.

Loại trò chơi mạo hiểm này với người trưởng thành cũng là sự khiêu chiến lớn lao, huống chi cậu chỉ là một đứa trẻ chưa đầy 6 tuổi.

Trong lòng Mạc Nam Kiêu sợ hãi, nhưng cậu từ chối thể hiện.

“Không sợ. Mẹ và bố sẽ lên cùng con.”

Thi Phong kéo tay Nam Kiêu nắm trong lòng bàn tay, dùng động tác cho cậu ấm áp.

“Giống như bây giờ.”

Mạc Nam Kiêu nhìn tay Thi Phong, khẽ gật đầu.

Từ sau khi xuống xe Mạc Nghịch luôn trong trạng thái không tập trung, anh cũng không chú ý nghe nội dung nói chuyện của Thi Phong và Mạc Nam Kiêu.

Lúc Thi Phong kéo anh đến chỗ tàu lượn, anh mới lấy lại tinh thần.

“Làm gì.”

Thi Phong: “Chúng ta cùng nhau đi tàu lượn đi.”

Mạc Nghịch rút tay về: “Không đi.”

Thi Phong: “Làm sao vậy? Anh không thích hả?”

Mạc Nghịch: “Không đi.”

Thi Phong: “Đi đi mà. Cái này chơi vui lắm.”

Mạc Nghịch: “Không đi.”

Thi Phong: “Có phải anh sợ độ cao không?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thật ra Thi Phong nói đúng rồi, Mạc Nghịch thật sự sợ độ cao.

Anh đứng trên cao sẽ run lên, vậy nên nhà chưa bao giờ ở trên những khu nhà cao tầng.

Chuyện sợ độ cao nghe không được đàn ông cho lắm, Mạc Nghịch không muốn Thi Phong biết.

Khuyết điểm trên người anh đã nhiều lắm rồi.

“Vậy thì không sao. Chúng ta lên đi.” Thi Phong không nghe phân bua kéo Mạc Nghịch lên tàu lượn.

Tất nhiên Nam Kiêu ngồi ở giữa, Thi Phong bên phải, Mạc Nghịch bên trái.

Thi Phong không sợ độ cao, khi cô học đại học trên cơ bản đã thử hết các trò mạo hiểm một lượt.

Tàu lượn trên không, bungee, đều là chuyện nhỏ.

Cô thích cảm giác đột nhiên từ trên cao rơi xuống, tim vọt lên, lại hạ xuống, cho người ta cảm giác sảng khoái không tên.

Thi Phong kiểm tra đi kiểm tra lại dây an toàn của Nam Kiêu, xác nhận không sao mới kiểm tra cho Mạc Nghịch rồi mới đến mình.

Từ sau khi ngồi lên Mạc Nghịch cứ đanh mặt, dùng một câu thành ngữ để hình dung, chắc là mặt xám như tro tàn.

…

Tàu lượn siêu tốc từ từ khởi động, Thi Phong nắm chặt tay Mạc Nam Kiêu, nhẹ nhàng siết lòng bàn tay của cậu.

Mạc Nghịch nắm chặt thanh ngang trước ngực, thấy chết không sờn nhắm mắt lại.

Chuyến tàu lượn trong Happy Valley Bắc Kinh gần như không có chỗ nào bằng phẳng, lộn lại, dốc liên tiếp.

Thi Phong cứ tưởng Mạc Nam Kiêu sẽ sợ hãi hét ầm lên hoặc khóc, nhưng biểu hiện của cậu lại tốt bất ngờ, rất bình tĩnh, có mỗi tay là ra mồ hôi suốt chuyến đi.

Bên cạnh, tình hình của Mạc Nghịch không lạc quan như vậy.

Toàn bộ quá trình anh đều nhắm chặt mắt, hai mày nhíu lại một chỗ, sắc mặt trắng bệch.

Tay bám chặt vào thanh ngang, gân xanh trên mu bàn tay đều nổi lên hết.

Mười phút này với Mạc Nghịch còn lâu hơn 10 tiếng.

Sau khi tàu lượn siêu tốc dừng hẳn trên đất, Thi Phong cởi dây an toàn trên người, giúp Nam Kiêu ra ngoài.

Vì bị gió thổi, khuôn mặt Nam Kiêu đã đỏ bừng bừng.

Thi Phong nhẹ nhàng véo mặt cậu một cái, “Chơi vui không?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu, ánh mắt cậu phát ra ánh sáng, cảm xúc cũng lên cao hơn.

Thi Phong vui vẻ cười, “Chờ chút sẽ còn rất nhiều trò vui nha.”

Thi Phong nhìn sang bên Mạc Nghịch, bị bộ dáng của anh dọa sợ.

“Sao sắc mặt anh khó coi thế?” Thi Phong đi qua Mạc Nam Kiêu kéo lấy cổ tay Mạc Nghịch, người anh lạnh như băng.

Thi Phong: “Có phải anh bị cảm không? Hay chúng ta đi bệnh viện nhé?”

Mạc Nghịch lắc đầu: “Không có việc gì.”

Thi Phong: “Nhưng sắc mặt của anh không tốt lắm.”

Mạc Nghịch: “Sợ độ cao.”

Thi Phong nghe xong hơi ảo não, “Em hỏi mà anh không thừa nhận.”

Mạc Nghịch: “Chơi cùng Nam Kiêu. Không sao.”

***

Thi Phong và Mạc Nam Kiêu cùng đỡ Mạc Nghịch xuống khỏi tàu lượn siêu tốc.

Mạc Nghịch đứng trên mặt đất đi cũng không vững, như uống say.

Thi Phong tìm băng ghế đỡ Mạc Nghịch ngồi xuống, sau đó vòng ra phía sau anh.

Thi Phong đưa tay đặt trên huyệt thái dương của Mạc Nghịch, hai bên cùng dùng sức, ấn xuống, day day.

Giờ Thi Phong rất hối hận, nếu sớm biết Mạc Nghịch sợ độ cao, chắc chắn cô sẽ không khăng khăng kéo anh lên chơi.

Mạc Nghịch nhắm mắt hưởng thụ Thi Phong mát xa, ngón tay cô vừa nhỏ vừa mềm, lúc chuyển động mang theo mùi hương đặc hữu của cô.

Mạc Nghịch hít sâu, anh không muốn bỏ qua hương vị trên người Thi Phong.

Hơn 20 phút sau, tình trạng của Mạc Nghịch cuối cùng cũng bình thường. Một nhà ba người tiếp tục đi.

Vì Mạc Nghịch sợ độ cao, Thi Phong bỏ qua rất nhiều trò chơi.

Cô biết, chắc chắn trong lòng Nam Kiêu hi vọng bố mẹ đều có thể ở cạnh cậu.

Trong Happy Valley có quá nhiều chỗ để chơi, cả nhà 3 người chơi đến 5 giờ chiều mới ra ngoài.

Bởi vì Lâm Yến Phương gọi điện thoại tới nói tìm được nhà, nói cô dẫn Nam Kiêu qua cho quen nhà.

Thi Phong tưởng hôm qua họ chỉ nói bâng quơ thôi, không ngờ hiệu suất cao như vậy.

Từ khi nào tìm nhà ở Bắc Kinh lại thế?

Ôm bụng đầy thắc mắc, Thi Phong đưa địa chỉ cho Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch nhìn qua, "Ừ" một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Trên đường, Thi Phong lấy di động nhắn WeChat cho Thi Vũ.

—— Bố mẹ tìm được phòng thật à?

Thi Vũ: Nhanh miễn bàn, em sắp điên rồi. Tính của bố nói gió là mưa, suýt thì hành chết mẹ với em.

Thi Phong: Bệnh mãn kinh của bố càng ngày càng rõ rồi.

Thi Vũ: Giờ ông ấy đang nói về chị đấy, nói cái gì mà tối nay phải giáo dục lại chị với thầy Mạc, hai người tự cầu phúc đi. Còn nữa, chị

nhớ dạy thầy cách nói chuyện với bố một chút. Lần trước anh ấy suýt làm bố nghẹn chết, chẳng trách bố không thích anh ấy.

Nhắc đến chuyện này, Thi Phong cũng đau đầu dã man.

Cô cất di động, cùng Mạc Nghịch nhìn qua kính chiếu hậu.

“Lát nữa nhìn thấy bố em, anh phải nói ngọt một chút. Giống hôm qua em dạy anh ấy.”

Mạc Nghịch cẩn thận nhớ lại, đáp: “Biết rồi.”

Thi Phong: “Đến lức đó anh nhớ chú ý đến ánh mắt em, em không cho thì không được nói.”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Thi Phong: “Còn nữa, ngàn lần vạn lần không được nói bố em già, cũng không được cãi lại ý kiến của ông.”

Mạc Nghịch: “Bác còn trẻ, anh nhớ rồi.”

Thi Phong vui mừng gật gật đầu, “Ừm… Anh nhớ được thì tốt rồi.”

***

Phải nói Thi Trù rất may mắn, hôm nay ra ngoài nhìn nhà đầu tiên đã trúng, thuê một tháng.

Ký xong hợp đồng, ông lập tức giao tiền, sau đó về khách sạn chuyển đồ đạc.

Là một căn nhà trọ gồm ba phòng ngủ một phòng khách, đồ đạc bên trong rất đầy đủ, chỉ cần mua vài đồ dùng hàng ngày là được.

Ông kéo Lâm Yến Phương và Thi Vũ đi siêu thị gần đó mua sắm, chỉnh lý lại trong nhà một lần.

Sau khi kết thúc, Thi Trù ngồi xuống sofa, “Haiz, nhà này cũng không tệ. Nên mua cho hai con gái một cái.”

Lâm Yến Phương lườm ông một cái: “Cũng không biết là ai nói đánh chết cũng không mua nhà ở Bắc Kinh.”

Thi Trù: “Ai nói? Bà nói hả? Bắc Kinh tốt như thế, hai đứa con gái của tôi đều ở đây, hai cái tôi mua không nổi, nhưng một cái vẫn mua được.”

Lâm Yến Phương: “…”

Chuyện mua nhà cho hai chị em Lâm Yến Phương đã sớm nhắc đến, Thi Trù chết sống không chịu, nói không khí ở Bắc Kinh không tốt, nhà lại đắt, còn không bằng mua nhà ở quê cho con. Còn nói gì mà cùng số tiền đó ở quê có thể mua được hai căn nhà mái bằng to.

Hiện tại trở mặt không nhận, cũng hay thật.

Đúng lúc này, Thi Phong dẫn Mạc Nghịch và Mạc Nam Kiêu cùng vào.

Vốn Thi Trù đang cười, nhìn thấy họ xong lập tức thu nụ cười lại.

Mạc Nam Kiêu ngẩng đầu nhìn bà ngoại và ông ngoại, cậu nắm chặt nắm tay, đi lên ngồi giữa Thi Trù và Lâm Yến Phương.

Thi Trù thụ sủng nhược kinh, cười không khép miệng lại được.

Phải biết rằng, từ ngày đầu tiên gặp mặt ông đã thèm được tiếp xúc thân mật với đứa cháu ngoại này một lần.

Bất đắc dĩ Mạc Nam Kiêu sợ người lạ, lại là tình huống đặc biệt làm ông chỉ có thể nhìn từ xa.

Hôm nay cậu chủ động thân cận, làm Thi Trù mừng quá chừng.

Thi Phong thấy thế, quay đầu đưa mắt nhìn Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch khẽ nhếch môi, nụ cười không rõ lắm.

Xem ra con không là nuôi không, thời khắc mấu chốt, con trai vẫn biết điều đi ra trợ giúp.

***

“Bố, ở đây hơi lạnh.” Thi Phong chủ động tìm đề tài, cùng nói chuyện với Thi Trù, “Mọi người không lạnh à?”

Thi Trù: “Không lạnh, bố cảm thấy bình thường.”

Mạc Nghịch tiếp lời: “Nhà cháu ấm.”

Anh muốn nhân cơ hội này mời bố mẹ Thi Phong đến ở nhà anh.

Nụ cười lập tức biến mất trên mặt Thi Trù, ông hừ một tiếng, nói với Mạc Nghịch: “Nhà cậu ấm thì về nhà cậu đi, tôi cũng chỉ muốn gặp con gái với cháu ngoại trai thôi.”

Mạc Nghịch: “Bác cũng đến nhà cháu đi.”

Thi Trù: “Đừng tưởng rằng lấy lòng tôi thì tôi sẽ gả con gái cho. Nằm mơ. Không bao giờ.”

Nói xong, ông còn dùng hết sức trừng Mạc Nghịch một cái.

Lâm Yến Phương với Thi Phong liếc nhau, hai người ăn ý cười.

Mạc Nghịch im lặng vài giây, bắt đầu cãi lại Thi Trù: “Là tự cô ấy gả cho cháu.”

Tác giả:

N năm sau, Mạc Nghịch xuất bản một quyển sách tên _____ (Tháng ngày đấu đá với bố vợ)

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 56

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Ca quý tần: Beta chương này tự nhiên nhớ đến bài Take Me To Church của Hozier =))

Thi Phong đứng bên cạnh, nghe thấy lời phản bác Thi Trù của Mạc Nghịch xong, khóc không ra nước mắt nhìn anh một cái.

Rõ ràng trước khi đến đã bảo anh đừng cãi rồi, mới đó đã quên.

“Ôngkhống chế tính cáu kỉnhchút đi, làm Nam Kiêu sợ đấy.”

May mà Lâm Yến Phương đứng ra hòa giải đúng lúc.

Thi Trù nghe đến tên Nam Kiêu thì lập tức kiềm chế, ông cười hì hì ôm Nam Kiêu, bắt đầu chơi vớicháu ngoại.

…

Thi Phong nhân cơ hội này kéo Mạc Nghịch vào phòng vệ sinh.

Đóng cửa toilet lại, Thi Phong kiễng chân, bóp mũi Mạc Nghịch một cái.

Mạc Nghịch đau đến nhăn nhó: “Sao lại bóp mũi anh?”

Thi Phong: “Trên xe đã nói với anh rồi, đừng cãi lại bố em. Lúc không biết nói gì thì có thể cười cười gật đầu. Anh chưa nghe qua câu, không ai đưa tay đánh mặt người đang cười à.”

Mạc Nghịch: “Anh không cãi.”

Thi Phong: “Vừa rồi anh nói vậy đã tính là cãi lại rồi. Tuy gả cho anh là chuyện của em. Nhưng anh không thể nói với bố em như vậy.”

Mạc Nghịch: “Vậy em sẽ lấy anh à?”

Anh chuyển sang đề tài tiếp theo rất nhanh.

Thi Phong bối rối vài giây. Nếu như cô không hiểu sai, thì Mạc Nghịch đang cầu hôn cô.

Cầu hôn trong phòng vệ sinh, đúng là rất độc đáo.

“Anh đang định cầu hôn à?” Thi Phong ôm cổ Mạc Nghịch, cười đến hai mắt cong cong.

“Làm sao đây, em không vừa lòng lắm với lời cầu hôn này.”

Mạc Nghịch: “Đây không phải.”

Tuy anh không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng cũng không mít đặc đến mức cầu hôn trong hoàn cảnh này.

Thấy người khác cầu hôn, đều tặng hoa trao nhẫn.

Dù không có hoa có nhẫn, cũng phải có sự thân mật tiếp xúc trên cơ thể. Dù sao sẽ không phải tình huống thế này.

Thi Phong hỏi Mạc Nghịch: “Vậy anh có định cầu hôn em không?”

Hỏi xong vấn đề này, Thi Phong dùng ngón tay khẽ cào cào cơ ngực của Mạc Nghịch một cái.

Thân mình Mạc Nghịch cứng đờ. Cái cào này của Thi Phong, cào đến tim anh cũng ngứa.

Mạc Nghịch ấn chặt tay cô, nói ra lời hứa hẹn với cô: “Sẽ cầu hôn.”

Thi Phong: “Ừm. Vậy chúng ta đi ra ngoài đi. Nhớ, tuyệt đối đừng chọc giận bố em nữa đấy.”

Mạc Nghịch nhìn chằm chằm Thi Phong: “Bác ấy không đồng ý, em có gả không.”

Thi Phong: “…”

Mạc Nghịch: “Bác ấy hay anh. Nếu như em phải chọn.”

Thật ra vấn đề này rất vớ vẩn, Thi Phong không thích dạng câu hỏiphải lựa chọn một người như vậy.

Nhưng nếu thật sự đến ngày đó, chắc là cô sẽ chọn người nhà.

Cho nên, cô thành thật trả lời Mạc Nghịch: “Em chọn bố em.”

Mạc Nghịch: “Anh chọn em.”

Thi Phong: “… Vâng?”

Mạc Nghịch: “Cha mẹ và em, anh chọn em. Nam Kiêu và em, anh chọn em. Anh và em, anh vẫn chọn em.”

Anh nói rất trúc trắc, rất khó hiểu, nhưng Thi Phong nghe hiểu, ý anh là: nếu có một ngày bất đắc dĩ phải lựa chọn, thế giới hay cô, anh chọn cô; giữa sinh mệnh và cô, anh vẫn chọn cô.

Đây chính là điểm khác biệt giữa Mạc Nghịch và tất cả những người đàn ông khác.

Anh sẽ không hoa ngôn xảo ngữ dỗ người yêu, lại càng không trốn tránh những vấn đề như vậy.

Lời anh nói ra, người phụ nữ khác sẽ không thích, nhưng, đây vừa đúng là điểm G của Thi Phong, cô không chỉ hiểu ẩn ý trong lời của anh, còn bị anh làm cảm động. Giống như bây giờ.

Thi Phong hôn lên môi Mạc Nghịch một cái, cô sụt sịt một cái, nước mắt mới coi như không rơi xuống.

***

Lúc Thi Phong và Mạc Nghịch ra ngoài, Thi Vũ đã về.

Thi Trù ôm Nam Kiêu xem ti vi, hai ông cháu vui vẻ vô cùng.

Thi Vũ ngồi một mình trong góc, xem ra cảm xúc không được tốt lắm.

Thi Phong đi tới ngồi xuống cạnh Thi Phong, vỗ vào đùi cô một cái.

“Thấy sắc mặt em không tốt lắm, sao vậy?”

Thi Vũ nhìn Thi Phong, chua xót nhếch miệng một cái.

Cô tựa đầu vào bả vai Thi Phong, nhỏ giọng nói với cô: “Chị, em cảm thấy rất mệt.”

Giọng nói của Thi Vũ cũng mệt mỏi theo.

Thi Phong chưa từng thấy cô tiêu cực như vậy bao giờ, từ nhỏ Thi Vũ đã lạc quan, dù khó khăn mệt mỏi cũng không giống như bây giờ… Ngay cả nói chuyện cũng không có sức lực.

Thi Phong vỗ vỗ lưng cô, an ủi: “Không sao, mọi chuyện rồi sẽ qua đi. Em cần lạc quan, cần kiên cường. Chờ khi em đi ra khỏi cực khổ, em sẽ biết ơn nó.”

Thi Vũ im lặng không nói, nhẹ nhàng gật gật đầu.

…

Rất nhanh Lâm Yến Phương đã chuẩn bị tốt cơm tối, vì Mạc Nghịch đến, bà cố ý làm thêm vài món.

Đây cũng coi như lần đầu chính thức nấu cơm cho con rể tương lai, ấn tượng của Lâm Yến Phương với Mạc Nghịch càng ngày càng tốt, bà có thể chắc chắn, anh yêu Thi Phong thật lòng.

Ánh mắt ấy không lừa được người khác.

Lúc ngồi xuống ăn cơm, Thi Trù nhìn lướt qua bàn ăn, khó chịu nói: “Làm nhiều thế làm gì, thằng nhóc này cũng không phải khách. Bà còn đặc biệt tiếp đãi nó?”

Lâm Yến Phương bất đắc dĩ, đành phải nói với ông: “Đây là tôi làm cho cháu tôi.”

Vừa nói đến Nam Kiêu, Thi Trù lập tức vui vẻ ra mặt.

Ông quay sang vuốt má Nam Kiêu một cái, “Tất nhiên là cho cháu ngoại rồi. Cháu tôi đẹp trai như vậy, vừa nhìn là biết giống tôi.”

Mạc Nghịch ngồi bên cạnh nghe được nhăn nhó, rõ ràng Nam Kiêu là con anh, sao lại giống ông ngoại.

Hơn nữa, ông đã già như vậy, Nam Kiêu còn nhỏ thế, dù giống cũng không nhận ra được.

Mạc Nghịch đang định cãi, nhưng nhớ đến lời dặn của Thi Phong, anh nhịn xuống.

Anh đến gần bên tai Thi Phong, khẽ giọng nói: “Không giống chút nào.”

Thi Phong bất đắc dĩ nhìn Mạc Nghịch, “Anh đừng so đo. Hiện tại chuyện phải làm là dỗ ba em vui vẻ.”

Mạc Nghịch: “Anh cũng đẹp trai.”

Thi Phong: “…”

Lần này, cô không biết tiếp lời như thế nào.

Đẹp và xấu, mỗi người đều có định nghĩa khác nhau, Thi Phong luôn cảm thấy, Mạc Nghịch như vậy, không thể đơn thuần dùng “đẹp trai” để hình dung.

Cô thích Mạc Nghịch không phải vì diện mạo của anh, bị anh hấp dẫn, hoàn toàn là vì khí chất của anh.

Trong mắt Thi Phong, khí chất quan trọng gấp trăm ngàn lần so với diện mạo.

…

“Thi Phong, đến bê cái này ra đi.”

Khi hai người đang xấu hổ, bỗng Lâm Yến Phương gọi Thi Phong.

Thi Phong lập tức đứng lên chạy tới giúp.

Mạc Nghịch chuyển đầu sang hướng khác, anh nhìn Thi Vũ, “Có một vấn đề.”

Thi Vũ kinh ngạc chỉ vào mũi mình, “Anh đang nói chuyện với em à?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Vũ: “Vâng, vâng vâng, anh muốn hỏi cái gì. Đừng nói một câu, chỉ cần em biết, mười câu em cũng trả lời.”

Mạc Nghịch nghiêm túc hỏi cô: “Em cảm thấy anh đẹp trai không?”

“Phì ——”

Thi Vũ nhịn không được, nở nụ cười chướng tai gai mắt.

Mạc Nghịch nhíu mày nhìn Thi Vũ: Phản ứng của cô là có ý gì. Ý bảo anh không đẹp trai à?

Thi Trù cũng bị tiếng cười của Thi Vũ làm giật mình đến, ông trừng mắt nhìn Thi Vũ: “Con gái con đứa, đừng có cười to thế.”

Thi Vũ nhanh chóng kiềm lại, khi cô đang chuẩn bị nghiêm túc trả lời câu hỏi của Mạc Nghịch, Thi Phong đã quay lại.

Thế là, Thi Vũ rất sáng suốt im lặng.

***

Cơm tối chính thức bắt đầu, Thi Trù lấy ra một bình rượu trắng, tự mình rót một ly, lại rót cho Mạc Nghịch một ly.

Tửu lượng của Thi Trù rất tốt, nhân phẩm khi say rượu cũng tốt, hơn nữa cơ bản sẽ không say.

Điểm này, người trong nhà đều biết rõ.

Nhưng… Mạc Nghịch không biết uống rượu.

Khi Thi Trù nâng ly giao cho Mạc Nghịch, Thi Phong nói: “Bố, Mạc Nghịch không biết uống rượu, bố đừng rót cho anh ấy.”

Thi Trù: “Tí thành ý cũng không có còn muốn tôi gả con gái cho cậu. Cả cửa cũng không có đâu.”

“Uống.” Mạc Nghịch cầm ly rượu lên, một hơi uống ực cả ly rượu trắng vào bụng.

Sống đến giờ, đây là lần đầu tiên Mạc Nghịch uống rượu trắng.

Anh nghiện thuốc lá rất nặng, nhưng cơ bản không uống rượu. Thứ này, anh không thích.

Người không uống rượu, tất nhiên sẽ không có thứ như tửu lượng.

Một ly vào bụng, mặt Mạc Nghịch đã đỏ đến mức không xong, nghiễm nhiên là bộ dáng của người say rượu.

Lâm Yến Phương vỗ một cái vào cánh tay Thi Trù, “Ông xem ông làm chuyện tốt gì, người ta đã nói không uống được còn bắt uống.”

Thi Trù liếc Mạc Nghịch một cái, “Hừ, say rượu nói lời thật. Tôi thăm dò một chút xem nó có thật lòng với con gái mình không.”

Thi Phong: “… Bố, anh ấy uống nhiều rồi. Để con dìu anh ấy đi nghỉ trước.”

Thi Phong chuẩn bị đỡ Mạc Nghịch đi nghỉ ngơi, nhưng Mạc Nghịch không chịu.

Chỉ nghe anh mơ màng nói: “Trước kia không phải cố ý bỏ cô ấy lại…”

Người đang ngồi đều sửng sốt.

Kể cả Thi Phong, ai cũng không ngờ Mạc Nghịch sẽ chủ động nhắc đến việc này.

Chuyện trước kia Mạc Uyển đã từng giải thích cho Thi Phong, sau khi Thi Phong biết được chân tướng, cũng không hỏi Mạc Nghịch gì nhiều.

Mạc Nghịch không giải thích kỹ, nhưng đã xin lỗi cô rồi, trong mắt Thi Phong, vậy đã đủ.

Lúc đó, anh không còn lựa chọn nào khác.

Thi Trù: “Vậy cậu nói xem, sao lại bỏ lại nó. Một cô gái còn trẻ như vậy, cậu…”

“Cháu phải khám bệnh.” Mạc Nghịch nói, “Xin lỗi, cháu sẽ không bao giờ thế nữa.”

Có lẽ là giọng điệu của Mạc Nghịch quá mức đau khổ, Thi Trù vốn đang có rất nhiều lời làm khó anh, lại kẹt hết trong cổ họng.

Ông sống hơn nửa đời người, đàn ông có thật lòng với một người phụ nữ hay không, ông liếc mắt là nhìn ra.

Mà Mạc Nghịch… đã tẩu hỏa nhập ma với Thi Phong rồi.

Ánh mắt anh nhìn Thi Phong, giống một tín đồ ngoan đạo không hề ngờ vực nhìn vị thần mình tín ngưỡng.

Mỗi giây mỗi phút ánh mắt anh đều cho thấy một thông tin: toàn bộ vũ trụ chỉ có người này có thể cứu rỗi anh, cho anh tình yêu.

Lâm Yến Phương đã sớm mềm lòng.

Sau lời nói của Mạc Nghịch, bà trầm ngâm một phút.

Sau đó, bà nói với Thi Phong: “Nhanh dìu nó đi nghỉ đi, chờ một lát mẹ nấu canh giải rượu cho.”

Thi Trù cũng nói: “Đi nghỉ ngơi đi. Tửu lượng chỉ có thế này, thật là vô dụng.”

…

Được Thi Trù chấp thuận, Thi Phong đỡ Mạc Nghịch vào bừa một gian phòng ngủ.

Cô đặt Mạc Nghịch lên giường, nhìn bộ dáng say khướt của anh, bất đắc dĩ thở dài.

“Bụng rỗng uống rượu, chắc dạ dày đang khó chịu lắm.” Thi Phong lầm bầm lầu bầu, “Cũng không biết quý trọng sức khoiẻ của mình.”

“Không cần gì cả, chỉ cần em…”

Mạc Nghịch ngồi dậy ôm lấy Thi Phong, vùi đầu vào ngực cô, ra sức cọ.

“Đừng đi. Cứu anh.”

Thi Phong ôm ngược lại anh, “Vâng, em không đi. Em luôn ở đây.”

Mạc Nghịch lăn qua lăn lại hơn nửa tiếng, uống canh giải rượu xong liền ngủ thiếp đi.

Tối hôm nay chắc chắn không về được, chỉ đành ngủ lại đây.

Mạc Nam Kiêu khó thấy đồng ý yêu cầu của Lâm Yến Phương, buổi tối ngủ với ông bà ngoại.

***

Thi Phong lập tức rảnh rỗi, cô vào phòng Thi Vũ, chuẩn bị tìm hiểu chi tiết tình huống cụ thể giữa Thi Vũ và đối tượng yêu thầm kia.

Nói đến cái này, vẻ mặt của Thi Vũ nháy mắt trở nên thất lạc.

Cô dùng tay che kín ánh mắt, “Chị, chị tin lâu ngày sinh tình không?”

Thi Phong: “Không tin. Lần đầu tiên gặp mặt đã không có cảm giác, về sau càng không thể có cảm giác.”

Thi Vũ cười chua chát, “Đúng vậy, em cũng nghĩ như vậy. Nhưng dù có hiểu được đạo lý này, em vẫn không thể khống chế bản thân. Em luôn không nhịn được tự nói với mình, có lẽ em thành người khác biệt.”

Thi Phong: “Cái này phải phân thành dạng người khác nhau. Nếu không có duyên, dù em khác biệt, với người kia, cũng như nhau. Nếu có duyên, dù em giống với người khác đi chăng nữa, người kia vẫn cảm thấy em khác biệt.”

Thi Phong ấn đầu Thi Vũ tựa vào vai mình, “Chị biết quên là chuyện khó khăn, cũng biết mình không có cách nào đồng cảm như từng trải qua, nhưng… chị sẽ ở bên em.”

Thi Phong chưa từng nói chuyện kiểu quái gở như thế này với Thi Vũ, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

“Thật ra… Em đã thổ lộ với anh ấy rồi. Giờ thành yêu công khai.” Thi Vũ cười cười, “Nhưng anh ấy cũng nói, hai người bọn em không có khả năng.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 57

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Thi Phong: “Nếu anh ta đã nói như vậy, em hẳn phải biết nên làm gì.”

Ấn tượng của Thi Phong với người này còn khá tốt, anh ta có thể nói thẳng là không có cơ hội, cũng coi như chặt đứt ý nhung nhớ của Thi Vũ.

Rất nhiều gã đàn ông thời nay không làm được điều này, dù không thích, họ vẫn sẽ mập mờ với cô gái ái mộ mình.

Hành vi này, muốn bao nhiêu xấu xa có bấy nhiêu xấu xa.

Thi Vũ: “Vâng… Em sẽ dần quên anh ấy. Sau này em sẽ chăm chỉ làm việc.”

Thi Phong vui mừng gật gật đầu, “Thời gian có thể khiến em quên đi rất nhiều chuyện. Từ từ rồi sẽ đến.”

“Oa, thôi, không nói mấy chuyện không vui nữa.” Thi Vũ lắc đầu, hất toàn bộ phiền não ra sau đầu.

Cô quấn lấy tay Thi Phong, cười nói: “Chúng ta nói một chút về chị và anh rể đi. Hề hề… Em quyết định giữ nguyên lựa chọn ban

đầu, ủng hộ anh ấy đến cùng.”

Thi Phong cười: “Chị sẽ không nhìn lầm người.”

Thi Vũ cảm thán: “Thấy hai người ở bên nhau, em cảm thấy mình rất thừa thãi. Có lẽ chuyện này, thật sự là do số mệnh an bài.”

Có lẽ trong sinh mệnh của mỗi người đều có một người như vậy.

Sau khi người này xuất hiện, tất cả sự vật sung quanh đều mất đi cảm giác tồn tại, không phải bởi vì người ấy mạnh bao nhiêu.

Mà bởi vì… Trong mắt người có tình, người ấy tương đương với cả thế giới.

Thi Phong và Mạc Nghịch, sinh ra là vì nhau.

“Đúng rồi, chị, hôm nay anh rể hỏi em một chuyện rất nghiêm túc.”

Nhớ tới cuộc nói chuyện trên bàn ăn, Thi Vũ cười không khép miệng lại được.

“Chị có muốn nghe không?”

Thi Phong gật đầu: “Nói mau.”

Thi Vũ: “Anh ấy hỏi em… Anh ấy có đẹp trai không. Ha ha ha, em nghe xong cười đau cả bụng.”

Thi Phong: “… Anh ấy hỏi thế thật à?”

Thi Vũ: “Đúng vậy. Nhưng em chưa kịp trả lời. Thật là, nếu anh ấy không đẹp trai thì em vẫn coi anh ấy là thần tượng chắc. Nếu

không đẹp trai, chị cũng chẳng đến với anh ấy đâu, đúng không?”

Thi Phong: “Không đến mức ấy… Chị thích anh ấy cũng không phải vì ngoại hình của anh ấy.”

Thi Vũ: “Được rồi, em biết chị không phải kiểu người nông cạn như vậy mà. Em ấy mà… Em thích anh ấy, bởi vì trông anh ấy đẹp trai.”

Thi Phong: “…”

Ánh mắt Thi Vũ thẫn thờ một hồi, sau đó bật cười: “Đúng vậy, yêu một cách nông cạn như vậy, chẳng trách anh ấy không thích em.”

Thi Phong vỗ vỗ vai cô, “Được rồi, mau ngủ đi. Ngày mai em còn phải chạy sang bên triển lãm tranh mà.”

…

Lúc ra khỏi phòng Thi Vũ đã hơn 10 giờ, mọi người đều đã ngủ rồi.

Thi Phong rón rén rửa mặt xong, rồi quay lại phòng ngủ.

Trên giường, Mạc Nghịch đang ngủ say. Thi Phong lấy khăn giặt sạch lau mặt và tay cho anh, sau đó bắt đầu cởi quần áo giúp anh.

Vừa mới cởi áo len được một nửa, Mạc Nghịch đã tỉnh.

Anh giữ tay Thi Phong, “Làm gì thế.”

Uống canh giải rượu xong ngủ gần hai tiếng, Mạc Nghịch cơ bản đã tỉnh táo lại, nói chuyện rõ ràng hơn hồi nãy.

Thi Phong cúi đầu nhìn nhìn tay Mạc Nghịch, “Lau người cho anh. Không ngờ anh tỉnh rượu nhanh như vậy. Hiện giờ có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Mạc Nghịch lắc đầu, “Không.”

Thi Phong: “Vâng, thế anh ngủ tiếp đi. Em cũng ngủ.”

Mạc Nghịch buông tay cô ra, “Ừ.”

Thi Phong vòng sang bên khác lên giường, nằm bên cạnh Mạc Nghịch.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng ôm eo Mạc Nghịch. Một tay Mạc Nghịch đặt lên người cô, lòng bàn tay áp sát mu bàn tay của cô cọ cọ.

Lòng bàn tay của Mạc Nghịch có vết chai do hàng năm cầm bút vẽ, làn da cũng rất thô ráp, mỗi khi động đậy, mu bàn tay của Thi Phong sẽ có một lại cảm giác vừa ngứa vừa đau.

Thi Phong nhắm mắt lại, “Lời giải thích của anh, em cũng nghe được. Em sẽ không trách anh. Vĩnh viễn không.”

Mạc Nghịch xiết chặt tay cô: “Xin lỗi.”

Dù thế nào đi nữa, lúc trước đều do anh làm không đủ tốt, cho cô hi vọng lại khiến cô thất vọng.

Lúc cô tuyệt vọng nhất, anh cũng không ở bên cô.

***

Trong khoảng thời gian này, sự thay đổi của Mạc Nam Kiêu đều thấy được.

Hiện tại tuy cậu chưa nói nhiều lắm, nhưng đã có thể biểu đạt suy nghĩ trong lòng của mình, cũng có thể tự chủ lựa chọn.

Đây là kết quả tốt nhất khi tham gia trị liệu chứng tự kỉ.

Mạc Nam Kiêu rất thân với ông bà ngoại, ở một đêm, cậu lập tức yêu cảm giác này.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc phải đi, Mạc Nam Kiêu túm lấy tay áo Thi Trù, nói gì cũng kéo ông.

Thi Trù vừa nhìn thấy Mạc Nam Kiêu liền mềm lòng, không nói hai lời, khoác áo muốn cùng đi với cậu.

“Được, ông ngoại chắc chắn sẽ đi với con, ông ngoại còn gọi bà ngoại đi cùng nữa.”

Thi Trù thúc giục Lâm Yến Phương: “Bà mặc quần áo nhanh lên, Nam Kiêu muốn chúng ta đi cùng cháu nó đấy.”

Lâm Yến Phương: “…”

Bà không nỡ nói với Thi Trù, bọn họ cùng đi qua, không phải là thỏa mãn tâm nguyện của Mạc Nghịch sao.

Bình thường cũng không thấy ông phản ứng chậm như vậy, cháu vừa dỗ một cái đã quáng đầu luôn.

Mạc Nghịch và Thi Phong đưa mắt nhìn nhau, nở nụ cười.

Hai người đều không ngờ Nam Kiêu phản ứng nhanh như vậy, có thể nghĩ ra cách tốt như vậy giúp họ giải quyết vấn đề.

Thi Phong nhoài người đến cạnh tai Mạc Nghịch, nhỏ giọng nói với anh: “Nam Kiêu thật thông minh, không hổ là con của chúng ta.”

Cô dùng từ “chúng ta”, Mạc Nghịch nghe xong cười không dừng được.

***

Nhờ sự mời mọc của Mạc Nam Kiêu, thành công đưa Thi Trù và Lâm Yến Phương đến nhà Mạc Nghịch.

Vừa vào cửa, họ liền thấy được giá vẽ và bản vẽ trong phòng khách, còn có các loại dụng cụ vẽ tranh và thuốc màu chất đống trên sàn.

Thi Trù ghét bỏ nhìn thoáng qua, “Phòng khách lộn xộn như vậy, bình thường mấy đứa có quét dọn không đấy.”

Thi Phong giải thích: “Bình thường anh ấy vẽ tranh ở đây, nên đồ dùng phải sắp xếp theo yêu cầu của anh ấy. Bình thường trong nhà bọn con cũng không có khách.”

Nhìn câu này xem, đã biến thành “nhà bọn con” rồi đấy, còn chưa gả đi đâu, đã chìa cùi chỏ ra ngoài như vậy rồi[1].

[1] Ý nói chưa gì đã bỏ qua người nhà giúp người ngoài.

Thi Trù hận rèn sắt không thành thép trừng Thi Phong một cái.

“Cũng chưa chắc, bạn bè đến chơi mà thấy nhà lộn xộn như vậy, cũng sẽ chê cười.”

Những lời này, Thi Trù nói với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch đứng ra giải thích với ông: “Con không có bạn.”

Thi Trù: “… Ha ha, cả bạn đều không có chắc chắn do cậu có vấn đề.”

Mạc Nghịch: “Hồi trước bị bệnh.”

Thi Trù: “Tôi thấy giờ cậu cũng có bệnh.”

Lâm Yến Phương vỗ mạnh một cái vào đùi Thi Trù, “Ông nói linh tinh gì đấy, nói chuyện với cháu nó cũng không ý tứ gì cả.”

Thi Phong đứng bên cạnh cười không nói, thật ra, nghe bố và con của bố thằng bé nói qua nói lại, cũng rất thú vị.

Nhờ Lâm Yến Phương và Thi Trù chơi với Nam Kiêu, Thi Phong và Mạc Nghịch có không ít thời gian tự do.

Ở nhà không đến một tiếng, Mạc Nghịch liền đưa Thi Phong ra ngoài.

…

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Sau khi khởi động xe, Thi Phong tỏ rõ sự tò mò hỏi Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch: “Một nơi.”

Thi Phong: “Em đương nhiên biết là một nơi. Em chỉ tò mò đó là đâu thôi.”

Mạc Nghịch: “Không biết.”

Thi Phong: “… À.”

Nếu anh không muốn nói, cô sẽ không hỏi.

Kinh nghiệm từ trước đến giờ cho cô biết, khi Mạc Nghịch không muốn nói, cô có đập mười cái nồi đất cũng không hỏi ra nguyên do được.

Thay vì phí nước bọt, còn không bằng ngồi yên.

***

Đi xe 40 phút, đến một khu nhà hẻo lánh, cuối cùng xe dừng trước một căn nhà xây theo kiểu duplex[2].

[2] Duplex hay duplexhouse có thể hiểu theo 2 cách: căn nhà ngăn cách bằng bức tường ở giữa thành 2 căn hộ riêng biệt hoặc căn hộ 2 tầng với mỗi tầng có thể đóng vai trò là 1 căn hộ hoàn chỉnh.

Thi Phong cởi dây an toàn, xuống xe cùng Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch dẫn Thi Phong vào, bên trong trống rỗng, chỉ có ngay chính giữa phòng, đặt tấm ván gỗ, giá vẽ bằng gỗ và thuốc màu dùng để vẽ tranh sơn dầu.

Thi Phong hơi mông lung, cô quay đầu hỏi Mạc Nghịch: “Anh có thể cho em biết anh dẫn em tới đây làm gì không?”

Mạc Nghịch không nói chuyện, quay đi đến phòng chứa đồ trong góc.

Chưa đầy 1 phút, anh xách hai chiếc đèn led chiếu điểm[3]trên giá để đồ đi ra.

[3] Led chiếu điểm hay led spotlight là một loại đèn tập trung ánh sáng vào một khu vực nhất định. Hay dùng trên sân khấu, showroom triển lãm,… để làm nổi bật người hoặc vật.

Thi Phong khó hiểu, cô nhìn Mạc Nghịch đặt hai chiếc đèn chiếu điểm xuống chỉnh lại vị trí, cắm điện, vẫn chưa hiểu anh muốn làm gì.

Mạc Nghịch kéo Thi Phong đứng dưới ánh đèn, nghiêm túc nói với cô ba chữ: “Cởi quần áo.”

Thi Phong lúc này mới lờ mờ hiểu được ý anh, cô siết chặt cổ áo theo bản năng.

“Anh… bảo em làm người mẫu khỏa thân của anh?”

Mạc Nghịch gật gật đầu: “Lần trước em nói.”

Thi Phong: “… Nhưng em chưa chuẩn bị sẵn sàng. Anh phải nói trước cho em biết, để em có thời gian chuẩn bị tâm lí chứ.”

Giờ Thi Phong đang hối hận muốn chết, lúc đó cô đúng là ấm đầu mất lí trí, thế mà lại chủ động đưa ra kiểu yêu cầu này.

Mạc Nghịch áp tay lên bụng Thi Phong, “Vậy để anh cởi.”

Thi Phong ngăn anh lại: “Đừng. Em tự cởi.”

Mạc Nghịch thu tay lại, “Ừ.”

Cùng lúc đó, anh đút tay vào túi quần, khẽ nghiêng đầu, ánh mắt khóa chặt trên ngực Thi Phong.

Tuy căn nhà này trống rỗng, nhưng không lạnh chút nào.

Tại ánh nhìn chăm chú của Mạc Nghịch, Thi Phong cởi áo khoác đen.

“Đưa anh.” Mạc Nghịch đưa tay nhận lấy quần áo Thi Phong cởi xuống, vắt lên cánh tay.

Sau đó, quần áo trên cánh tay anh ngày càng nhiều, áo gió, áo lông, áo ngực, quần tất, quần lót, tất,…

Từ đầu đến chân Thi phong không còn gì nữa, cô cúi đầu nhìn bàn chân trần của mình, ngượng ngùng ngẩng đầu đối diện với Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch đến gần Thi Phong, tay phải dán lên cằm của cô, hơi dùng sức để cô ngẩng đầu.

Thi Phong không phải người hay đỏ mặt, đây chắc chắn là lần đầu tiên cô xấu hổ đến như vậy.

Ánh mắt Thi Phong né tránh, dù bị bắt ngẩng đầu cũng ngại ngùng nhìn Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch tới gần cô, “Nhìn anh.”

“… Ừm.”

Bất đắc dĩ, Thi Phong chỉ có thể đối mặt với anh.

Ánh đèn quá sáng, cô thấy cơ thể của mình trong đôi mắt của Mạc Nghịch.

Cảm giác cấm kỵ và tội ác khó nói bằng lời kích thích trung khu thần kinh khiến đầu ngón tay của Thi Phong run lên.

Vì hưng phấn.

Mạc Nghịch cúi đầu, hôn nhẹ lên xương quai xanh của cô.

“Em trong mắt anh. Thấy không.”

Thi Phong thở hổn hển trả lời anh: “Thấy.”

Mạc Nghịch: “Chỉ xuất hiện trong mắt anh.”

Hơi thở Thi Phong càng ngày càng nhanh, giữa mười mấy giây, cô suýt chút nữa nghĩ mình sẽ nghẹt thở.

“Đứng. Anh muốn bắt đầu.”

***

Thi Phong không có kinh nghiệm làm người mẫu, lần trước chỉ cần bóng lưng, không cần chất lượng kỹ thuật gì cả.

Nhưng tình huống lần này hoàn toàn khác, cô khó tránh hơi cứng ngắc.

Mạc Nghịch theo thói quen dùng bút chì phác hình, sau đó mới bắt đầu tô màu.

Rất nhanh Thi Phong tìm được trạng thái, chí ít thả lỏng hơn trước rất nhiều.

Một tiếng sau, Mạc Nghịch buông bút vẽ xuống, đứng dậy đến bên cạnh Thi Phong.

Thi Phong hoạt động cơ thể một chút, oán giận với anh: “Đứng lâu như vậy, eo cũng đau rồi.”

Bản thân cô còn không ý thức được giọng điệu khi mình nói câu này hờn dỗi biết bao.

Quan trọng nhất là, lúc nói chuyện, cô còn dùng hai tay xoa eo.

Ánh mắt của Mạc Nghịch cố định trên ngực cô, có thế nào cũng dời không được.

Có lẽ là do Nam Kiêu chưa từng bú sữa mẹ, nên nơi đó của cô không giống những phụ nữ đã có con khác.

Những bức họa Mạc Nghịch từng vẽ để trong nhà, có thiếu nữ, cũng có thiếu phụ, tổng thể cấu tạo cơ thể của họ thì giống nhau, nhưng ở những chi tiết nhỏ lại có sự khác biệt.

Khi Thi Phong ý thức được Mạc Nghịch đang nhìn chằm chằm nơi đó liền nhanh chóng dùng tay che lại.

Mạc Nghịch kéo tay cô xuống, “Muốn nhìn.”

Thi Phong: “… Anh nhìn còn ít à? Đừng nhìn nữa.”

Mạc Nghịch: “Muốn nhìn.”

Thi Phong: “Em sợ anh nhìn em xong lại ‘muốn’, vậy phải làm sao giờ.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 58

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Mạc Nghịch vẫn không chịu buông tay, anh nhìn chằm chằm Thi Phong, môi khẽ động.

“Vậy thì muốn.”

Thi Phong: “… Vậy xong việc này trước rồi làm việc sau, được không.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Phần lớn thời điểm, Mạc Nghịch vẫn rất nghe lời.

Thi Phong nói câu đó xong, anh liền buông ra.

Mạc Nghịch vẫn không chịu buông tay, anh nhìn chằm chằm Thi Phong, môi khẽ mấp máy.

“Thế thì làm.”

Thi Phong: “… Xong việc này trước rồi làm việc sau, được không.”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Phần lớn thời điểm, Mạc Nghịch vẫn rất nghe lời.

Thi Phong nói câu đó xong, anh liền buông ra.

Nghỉ ngơi xong, Mạc Nghịch quay lại chỗ ngồi, tiếp tục vẽ.

***

Qua khoảng hai tiếng, Mạc Nghịch ném bút vẽ sang một bên, anh nói với Thi Phong: “Có thể cử động.”

Thi Phong đứng lâu không nhúc nhích như vậy, cẳng chân cũng cứng ngắc.

Rốt cuộc được giải phóng, cô như trút được gánh nặng thở dài một hơi. Lúc này, Mạc Nghịch đã đi tới.

Cánh tay anh dính thuốc màu, lấm tấm nhiều điểm, đủ mọi màu sắc, trên tay càng rực rỡ hơn, gần như nhìn không thấy màu da.

Thi Phong chưa từng nghe có ai vẽ một bức tranh đến mức này, cô còn tưởng Thi Vũ đã đủ lôi thôi rồi.

“Quần áo bẩn hết rồi, còn tay anh nữa, nhanh đi rửa đi. Thuốc màu ăn da đấy.” Thi Phong dịu dàng nhắc nhở.

Mạc Nghịch “Ừ” một tiếng, sau đó xoay người đi rửa tay.

Thi Phong lấy quần áo, mặc từng cái một.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, cô vẫn không nhịn được cảm thán sự điên rồ của mình

…

Mạc Nghịch dùng nước nóng rửa năm sáu lần mới rửa sạch, anh ra khỏi phòng vệ sinh, đúng lúc thấy Thi Phong đang mặc quần tất.

Mạc Nghịch bước nhanh tới, ôm eo Thi Phong từ phía sau, ngăn cản động tác của cô.

Người Thi Phong thoáng cứng đờ, rất nhanh khôi phục bình thường, ngón tay Mạc Nghịch rất lạnh, dán lên người khiến cô không nhịn được rùng mình.

“Mặc xong quần áo lại ôm.” Thi Phong quay đầu, môi dán lên tai Mạc Nghịch, khẽ hôn một cái.

Mạc Nghịch càng ôm cô chặt hơn, chết sống không buông tay.

Ánh đèn sáng loá chói mắt chiếu lên người cả hai, vách tường phía sau in hình bóng họ, bị phóng to rất nhiều lần.

Thi Phong dùng khóe mắt liếc thấy bóng, cơ thể hơi run.

Mạc Nghịch dùng chưa tới một phút đã đưa Thi Phong quay về trạng thái ban nãy.

…

Trên bóng, hình ảnh từng chiếc quần áo bị quăng đi, bóng người một cao một thấp dựa vào càng ngày càng gần, cuối cùng, hợp hai làm một.

Kết quả nghiên cứu biểu hiện, lựa chọn địa điểm làm tình khác nhau có lợi cho giải phóng khoái cảm.

Kết quả này, Thi Phong đồng ý 100%.

Mạc Nghịch ôm cô đến trước bàn vẽ. Nhìn đến hình ảnh của bức tranh, phản ứng của Thi Phong càng mãnh liệt hơn.

Trãi nghiệm chưa bao giờ có, mỗi một lần đều mới mẻ.

Thi Phong nắm chặt vai Mạc Nghịch, nhoài người kề bên tai anh: “Đằng sau. Từ phía sau.”

Trong phòng khách trống trải, chỉ nhìn thấy bóng dáng trên tường kịch liệt đong đưa, không khí thoảng mùi chất lỏng trong cơ thể hòa làm một với mùi thuốc màu.

Tiếng khóc cố nén, tiếng thở hổn hển, tiếng cào chói tai của móng tay lên bức tường, tấu nên một khúc hòa âm kích thích lại bí ẩn.

***

Kết thúc.

Thi Phong nằm trên tấm thảm màu trắng, tóc xoã ra hai bên, làn da trong trắng lộ hồng, vài giọt mồ hôi còn đọng trên xương quai xanh.

Mạc Nghịch ngồi cạnh cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chú.

Thi Phong hoàn toàn không còn sức, trận chiến vừa rồi dường như rút đi nửa cái mạng của cô.

Giờ đầu gối và cẳng chân cô còn đang chuột rút.

Mạc Nghịch đưa tay đặt trên đầu gối của Thi Phong, vết màu đỏ tím chỉ đưa mắt nhìn đã giật mình.

Mạc Nghịch nằm xuống, môi dán lên đầu gối Thi Phong, hôn một cái.

“Sau này đừng thế nữa.” Mạc Nghịch nói.

Thi Phong buông mi nhìn anh: “Anh không thích à? Nghe nói đàn ông ai cũng thích như vậy.”

Mạc Nghịch: “Em sẽ đau.”

Thi Phong: “Không đau. Thể chất của em là như vậy, đầu gối hơi chạm một chút đã bầm.

Mạc Nghịch: “Tóm lại là đừng.”

Thi Phong: “Được, nghe anh.”

Không thì không… Loại chuyện này, thật ra cô làm cũng thấy rất ngại.

Nếu không vì yêu anh, cô chắc chắn sẽ không làm được đến bước này

Chờ thể lực hơi hồi phục, Thi Phong đứng lên đi tới nhà vệ sinh tắm rửa một chút, mặc quần áo vào.

Đau thắt lưng đến gần chết, vốn làm người mẫu cần rất nhiều thể lực, đứng im trong một tư thế lâu như vậy, lại làm hơn một tiếng, Thi Phong cảm thấy eo mình sắp gãy rồi.

Người có thể lực tốt tới đâu cũng không chịu nổi sự giày vò như vậy.

…

Từ nhà vệ sinh bước ra, Mạc Nghịch đã thu dọn phòng khách sạch sẽ.

Kéo rèm ra, phòng khách sáng sủa rất nhiều.

Mạc Nghịch đứng trước giá vẽ, vẫy tay với Thi Phong. Thi Phong đi đến, đứng bên cạnh anh cùng ngắm bức tranh sơn dầu này.

Thi Phong trước nay chẳng có trình độ gì về nghệ thuật đương đại cả, tình cảm ẩn sau tranh ảnh, hầu hết cô không nhìn ra.

Nhưng… Mạc Nghịch thật sự vẽ cô rất đẹp, không giống người, như một vị thần.

Cô gái trên bức tranh, tóc dài, nụ cười dịu dàng, cổ thon dài gợi cảm, cả vị trí hõm vào của xương quai xanh đều được anh khắc họa ra một phong vị khác.

Hai chân rất thẳng, lại không mất độ cong, mắt cá chân mảnh mai.

Ba điểm riêng tư nhất, Thi Phong không có dũng khí nhìn kĩ. Bởi vì Mạc Nghịch vẽ quá cẩn thận, đến từng sợi lông cũng hiển hiện rõ ràng.

Cô khó mà nhìn kỹ… rất ngại.

Mạc Nghịch thấy Thi Phong ngắm nghiêm túc như vậy, hỏi cô: “Thích không.”

Thi Phong cười cười, “Em thích lắm. Nhưng, anh vẽ em đẹp lên nhiều lắm. Thật ra em không đẹp đến vậy.”

Mạc Nghịch đưa tay lên, chậm rãi sờ lên hình ảnh người trong tranh.

Từ cổ hướng xuống dưới, cuối cùng dừng ở rốn.

Nhìn tay anh mơn trớn trên bức tranh, Thi Phong có một cảm giác khác thường.

“Em chính là như vậy.” Mạc Nghịch nói, “Tác phẩm nghệ thuật.”

Thi Phong cười cười: “Thế liệu có ngày nào đó anh đấu giá tác phẩm nghệ thuật này không? Đến lúc đó không chừng tìm được tác phẩm nghệ thuật nào đó còn tốt hơn.”

Mạc Nghịch: “Chỉ cần một.”

Thi Phong cười híp mắt. Ai nói Mạc Nghịch không biết nói ngọt? Anh rõ ràng là người đàn ông giỏi nói ngọt nhất trên thế giới.

Cách diễn đạt đơn giản nhất, lời hứa hẹn tốt đẹp nhất.

“Em có muốn cưới anh không.”

Mạc Nghịch đột nhiên quay lại hỏi câu như vậy, nụ cười của Thi Phong lập tức cứng lại. “Cứ thế này?”

Thi Phong nói: “Thật ra anh cần cầu hôn.”

Mạc Nghịch: “Biết.”

Thi Phong: “Ừm?”

Mạc Nghịch chỉ chỉ bức tranh kia, lại chỉ sàn. “Đều là của em.”

Thi Phong không hiểu ý của anh, “Cái gì trên đất của em?”

Mạc Nghịch: “Nơi này đều là của em. Anh cũng vậy.”

Nghe được lời giải thích của Mạc Nghịch, Thi Phong rốt cuộc phản ứng lại. Cô không thể tin nhìn Mạc Nghịch, “Anh mua lại lúc nào?”

Mạc Nghịch: “Quên.”

Thi Phong: “… Nhưng chứng minh thư và hộ khẩu của em anh lấy đâu ra?”

Tuy hai người đang ở cùng nhau, nhưng loại tư liệu cá nhân này luôn để riêng ra.

Thi Phong chưa từng đưa chứng minh nhân dân và sổ hộ khẩu để Mạc Nghịch giữ.

Muốn đăng ký bất động sản, tối thiểu phải dùng một trong hai thứ đó chứ?

Mạc Nghịch quay đầu đi, thản nhiên nói: “Trộm.”

Thi Phong: “… Lần sau anh làm chuyện này, vẫn nên thương lượng với em một chút. Em cảm thấy vậy không tốt lắm đâu.”

Mạc Nghịch: “Tốt như vậy.”

Thi Phong dở khóc dở cười: “Khi người ta cầu hôn đều dùng nhẫn, anh biết không.”

Mạc Nghịch: “Có chuẩn bị.”

Thi Phong: “… Vậy sao anh không dùng nhẫn cầu hôn?”

Mạc Nghịch: “Em đồng ý, thì cho em.”

Thi Phong: “…”

Anh đang uy hiếp đấy à?

Mạc Nghịch: “Đồng ý.”

Thi Phong: “Được, em đồng ý. Cho nên… Anh có thể đưa nhẫn cho em xem chưa.”

Mạc Nghịch: “Đợi vài ngày.”

Trong nháy mắt Thi Phong có cảm giác bị lừa, “Vậy em không gả cho anh.”

“Còn đang làm.” Mạc Nghịch kéo tay Thi Phong giải thích với cô, “Anh vẽ.”

Phải biết rằng, người phụ nữ nào trên thế giới này, đều có thiên tính yêu lãng mạn, chỉ là mức độ không giống nhau mà thôi.

Mỗi người đều hi vọng tình yêu của mình là cổ tích, nhưng không phải tình yêu của mỗi người đều trở thành cổ tích.

Trong nháy mắt, Thi Phong rất cảm ơn ông trời.

Ít nhất, câu chuyện tình yêu của cô, tạm được coi là tình yêu trong cổ tích đi.

***

Lúc Thi Phong và Mạc Nghịch về nhà đã đến giờ ăn tối.

Thi Trù, Thi Vũ và Mạc Nam Kiêu ngồi phòng khách vui vẻ cười nói, Lâm Yến Phương ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Đã rất lâu Thi Phong không nhận được cảm giác của gia đình như vậy, khiến cô hơi muốn khóc.

Trong bữa tối, Thi Phong và Mạc Nam Kiêu ngồi cùng nhau.

Cả ngày không thấy mẹ, Nam Kiêu dính lấy Thi Phong, thế nào cũng không chịu buông.

Thi Phong vén tay áo lông lên, gắp đồ ăn cho Nam Kiêu.

“Chị, tay chị sao vậy?” Thi Vũ liếc mắt thấy vết bầm trên cánh tay Thi Phong, lo lắng không thôi: “Bị thương ạ?”

Thi Phong tỉnh táo giải thích: “Không, không cẩn thận đập phải.”

Lâm Yến Phương kéo cánh tay Thi Phong qua, nhìn vết bầm kia, đau lòng vô cùng: “Con đó, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút. Đã làm mẹ rồi, đừng lúc nào cũng để mình bị thương như vậy chứ.”

Thi Trù quay đầu nhìn về phía Mạc Nghịch: “Cậu tính sao đây? Mang con gái tôi ra ngoài một chuyến, còn để nó bị thương… Vợ mình cũng không biết bảo vệ cẩn thận.”

Mạc Nghịch cúi đầu nghe dạy dỗ, không có phản bác.

Ừ, Thi Trù nói đúng, sau này anh sẽ nhẹ một chút, không làm Thi Phong bị thương nữa.

…

“À ——”

Thi Vũ nhìn Mạc Nghịch đầy ẩn ý, “Anh rể, vậy sau này anh nên dịu dàng với chị em một chút nha, ngàn vạn đừng để chị ấy bị thương.”

“Gọi bậy gọi bạ cái gì, bố còn chưa chấp nhận, vội vã gọi anh rể cái gì?”

Thi Trù trừng Thi Vũ một cái, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Con đó, đồ phản bội.

Thi Vũ đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, haiz…

Nhìn vết bầm trên cánh tay Thi Phong, là biết hôm nay hai người họ ra ngoài làm gì.

Bỗng nhiên có một cụm từ hiện lên trong đầu Thi Vũ: ‘Ban ngày tuyên dâm’… Chậc chậc.

Hơi tưởng tượng một chút đã cảm thấy vô cùng kích thích.

Tố chất tâm lý của Thi Phong khá tốt, rất nhanh khéo léo bỏ qua đề tài này.

Thi Phong nói với Thi Trù và Lâm Yến Phương: “Ba, mẹ, con định năm sau đăng ký kết hôn với Mạc Nghịch.”

“… Nhanh thế?” Thi Trù không chịu. “Chưa thấy nó có hành động gì con đã đồng ý rồi? Thanh niên thời nay không phải đang mốt cầu hôn gì đó à. Nó đã cầu hôn đâu, con sốt ruột gả cho nó làm gì”

Thi Phong: “Hôm nay anh ấy đã cầu hôn con rồi. Chuyện đó nên để lúc chỉ có hai chúng con thì thích hợp hơn… Cũng không cần để cho mọi người nhìn.”

Thi Trù & Lâm Yến Phương: “… Ừ, cũng phải.”

Thi Vũ nghe lời Thi Phong nói, cười đầy ẩn ý.

Cô chọc chọc tay Thi Phong, “Haiz, chị, vết thương trên cánh tay chị, chẳng lẽ do lúc anh rể cầu hôn làm ra? Chậc chậc… Màn cầu hôn này của anh rể cũng mạnh thật.”

Trì Trù và Lâm Yến Phương đều là người từng trải, ý trong lời này sao họ lại không hiểu.

Thi Trù tức không nhịn được, đập bàn một cái, trừng Mạc Nghịch: “Cậu dám lừa con gái tôi, hai đứa còn chưa kết hôn, có vài chuyện không thể làm! Cậu lớn thế rồi mà không biết nguyên tắc này sao?”

Mạc Nghịch: “Có Nam Kiêu đã làm rồi.”

Thi Trù: “…”

Thi Phong: “Bố, con có chừng mực, bố yên tâm.”

Thi Trù: “Hừ, giờ đầu con toàn là nó, chừng mực chỗ nào.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 59

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Ông bố vợ nào cũng có địch ý với con rể, cũng như người mẹ chồng nào cũng có địch ý với con dâu.

Thử nghĩ xem, con gái mình nuôi nhiều năm như vậy, bao năm qua vẫn luôn nghe lời, giờ lại bởi vì một thằng con trai mà chống đối mình.

Cảm giác chênh lệch ấy, có lẽ chỉ có người trải qua mới hiểu được.

Thi Phong có thể hiểu tâm trạng của Thi Trù, vì vậy không thanh minh cho mình nữa.

Sau khi im lặng một lúc, đề tài này coi như được bỏ qua.

Vì có Nam Kiêu ở đây, toàn bộ sự chú ý của Thi Trù đều dồn lên Nam Kiêu.

***

Mùng 6 tháng Giêng, Thi Trù và Lâm Yến Phương về nhà.

Mạc Nghịch và Thi Phong dẫn Mạc Nam Kiêu đến sân bay tiễn họ.

Lúc chia tay, hai bậc sinh thành luyến tiếc nhất là Mạc Nam Kiêu.

“Nam Kiêu, vài ngày nữa bảo mẹ cháu dẫn về nhà ông ngoại nhé, nhà ông ngoại có rất nhiều đồ ăn ngon, đến lúc đó ——”

Lâm Yến Phương cắt ngang Thi Trù, “Được rồi, đi thôi đi thôi. Sau này còn rất nhiều cơ hội gặp mặt. Đàn ông đàn ang gì mà già mồm.”

Thi Phong dắt Nam Kiêu đến, cười nói với cậu: “Nam Kiêu, hẹn gặp lại ông bà ngoại nào.”

Mạc Nam Kiêu gật đầu, cậu nhìn về phía Thi Trù và Lâm Yến Phương, giơ tay lên vẫy một cái với họ, lí nhí nói: “Hẹn gặp lại ạ.”

Nhìn Thi Trù và Lâm Yến Phương đi vào sân bay, cả nhà 3 người mới quay đầu rời đi.

…

Trên đường trở về, Mạc Nghịch cực hào hứng, trên mặt cũng treo nụ cười tươi tắn.

Khó có lúc thấy anh vui vẻ như vậy.

Thi Phong tò mò hỏi anh: “Tâm trạng anh rất tốt?”

Mạc Nghịch: “Ừ.”

Thi Phong: “Vì bố mẹ em đi rồi?”

Mạc Nghịch: “Bố em.”

Thi Phong: “Thật ra bố em cũng rất thích anh, chỉ là ngoài miệng không chịu nhường người khác…”

Mạc Nghịch: “Ông ấy cướp em và Nam Kiêu.”

Thời gian gần đây, gần như ngày nào Nam Kiêu cũng ở cùng với Thi Trù, Thi Phong vì chăm sóc Nam Kiêu, cũng tự nhiên ở cạnh ông.

Mạc Nghịch cơ bản luôn trong trạng thái bị gạt sang một bên, oán niệm trong lòng anh tích cóp đã lâu.

Cuối cùng giờ Thi Trù cũng đi rồi, đương nhiên anh rất vui vẻ.

Mạc Nghịch khiến Thi Phong cười một trận, Thi Phong cúi đầu nhìn Nam Kiêu, “Vẫn là Nam Kiêu của chúng ta ngoan nhất.”

“Vậy còn anh?”

Mạc Nghịch hơi không phục, cô lúc nào cũng khen Nam Kiêu, gần như chưa từng khen anh.

Thi Phong: “… Vâng. Anh cũng rất ngoan.”

Thi Phong từng đọc sách tâm lí về tình yêu, trong đó có một đoạn văn cô nhớ rất rõ.

Đại ý là, khi một người đàn ông có biểu hiện trẻ con không thôi trước mặt bạn, nghĩa là người đó đã có tình cảm chân thành với bạn.

Biểu hiện của Mạc Nghịch trước mặt Thi Phong cực kỳ trẻ con, hơn nữa càng ngày càng trẻ con.

Bởi vì tình yêu của anh ấy ngày càng tăng lên.

***

Mạc Nghịch còn đang định nói gì khác, bỗng tiếng di động vang lên.

Anh nhìn thoáng qua số gọi đến, sau đó kết nối điện thoại di động với loa trong xe.

“Chị.”

Sau khi nhận điện thoại, Mạc Nghịch lần đầu tiên chủ động lên tiếng trước.

Đầu bên kia điện thoại Mạc Uyển cũng giật nảy mình, cô trêu: “Chủ động gọi chị lúc nghe điện thoại, đúng là sự kiện khai thiên lập địa[1]trong lịch sử.”

[1] Ý nói xưa nay chưa từng có

Thi Phong nghe được cách hình dung của Mạc Uyển, phì cười.

Mạc Nghịch liếc nhìn Thi Phong qua kính chiếu hậu, ngượng ngùng ho khan hai tiếng.

“Em và cô ấy sắp kết hôn.” Mạc Nghịch nói.

Mạc Uyển: “Chào hỏi cha mẹ Thi Phong rồi à? Em như thế, người ta có hài lòng với em không?”

Tính tình Mạc Nghịch thế nào, Mạc Uyển rất rõ.

Tính nết của anh, hoàn toàn không thích hợp ở cùng với người lớn. Cha mẹ Thi Phong thích anh mới là lạ.

Mạc Nghịch suy nghĩ một lát, nghiêm túc trả lời: “Vâng. Hài lòng.”

Mạc Uyển: “… Kỳ quái. Bộ dạng này của em, cha mẹ nhà nào chịu chấp nhận.”

Mạc Nghịch: “Em rất giỏi.”

Mạc Uyển: “… Biết rồi biết rồi.”

Mạc Nghịch: “Chị đến đây đi.”

Mạc Uyển: “Chị cũng vừa muốn nói với em chuyện này, Nam Nam được nhà trường đề cử lên học trường cao trung trọng điểm, chị cũng không cần canh chừng nó nữa, vừa hay sang giúp em và Thi Phong chuẩn bị chuyện kết hôn.”

Mạc Nghịch: “Vâng. Chờ chị.”

Mạc Uyển: “Ừ. Kết hôn là chuyện lớn cả đời người, phải cố gắng chuẩn bị cho tốt.”

Giọng nói của Mạc Uyển có chút mất mát, lại có chút tiếc hận, như đã trải qua chuyện gì tiếc nuối.

Thi Phong rất nhạy cảm với sự thay đổi tâm trạng của người khác, hơi kết hợp với các tình huống lần trước thấy ở Hàng Châu…

Thi Phong có thể kết luận, cuộc sống hôn nhân của Mạc Uyển nhất định rất không hạnh phúc.

Nhưng, sự quan tâm của Kính Chí Viễn với cô lại không giống giả vờ. Quan hệ giữa hai người họ, rất khó nói cũng rất phức tạp.

Sau khi Mạc Nghịch cúp điện thoại, Thi Phong hỏi anh: “Chị ấy và anh rể sao rồi?”

Mạc Nghịch: “Không biết. Chị không gì nói với anh.”

Thời gian đã qua lâu như vậy rồi, người làm em như Mạc Nghịch vẫn không biết trước đây vì sao Mạc Uyển lại kết hôn với Kính Chí Viễn, cũng không biết tình trạng tình cảm của họ ra sao.

Mạc Nghịch chỉ biết, Mạc Uyển có thai khi chưa kết hôn, cô vốn muốn phá thai. Sau đó không biết xảy ra chuyện gì, không chỉ không phá thai, còn đần độn u mê gả cho Kính Chí Viễn.

Thi Phong thờ dài, “Chị ấy đã trải qua chuyện không vui.”

Mạc Nghịch: “Ừm.”

Chuyện này, anh luôn biết. Mạc Nghịch và Mạc Uyển rất thân, cha mẹ cho anh sinh mệnh, Mạc Uyển lại cùng anh lớn lên.

Tình cảm của anh với Mạc Uyển, còn nhiều hơn so với tình cảm của anh dành cho cả cha lẫn mẹ.

Mạc Nghịch không biết cách thể hiện ra, tất cả tình cảm của anh đều ẩn sâu trong lòng, anh chỉ làm, không nói.

Cũng may, Thi Phong hiểu.

“Vậy để chị ấy đến đây ở một thời gian đi.” Thi Phong nói, “Có lẽ ở đây chị ấy sẽ vui lên một chút.”

Mạc Nghịch nắm chặt tay lái, “Ừ.”

Thi Phong không bận tâm việc Mạc Uyển sẽ đến ở, Thi Vũ ở cùng họ lâu như vậy mà Mạc Nghịch chưa từng để ý việc đó, sao cô lại để bụng người nhà của anh chứ.

…

Về đến nhà, Thi Phong chuẩn bị cơm trưa trong bếp, Mạc Nghịch vàMạc Nam Kiêu ngồi trên sofa cùng nhìn chằm chằm vào máy tính bảng.

Gần đây Mạc Nam Kiêu thích một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, Mạc Nghịch cùng xem với cậu.

Xem xong một tập, Mạc Nghịch cất máy tính bảng lại, nói với Mạc Nam Kiêu: “Để mắt nghỉ ngơi.”

Mạc Nam Kiêu nhìn chằm chằm anh một lúc, không trả lời.

Trong lòng Mạc Nghịch cảm thấy rất không cân bằng. Mấy ngày hôm trước, cậu chơi với Thi Trù rất hòa thuận. Giờ lại không để ý tới anh.

Mạc Nghịch nhìn cặp mắt to của Mạc Nam Kiêu, hỏi: “Con thích ông ngoại à.”

Mạc Nam Kiêu không chút do dự gật đầu, dùng việc này bày tỏ sự yêu thích của mình với ông ngoại.

Mặt Mạc Nghịch không có cảm xúc hỏi tiếp: “Thế còn bố?”

Mạc Nam Kiêu do dự khoảng mười giây, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Chỉ có một cái.

Sau đó, cậu gọi: “Bố.”

Nghe thấy xưng hô này, trong lòng Mạc Nghịch thoải mái rất nhiều.

Dù thế nào, Nam Kiêu vẫn gọi anh là bố ba người họ là những người thân cận nhất thế giới.

***

Gần đây Thi Phong vẫn đang chọn nhà trẻ cho Nam Kiêu, thật ra cô rất muốn đưa cậu đến trường mầm non song ngữ, nhưng cô lại sợ Nam Kiêu không theo kịp tiến độ của trường.

9 giờ tối, Thi Phong vẫn đang tra tư liệu trên mạng, bên tay cô để một cuốn sổ ghi chép, thông tin có giá trị, cô sẽ ghi nhớ toàn bộ.

Mạc Nghịch tắm rửa xong đi ra, ôm lấy cô từ sau lưng.

Thi Phong bị dọa giật nảy mình.

“Em đang tập trung, không nghe thấy tiếng anh đi ra.” Thi Phong quay đầu nhìn anh, “Trường cho Nam Kiêu… Anh có đề nghị gì không?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Em không biết chọn cái nào.”

Mạc Nghịch: “Thích hợp với con là tốt rồi.”

Thi Phong: “Vậy… Chọn trường phổ thông đi. Chắc như vậy là thích hợp với con nhất.”

Mạc Nghịch: “Con không cần xuất sắc hơn người khác.”

Trước giờ anh không có nguyện vọng mong con của mình phải hơn người, chỉ cần Mạc Nam Kiêu có cuộc sống như người bình thường là tốt rồi.

Mấy năm gần đây Mạc Nghịch thường xuyên mở triển lãm tranh, bán tranh như vậy, một phần nguyên nhân là, anh muốn chuẩn bị sẵn một số tiền để Mạc Nam Kiêu sống cả đời.

Ít ra, sau khi anh chết, Mạc Nam Kiêu sẽ không phải lo ăn lo mặc.

Nếu không gặp được Thi Phong, có lẽ cuộc đời của anh và Nam Kiêu sẽ trôi qua như trong kế hoạch của anh thật.

“Vâng… Em hiểu rồi.” Thi Phong tựa vào ngực Mạc Nghịch, đưa tay day day huyệt thái dương.

Mạc Nghịch thừa cơ nắm lấy tay phải của cô.

Anh móc một cái nhẫn ra từ túi quần ngủ, đeo vào ngón áp út của cô.

Thi Phong sửng sốt vài giây.

Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, ánh mắt dại ra.

——

Chiếc nhẫn này là do Mạc Nghịch vẽ, được thiết kế theo kiểu chạm rỗng, hoa văn chủ yếu là hình lá cây.

Không có cảm giác thô tục của nhẫn kim cương lớn, chiếc nhẫn này là do một số kim cương nhỏ vụn ghép thành, hình dạng cùng

chạm trỗ của vụn kim cương như lá cây, chỉ thu nhỏ lại mà thôi.

Thiết kế không khoe khoang, giá trị còn cao hơn những chiếc có kim cương lớn ấy.

Có lẽ vì hưng phấn, mắt Thi Phong như được một tầng sương bao phủ.

Mạc Nghịch hơi hoảng, “Đeo sai à? Hay là không thích?”

Thi Phong vẫn không trả lời, mở to cặp mắt mờ mịt hơi nước nhìn chằm chằm anh cả một phút, sau đó đứng dậy, ôm lấy cổ anh hôn.

Nụ hôn kết thúc, Thi Phong dán bên tai Mạc Nghịch nói, “Em đồng ý với anh rồi. Chúng ta đi đăng ký kết hôn đi.”

Trên thế giới này, người duy nhất có thể cùng cô viết hết câu truyện cổ tích phiên bản hắc ám này.

Bọn họ sinh ra vì nhau, được định trước là sẽ gặp nhau.

***

Ngày hôm sau, Thi Phong và Mạc Nghịch dẫn Mạc Nam Kiêu cùng đi Cục Dân chính đăng ký kết hôn.

Mạc Nam Kiêu ngồi bên cạnh, yên lặng chờ bọn họ.

Tháng Giêng, không nhiều người đi đăng ký kết hôn, Cục Dân chính cơ bản không có ai, bọn họ lại dẫn theo một đứa bé sáu tuổi đến đăng ký kết hôn, ánh mắt công nhân viên nhìn họ rất phức tạp.

Hai người đều chưa từng kết hôn, đứa con từ đâu ra?

Xã hội hiện tại, đúng là loạn thật.

Lúc chụp ảnh, Thi Phong cười rất vui vẻ, mặt Mạc Nghịch không có cảm xúc như bình thường.

Nhiếp ảnh gia bất đắc dĩ nói: “Kết hôn là chuyện vui như thế, tốt xấu gì cũng cười một cái nào. Chúng ta cười chụp một lần nữa đi…”

“Không cần đâu.” Thi Phong phất phất tay. “Anh ấy là như vậy, không cười còn đỡ, cố cười càng khó coi hơn, không bằng cứ thế này.”

Nhiếp ảnh gia: “…”

Quá trình đăng ký kết hôn không phức tạp chút nào, cộng lại chỉ mất 20 phút.

Sau khi lấy được giấy kết hôn, Thi Phong lấy di động chụp một tấm ảnh, đăng lên trong phạm vi bạn bè, viết rất đơn giản: Em cứu anh.

Đây là lần đầu tiên Thi Phong đăng gì đó lên, trước đó, cô chưa bao giờ chia sẻ trạng thái sinh hoạt của bản thân ở đây.

Tin này vừa đăng không lâu, nhóm bạn của Thi Phong đã nổ tung.

Bạn bè đều nhắn hỏi cô yêu lúc nào, sao đột nhiên cưới nhanh như chớp thế.

Cô không trả lời cái nào cả.

Vừa ra Cục Dân Chính không lâu, điện thoại di động của Mạc Nghịch liền vang lên.

Là của Kính Chí Viễn gọi.

Mạc Nghịch đưa điện thoại cho Thi Phong, “Em nghe.”

Thi Phong nhìn tên hiển thị, nhận cuộc gọi, đưa điện thoại lên tai.

“Mạc Nghịch, em ở đâu ——”

“Anh rể, là em. Anh ấy đang lái xe.” Thi Phong giải thích với Kính Chí Viễn.

Kính Chí Viễn: “Ừ, các em ở đâu? Giờ anh và chị em đang chờ ở cửa nhà hai đứa đây.”

Thi Phong kinh ngạc: “Hai người… Đã đến rồi?”

Kính Chí Viễn: “Ừ, anh lái xe.”

Thi Phong: “… Ấy, vậy hai người chờ một lát, bọn em về ngay đây.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 60

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Sau khi cúp điện thoại, Thi Phong hơi lo lắng nói với Mạc Nghịch: “Hình như anh rể cũng đến.”

Mạc Nghịch: “À.”

Thi Phong: “Cách anh rể đối xử với chị, em không nhìn thấu.”

Mạc Nghịch: “…”

***

Suốt quãng đường không nói gì.

Sau khi biết Mạc Uyển đến, tốc độ lái xe của Mạc Nghịch nhanh hơn rất nhiều.

Quãng đường đi xe hơn 30 phút rút lại còn 20 phút.

Sau khi dừng xe, Mạc Nghịch xuống trước, Thi Phong và Mạc Nam Kiêu theo sát phía sau.

Vốn Mạc Uyển đang ngồi trên xe Kính Trí Viễn, thấy bóng dáng của họ liền lập tức xuống xe.

Kính Trí Viễn thở dài một cái, theo Mạc Uyển xuống xe.

Mạc Uyển vẫn rất bài xích việc ở cùng một chỗ với Kính Trí Viễn, nhất là sau khi phát hiện vị 'hồng nhan tri kỉ' của anh ta, cô gần như không muốn nói chuyện với Kính Trí Viễn nữa.

Mạc Uyển đi đến, ngồi xổm nói chuyện với Mạc Nam Kiêu, "Con có nhớ bác không, mấy tháng không gặp, Nam Kiêu của chúng ta hình như lại cao hơn rồi, về sau con nhất định sẽ rất đẹp trai nha."

Nam Kiêu nhìn Mạc Uyển, không nói gì.

Thi Phong vỗ vai cậu một cái, nhắc nhở: "Nam Kiêu, gọi bác nào."

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu, "Bác."

Đây là lần đầu tiên cậu gọi Mạc Uyển, Mạc Uyển kích động đến mức viền mắt đỏ lên.

Trước kia cô dẫn Nam Kiêu đi khám rất nhiều bác sĩ, bọn họ đều không có cách nào, Mạc Uyển gần như đã không còn ôm hi vọng gì.

"Thi Phong, em thật quá giỏi." Mạc Uyển không tiếc lời khen cô, "Mạc Nghịch đúng là may tám đời mới tìm được em."

Thi Phong bị khen ngượng, cười ha ha.

"Em có thể tìm được anh ấy, cũng là may mắn của em."

"Bên ngoài trời lạnh, mời bọn anh vào rồi nói tiếp được không?" Kính Trí Viễn đi tới, rất tự nhiên quàng tay lên vai Mạc Uyển, "Chị em hôm nay cảm nhẹ, lạnh cứng người, anh xót lắm."

Thi Phong: “À, vâng, chúng ta vào nhà thôi.”

Thi Phong vội vàng lấy chìa khóa từ trong túi, mở cửa, sau khi vào nhà, mọi người cùng ngồi xuống sofa.

…

Toàn bộ quá trình Mạc Nghịch không hề nói chuyện với Kính Trí Viễn, chuyện lần trước ở trung tâm mua sắm, giờ anh còn chưa bỏ qua.

Mạc Uyển ngồi xuống bên Mạc Nghịch, chọc chọc cánh tay anh, hỏi: “Em với Thi Phong dự định bao giờ kết hôn, nói áng áng thời gian để chị còn chuẩn bị.”

Mạc Nghịch: “Kết hôn rồi.”

Mạc Uyển: “… Em nói gì cơ?”

Mạc Nghịch không nói gì, đứng dậy đến giá treo quần áo, lấy hai tờ giấy chứng nhận kết hôn từ túi của Thi Phong đưa cho Mạc Uyển.

Lúc Mạc Uyển nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn, cả người đều bối rối.

Mới sáng hôm qua bọn họ gọi điện bàn chuyện kết hôn, thế mà hôm nay đã lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi!

Tốc độ này, còn nhanh hơn lốc xoáy!

Mạc Uyển cầm giấy kết hôn nghiên cứu một hồi, “Tốc độ của hai đứa, chị vẫn chưa đỡ nỗi.”

Thi Phong cười cười, “Bố mẹ em đã đồng ý, anh ấy lại sốt ruột, nên hôm nay đi đăng ký luôn.”

Mạc Uyển: “Em nhường nó quá, nó lớn hơn em nhiều như vậy, lẽ ra phải là nó nhường em mới đúng.”

Mạc Uyển thích Thi Phong vô cùng, lúc nào nói chuyện cũng bảo vệ cô mọi chỗ.

Mạc Nghịch nhíu mày một cái, “Em có bệnh.”

Mạc Uyển: “…”

Thi Phong: “…”

Không bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày Mạc Nghịch dùng “có bệnh” làm cớ.

Mạc Uyển nhìn ảnh chụp trên giấy kết hôn, thấy biểu cảm của Mạc Nghịch, cô phì cười.

Vẻ mặt này, không giống kết hôn, ngược lại giống như đòi nợ ấy.

Mạc Uyển ngẩng đầu hỏi Mạc Nghịch: “Mặt em sao lại thế này, nhìn như có ai đang ép em kết hôn ấy.”

Mạc Nghịch: “…”

Kính Trí Viễn liếc nhìn giấy kết hôn trong tay Mạc Uyển, cười nói: “Ảnh chụp trên giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta không phải cũng vậy sao? Anh nhớ ngày đó em còn không vui, trước khi vào còn…”

“Thế à? Lâu quá rồi, tôi quên.” Mạc Uyển ngắt lời, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười.

Không khí giữa hai vợ chồng họ rất khó nói, là người đứng xem, Thi Phong đoán không ra chút nào.

“Các em có yêu cầu gì về đám cưới không? Đại loại như hình thức, quy mô chẳng hạn, kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây?” Mạc Uyển trưng cầu ý kiến.

Mạc Nghịch: “Nghe cô ấy.”

Thi Phong: “Để tự chúng em làm nhỏ chút là được rồi. Không cần quá lãng phí, chỉ là hình thức thôi.”

Tổ chức to thật ra không có ý nghĩa gì, tuy nói kết hôn là chuyện có lẽ cả đời chỉ có một lần, không thể qua loa. Nhưng Thi Phong không thích nổi bầu không khí ở lễ cưới, nhất là khi họ hàng và bạn bè tụ tập lại, hỏi này hỏi nọ, rất phiền.

Thi Phong vẫn luôn cảm thấy, kết hôn là chuyện cá nhân, chỉ cần bản thân trải qua thật tốt là được, không cần thiết để cả thế giới phải làm chứng cho mình.

Mạc Uyển sớm đoán được Thi Phong sẽ trả lời như vậy.

Cô nói: “Cả đời chỉ có một lần như thế này, em chắc chắn?”

Thi Phong gật đầu, “Vâng.”

Hôn lễ chỉ là hình thức, tình yêu mới là điều có ý nghĩa quan trọng nhất khi hai người kết làm vợ chồng.

***

Sau khi đăng ký kết hôn, Thi Phong gọi điện thoại về nhà báo một tiếng. Lâm Yến Phương nghe xong rất vui vẻ, còn Thi Trù tuy ngoài miệng nói cô không nghe lời, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Nhìn thấy Thi Phong kết hôn, bọn họ cũng coi như sáng rõ được một nỗi lòng.

Thi Phong nói cho họ biết, hôn lễ sẽ không tổ chức lớn. Lâm Yến Phương không có ý kiến, Thi Trù lại cảm thấy làm vậy là quá thiệt thòi cho Thi Phong.

Nhưng, họ là bậc cha mẹ rất văn minh, nếu Thi Phong không muốn quá cầu kỳ hình thức, họ cũng không ép uổng gì.

…

Hôn lễ của Thi Phong và Mạc Nghịch tổ chức vào ngày 16 tháng Giêng, địa điểm là một công viên nghệ thuật ở Bắc Kinh, hôn lễ này chỉ có hai người.

Mạc Nghịch mặc một bộ vest màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, phối cùng một chiếc caravat màu tím.

Thi Phong mặc một chiếc váy cưới màu trắng có vạt dưới rất dài, hai người họ khoác tay đi qua thảm đỏ.

Không có người xem, không có khách khứa, không có người chứng hôn[1], cũng không có người chủ trì.

[1] Người làm chứng cho một hôn lễ.

Đi qua thảm đỏ, Mạc Nghịch ôm chầm lấy Thi Phong, kề bên tai cô hỏi: “… Nên làm gì.”

Thi Phong: “Sau này, để em làm thuốc lá của anh.”

Mạc Nghịch đưa ngón tay luồng vào tóc cô, những sợi tóc mềm mại quấn quanh đầu ngón tay anh, anh hạ giọng: “Em là cả thế giới.”

Đây nhất định là một hôn lễ độc nhất vô nhị nhất, như tình cảm của họ, dù là ai cũng không thể chen vào.

Trên đời này chỉ có một mình Thi Phong có thể hiểu Mạc Nghịch, mà cô, cũng chỉ có thể rung động vì Mạc Nghịch.

***

Hôn lễ kết thúc, Mạc Nghịch lái xe đưa Thi Phong đến căn nhà duplex anh mới mua kia.

Đây là lần thứ hai Thi Phong đến đây, nhưng, nơi này lại thay đổi quá nhiều.

Phòng khách trang hoàng theo phong cách phục cổ thời Trung Cổ, tráng lệ lỗng lẫy, nhìn hơi chói mắt.

Từ góc độ tâm lí học, màu sắc sặc sỡ và phức tạp có thể khống chế cảm xúc, dẫn dắt dục vọng của con người.

Thi Phong nhìn quanh phòng khách một lần, quay đầu hỏi Mạc Nghịch: “Trang trí từ lúc nào? Bây giờ anh càng ngày càng lợi hại đó.”

Mạc Nghịch: “Đã đặt xong từ sớm rồi.”

Vật dụng trong nhà đều được đặt làm theo yêu cầu từ lúc anh mới mua nhà, còn lại thì thêm tiền để công nhân gấp rút làm xong.

Anh muốn ở đây, động phòng cùng cô.

Thi Phong ôm lấy Mạc Nghịch, tựa đầu vào ngực anh: “Cảm ơn anh.”

Mạc Nghịch đưa tay, nhẹ nhàng sờ cánh tay của cô.

Lòng bàn tay của anh dán trên cánh tay của cô, một thô ráp, một mảnh mai, khi chậm rãi di chuyển, cảm giác vừa ngứa vừa kích thích này khiến Thi Phong rùng mình.

Nhịp thở của cô bắt đầu trở nên dồn dập, giọng dần khàn khàn.

Mạc Nghịch vẫn còn trong giai đoạn tìm hiểu về ‘chuyện ấy’, anh và Thi Phong chỉ mới thử hai tư thế, một là tư thế nam trên nữ dưới bình thường, một là ở phía sau.

Ngày đó anh đã cố tình lên mạng tra những bài ‘phổ cập khoa học’, trong đó có rất nhiều loại, anh chuẩn bị học từng cái, để Thi Phong thoải mái.

Nút áo cưới rất nhiều, vị trí cũng không cố định, cởi rất phiền toái.

Hai người phối hợp phải mất 10 phút mới cởi hết.

***

Sofa, thảm trải sàn, cầu thang, hành lang, phòng ngủ, toàn bộ biến thành chiến trường của hai người.

Cuộc chiến này không có lửa đạn, không có khói thuốc súng, thậm chí, tiếng gào thét giết địch của chiến sĩ cũng là nhu tình rải rác uyển chuyển.

Kẻ mạnh chủ đạo, người còn lại chỉ có thể nằm trong trạng thái bị động.

Kẻ mạnh chưa bao giờ dừng tấn công, cho dù đổi chiến trường, anh cũng không chịu rút lưỡi đao ra.

Trên chiến trường, kẻ yếu chỉ có thể chịu khuất phục.

Chiến tranh kết thúc, kẻ yếu thoi thóp, tinh thần của kẻ mạnh phấn chấn.

Thi Phong ôm cổ Mạc Nghịch, mặt áp vào hầu kết của anh, hơi cuộn người.

“Anh nên, cho em một danh xưng mới.” Thi Phong đưa ra yêu cầu với Mạc Nghịch. “Gọi bà xã.”

Mạc Nghịch: “Bà xã.”

Thi Phong: “… Vâng.”

Mạc Nghịch: “Bà xã.”

Thi Phong: “Vâng?”

Mạc Nghịch: “Thế còn em.”

Thi Phong: “Em gì cơ?”

Mạc Nghịch: “Gọi anh là gì.”

Thi Phong: “Đúng rồi… Em gọi anh là gì đây, em không nhớ được.”

Nói tới đây, cô giơ tay xoa huyệt Thái Dương một cái, làm bộ cố gắng suy nghĩ, “Làm sao bây giờ, đầu em trống rỗng rồi.”

Mạc Nghịch: “Ông xã.”

Mặt Thi Phong hớn hở.

Cô nắm cằm Mạc Nghịch, nheo mắt nhìn anh: “Ơi, em gọi ông xã có chuyện gì?”

Lúc này Mạc Nghịch mới ý thức được mình bị Thi Phong đùa giỡn, anh ấn gáy Thi Phong, mút mạnh vành tai cô.

Điểm G trên người Thi Phong rất nhiều, nơi nhạy cảm nhất là lòng bàn tay, thứ hai là vành tai.

“Em gọi anh.” Mút xong, Mạc Nghịch nói như vậy.

Thi Phong: “Ừm, ông xã.”

Mạc Nghịch: “Ừ, bà xã.”

Thi Phong: “Thật ra em không thích gọi ông xã bà xã thế đâu, hay sau này chúng ta cứ gọi tên đi.”

Mạc Nghịch: “Em không được gọi tên anh.”

Thi Phong: “Tại sao? Tôn trọng người lớn?”

Mạc Nghịch: “Người khác cũng gọi như thế. Em không thể giống bọn họ.”

Thi Phong: “Vậy dễ rồi, để em nghĩ tên thân mật cho anh là được. Ừm… Hay là, em gọi anh là chú Mạc?”

Mạc Nghịch nhíu mày: “Anh không phải chú.”

Thi Phong: “Xưng hô này không có ý nói anh già. Giờ rất nhiều cô gái trẻ tuổi gọi thế. Anh hẳn là nghe qua rồi.”

Mạc Nghịch: “Không gọi cái này.”

Thi Phong: “… Nếu không em gọi anh là anh trai?”

Mạc Nghịch: “…”

Thi Phong: “Vậy anh tự nghĩ cái nào cho hợp đi, em nghĩ anh lại không thích.”

Mạc Nghịch: “Vậy gọi cái trước đi.”

Thi Phong: “Cái trước? Ý anh là anh trai hay là chú Mạc?”

Mạc Nghịch: “Cái lớn hơn.”

Thi Phong ngầm hiểu gật đầu, cô từ trên giường bò lên, ngồi trên người Mạc Nghịch.

Cơ thể Mạc Nghịch căng thẳng, “Đi xuống. Em không làm nổi.”

Thi Phong không hề bị lay động, xấu hổ nhìn anh, ngọt ngào mở miệng: “Chú Mạc, giúp em luyện lực eo chút nào.”

Sự nhẫn nại của Mạc Nghịch có thể coi là tốt.

Nhưng cũng không tốt đến mức có thể thờ ơ không động lòng vào lúc thế này. Vài lần khi nãy Thi Phong đã không chịu được, anh không muốn làm cơ thể cô bị thương.

“Đi xuống.” Mạc Nghịch quay đầu không nhìn cô.

“Chú Mạc…” Thi Phong lắc lắc eo một cái, giơ một ngón tay ra, “Lần cuối cùng, sau đó chúng ta cùng về nhà, được không?”

Mạc Nghịch: “Em chắc chưa.”

Thi Phong: “Em chắc, chú Mạc à.”

…

Một lần cuối cùng… 3 tiếng.

“Mệt quá…” Thi Phong siết lấy ga trải giường, thậm chí giọng nói còn lẫn theo tiếng nức nở.

Mạc Nghịch: “Em muốn.”

Thi Phong: “Gần đây sẽ không muốn nữa.”

Mạc Nghịch: “Anh mạnh.”

Thi Phong: “Đúng, chú Mạc của em… Nhiều tuổi mà còn mạnh như thế.”

Mạc Nghịch: “… Ừm.”

Câu này chắc cũng là khen, anh tự động bỏ qua hai chữ ‘nhiều tuổi’ là được.

“Chú Mạc, anh ghé tai lại gần đây, em nói cho anh một bí mật.” Thi Phong nằm trên giường, uể oải vẫy tay với anh.

Mạc Nghịch chống tay sang hai bên xạnh Thi Phong, ghé lỗ tai sát vào môi cô.

“Em sẽ mãi yêu anh.”

—— Từ “mãi”, tương đương với cả đời này, cộng thêm luân hồi vô tận.

HOÀN CHÍNH VĂN

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 61: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải*(1)

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

*Một câu trong bài thơ Bích Đàm (碧潭) của tác giả Dư Quang Trung(余光中) Người Đài Loan.

Từ lúc bảy tuổi, Mạc Nam Kiêu thường xuyên mơ thấy cô ấy.

Nhắc đến rất buồn cười, bọn họ chỉ là người qua đường gặp thoáng qua nhau, cậu lại nhớ lời cô hơn mười năm.

Năm cậu năm tuổi rưỡi, công viên Happy Valley Bắc Kinh, có một cô bé tên Đóa Đóa nói … muốn gả cho cậu.

Có lẽ, nhân vật chính còn lại của câu chuyện xưa đã sớm quên mất đoạn quá khứ này rồi.

—

“Nam Kiêu, ăn sáng nào.” Giọng nói của Thi Phong vang lên ngoài cửa.

Mạc Nam Kiêu vỗ nước lạnh lên mặt vài lần, cuối cùng cũng tỉnh táo một chút.

Khoảng khắc con người tuyệt vọng nhất, là khi ý thức được mơ cũng chỉ là mơ.

Giữa trời hè tháng tám Bắc Kinh bị mọi người gọi là ‘lồng hấp’.

Điều hòa trong nhà được chỉnh ở độ lạnh nhất, Nam Kiêu mặc áo mùa Thu tay dài xuống lầu ăn cơm.

Thi Phong và Mạc Nghịch đã ngồi trên bàn ăn, Mạc Nam Kiêu gật đầu với Thi Phong, xem như chào hỏi.

“Nam Kiêu, hôm nay con có bận không?” Thi Phong hỏi cậu.

Nam Kiêu lắc lắc đầu: “Không vội.”

Thi Phong: “Ừ, thế lát nữa mẹ và ba dẫn con ra ngoài mua một số đồ dùng đến trường nhé.”

Mạc Nam Kiêu “vâng” một tiếng, sau đó ăn cơm.

Nhà bọn họ là một nhà ba người bình thường, nhưng lại không giống như những gia đình ba người khác.

Mạc Nam Kiêu là trẻ tự kỉ, cha cậu có tiền sử bệnh tâm thần phân liệt, mẹ thì từng bị trầm cảm.

Trước năm lớp 11, ước mơ lớn nhất của Mạc Nam Kiêu là làm phi công.

Sau được cho biết, tình huống của cậu cơ bản không thể làm phi công. Thế là Mạc Nam Kiêu không nhắc đến chuyện này nữa.

Thành tích học thập của Mạc Nam Kiêu không tệ lắm, tháng trước được đại học bưu điện Bắc Kinh nhận vào.

“Đêm qua mẹ đã liệt kê danh sách những đồ dùng con có thể cần ra Notepad trong điện thoại di động rồi, lát nữa con nhìn xem còn thiếu gì không nhé.” Thi Phong nói.

Mạc Nghịch liếc Mạc Nam Kiêu một cái, “Con trưởng thành rồi.”

Thi Phong: “Trưởng thành vẫn là con em.”

Mạc Nam Kiêu: “Mẹ, con muốn chuyển ra ngoài.”

Thi Phong: “Hả? Con lên đại học là đã chắc chắn chuyển ra ngoài rồi mà.”

Mạc Nam Kiêu: “Không muốn ở kí túc xá.”

Thi Phong: “Nhưng quy cho cùng con cần phải ở chung với người khác. Con không thể luôn khép mình. Lên đại học phải kết bạn, yêu đương, khiến mình có những trải nghiệm phong phú hơn.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Kỳ vọng của Thi Phong dành cho cậu, hình như hơi cao.

Bây giờ Mạc Nam Kiêu giao lưu với người khác không thành vấn đề, nhưng cậu không muốn kết thân với người khác.

Đến bây giờ, cậu chưa từng có một người bạn thân, cũng chưa trải qua mối tình nào.

Trừ bỏ mỗi buổi tối mơ tới một cô bé tên Đóa Đóa… thì không còn gì khác.

…

Ăn xong bữa sáng, một nhà ba người ra ngoài, đến một trung tâm thương mại.

Qua nhiều năm như vậy, một trong những sở thích lớn nhất của Thi Phong là mua quần áo cho Mạc Nam Kiêu.

Khuôn mặt Mạc Nam Kiêu xuất chúng, thân hình cao lớn, gần như mặc loại quần áo nào cũng tôn dáng.

Mạc Nam Kiêu lại không kén chọn quần áo, Thi Phong mua gì thì cậu sẽ mặc nấy.

Nhiều năm qua, Thi Phong luôn ăn diện cho cậu rất lóa mắt.

Hôm nay, Mạc Nam Kiêu mặc một chiếc áo thun hiệu Polo màu hồng nhạt, bên dưới là một chiếc quần short ngang đầu gối màu xanh nhạt, chân mang một đôi giày thể thao màu trắng.

Kiểu phối đồ này chỉ có người nào cao mới có thể mặc được, nếu không sẽ rất ẻo lả.

Đi trong trung tâm thương mại, thỉnh thoảng sẽ có nữ sinh tầm tuổi quay đầu lại nhìn Mạc Nam Kiêu, có khi còn lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng.

Trong lòng Thi Phong hơi chút kiêu ngạo, “Nam Kiêu của chúng ta đúng là đẹp trai, dọc theo đường đi có rất nhiều cô gái quay đầu nhìn.”

Mạc Nam Kiêu mỉm cười, không nói gì.

Mạc Nghịch kéo Thi Phong đến một bên, nghiêm túc nói: “Là nhìn anh.”

Thi Phong: “… Vâng, anh vui là được rồi.”

Mười mấy năm trôi qua, vị nghệ thuật gia nào đó vẫn tự kỉ như vậy.

**

Ngô Sương bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức.

Cô vén chăn ra khỏi người, không kiên nhẫn cầm lấy di động.

Nhìn số điện thoại gọi đến, vẻ mặt của Ngô Sương lập tức liền lạnh lại. Không chút do dự bấm không nhận.

Yên lặng không đến ba giây, di động lại vang.

Vẫn là dãy số vừa rồi.

Ngô Sương tiếp tục bấm tắt.

Giằng co như vậy khoảng 10 phút, bên kia rốt cuộc không gọi nữa.

Một lát sau, có một tin nhắn được gửi đến điện thoại cô.

—— “Đóa Đóa, ba biết con hận ba. Bác sĩ nói, nhiều nhất ba chỉ còn có ba năm. Ba năm này, con ở cùng với ba đi.”

Ngô Sương châm chọc cười cười, nhanh chóng trả lời đối phương.

—— “Còn đến ba năm cơ à, ông trời tốt với ông thật.”

Nhắn xong, Ngô Sương ném điện thoại sang một bên, chân trần xuống giường.

Đi tới trước cửa sổ, kéo rèm ra, trong nháy mắt phòng ngủ sáng ngời.

—

Tiếng đập cửa chợt vang lên, Ngô Sương chạy ra phòng khách mở cửa.

Nhìn đến người tới, mặt cô lập tức lạnh xuống: “Sao anh lại tới đây.”

“Anh không thể tới sao.” Lộ Bắc bước vào phòng, một tay choàng qua eo Ngô Sương, ôm cô vào lòng.

Ngô Sương bị ép dán chặt với anh.

Lộ Bắc cúi đầu, chôn mặt vào mái tóc dài của cô ngửi một hồi, khàn khàn nói: “Nhớ em.”

“Tôi còn chưa rửa mặt, buông ra.” Ngô Sương đẩy vai anh.

“Em đồ không lương tâm này, nói nhớ anh khó như vậy sao.” Lộ Bắc nâng mặt cô, giọng điệu mang chút bất đắc dĩ.

“Được.” Ngô Sương cười thoải mái, “Tôi nhớ anh, nhớ đến buổi tối cũng không ngủ được. Vậy được chưa.”

Ánh mắt Lộ Bắc phức tạp nhìn cô: “Ngô Sương…”

“Lộ Bắc, anh hiểu tôi mà.” Ngô Sương ngắt lời anh, “Tôi không thể thích bất cứ ai. Nếu anh không muốn chơi, chúng ta có thể chấm

dứt bất cứ lúc nào.”

“Còn chưa chọc đã tức giận rồi. Anh thích chính là cái dáng vẻ này của em.” Thái độ của Lộ Bắc nháy mắt trở nên ngả ngớn, “Đi rửa mặt đi.”

Ngô Sương xoay người, nụ cười trên mặt Lộ Bắc dần cứng lại.

Anh và Ngô Sương bắt đầu từ hai năm trước.

Lộ Bắc lớn hơn Ngô Sương ba tuổi, mới đầu, anh nghĩ mình có thể khống chế toàn bộ trong tay.

Sau này anh mới phát hiện, trong cái mối quan hệ không thể gọi là quan hệ này, Ngô Sương vẫn là người điều khiển.

Ngô Sương có thể nổi tiếng, là do Lộ Bắc nâng lên. Lộ Bắc mời đội chuyên môn lăng xê cho cô, bao gồm cả Weibo của Ngô Sương cũng luôn là người của Lộ Bắc vận hành.

Thời gian hai năm, Ngô Sương từ một tác giả lặng lẽ vô danh trên Internet trở thành huyền thoại bán chạy trong giới xuất bản.

Hoạt động kí tên, tọa đàm chưa từng dừng.

Đương nhiên, có người thích tất có người ghét.

Bản thân phong cách sáng tác của Ngô Sương liền rất cực đoan, làm người cũng rất cực đoan, cho nên, có người yêu cô thì yêu cô đến chết, cũng có người hận cô hận muốn chết.

Khách quan mà nói, tính cách của Ngô Sương đúng là không được người khác thích.

Qúa lạnh lùng, quá cao ngạo, cả người đều là gai.

Từ khi Lộ Bắc quen biết cô, cô vẫn luôn ở mình một, chưa từng nghe cô nhắc đến người nhà.

**

Sau khi Ngô Sương rửa mặt xong trang điểm rất đậm, rồi mặc một chiếc váy dài màu đen.

Lộ Bắc kéo Ngô Sương ngồi lên đùi mình, nắm cằm của cô, không nói lời nào bắt đầu hôn môi cô.

Ngô Sương không phản kháng cũng không đáp lại. Lúc buông ra, son môi đã bị Lộ Bắc ăn luôn một nửa.

“Em ăn diện như vầy, làm anh chỉ muốn mang em đến một chỗ.”

“Trên giường?” Ngô Sương bật bười, “Đàn ông các anh thật tùy tiện, lúc nào cũng động dục được.”

“Không, động dục cũng có lựa chọn. Nếu với em, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.” Lộ Bắc cười nịnh nọt.

Ngô Sương cười khẩy, ngồi dậy khỏi ngực Lộ Bắc, “Nghĩ lên thì lên, khỏi phải tìm nhiều lí do đường hoàng vậy làm gì.”

Lộ Bắc: “Anh chỉ nói giỡn thôi.”

Ngô Sương: “Tốt nhất là vậy.”

Lộ Bắc: “Tốt lắm, chúng ta đừng nói chuyện không vui nữa. Đã hẹn hôm nay đi hẹn hò rồi mà. Đi thôi.”

…

Ngô Sương và Lộ Bắc đi chơi một ngày, buổi tối, Lộ Bắc nhận một cú điện thoại, vội vã đi.

Một mình Ngô Sương về nhà, nhìn thấy người đứng trước cửa nhà, cảm xúc của cô nháy mắt trở nên kích động.

Ngô Minh nhìn thấy con gái, nước mắt đầy mặt: “Đóa Đóa…”

“Tôi là Ngô Sương.” Giọng nói của cô vô cùng lạnh lùng, “Đóa Đóa của ông đã chết.”

Ngô Minh bị Ngô Sương nói khiến khuôn mặt đầy sự hổ thẹn.

Đúng vậy, Đóa Đóa của ông đã chết rồi, bị ông tự tay giết chết.

“Ba có lỗi với con… Con có thể tha thứ cho ba không?”

Ngô Sương vẫn cười lạnh như cũ.

Khi còn bé, cuộc sống của Ngô Sương vẫn luôn không buồn không lo, tính cách cô vốn sáng sủa, mỗi ngày đều vui tươi hớn hở.

Hồi đó, gia đình họ được bầu làm gia đình gương mẫu.

Tình cảm của Ngô Mình và vợ mình rất tốt, bạn bè thân thiết nhắc đến vợ chồng họ đều tỏ rõ vẻ hâm mộ.

Sau đó… Ngô Minh ngoại tình.

Đối tượng ngoại tình, giờ là vợ hiện tại của ông.

Chuyện như tình cảm, người ngoài đương nhiên không có tư cách phán xét.

Nhưng, khi đó Ngô Sương đã 10 tuổi rồi.

Cô nhớ rõ từng chi tiết nhỏ khi mình bị vứt bỏ, nhớ mẹ lấy cái chết giữ lại ông ta như thế nào, cũng nhớ ông ta 'làm việc nghĩa chẳng từ nan' cỡ nào đưa ra yêu cầu ly hôn.

Sau khi họ ly hôn, Ngô Sương được phán quyết cho mẹ chăm sóc, Ngô Minh hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của hai mẹ con.

Sau khi ly hôn, mẹ bị kích thích rất lớn, tính tình thay đổi hoàn toàn.

Từ 10 đến 18 tuổi, gần như mỗi ngày Ngô Sương đều bị bà mắng qua ngày.

Cô chưa từng cãi lại, cũng chưa từng hận bà. Cô chỉ hận một mình Ngô Minh.

18 tuổi, mẹ qua đời.

Trước khi đi, bà nắm tay Ngô Sương nói với cô một câu.

Bà nói: Đóa Đóa, đừng bao giờ tin tưởng tình yêu, đừng giống như mẹ, vì một tên đàn ông mà điên thành như vậy.

Ngô Sương khắc câu này vào lòng, mãi mãi không quên.

—

"Về sau đừng tới nhà tôi nữa." Thoát khỏi hồi ức, cách nói chuyện của Ngô Sương càng hung ác hơn. "Cho dù ông chết, tôi

cũng không có nghĩa vụ mặc áo tang vì ông.”

Ngô Minh: “Ba là cha con…”

Ngô Sương: “A, sắp chết ông mới biết ông là cha tôi? Nhiều năm như vậy, những ngày không cha của tôi không phải vẫn trôi qua bình thường sao?”

Cô vòng qua Ngô Minh, sáp chìa khóa vào mở cửa.

Ầm một tiếng, Ngô Minh bị chặn bên ngoài.

Ngô Sương vô lực tựa trên ván cửa, thân thể dần trượt xuống.

Cuối cùng, cô ‘bùm’ một tiếng ngồi bệch xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Nước mắt không biết chảy xuống từ khi nào, nóng đến mức mu bàn tay đau rát. Cô hận Ngô Minh, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ông.

Ngô Sương ngẩng đầu nhìn trần nhà, bên tai không ngừng vang vọng những câu mẹ thường nói:

“Đàn ông, không có thứ nào tốt cả, nói yêu, thích gì đó cũng chỉ để lừa mày lên giường thôi.”

“Nếu không sinh mày ra, tao sợ cái gì. Tao vì mày mới không tái hôn, mày nghĩ rằng tao không tìm được người khác chắc?”

“Mày có chết ba mày cũng không biết! Đàn ông chỉ quan tâm tới niềm vui của mình, làm gì biết suy nghĩ đến sự sống chết của con cái. Chờ lúc hắn ta sắp chết tìm đến mày, mày cứ để hắn đi chết đi.”

“A ——” Ngô Sương hung hăng đập gáy vào ván cửa đằng sau vài cái.

Cô cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

Cô đứng lên, nghiêng ngả lảo đảo đi vào phòng ăn, mở cửa tủ rượu lấy một chai Vodka ra.

Sau khi mở chai ra, Ngô Sương trực tiếp uống một hớp lớn từ bình. Một hơi hết gần nửa bình.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 62: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải (2)

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Ngô Sương thường xuyên ở nhà uống rượu. Đôi khi uống một mình, đôi khi uống cùng Lộ Bắc.

Ngô Sương chưa từng chính thức yêu đương, cô luôn nhớ kĩ lời mẹ nói trước khi chết.

Cô lấy tay quệt miệng, chuyển chân ngồi bệt xuống sàn phòng ăn, ngửa đầu tiếp tục đổ rượu vào miệng.

Vodka ngấm rất mạnh, Ngô Sương còn chưa tắm đã ngủ như chết.

Quãng thời gian sau đó, Ngô Minh không còn xuất hiện nữa.

Tâm tình của Ngô Sương cùng dần bình tĩnh lại.

Khi không đề cập đến việc đó, cô vẫn là một người sống rất vui vẻ.

Cuối tháng chín, Ngô Sương bắt đầu mở tọa đàm ở các trường đại học Bắc Kinh, đây là yêu cầu của đội.

Ở trước mặt người khác Ngô Sương vẫn được tính là khéo ăn nói, đối với cô tọa đàm không phải việc gì khó.

Trường Bưu điện Bắc Kinh là trạm dừng thứ ba.

**

Mạc Nam Kiêu nhập học đã gần một tháng, sau khi sống sót qua đợt huấn luyện quân sự, cậu liền chuyển ra khỏi kí túc xá cho sinh viên.

Nói đến cùng, cậu vẫn không thể có cuộc sống đại học giống như người bình thường được.

“4 giờ chiều nay, tập hợp trước phòng hội trường, có buổi tọa đàm của tác giả Ngô Sương nổi tiếng hiện nay ~, các bạn đừng bỏ lỡ nha ~”

Đây là tin nhắn Mạc Nam Kiêu nhận được trước lúc ngủ trưa, là lớp trường gửi cho tập thể.

Mạc Nam Kiêu nhìn thoáng qua thời gian, ném điện thoại qua một bên, nhắm mắt ngủ.

…

Ngô Sương rất nổi tiếng trong giới học sinh, gần như không ai không biết cô.

4 giờ, Mạc Nam Kiêu một mình đúng giờ đến trước phòng hội trường. Tìm được đội ngũ của lớp, cậu đứng cuối cùng.

“Haiz, trước kia các cậu đã từng gặp Ngô Sương chưa?”

“Chưa từng, mà thấy trên ảnh cô ấy đẹp lắm, còn theo phong cách gợi cảm nữa ~”

Mấy nữ sinh đứng cạnh Mạc Nam Kiêu đang thảo luận về nhân vật chính của buổi tọa đàm hôm nay.

Bình thường Mạc Nam Kiêu không chú ý lĩnh vực này, tên của Ngô Sương, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy.

“Tớ có thấy rồi, người thật cũng rất đẹp, nhưng cô ấy lạnh lùng cao sang lắm! Thậm chí tớ còn không dám đến chụp ảnh cùng cô ấy.”

“…Không phải cô ta là tác giả hạng ba mới nổi bị bao nuôi à? Trên mạng đầy bài post đào bới cô ta, cổ đang theo một anh phú nhị đại* đấy.”

*Con cháu trong gia đình giàu có, được kế thừa tài sản kếch xù.

“Đậu má, thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật!”

Giọng nói của nữ sinh kia rất cao.

Mặt Mạc Nam Kiêu không chút thay đổi nghe các cô thảo luận về nhân vật chính của hôm nay.

Sau khi vào sảnh, ví trí của Mạc Nam Kiêu ở chính giữa phòng hội trường, dãy cậu ngồi toàn là nam, hàng phía sau là nữ.

**

Trạng thái hôm nay của Ngô Sương không tốt lắm, cô đánh một tầng phấn rất dày mới miễn cưỡng che khuất vành mắt đen của mình.

Hôm nay Ngô Sương ăn mặc rất nhàn nhã, trên người mặc một chiếc áo Sweater màu đỏ, phối với quần jean và một đôi boots hiệu Martin.

Cô vừa bước ra sân, người ngồi dưới liền bắt đầu vỗ tay thét chói tai. Thậm chí có một số tên con trai còn hét gọi “Nữ thần”.

“Đouma, đẹp vl!” Một nam sinh ngồi cạnh Mạc Nam Kiêu kích động vỗ đùi, “Xa thế mà tao vẫn thấy ngực cô ta!”

“Ha ha ha đouma, đây là mày thấy ngực đẹp đúng không!” Một người cười nhạo nói.

Nghe cuộc nói chuyện tùy tiện của họ khiến Mạc Nam Kiêu không nhịn được nhíu mày.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, đúng lúc Ngô Sương bắt đầu nói chuyện.

“Này, các anh chàng đẹp trai và các cô nàng xinh gái ơi, chúc mọi người buổi chiều tốt lành.”

Giọng nói này… Mạc Nam Kiêu sửng sốt.

Người đang đứng trên khán đài, cùng cô bé trong giấc mơ của cậu hoàn toàn không phải cùng một loại hình.

“Tôi là Ngô Sương, từng viết vài quyển sách. Có thể đến diễn thuyết ở Bắc Bưu* là vinh hạnh của tôi.”

*Bưu điện Bắc Kinh

…

Gần 1 giờ, Mạc Nam Kiêu hoàn toàn không chú ý tới nội dung cụ thể bài diễn thuyết của cô.

Cậu không chuyển mắt nhìn chằm chằm người trên khán đài. Thật giống cô ấy, lại dường như không phải.

Đây là lần đầu tiên Mạc Nam Kiêu và Ngô Sương cùng xuất hiện. Trong phòng hội trường chật ních này, cô trên sân khấu, cậu dưới khán giả.

Cuộc sống đại học của Mạc Nam Kiêu đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nhà trọ, phòng học, đường sinh hoạt chỉ có hai chỗ.

Cậu không tham gia đoàn thể của sinh viên, cũng không tham gia hoạt động nào do trường tổ chức.

Cứ việc như vậy, Mạc Nam Kiêu vẫn rất nổi bật trong lớp học.

Bề ngoài xuất sắc, cáo ráo, quần áo lại rất thời trang.

Khi lên lớp, lúc nào cũng có nữ sinh chung lớp ngồi cùng chỗ trồng cây si cậu.

**

Trong nháy mắt đã đến năm ba.

Trước khi khai giảng 1 tuần, Mạc Nam Kiêu về nhà.

Cả nhà ba người cùng ngồi với nhau, Thi Phong thử thăm dò hỏi cậu: “Nam Kiêu, con có kết bạn với ai chưa?”

Mạc Nam Kiêu thành thật trả lời: “Không.”

Thi Phong: “… Vậy không được nha. Con phải học kết bạn, vậy mới yêu đương được.”

Mạc Nam Kiêu: “…” Cậu chưa từng lo đến vấn đề này.

Thi Phong: “Nếu con có câu hỏi gì, có thể gọi điện về nhà bất cứ lúc nào. Mẹ và ba sẽ nghiêm túc dạy con.”

Mạc Nghịch ngồi bên Thi Phong, bưng đĩa trái cây ngắt một trái nho bỏ vào miệng, hờ hững gật đầu.

“Tùy nó. Nó lớn rồi.”

Mạc Nghịch vẫn để ý việc Thi Phong vì Mạc Nam Kiêu mà không để ý đến anh.

Giờ nó cũng không còn bé nữa, cần gì phải quan tâm như vậy.

Thi Phong ôm cánh tay Mạc Nam Kiêu, tựa đầu vào vai cậu.

“Nam Kiêu ngoan, nghe mẹ nói. Con phải học yêu đương rồi.”

Khóe miệng Mạc Nam Kiêu hơi nhếch lên: “Vâng.”

Thi Phong vui mừng cười cười, tiếp tục chăm chỉ giáo dục cậu: “Hai người cùng một chỗ, không thể chỉ để người ta yêu con, con cũng cần học cách yêu người đó. Cùng cô ấy thoát khỏi nghịch cảnh, cùng cô ấy sẻ chia niềm vui.”

Mạc Nghịch liếc nhìn hai mẹ con dính với nhau, lưu loát quay đầu.

Anh hung hăng ngắt mấy quả nho xuống, một mạch nhét vào miệng.

“Tuy nói như vậy, con cũng đừng làm mình áp lực quá nhiều.” Thi Phong đưa mắt, dịu dàng nhìn Mạc Nam Kiêu: “Mẹ không có ý thúc giục con.”

Mạc Nam Kiêu cười nhẹ nhàng: “Vâng.”

Mạc Nghịch đặt đĩa lên bàn trà, cố ý phát ra âm thanh rất lớn.

Mạc Nam Kiêu nhìn qua: “Ba làm sao vậy.”

Mạc Nghịch lạnh lùng nhìn lại: “Bỏ mẹ ra.”

Thi Phong đứng lên giữ chặt tay Mạc Nghịch, trách cứ nhìn anh: “… Anh làm gì vậy, em với con đang làm nũng thôi mà.”

Mạc Nghịch: “ Mẹ không thể làm nũng với con cái.”

Thi Phong: “Ai quy định?”

Mạc Nghịch: “Anh.”

Thi Phong & Mạc Nam Kiêu: “…”

Mạc Nghịch nhìn Mạc Nam Kiêu, dạy dỗ: “Con trưởng thành rồi. Đừng luôn quấn lấy mẹ con.”

Mạc Nam Kiêu: “Ba cũng trưởng thành.”

Mạc Nghịch: “Mẹ là vợ ba.”

Mạc Nam Kiêu: “Mẹ con.”

Mạc Nghịch: “Con đi tìm vợ con đi.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Thi Phong nhìn hai cha con đấu võ mồm, bất đắc dĩ cười.

Nhiều năm như vậy, họ còn chưa chán.

Chỉ có ở nhà Mạc Nam Kiêu mới cười, khi gặp bạn cùng lứa, phần lớn thời gian mặt cậu đều không chút cảm xúc.

Dù người khác nhiệt tình tới bắt chuyện với cậu, cậu vẫn lạnh như băng, khi đáp lại thì bắn ra từng chữ từng chữ.

**

Ở nhà một tuần, Mạc Nam Kiêu về lại nhà trọ của mình.

Chỗ trọ của Mạc Nam Kiêu là một căn phòng độc thân bình thường gồm hai phòng, một khách một vệ sinh. Khu dân cư vẫn tính là mới.

Khi đứng ở hàng hiên mở cửa, Mạc Nam Kiêu nghe được thanh âm ầm ầm trên tầng, hình như là chuyển nhà.

Hẳn là chuyển vào.

…

“Sofa chuyển vào hết, bên trong ném xuống.” Lộ Bắc đứng ở hành lang căng họng chỉ huy nhân viên công ty chuyển nhà.

Ngô Sương đi lên vỗ lưng anh, “Vừa đi vào hành lang đã nghe thấy tiếng anh.”

Lộ Bắc theo thói quen quay lại ôm chầm lấy Ngô Sương, mặt dán mặt cô cọ vài cái.

“Thật muốn ở đây? Nơi chết tiệt này có chỗ nào tốt hơn nhà trọ của anh?”

“Tự do.” Ngô Sương vỗ vỗ mặt anh, “Nếu anh mỗi ngày nhìn thấy tôi, chẳng mấy chốc sẽ ngán thôi.”

“Bảo bối à, em hiểu đàn ông thật.” Lộ Bắc cắn vành tai cô, hàm hồ nói.

Ngô Sương “Ừ” một tiếng, đẩy anh ra.

Tám giờ tối, cuối cùng cũng coi như thu dọn xong.

Bôn ba cả ngày, Ngô Sương mệt vô cùng. Cô nằm trên sofa, rên một tiếng thật dài.

Khí nóng của Lộ Bắc thoáng chốc bị đẩy lên, anh ngồi cạnh Ngô Sương, vội vàng vuốt đùi cô.

Ngô Sương ấn tay của Lộ Bắc lại, “Đừng nghịch, hôm nay không có hứng.”

Lộ Bắc thở dài một hơi, dừng lại.

Anh nói: “Được, nghe lời em.”

Ngô Sương: “Anh đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Lộ Bắc: “Được, vậy anh đi nha.”

Nghe tiếng đóng cửa phòng, Ngô Sương thở dài nhẹ nhõm.

Cô bò dậy khỏi ghế sofa, nóng nảy vò tóc một cái

Ngô Sương vào nhà vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, thay một cái đầm.

Vẫn cảm thấy trên người còn mùi mồ hôi, cô đơn giản lấy lọ nước hoa xịt vài cái lên người, lúc này mới ra ngoài.

Qúa vô vị, cô muốn tìm người nói chuyện phiếm.

…

…

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Mạc Nam Kiêu đang ngồi chơi game trên di động. Cậu cầm di động ra mở cửa.

Vừa mở cửa ra, mùi nước hoa nồng nặc đã chui vào mũi.

Mạc Nam Kiêu đứng nhìn người ngoài cửa, đầu óc trống rống một giây.

“Hi, tôi vừa chuyển đến trên lầu.” Ngô Sương cười chào hỏi, “Có thể kết bạn không?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu: “Ừ.”

Ngô Sương đi theo Mạc Nam Kiêu vào phòng. Vừa nhìn đã biết là phòng chỉ có một người ở, bố trí rất đơn giản.

Ngô Sương đi theo Mạc Nam Kiêu vào phòng. Vừa nhìn đã biết là phòng chỉ có một người ở, bố trí rất đơn giản.

Trừ vật phẩm thiết yếu hàng ngày ra, một đồ trang trí cũng không có.

Ngô Sương rất chủ động ngồi vào sofa.

Mạc Nam Kiêu cầm di động đứng một bên, tiến không được, lùi cũng không xong.

Cậu không có tí xíu kinh nghiệm ở cùng người khác phái nào.

“Anh cách tôi xa thế làm gì, sợ tôi ăn anh à?”

Ngô Sương vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, “Ngồi đi. Hình như anh đang chơi trò chơi à, giới thiệu cho tôi một chút đi.”

Mạc Nam Kiêu “Ừ” một tiếng, ngồi xuống cạnh Ngô Sương.

Mạc Nam Kiêu ấn để màn hình sáng lên, chuẩn bị đưa trò chơi cho cô xem.

Ngô Sương vô tình liếc màn hình điện thoại của cậu—— một người phụ nữ trung niên, rất đẹp, vô cùng có khí chất.

Chẳng lẽ anh ta——

“Ảnh màn hình di động của anh rất đẹp.” Ngô Sương nói.

Mạc Nam Kiêu: “Ừ, mẹ tôi.”

Mẹ…. Xưng hô này, nghe thật không dễ chịu.

Mẹ người khác đều tốt hơn mẹ cô, người khác ai cũng trải qua cuộc sống hạnh phúc như vậy, toàn thế giới chỉ có một mình cô.

Đau khổ vui vẻ cũng chỉ có một mình.

Đột nhiên có chút ghen tị.

Ngô Sương nhìn chằm chằm môi Mạc Nam Kiêu môi hơn mười giây, sau đó nhổm lên cắn một phát vào miệng cậu.

Mạc Nam Kiêu liền ngây người tại chỗ, di động trong tay bùm một tiếng rơi xuống sàn.

Ngô Sương cắn môi Mạc Nam Kiêu chảy máu, sau đó vươn đầu lưỡi liếm miệng vết thương.

Lúc làm động tác này, cô vẫn ngước mắt nhìn chằm chằm mắt Mạc Nam Kiêu.

Mất một thời gian dài Mạc Nam Kiêu mới phản ứng được.

Ý thức được chuyện gì đang diễn ra, cậu lập tức đẩy Ngô Sương ra.

Ngô Sương bị Mạc Nam Kiêu đẩy sang một bên, tóc có chút hỗn độn.

“Tôi không phải loại người như vậy.” Giọng điệu của Mạc Nam Kiêu có chút uất giận.

Ngô Sương hỏi ngược lại: “Loại người như vậy?”

Mạc Nam Kiêu: “Tôi nghe qua chuyện của cô.”

Ngô Sương gật đầu, tự giễu cười cười: “Ừ, nên anh biết tôi là con đàn bà không biết xấu hổ.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 63: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải (3)

Ngô Sương gật gật đầu, tự giễu cười: “Ừ, cho nên anh biết tôi là con đàn bà không biết xấu hổ.”

Mạc Nam Kiêu chưa từng nghe người nào tự mắng bản thân.

Ngô Sương như vậy, làm bây giờ cậu không biết nói gì cho phải.

Mạc Nam Kiêu chỉ có thể đứng tại chỗ đờ ra.

Ngô Sương đứng lên khỏi sofa, đi đến trước mặt Mạc Nam Kiêu.

Ngô Sương đứng lên, đi đến trước mặt Mạc Nam Kiêu.

Khi cô nâng tay định sờ mặt anh, Mạc Nam Kiêu nhanh chóng né tránh.

Ngô Sương cũng không cảm thấy xấu hổ. Cô ngửa đầu nhìn Mạc Nam Kiêu, “Sợ tôi như vậy? Yên tâm, tôi không ăn anh đâu.”

Mạc Nam Kiêu lùi lại một bước: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Ngô Sương bị Mạc Nam Kiêu chọc cho cười ha ha. Sống hơn 20 năm, cô lần đầu tiên gặp người đàn ông ngây thơ như vậy.

Ngô Sương cẩn thận đánh giá Mạc Nam Kiêu.

Anh mặc một chiếc áo T-shirt màu xanh da trời, quần thể thao màu xám, đường cong cánh tay rất mạnh mẽ, nhìn xuống nữa…

Ừ, mông đủ cong.

Nghe nói đàn ông mông cong rất ‘dai sức’. Vậy xem ra, Mạc Nam Kiêu rất có tiềm năng khai phá.

Ngô Sương càng ngày càng hứng thú với Mạc Nam Kiêu.

Cô rất muốn thấy, một người đàn ông trong sáng như thế, sẽ có bộ dạng thế nào trên giường.

—

“Đùa anh thôi.”

Ngô Sương thân thiết vỗ cánh tay Mạc Nam Kiêu một cái, khi lòng bàn tay chạm đến cơ bắp của anh, tay của cô hơi run.

“Thật ra tôi muốn đến ăn cơm chùa nhà anh.”

Nói tới đây, Ngô Sương hơi thẹn thùng: “Nhà tôi không có gì ăn cả, anh có thể đãi tôi một bữa không.”

Mạc Nam Kiêu suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Cậu nói: “Cô tự làm.”

Ngô Sương: “… Nói thưởng cho tôi một bữa cơm mà?”

Mạc Nam Kiêu mất tự nhiên quay đầu sang chỗ khác: “Không biết nấu cơm.”

Ngô Sương bỗng tỉnh ngộ: Cũng đúng, anh hẳn là kiểu được mẹ chiều chuộng lớn lên, làm sao biết nấu ăn được.

Không phải mỗi người đều như cô, từ nhỏ đã phải chịu đựng nhiều như vậy.

Ngô Sương vuốt vuốt tóc, cười nói: “Được, để tôi tự làm. Vậy, cậu có thể rửa chén hộ tôi sao?”

Mạc Nam Kiêu: “Có thể.”

Ngô Sương: “Vậy, cảm ơn anh trước nha.”

Mạc Nam Kiêu: “Tôi cũng chưa ăn cơm.”

Ngô Sương: “…. Đã biết. Không ngờ anh lại tính kế tôi.”

Vốn chuẩn bị đi ăn chùa, kết quả lại biến thành mượn phòng bếp nấu cơm, còn phải làm phần cơm cho hai người.

Từ nhỏ Ngô Sương đã biết nấu cơm, đoạn thời gian cha mẹ vừa li hôn, không ai nấu cơm cho cô, mẹ mỗi ngày đều nổi điên, Ngô Sương chỉ có thể tự chăm sóc bản thân.

Có một lần, váy dính phải lữa bếp ga làm cẳng chân cô bị phỏng, đến giờ vết sẹo còn chưa biến mất.

Ngô Sương đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra nhìn.

Trong túi bảo quản thức ăn trên ngăn đá có sủi cảo. Sủi cảo luộc là món nhàn nhất Ngô Sương có thể nghĩ đến cho bữa tối.

**

Đây là lần đầu Mạc Nam Kiêu ăn cơm cùng một bàn với người không phải người nhà.

Anh cầm thìa, cả người mất tự nhiên. Ngô Sương uống một ngụm canh, ngẩng đầu hỏi anh: “Anh xấu hổ?”

Mạc Nam Kiêu lắc đầu.

Ngô Sương: “Sủi cảo này ăn ngon quá, anh mua ở đâu thế? Lần sau tôi cũng đi mua một ít.”

Mạc Nam Kiêu: “Mẹ tôi làm.”

Thi Phong sợ Mạc Nam Kiêu ở bên ngoài một mình ăn không ngon, nên cách một đoạn thời gian sẽ đưa đồ ăn tới cho anh.

Vì Mạc Nam Kiêu không biết nấu ăn, nên Thi Phong thường làm sẵn cho cậu.

Sủi cảo gói kĩ cất tủ lạnh, khi nào cậu muốn ăn, luộc một chút là ăn được.

Nghe câu trả lời của Mạc Nam Kiêu, Ngô Sương lại cười cười.

“Năm nay anh bao nhiêu tuổi? “ Cô hỏi Mạc Nam Kiêu.

Mạc Nam Kiêu: “21.”

Ngô Sương: “Ừ, nhỏ hơn tôi hai tuổi. Về sau gọi là chị nhé.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Ngô Sương gắp một chiếc sủi cảo từ bát mình, để lên miệng thổi thổi, đưa đến bên mép Mạc Nam Kiêu.

“A, há mồm.”

Mạc Nam Kiêu chất phác há mồm, cắn một nửa.

Ngô Sương vừa lòng cười, trực tiếp nhét nửa còn lại vào miệng mình.

…

…

Sau đó không ai nói gì thêm, Mạc Nam Kiêu vùi đầu ăn sủi cảo, không nhìn Ngô Sương nữa.

Ăn cơm xong, Mạc Nam Kiêu đi rửa chén. Cái này đã nói trước rồi, anh không tính quỵt nợ.

Ngô Sương không trở về, ở phòng bếp nhìn Mạc Nam Kiêu rửa chén, tâm tình đột nhiên rất phức tạp.

Cô đã quên mất bao lâu rồi mình không trải qua cảm giác gia đình như vầy, giống như thoáng chốc trở về đoạn thời gian thơ ấu hạnh phúc nhất.

Mạc Nam Kiêu có thể cảm giác được Ngô Sương đang nhìn anh, từ nhỏ cậu đã không thích bị người khác nhìn chằm chằm, huống chi bây giờ là một người khác phái tầm tuổi.

Động tác của Mạc Nam Kiêu càng ngày càng mất tự nhiên, bát trong tay chợt cầm không chắc rơi xuống đất, vỡ tan.

Việc xảy ra bất thình lình làm Ngô Sương giật nảy mình.

Mạc Nam Kiêu ngồi xổm xuống, bắt đầu trực tiếp nhặt mảnh vỡ ném vào thùng rác bên cạnh.

Mảnh vỡ cắt qua tay anh, máu tươi chảy ra.

Ngô Sương vội vàng đi tới nắm lấy cổ tay cậu: “Nhà anh có hòm y tế không?”

Mạc Nam Kiêu lắc đầu, cái này, anh không có.

Ngô Sương nhìn chằm chằm vết thương trong lòng bàn tay Mạc Nam Kiêu một lát.

Cô vươn đầu lưỡi, thong thả liếm sạch vết máu trong tay anh.

—-

Cả cơ thể Mạc Nam Kiêu cứng lại, đầu óc anh trống rỗng, cảm giác như đang nằm mơ.

Ngô Sương nâng mắt nhìn cậu, trong mắt dâng lên ý cười.

Rõ là một nam sinh cái gì cũng không biết, sống đơn thuần đến vậy, thực khiến người ghen tị.

Ngô Sương chậm rãi chuyển động vị trí, cuối cùng ngậm lấy ngón trỏ của anh.

Động tác này rất có sức dụ hoặc, đương nhiên, trừ bỏ động tác, còn có ánh mắt.

Mạc Nam Kiêu cắn chặt răng, cứng ngắc đứng tại chỗ.

Anh không biết mình nên làm gì tiếp.

Ngô Sương quan sát được sự biến hóa trong mắt Mạc Nam Kiêu, vào thời khắc then chốt, cô dừng tất cả động tác lại.

“Được rồi, như vầy là máu dừng lại rồi.”

Mạc Nam Kiêu hồi phục tinh thần lại: “À.”

Ngôi Sương nói: “Không còn sớm nữa, ăn chùa xong rồi thì tôi cũng nên về.”

Mạc Nam Kiêu: “Ồ.”

Ngô Sương: “Hôm nay, cám ơn anh. Đã rất lâu rồi tôi không được trãi nghiệm cảm giác này. Rất ấm áp.”

Mạc Nam Kiêu không biết ý Ngô Sương nói là cảm giác gì, cậu cũng không hỏi, chỉ ngây ngốc gật đầu.

Sau đó Ngô Sương rời khỏi, một mình Mạc Nam Kiêu ngồi ngẩn người ở phòng khách gần một tiếng.

**

Sau khi về nhà, Ngô Sương mở máy tính ra lướt Weibo.

Cô rất ít lên tự lên Weibo, dù tuyên truyền cho quyển sách gần đây nhất, cũng do người của Lộ Bắc quản lý giúp cô.

Đăng nhập xong, hơn hai ngàn bình luận chưa đọc.

Ngô Sương mở ra hơi nhìn lướt qua, thấy rất nhiều người để lại tin nhắn mắng cô, hơn nữa đều là loại từng đoạn dài.

Cuộc sống người hiện đại quá áp lực, tất cả lực lượng tà ác đều được trút hết lên Internet.

Những lời mắng chửi này, muốn bao nhiêu khó nghe có bấy nhiêu khó nghe.

“Xin chào con đ***, giới văn nghệ có kẻ lẳng lơ như mày thật là sự sỉ nhục, nói cho cùng thì không phải mày dựa vào ngủ với người khác để trèo lên trên sao? Ha ha, ‘hot girl’giới xuất bản. Cái mặt hồ li tinh của mày, dám chắc không phẫu thuật thẩm mỹ?”

Ngô Sương đọc hết bình luận này, cười lăn lộn.

Cô nhắn lại: Nghe người khác mắng tôi hồ li tinh, trong lòng còn hơi nhảy nhót ấy.

Trong khi trả lời, Ngô Sương đăng bình luận này lần nữa.

Đối với sự đánh giá và chửi rủa của người bên ngoài, Ngô Sương vẫn duy trì thái độ thờ ơ.

Đầu năm nay, mặc kệ ngành nghề nào, có tranh luận mới có thể thành công, cô đã sớm nhìn ra.

Bình luận này của Ngô Sương vừa đăng lên, phần bình luận liền bùng nổ.

“Ha ha ha ha, nữ thần thật thông minh.”

“Chỉ số EQ của nữ thần thật cao, vậy mà có vài đứa ngu mà cứ thích tỏ ra nguy hiểm.”

“Người qua đường chuyển thành fan, thật siêu siêu lợi hại.”

Nhìn thấy mấy bình luận kia, Ngô Sương hiểu ý cười.

Cô đột nhiên thấy hứng thú với Weibo, muốn tự mình chơi.

…

…

Lúc Lộ Bắc đang chuẩn bị ngủ thì thấy được dòng này trên Weibo, anh hết hồn, trực tiếp gọi điện cho Ngô Sương.

“Hi, anh còn chưa ngủ sao?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Ngô Sương nghe vô cùng nhẹ nhàng.

Lộ Bắc: “Vừa chuẩn bị ngủ, lướt Weibo bị em làm cho hết hồn. Em đang cãi nhau với người trên mạng hả? Em ngốc à.”

Ngô Sương: “Không mà, ẻm khen tôi là hồ li tinh, tôi vui lắm.”

Lộ Bắc: “Logic gì thế này…”

Ngô Sương: “Bộ dáng xinh đẹp mới xứng làm hồ li tinh, trước khi ẻm mắng tôi là hồ li tinh đã khẳng định mặt tôi rồi.”

Lộ Bắc cạn lời: “Em nghĩ thoáng thật đấy.”

Ngô Sương: “À. Đột nhiên tôi cảm thấy chơi Weibo rất vui, anh nói cho bọn họ, về sau tôi sẽ tự dùng Weibo của mình.”

Lộ Bắc: “Chắc chắn chứ? Em làm được không?”

Ngô Sương: “Tôi có thể không nói lời nào, chỉ đăng ảnh chụp. Vậy có khi càng nhiều người khen tôi là hồ li tinh ấy.”

Lộ Bắc: “Cho nên, hồ li tinh à, anh cảm thấy trái tim anh hình như bị em trộm đi rồi.”

Lời này quá buồn nôn, Ngô Sương cười ha ha, sau đó, cô nói nghiêm túc: “Anh yêu, em khá là muốn gan của anh*.”

*Trong truyền thuyết, hồ ly tinh ăn gan người để tu luyện.

Lộ Bắc nghẹn họng: “Em ngứa da thích ăn đòn hả?”

Ngô Sương mềm oạt “Ưm” một cái, cố ý chọc anh.

Thật ra Lộ Bắc rất ấu trĩ, đàn ông mà, đều cùng một loại.

“Em tin giờ anh giờ anh chạy qua trừng trụ em không.” Lộ Bắc cắn răng, “Anh sẽ *** em.”

Giọng nói của Ngô Sương lạnh đi: “Vậy xem anh có bản lĩnh này không, tôi ngủ đây, ngủ ngon.”

“Em——“

Lộ Bắc chưa kịp trả lời, Ngô Sương đã ngắt điện thoại.

Lộ Bắc ném điện thoại lên giường, vội vàng gấp gáp vào nhà vệ sinh.

**

Sáng sớm hôm sau, Lộ Bắc liền đến phá cửa.

Ngô Sương buồn ngủ ra mở cửa cho anh, vừa mở cửa, Lộ Bắc liền nhào lên.

Giống như sói đói nhìn thấy cừu non.

Ngô Sương bị Lộ Bắc áp vào ván cửa, lúc bờ môi anh sắp rơi xuống, Ngô Sương lấy tay chặn miệng lại.

“Tốt xấu gì anh cũng phải chờ tôi đánh răng đã…” Ngô Sương nâng đầu gối đẩy anh một cái, “t*ng trùng lên não.”

“Không phải tại em sao, đêm qua cố ý nói thế qua điện thoại.” Lộ Bắc nắm lấy lỗ tai của cô, “Chờ, không đánh chết em mới là lạ.”

Ngô Sương thờ ơ cười cười, đẩy anh ra đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lộ Bắc canh giữ trước cửa phòng vệ sinh chờ cô. Rửa mặt đánh răng thôi, rất nhanh liền xong.

Ngô Sương vừa mở cửa, Lộ Bắc lại nhào lên lần nữa.

Lần này anh trực tiếp chặn miệng cô lại. Ngô Sương vừa đánh răng xong, trong miệng toàn là vị bạc hà, lành lạnh.

Tay Lộ Bắc ấn sau lưng cô, càng ngày càng dùng lực.

Anh hận không thể trực tiếp nuốt cô vào bụng.

—

Qua 5 phút, Lộ Bắc trực tiếp chửi tục: “F***!”

Ngô Sương buông tay: “Chuyện này em không thể khống chế được.”

Cô đến kỳ kinh nguyệt.

Lúc Lộ Bắc vừa chạm đến hai cái cánh, tầm tình đập đầu chết cũng có.

“Em không nói sớm!” Lộ Bắc có chút tức giận.

Ngô Sương: “Đối với đàn ông, ăn không được mới thơm mà…”

Lộ Bắc: “Chỉ có em là hiểu nhất.”

Ngô Sương tình nghĩa vỗ vai anh: “Không sao… Tôi tin vị hôn thê của anh nhất định sẽ tận tâm tận lực thỏa mãn hết nhu cầu của anh mà.”

Vẻ mặt của Lộ Bắc đột nhiên thay đổi, anh bắt lấy cổ tay Ngô Sương: “Em biết từ lúc nào?”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 64: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải (4)

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Bối cảnh gia đình của Lộ Bắc không đơn giản, được xem là danh môn vọng tộc.

Hôn sự đã được định ra từ rất sớm. Lúc anh đại học đã đính hôn, chỉ là kéo dài nhiều năm chưa kết hôn.

Lộ Bắc không thích cũng không ghét việc người nhà tìm vợ cho mình.

Ở chung với nhau đơn giản chỉ là để lấy lệ.

Cho nên, Lộ Bắc chưa từng nghĩ người đó sẽ thành trở ngại khiến anh không tìm được người khác.

Ở với Ngô Sương lâu như vậy, Lộ Bắc vẫn không đề cập đến việc mình đã có vị hôn thê với cô.

Theo anh, điều này không quan trọng.

Ngô Sương nhìn thoáng qua cổ tay bị Lộ Bắc nắm, thản nhiên mở miệng.

“Lộ Bắc, anh không cần phải kích động thế, em không ngại.”

Chẳng qua là hai kẻ cô đơn cùng chơi một trò chơi mà thôi, Ngô Sương chưa từng nghĩ mình và anh sẽ có kết quả.

Lộ Bắc đẩy cô vào tường, nắm cằm của cô.

“Cô ta không quan trọng, anh chỉ thích mình em.”

“Được rồi, đừng ngây thơ như vậy.” Ngô Sương cười, vỗ vỗ má Lộ Bắc, “Vì một gốc cây từ bỏ cả cánh rừng, ngốc quá.”

Nhiều năm qua, thái độ của Ngô Sương với Lộ Bắc vẫn vậy.

Ban đầu Lộ Bắc rất tự tin với bản thân, dạng phụ nữ gì mà anh chưa từng thấy, tóm được Ngô Sương không phải chuyện nháy mắt sao.

Nhưng một quãng thời gian dài như vậy đã trôi qua, thái độ của Ngô Sương với anh vẫn không mặn không nhạt.

Lộ Bắc nhìn chằm chằm Ngô Sương, ánh mắt phức tạp: “Em không hề quan tâm tới anh, phải không.”

Ngô Sương: “Đừng nói chuyện ấu trĩ như vậy, đã lớn vậy rồi, có quan tâm hay không quan trọng vậy sao.”

“Rất quan trọng.” Lộ Bắc nghiêm túc nhìn cô: “Anh muốn biết.”

—

Ngô Sương: “Ây, được rồi… em rất quan tâm anh. Bình thản rộng lượng như này là giả vờ thôi, em muốn anh chia tay với cô gái kia, cưới em. Anh làm được không?”

—

Lộ Bắc sửng sốt trước lời nói của Ngô Sương.

Cưới cô… Anh chưa từng nghĩ đến.

Khả năng này thật sự quá nhỏ, trước giờ anh chưa từng vượt qua được rào cản từ gia đình.

Im lặng rất lâu, Lộ Bắc ấn chặt vai Ngô Sương, hứa với cô.

“Trừ hôn nhân, anh có thể cho em tất cả, anh cưới người kia nhưng không hề yêu cô ta, tình yêu của anh chỉ dành cho em, dù kết hôn cũng không ảnh hưởng đến chúng ta. Em yên tâm, bọn họ sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của em.”

Ha ha, lời hứa thật tốt đẹp.

Đây là đàn ông, dù ngoại tình, vẫn có rất nhiều lý do đường hoàng.

Ngô Sương cười mỉa một cái, sau đó đẩy Lộ Bắc ra.

Cô nói: “Em không cần mấy cái đó. Nếu không thể cho em những gì em muốn, có lẽ chúng ta nên tạm thời tách ra một quãng thời gian thì hơn.”

Lộ Bắc cười khổ hỏi cô: “Đây mới là mục đích của em?”

Ngô Sương không nói gì.

Lộ Bắc bóp lấy cổ cô, ánh mắt tàn nhẫn.

“Mẹ kiếp, có một xíu lương tâm nào không. Anh móc hết ruột gan cho em, em đáp lại anh như vậy sao?”

Lộ Bắc thật sự thích Ngô Sương, cô là người đầu tiên có thể khiến anh dừng việc chơi đùa phụ nữ lại.

Ánh mắt Ngô Sương không tập trung, giọng nói không chút phập phồng.

“Tôi ngủ với anh hai năm, đó là đáp lại.”

Thái độ thờ ơ này hoàn toàn chọc giận Lộ Bắc: “Ngô Sương, em, con mẹ nó——“

“Mẹ tôi thế nào không cần anh đánh giá!”

Ngô Sương rất mẫn cảm với từ này, cô cực kì ghét người nào nói mấy câu như “Mẹ mày” hay “Con mẹ nó”.

Nói tới, sẽ làm cô nhớ lại những năm tháng ngột ngạt mà dài đằng đẵng kia.

“Em nghĩ rằng em khiến anh sướng sao, có lần nào mà anh không hầu hạ lấy lòng em, lúc em không thoải mái, không muốn thì anh có ép em không? Nếu không phải thích em, em nghĩ anh sẽ giữ lại một người tình chả ra gì như em sao?”

Lộ Bắc hổn hển hét lên, “Không phải em ỷ vào việc anh thích em sao!”

…

Nhìn thấy Lộ Bắc như vậy, Ngô Sương đột nhiên có loại khoái cảm khi báo được thù.

Trước kia cô luôn nhìn thấy cảnh phụ nữ đau lòng, điên cuồng vì đàn ông, nay rốt cuộc thấy được bộ dáng chật vật của đàn ông.

Xem, đàn ông cũng sẽ thua.

“Tôi đã nói từ sớm rồi, đàn ông các anh đúng là đê tiện. Nếu ban đầu tôi quấn quít anh mỗi ngày, chắc chắn anh đã sớm ngán ngẩm. Không phải các anh thích loại cảm giác muốn mà không có được sao? Cái gì tới tay rồi sẽ chẳng liếc mắt nhìn một cái.”

Khi nói lời này, trên mặt Ngô Sương còn mang nụ cười mỉm.

Lần này, cuối cùng tan rã trong không vui.

Lộ Bắc rất tức giận, lúc rời khỏi đóng sập cửa vang rầm trời.

**

Mạc Nam Kiêu vừa tập thể dục về, lúc đứng trước hiên lấy chìu khóa trong túi ra đột nhiên nghe thấy tiếng đóng cửa phát ra từ trên lầu, theo bản năng nhìn lên trên.

Nếu anh không nghe lầm, tiếng này hẳn là vọng lại từ nhà Ngô Sương.

Con gái không có sức lớn như vậy, đoán sơ qua thì người đóng cửa có lẽ là đàn ông.

Đang nghĩ như vậy, Mạc Nam Kiêu liền nhìn thấy Lộ Bắc hùng hổ bước từ trên lầu xuống.

Bản thân Mạc Nam Kiêu khá mẫn cảm với cảm xúc của người khác, hơn nữa sự tức giận trên người Lộ Bắc quá rõ ràng, trong lòng Mạc Nam Kiêu mơ hồ dâng lên một dự cảm không rõ.

Cậu nhét chìa khóa lại vào túi, đợi Lộ Bắc đi xa thì dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên lầu.

Mạc Nam Kiêu vừa tập thể dục về, trên người toàn là mồ hôi

Cậu đứng trước nhà Ngô Sương, chưa kịp điều chỉnh hô hấp đã bắt đầu dùng sức gõ cửa.

Ngô Sương ngồi ở phòng khách, nghe tiếng đập cửa dồn dập, cô tưởng Lộ Bắc lại quay trở lại.

…

Khi Ngô Sương thấy Mạc Nam Kiêu đứng trước cửa, vô ý thức chớp chớp mắt.

Sau đó, cô mới xác định mắt mình không có vấn đề gì.

Ngô Sương nghiêng đầu nhìn Mạc Nam Kiêu: “Anh tìm tôi?”

Mạc Nam Kiêu hơi không tự nhiên, vừa rồi anh quá xúc động, hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả khi gõ cửa.

Bây giờ cửa mở rồi, hai người đối mặt, anh lại không biết nên nói gì, chỉ có thể khó xử đứng im tại chỗ.

Từ đêm qua Ngô Sương đã biết Mạc Nam Kiêu là cậu trai hay ngượng ngùng, phản ứng như vậy thật ra thì rất phù hợp với tính cách của anh.

Ngô Sương không đào sâu nguyên nhân, cười nói: “Nếu đã đến thì vào ngồi một lát đi.”

Mạc Nam Kiêu gật đầu, sau đó bước vào nhà của Ngô Sương.

Đây là lần đầu tiên anh đến nhà người ngoài, trong cuộc sống hơn hai mươi năm, anh hầu như chưa từng đến nhà bạn làm khách.

Đương nhiên, anh cũng không có bạn.

Mạc Nghịch và Thi Phong… Hình như cũng không có bạn.

Ngồi xuống sofa xong, Mạc Nam Kiêu đặc biệt mất tự nhiên, ngay cả ngón tay cũng cứng ngắc.

Ngô Sương nhìn anh ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi trên sofa, bật cười.

Cô ngồi dịch lại cạnh Mạc Nam Kiêu, lấy tay chọc chọc cánh tay anh.

Cánh tay của Mạc Nam Kiêu ẩm ướt, lạnh lạnh.

Ngô Sương không thể không cảm thán, dáng người của anh thật sự rất tốt. Tiềm lực… hẳn rất lớn.

Nhưng, nhìn anh như vậy, dường như chưa từng yêu đương.

“Tôi phát hiện hình như anh nhìn thấy tôi là lại căng thẳng đó nha.” Nói xong, Ngô Sương lại chọc chọc vào cánh tay anh mấy cái.

Cô cười rất thoải mái, ánh mắt dài híp lại như vầng trăng.

Mạc Nam Kiêu nhìn mắt cô, đột nhiên nhớ tới cô bé tình cờ gặp ở Happy Valley hồi còn nhỏ.

“Tôi về.” Mạc Nam Kiêu chuyển ánh mắt sang chỗ khác, anh không muốn đối diện với Ngô Sương.

“Đừng đi.”

Đột nhiên Ngô Sương ôm lấy eo của anh, giọng nói run rẩy, mang theo tiếng khóc nức nở.

“Ở lại trò chuyện với tôi. Tôi muốn có người cùng nói chuyện.”

“… Được.”

Một lát sau, Mạc Nam Kiêu cuối cùng cũng đáp ứng yêu cầu của cô.

Thật ra… Anh hoàn toàn không biết cách tán gẫu với người khác, nhất là với người không quá quen thân như vầy, thật sự không có gì để nói.

“Anh đã từng yêu đương chưa?” Ngô Sương hỏi.

Mạc Nam Kiêu lắc đầu.

Ngô Sương cười nói: “Ừ, nhìn dáng anh là biết chưa từng yêu ai rồi.”

Mạc Nam Kiêu hỏi cô: “Cô thì sao?”

Ngô Sương: “Không phải anh đã từng nghe chuyện của tôi rồi sao. Hỏi câu này thừa quá… Ừm, thật ra tôi giống như bọn họ nói ấy.”

Mạc Nam Kiêu: “Người vừa đi là bạn trai cô?”

Ngô Sương cười sửa lại lời anh: “Là bạn trai cũ. Chúng tôi mới chia tay xong hồi nãy. Là tôi đá anh ta.”

Mạc Nam Kiêu: “Người đó trông rất tức giận.”

Ngô Sương: “Ừ, anh ta bị chiều hư rồi. Đây là lần đầu tiên anh ta bị phụ nữ đá đấy. Đoán chừng mất hết mặt mũi rồi.”

Mạc Nam Kiêu tự nhiên không hiểu vấn đề mặt mũi mà Ngô Sương nhắc đến.

Anh chỉ là thấy Lộ Bắc rất tức giận, Thi Phong từng nói với anh: Chỉ khi đối mặt với người hoặc việc mình quan tâm mới để lộ cảm xúc.

Cho nên, Lộ Bắc hẳn là thích Ngô Sương.

Mạc Nam Kiêu sắp xếp từ ngữ một chút, nói: “Anh ấy tức giận vì quan tâm cô. Như cô cũng quan tâm anh ấy.”

“Không phải đàn ông nào cũng đơn thuần như anh đâu.” Ngô Sương nhéo mặt Nam Kiêu một cái, “Đàn ông đều rất đê tiện.”

Mạc Nam Kiêu phản bác: “Vơ đũa cả nắm, không logic.”

Mạc Nam Kiêu là sinh viên khối khoa học tự nhiên, anh không đồng ý với kết luận của Ngô Sương.

“Tôi không có vơ đũa cả nắm, ít nhất những người tôi gặp đều thế. Cái tôi của tôi rất lớn, thích ếch ngồi đáy giếng. Thế giới tôi nhìn thấy chính là toàn bộ thế giới.”

Ngô Sương cười nói xong mấy câu này, sau đó dán môi lên tai Mạc Nam Kiêu.

Lòng bàn tay Mạc Nam Kiêu lập tức chảy mồ hôi, anh nuốt nuốt nước bọt, hầu kết lên xuống.

“Hay em có thể mời anh trở thành việc “không ngờ tới” trong thế giới của em, anh đồng ý không?”

Hỏi xong, Ngô Sương lại ngồi về chỗ cũ.

Vẻ mặt của cô rất thản nhiên, giống như sự ái muội ban nãy chưa từng tồn tại vậy.

Trong mũi Mạc Nam Kiêu đều là mùi nước hoa của Ngô Sương, rất nhạt, nhưng rất quyết rũ, còn mang vài phần giác tính*.

*Tiếng Đức là Verstand.

Mạc Nam Kiêu sờ sờ mũi, dùng ngón tay lau đi mồ hôi hột trên chóp mũi.

Hình như lại không biết nên nói gì.

Anh là dạng người hoàn toàn không biết tìm đề tài nói chuyện…

**

Hai người cứ vậy im lặng trong xấu hổ đến 5 phút.

5 phút sau, Ngô Sương hỏi anh: “Câu em mới hỏi, anh suy nghĩ xong chưa?”

Mạc Nam Kiêu: “Cái gì?”

Ngô Sương: “Có muốn thử không, làm điều ngoài ý muốn trong sinh mệnh của em. Tốt nhất chứng minh với em, trên đời vẫn còn tồn tại người đàn ông tốt.”

Mạc Nam Kiêu nghe không hiểu ý trong lời nói của cô, dựa vào trực giác lắc đầu.

Anh nói với Ngô Sương: “Tôi chứng minh không không có tác dụng, cô tin mới được.”

Ngô Sương: “Anh đúng là cậu bé có cá tính.”

Mạc Nam Kiêu: “Tôi 22, không phải trẻ con.”

Ngô Sương: “Nhỏ hơn tôi thì là trẻ con.”

Mạc Nam Kiêu: “Tôi sẽ không gọi cô là chị.”

Ngô Sương: “Chị? Xưng hô này nghe hay đấy.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Ngô Sương nhấc chân bước đến ngồi trên đùi Mạc Nam Kiêu, ôm cổ anh, thổi một hơi lên mặt anh.

“Gọi chị nào.”

Mặt Mạc Nam Kiêu đỏ bừng, anh bắt tay sau lưng, nói với Ngô Sương: “Tránh ra.”

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 65: Phiên Ngoại: Em Ở Bờ Đối Diện Dệt Vải (5)

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Ngô Sương nhìn thấy gân tay của Mạc Nam Kiêu gồ lên, chắc là dùng sức nhiều lắm.

Lần đầu tiên cô thấy đàn ông mà thẹn thùng như vậy.

Cậu càng ngại, Ngô Sương càng muốn trêu cậu.

Ngô Sương lại gần sát mặt Nam Kiêu.

“Cậu không gọi thì chị sẽ không nhường, ngoan, gọi một tiếng đi, chị muốn nghe.”

Một chàng trai hơn 20 tuổi, đang tuổi nhiệt huyết, nếu một người phụ nữ làm động tác như vậy, không có khả năng không phản ứng.

Sau khi Mạc Nam Kiêu ý thức được mình không thích hợp, liền nâng tay đẩy Ngô Sương ra.

Ngô Sương dù mạnh mẽ cỡ nào vẫn là con gái, Mạc Nam Kiêu đẩy một chút, cô liền ngã ra sau.

Cánh tay Ngô Sương dùng sức ôm Mạc Nam Kiêu, rất có dáng vẻ muốn ăn thua đủ.

“Có gọi không?” Ngô Sương nhéo thân thể một cái.

Mặt Mạc Nam Kiêu nén đến đỏ bừng, rơi vào đường cùng, chỉ có thể cứng rắn nặn ra chữ “Chị”, chẳng qua tiếng rất nhỏ.

Ngô Sương nhíu mày, “Ai da, tiếng bé quá, chị không nghe rõ.”

Mạc Nam Kiêu cất cao giọng: “Chị.”

Lần này đủ to rồi chứ?

Ngô Sương vừa lòng cười to, sau đó xuống khỏi đùi Mạc Nam Kiêu.

Cả người Mạc Nam Kiêu đầy mồ hôi, Ngô Sương ngồi trên đùi anh mười mấy phút, còn nóng hơn khi anh chạy 5km.

Cả người Mạc Nam Kiêu như đang bốc hơi vậy.

Anh nâng tay lau mồ hôi trên trán.

Hồi nãy hai người dựa vào nhau, tất nhiên Ngô Sương cảm nhận được biến hóa của Mạc Nam Kiêu.

Nhìn anh lau mồ hôi, Ngô Sương khônng nhịn được cười. Cô lấy hộp khăn giấy trên bàn trà đưa cho anh: “Uầy, dùng cái này lau đi”.

Mạc Nam Kiêu nhận lấy, rút mấy tờ ra, hấp tấp lau mấy cái trên trán.

“Anh ăn sáng chưa? Chưa thì ở lại ăn đi.” Ngô Sương chủ động mời anh: “Coi như thưởng vì gọi tôi là chị đi.”

Mạc Nam Kiêu lắc đầu: “Không cần.”

Ngô Sương: “Không được từ chối.”

Mạc Nam Kiêu: “Không muốn ăn.”

Ngô Sương uy hiếp anh: “Nếu dám từ chối tôi sẽ ngồi trên đùi cậu không xuống nữa. Xem cậu làm gì được Một phút.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Ngô Sương: “15 phút sau vào phòng ăn là được, tôi đi nấu cơm đây.”

Mạc Nam Kiêu: “À.”

Ngô Sương vừa hát nhẩm vừa bước vào phòng bếp.

**

Thật ra trong nhà không có đồ ăn gì, nhưng vẫn đủ làm bữa sáng.

Có mì ăn liền, nấu vài phút là xong. Mạc Nam Kiêu ngồi trong phòng khách đúng 15 phút, sau đó bước vào phòng bếp.

Khi vào, vừa đúng lúc Ngô Sương nấu xong.

Mạc Nam Kiêu khi còn nhỏ thường xuyên ăn mì ăn liền, sau Thi Phong trở về, mì ăn liền liền hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của anh.

Hiện tại đột nhiên ngửi được mùi này, có chút hoài niệm.

Ngô Sương nói: “Trong nhà không có gì để ăn, cậu ăn đỡ nhé. Tôi cho cậu thêm trứng ốp lết đó.”

Mạc Nam Kiêu “Ừ” một tiếng, cúi đầu ăn một miếng mì. Giống hệt hương vị trong trí nhớ.

“Ở nhà chắc cậu không ăn thứ này phải không?” Ngô Sương cười nói, “Mẹ cậu thương cậu như vậy, nhất định không nỡ để cậu ăn loại thực phẩm đáng vứt đi này.”

Chỉ cô là không giống vậy, cô chỉ có thể ăn đồ ăn đáng vứt đi này.

Từ cấp II đến cấp III, gần như mỗi sáng Ngô Sương đều ăn mì ăn liền, lúc có tiền ăn vặt, sẽ mua đồ ăn khác ở quán cóc trước cửa trường học.

“Khi còn nhỏ thường xuyên ăn.” Mạc Nam Kiêu nói, “Trước đây cha tôi một mình nuôi tôi.”

“Là sao? Mẹ cậu đâu?” Ngô Sương lần đầu tò mò chuyện riêng của người khác đến vậy.

“Lúc sáu tuổi mẹ mới về.”

Chuyện của Thi Phong và Mạc Nghịch, thật ra Mạc Nam Kiêu cũng không rõ lắm.

Anh chưa từng hỏi, hai người họ cũng không đề cập tới.

Ngô Sương: “… Ừm, vậy à. Sorry, chúng ta đổi đề tài đi.”

Mỗi người đều có những đau khổ và giận dữ không muốn đề cập đến, không ai hiểu điều này hơn Ngô Sương.

Cô có thể cảm nhận được Mạc Nam Kiêu rất bài xích chuyện này.

Cảm giác bị người khác đụng đến vảy ngược* của mình, cô rất hiểu.

*Theo truyền thuyết dưới cổ rồng có một cái vảy mọc ngược, đó là điểm yếu nhất của rồng. Từ đó hay dùng cụm vảy ngược để chỉ điểm yếu hay là điều không muốn ai nhắc tới của một người.

Giống vậy, đây là lần đầu tiên Mạc Nam Kiêu nhắc chuyện trong nhà với người khác.

Trước kia khi đến trường, rất nhiều người hỏi bóng hỏi gió, nhưng anh chưa bao giờ nói.

**

Ăn xong Mạc Nam Kiêu liền đi. Ngô Sương cũng không giữ lại, lần thứ hai tiếp xúc của hai người kết thúc như vậy.

Sau buổi khai giảng chính thức, cuộc sống của Mạc Nam Kiêu liền trở lại sinh hoạt một đường hai điểm.

Trường học và nhà trọ là nơi hoạt động của anh.

Ngô Sương ngẫu nhiên sẽ xuống tìm cậu, hai người ngồi với nhau nói chuyện phiếm.

Phần lớn đều là Ngô Sương nói, Mạc Nam Kiêu nghe.

Cô vẫn như mấy lần trước, cố ý làm một ít động tác quyến rũ anh.

Mạc Nam Kiêu vẫn duy trì thái độ thờ ơ không động lòng, nhưng Ngô Sương vẫn không chút nhụt chí.

…

Ngày 30 tháng 10 là sinh nhật của Mạc Nghịch, sau khi kết thúc tiết buổi chiều, Mạc Nam Kiêu trực tiếp đi tầu diện ngầm về nhà.

Để tổ chức sinh nhật cho Mạc Nghịch, Thi Phong cố ý trang trí nhà cửa, bận bịu cả một buổi chiều.

Sau khi Mạc Nam Kiêu về, một nhà ba người vây quanh bàn ăn.

“Sinh nhật vui vẻ.” Mạc Nam Kiêu đưa món quà đã chuẩn bị tốt đặt trước mặt Mạc Nghịch.

Mạc Nghịch mở hộp nhìn thoáng qua, bên trong là một cái bật lửa, thiết kế rất nghệ thuật.

“Ba đã sớm cai thuốc.” Mạc Nghịch để bật lửa sang một bên.

Mạc Nam Kiêu: “Thật không.”

Mạc Nghịch: “Không phải sao. Con có thấy ba hút thuốc lúc nào không.”

Mạc Nam Kiêu: “Vừa rồi.”

Lúc nãy anh đứng ở trước cửa sổ thấy Mạc Nghịch đang hút thuốc trong góc sân.

Thi Phong không cho Mạc Nghịch hút thuốc, Mạc Nam Kiêu biết điều này.

Mạc Nghịch vẫn lén hút thuốc, việc này Mạc Nam Kiêu cũng biết.

Sau khi bị vạch trần, mặt Mạc Nghịch không chút thay đổi, tim cũng không nhảy một cái: “Mắt con hỏng rồi.”

Thi Phong vỗ vai Mạc Nghịch, nhìn chằm chằm vào mắt anh: “Anh lại lén hút thuốc nữa?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Có hút không?”

Mạc Nghịch: “Không.”

Thi Phong: “Hỏi anh lần cuối, có hút không?”

Mạc Nghịch: “… Hút. Chỉ một điếu.”

Thi Phong: “Anh đã hứa với em không hút nữa. Tại sao không giữ lời?”

Mạc Nghịch: “Em áp sát nó quá. Anh không thoải mái mới hút.”

“Nó” này, chính là Mạc Nam Kiêu.

Trước kia Thi Phong cảm thấy, chờ Mạc Nam Kiêu lớn lên, Mạc Nghịch sẽ không tranh giành tình cảm với con nữa như trước nữa.

Ai biết, anh không những không trưởng thành, còn càng ngày càng tệ thêm.

Còn dùng thủ đoạn ngây thơ này chống lại cô.

Thi Phong dở khóc dở cười. Cô chỉ số tuổi trên bánh ngọt: “Anh lớn như vậy rồi, còn tranh với con, không thấy mình ngây thơ sao?”

Mạc Nghịch: “Không thấy.”

Thi Phong: “…”

Quên đi, hôm nay là sinh nhật anh, trước không so đo vậy.

Nói tóm lại, người một nhà quây quần ăn cơm, vẫn là một chuyện vô cùng vui vẻ.

**

Ăn cơm tối xong, Mạc Nam Kiêu giúp Thi Phong dọn dẹp.

Thi Phong nhìn Mạc Nam Kiêu, đáy mắt nồng đậm tình yêu thương như muốn tràn ra.

Cô đứng trước mặt Mạc Nam Kiêu, nâng tay sửa áo cho cậu, sau đó kiễng chân hôn lên má cậu.

“Nam Kiêu của chúng ta càng ngày càng đẹp trai.” Thi Phong cười thoải mái: “Có cô bé nào theo đuổi con không?”

Mạc Nam Kiêu chưa bao giờ bài xích động tác thân thiết của Thi Phong, từ nhỏ đến lớn cậu cũng quen rồi.

“Thích là cảm giác gì?” Mạc Nam Kiêu hỏi Thi Phong.

Thi Phong: “Sẽ vì đối phương mà thay đổi nguyên tắc. Nam Kiêu à, con nhớ kĩ này, tất cả những người được yêu đều được hưởng thụ sự đối xử đặc biệt của đối phương. Giống như, con chưa bao giờ đi dạo phố cùng người khác, nhưng lại sẵn lòng đi dạo phố cùng cô ấy.”

Mạc Nam Kiêu suy tư một chút, sau đó gật đầu.

“Con hiểu rồi.”

Thi Phong: “Mẹ thấy con có dấu hiệu rồi nha. Là cô gái như thế nào? Có ảnh chụp không?”

Mạc Nam Kiêu bị một đống câu hỏi của Thi Phong làm sợ, vội vã giải thích: “Chỉ là bạn bình thường.”

Thi Phong kéo cổ áo Mạc Nam Kiêu vài lần, suy tư: “Không sao cả, Nam Kiêu của chúng ta đẹp trai như vậy, cô gái như thế nào cũng theo đuổi được.”

Trong lòng Mạc Nam Kiêu ấm áp, ôm Thi Phong: “Cám ơn mẹ.”

Thi Phong cười: “Mẹ phải cảm ơn Nam Kiêu mới đúng.”

“Nếu cô ấy không tốt như vậy? Phải làm sao bây giờ?”

Im lặng một lúc, Mạc Nam Kiêu mới tiếp tục mở miệng xin lời khuyên của cô.

Thi Phong: “Chỉ cần con thấy cô ấy tốt là được rồi.”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu: “Con hiểu rồi.”

Thi Phong: “Con thật sự có người trong lòng? Mẹ muốn gặp quá.”

Mạc Nam Kiêu cười với Thi Phong: “Về sau con sẽ đưa cô ấy về.”

—-

“Nói chuyện xong rồi sao.”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh như băng chen ngang.

Thi Phong và Mạc Nam Kiêu đồng thời quay đầu lại, lúc nhìn thấy Mạc Nghịch, hai người đều ăn ý buông tay ra.

Mạc Nghịch mặt vô cảm tiến lên túm lấy Thi Phong vào lòng, ôm gắt gao.

Thi Phong nhỏ giọng nói: “Anh rộng lượng một chút đi.”

Mạc Nghịch: “Không có khả năng.”

“Ngày mai có tiết, con về đây.”

Mạc Nam Kiêu luôn nhường Mạc Nghịch, từ nhỏ đến lớn đều vậy.

“Tối nay ở lại đi…” Thi Phong giữ anh lại, “Mẹ còn muốn nói chuyện với con mà.”

“Được không, ba.” Trước khi trả lời, Mạc Nam Kiêu phải trưng cầu ý kiến của Mạc Nghịch đã.

Mạc Nghịch im lặng hơn 10 giây, miễn cưỡng mở miệng: “Tùy con.”

**

Ngô Sương vốn tưởng cuộc sống của mình sẽ không bị quấy rầy nữa, ai ngờ tối hôm nay lại nhận được điện thoại từ Ngô Minh.

Lần này người gọi điện không phải Ngô Minh, là vợ hiện tại của ông ta, cũng chính là người thứ ba năm đó.

“Đóa Đóa, tình trạng của ba con thật sự rất nghiêm trọng… Ông ấy vẫn luôn nhắc tới con, chuyện năm đó là chúng ta có lỗi với con và mẹ con… Coi như là cô cầu xin con, con đến gặp ông ấy đi, con có điều kiện gì cô cũng đồng ý…”

Điện thoại vừa thông, Ngô Sương còn chưa kịp nói “xin chào”, đối phương liền nói một hơi dài.

Vẻ mặt của Ngô Sương trong nháy mắt lạnh băng.

“Nói xong chưa?”

Ngô Sương châm chọc cười lạnh một tiếng, “Nói cho ông ta, ông ta chết tôi cũng không để tang. Còn nữa, đừng gọi tôi là Đóa Đóa, bà không xứng.”

“Cô…”

Đối phương rõ ràng bị Ngô Sương làm nghẹn, “Dù có không tốt thế nào ông ấy vẫn là cha con, trong thân thể hai người chảy cùng một dòng máu.”

Ngô Sương: “Phải, năm đó bà chen chân vào gia đình người khác, hại ba mẹ tôi ly hôn, lúc bỏ lại tôi ông ta còn không thèm liếc mắt lại một cái, bà có nhắc nhở ông ta trong cơ thể tôi chảy dòng máu của ông ta không?”

Ngô Sương cười ha ha, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Cô siết chặt điện thoại trên tay, cổ tay run nhẹ.

“Thực xin lỗi… Đều là lỗi của chúng ta, con——“

“Các người cút xa ra đi, đừng quấy rầy tôi nữa.”

Ném lại những lời này, Ngô Sương cúp điện thoại, bỏ dãy số vào sổ đen.

Qúa phiền, trước kia cô sống cuộc sống người không ra người quỷ không ra quỷ, bọn họ lại kết thành gia đình mới, sinh thêm con cái.

Bây giờ có tư cách gì yêu cầu cô tẫn hiếu.

Ngô Sương xuống tầng, đứng trước cửa nhà Mạc Nam Kiêu, dùng sức gõ cửa.

Không có tiếng đáp.

Cô chỉ muốn tìm ai cùng trò chuyện, khó lắm sao.

Ngô Sương ngồi trên hành lang, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Mạc Nam Kiêu.

Tút tút hai tiếng, điện thoại bắt máy.

Ngô Sương: “Anh—-“

“Xin chào, cô tìm Nam Kiêu sao?” Người nhận là một người phụ nữ, giọng nói vô cùng dịu dàng.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 66: Phiên Ngoại: Anh Ở Bờ Bên Này Thổi Sáo (1)

Edit: Mi tần

Beta:Ca quý tần

Ngô Sương lấy điện thoại khỏi tai nhìn thoáng qua, trên màn hình đúng là số của Mạc Nam Kiêu.

Có phụ nữ bên cạnh anh?

“Mạc Nam Kiêu có đó không?” Ngô Sương hỏi.

“Có, có, Nam Kiêu đang ở đây, để tôi đưa điện thoại cho Nam Kiêu.”

Thái độ của Thi Phong rất nhiệt tình, cơ bản thì cô đã đoán ra người bên đầu dây kia là ai.

Mạc Nam Kiêu vừa bị Mạc Nghịch gọi ra ngoài nói chuyện, mới vừa quay lại.

Thi Phong đưa điện thoại cho anh, nói bằng khẩu hình*: “Là nữ.”

*Nói không phát ra tiếng

Mạc Nam Kiêu nhìn thoáng qua tên trên màn hình, đỏ mặt.

Anh để điện thoại sát tai, hơi mở miệng: “Alo.”

Ngô Sương: “Cậu không có nhà sao?”

Mạc Nam Kiêu: “Hôm nay là sinh nhật ba tôi, tôi về nhà.”

Bởi Thi Phong đang đứng bên cạnh, Mạc Nam Kiêu nói chuyện rất mất tự nhiên.

“… À, vậy chắc cậu bận lắm.”

Ngô Sương như người vừa tỉnh khỏi giấc chiêm bao.

Cô rất ghét bản thân như vầy, không có lập trường gì mà vẫn bất chấp gọi điện thoại cho cậu.

“Ngày mai tôi về.” Mạc Nam Kiêu giải thích.

Ngô Sương không đáp lại, trực tiếp cúp máy.

Không sao cả, nhiều năm không ai ở cạnh, không phải đều giống nhau sao.

Sau khi Mạc Nam Kiêu nói chuyện điện thoại xong, Thi Phong liền sát lại hỏi cậu: “Có phải cô gái kia không?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu: “Hình như cô ấy không vui.”

Thi Phong: “Có lẽ tâm trạng không tốt nên mới gọi điện thoại cho con?”

Mạc Nam Kiêu: “Con nên làm gì?”

Thi Phong suy nghĩ một lát, nói: “Giờ con đến đó với cô ấy đi.”

Thực ra trong lòng Thi Phong rất luyến tiếc để Mạc Nam Kiêu đi. Nhưng, theo đuổi con gái người ta, dù sao cũng phải trả giá một chút.

Mạc Nam Kiêu nhíu mày: “Con nên nói gì?”

Thi Phong cười cười: “Nam Kiêu ngốc, lúc con gái không vui, con không cần nói gì cả, chỉ cần ở cạnh cô ấy là được.”

…

Mạc Nam Kiêu lái xe của Mạc Nghịch về nhà trọ.

Anh “một tiếng trống làm tinh thần hăng hái” rồi chạy tới cửa nhà Ngô Sương, nâng tay gõ cửa.

*Từ “Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với người lúc đang hăng hái thì làm một mạch cho xong việc.

Đợi 2, 3 phút, cửa mới mở.

Ngô Sương vừa tắm xong, trên người chỉ mặc một cái váy hai dây ngắn.

Mạc Nam Kiêu sửng sốt, sau đó vô cùng mất tự nhiên chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Ngô Sương lại không hề có cảm giác xấu hổ khi bị người khác nhìn thấy cơ thể, cô nhìn Mạc Nam Kiêu, lạnh lùng hỏi: “Cậu tới làm gì?”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Anh quả thật không biết nên trả lời thế nào. Nói là do lo lắng cho cô sao? Hình như không làm được.

“Cậu muốn vào thì vào đi.” Ngô Sương xoay người, bước nhanh vào phòng ngủ.

Mạc Nam Kiêu vội vàng theo cô đi vào, thấy cô muốn vào phòng ngủ thì tự giác dừng lại.

Phòng của con gái không được tùy tiện vào, đạo lý này cậu vẫn biết.

Ngay khoảng khắc cậu dừng lại, Ngô Sương quay đầu nói với cậu: “Đi theo hoặc đi ra ngoài.”

Bất đắc dĩ, Mạc Nam Kiêu đành phải đi theo Ngô Sương vào phòng ngủ của cô.

Lớn thế này, nhưng đây là lần đầu anh vào phòng của con gái.

Phòng ngủ của Ngô Sương rất lộn xộn, quần áo và sách đều bị vứt lung tung trên sàn.

Mạc Nam Kiêu nhíu mày. Anh theo thói quen ngồi xổm xuống nhặt quần áo bên chân lên để gọn lên giường.

Vừa đặt lên, Ngô Sương lại ném xuống đất.

Lúc Mạc Nam Kiêu khom lưng chuẩn bị lượm tiếp, Ngô Sương liền ngăn anh.

“Đừng động tôi.” Giọng nói cô như nghẹn lại, giống giọng của người vừa khóc xong.

Mạc Nam Kiêu dừng lại, nhìn cô.

Ngô Sương đột nhiên cười, cô ngẩng đầu đối mặt với Mạc Nam Kiêu, hỏi: “Ba người cùng dự sinh nhật vui lắm sao?”

Mạc Nam Kiêu gật gật đầu: “Ừ.”

Ít nhất, cậu rất hưởng thụ cảm giác đó.

Ngô Sương cười càng tươi: “Thật tốt.”

Mạc Nam Kiêu: “…”

Từ sau khi cha mẹ ly hôn, Ngô Sương liền không có sinh nhật.

Khi còn bé, mỗi lần sinh nhật, ba mẹ đều mua cho cô một chiếc bánh sinh nhật rất lớn, một bộ quần áo mới và một chiếc cặp sách mới toanh.

Dù bận thế nào, họ đều cố dành chút thời gian cho cô.

Khoảng thời gian như vậy, đời này không thể có nữa.

Nhớ lại chuyện quá khứ, Ngô Sương gần như không thể khống chế được cảm xúc của mình, nhưng cô không muốn khóc trước mặt bất kỳ người nào.

“Tôi muốn đi ngủ, cậu đi đi.”

“Được.” Mạc Nam Kiêu không phản bác, rất nghe lời đi ra ngoài.

Ngô Sương trùm kín chăn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

11 giờ rưỡi, di động của Ngô Sương rung lên, có người gọi đến.

Nhìn thấy trên màn hình hiển thị “Lộ Bắc”, Ngô Sương do dự vài giây, nhận điện thoại.

“Chuyện gì?” Giọng nói của cô vô cùng bình tĩnh.

Lộ Bắc: “Có công ty điện ảnh và truyền hình vừa ý quyển sách mới ra của em, chuyện bản quyền anh đã tìm người đàm phán xong cuôi. Họ muốn mời em đến làm biên kịch, nói anh hỏi ý kiến của em.”

Lộ Bắc tuy thích chơi bời, nhưng khi làm việc vẫn rất nghiêm túc.

Nhất là chuyện có liên quan đến tương lai phát triển của Ngô Sương, cơ bản anh đều sẽ đích thân làm.

Thời đại học, Ngô Sương học văn học điện ảnh sân khấu, làm biên kịch cũng dễ dàng.

Dù sao đang nhàn rỗi, dứt khoát đồng ý.

“Được, anh cho bọn họ phương thức liên lạc của tôi là được.”

“Biết rồi.” Lộ Bắc nhàn nhạt đáp lại, “Dạo này em thế nào?”

Anh vẫn hèn yếu, không nhịn được muốn quan tâm cô.

Ngô Sương: “Ừ, vẫn khỏe.”

Lộ Bắc: “Trong khoảng thời gian này, em có nhớ anh không?”

Ngô Sương cười không tim không phổi: “Nhớ, nhớ anh đêm không thể ngủ, gối đều ướt nhẹp nước mắt.”

Bên kia đầu dây, lời nói của Ngô Sương làm yết hầu của Lộ Bắc khát khô.

Anh nắm chặt điện thoại: “Ngô Sương, em lại muốn ăn đòn rồi.”

Ngô Sương vẫn cười: “Đừng nha, hai chúng ta đang rạn nứt, anh dựa vào cái gì muốn trừng trị em? Muốn trừng trị thì đi mà trừng trị vị hôn thê của anh ấy.”

“Đừng nhắc đến cô ta——“ Lộ Bắc hít sâu một hơi, “Ngô Sương, trong khoảng thời gian tách ra này anh đã nghĩ kĩ rồi. Anh có thể cưới em, em quay lại được không.”

Lộ Bắc không có chút cảm tình nào với người gọi là vị hôn thê kia, hơn nữa tính cách của con nhóc đó lại còn không tốt….

So ra kém cả ngón tay út của Ngô Sương.

Anh thích phụ nữ như Ngô Sương, trưởng thành, lạc quan, thông minh, lại không bám người.

“Lộ Bắc, đừng ngốc.” Ngô Sương dịu dàng mở miệng: “Vì một người phụ nữ mà buông tha sự nghiệp của mình, không sáng suốt chút nào.”

Lộ Bắc: “Ngô Sương, anh là thật lòng.”

“Anh thừa nhận, bắt đầu chỉ là muốn chơi đùa với em, nhưng sau đó anh không khống chế được nữa.” Lộ Bắc nói: “Anh không rời em được.”

Ngô Sương phì cười: “Anh si tình như thế, khiến em rất ngượng đó.”

Lộ Bắc: “Anh không nói đùa.”

Ngô Sương: “Phải, anh thích em, nên hai năm nay, anh vừa ngủ với em, vừa ngủ với vị hôn thê của anh.”

Lộ Bắc: “… Em nghe từ đâu?”

Ngô Sương: “Đã khuya, em muốn ngủ.”

Không đợi Lộ Bắc nói chuyện, Ngô Sương đã cúp máy.

—

Vị hôn thê của Lộ Bắc, Ngô Sương gặp qua rất nhiều lần.

Những bài post bới móc Ngô Sương trên mạng cơ bản đều xuất hiện tên của Lộ Bắc, trước có cái còn trực tiếp đăng hình hai người đi du lịch cùng nhau.

Trên cơ bản người quen của Ngô Sương đều biết chuyện của cô và Lộ Bắc.

Vị hôn thê của Lộ Bắc lần đầu tìm tới cửa là mùa hè năm ngoái.

Cô bé kia còn đang học đại học, nhìn rất đơn thuần, rất dễ bị bắt nạt.

Trên thực tế cũng là như vậy, Ngô Sương tùy tiện nói mấy câu đã kích thích cô khóc òa lên.

Sau đó cô sốt ruột, khóc lóc nói với Ngô Sương: Anh luôn qua đêm với tôi.

Vài lần gặp mặt sau đó, tình huống cũng không khác mấy

Ngô Sương không muốn có tương lai gì với Lộ Bắc, chỉ là khi cô đơn tìm cái để giải trí.

Cho nên, mặc kệ anh có quan hệ với ai, cô đều không quan tâm.

**

Mạc Nam Kiêu mất ngủ. Về nhà tắm rửa xong, anh nằm trên giường, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Không biết là do anh ngốc hay cảm xúc của Ngô Sương thay đổi quá nhanh, nói chung, quen biết lâu như vậy, Mạc Nam Kiêu vẫn không hiểu cô nghĩ gì.

Rõ ràng lúc gọi điện thoại còn khổ sở như vậy, vừa rồi lại cư xử giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thật sự không ngủ được, Mạc Nam Kiêu liền lấy máy tính ra từ ngăn kéo, tra tên của Ngô Sương trên mạng.

Bách khoa Baidu hiển thị đầu tiên, anh liền nhấn vào.

“Ngô Sương, nhà văn nữ mới nổi, văn vẻ hắc ám quỷ dị mang phong cách riêng biệt của cô rất được hoan nghênh, nhuận bút cao tới 270 vạn.”

Họ tên: Ngô Sương

Nghề nghiệp: Nhà văn

Chiều cao: 164cm

Cân nặng: 40kg

Tốt nghiệp đại học: Đại học Giang Nam

…

Bách khoa Baidu chỉ có một vài thông tin rất chung chung, Mạc Nam Kiêu qua loa nhìn lướt qua liền đóng trang web lại.

Mục thứ hai trong ô tìm kiếm, là một diễn đàn bát quái chuyên bới móc.

Đề mục là [Nữ nhà văn xinh đẹp Ngô Sương gần đây rất nổi, không có ai bới sao?].

Bài post có hơn năm ngàn bình luận, Mạc Nam Kiêu xem từng cái một.

“Người này tôi biết, không phải là cía được phú nhị đại bao nuôi sao, nghe nói sinh hoạt cá nhân rất dâm loạn.”

“Thím biết không, xem qua sách, có thể là do tôi không kiến thức, không biết người này có tài gì, cả quyển toàn âm trầm, làm cả tuần tâm tình không tốt.”

“Thấy ảnh chụp còn rất xinh đẹp, gầy như vậy mà ngực còn lớn thế, có lẽ là… Ha ha.”

“Trước đó có người đăng ảnh của Ngô Sương với Lộ Bắc,có ai xem qua chưa, nghe nói nổi tiếng thế đều là do Lộ Bắc dùng tiền lát đường cho.”

Chỗ này có hơn mười tấm ảnh, đều là ảnh chụp chung của Ngô Sương và Lộ Bắc.

Có ảnh chụp trộm, có ảnh tự chụp. Động tác của hai người rất thân mật, nụ cười chưa bao giờ tắt trên mặt Ngô Sương.

Ngón tay ân trên màn hình của Mạc Nam Kiêu, không tự giác tăng thêm sức.

Người đàn ông này, anh nhận ra. Là người dọn nhà cùng Ngô Sương.

Mà Ngô Sương cũng thừa nhận, lúc hai người ở chung quan hệ là người yêu.

Bình luận của bài post này cơ bản đều là lời mắng chửi Ngô Sương, lặp đi lặp lại cũng có mấy câu, toàn là hồ ly tinh, không biết xấu hổ, ăn bám đàn ông để đi lên, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, ra vẻ thanh cao…

Mạc Nam Kiêu kéo xuống dưới cùng, tìm được chỗ viết bình luận.

—- Kẻ đang mắng người ở đây mới là không biết xấu hổ.

Xem xong trang này, Mạc Nam Kiêu lại tiếp tục tìm, tìm được Weibo của Ngô Sương.

Vừa vào, liền thấy cô share bình luận mắng mình.

…. Cô thật đúng là khác với người thường.

Theo lý thuyết, nếu thấy ai mắng mình, chắc chắn sẽ rất tức giận đúng không?

Mạc Nam Kiêu dùng máy tính nhìn tin tức của Ngô Sương cả đêm, còn tất cả các buổi phỏng vấn cô tham gia nữa.

Xem xong, anh phát hiện… Hình như anh chưa từng hiểu cô.

NỤ HÔN CỦA NGHỊCH PHONG

Bất Thậm Liễu Liễu
dtv-ebook.com

Chương 67: Phiên Ngoại: Anh Ở Bờ Bên Này Thổi Sáo (2)

Cả đêm không ngủ khiến sắc mặt Mạc Nam Kiêu rất tệ.

5 giờ, anh bước xuống giường, thay quần áo thể thao xuống lầu chạy bộ.

Tháng mười một, phương bắc đã hoàn toàn vào thu, Mạc Nam Kiêu mặc một chiếc áo sweater, làn gió thu hiu quạnh thổi qua khiến anh rùng mình.

Thói quen rèn luyện của cậu bắt đầu từ năm 6 tuổi, cả nhà ba người mỗi ngày đều chạy 5 cây số vào sáng sớm.

Nhiều năm trôi qua, mỗi ngày Mạc Nam Kiêu đều kiên trì chạy bộ, ít nhất 5 km.

**

Hôm nay Ngô Sương cũng dậy rất sớm, bởi đêm qua cô có mộng xuân.

Đúng vậy, là mộng xuân, từng chi tiết nhỏ đều rất rõ ràng.

Nhân vật chính là cô, và… Mạc Nam Kiêu.

Có thể do một thời gian dài không làm nên hơi nhớ tới.

Ngô Sương phờ phạc đứng dậy khỏi giường, rửa mặt bằng nước lạnh.

Ngô Sương ngẩng đầu nhìn gương chằm chằm, nhớ lại cảnh Mạc Nam Kiêu vội vã tìm cô đêm qua, khóe miệng không tự giác nhếch lên.

Quả nhiên vẫn là một anh chàng ngây thơ không có kinh nghiệm, nhất định là cuộc sống của anh rất hạnh phúc mới dễ dàng thích cô như vậy.

Rửa mặt xong, Ngô Sương liền thay quần áo xuống tầng tìm Mạc Nam Kiêu.

…

Vừa chuẩn bị gõ cửa, đột nhiên có tiếng người phía sau cô.

“Tìm tôi sao.”

Ngô Sương hết hồn, cô xoay người nhìn Mạc Nam Kiêu: “Cậu muốn dọa chết tôi à!”

Mạc Nam Kiêu vừa chạy xong, mặt hơi hồng, trán và chóp mũi che kín mồ hôi.

Gợi cảm—- đây là từ miêu tả đầu tiên hiện lên trong đầu Ngô Sương.

Lần đầu tiên cô thấy một người con trai nhỏ tuổi hơn mình gợi cảm.

Mũi cậu rất cao, môi… Nhìn là muốn hôn.

Mạc Nam Kiêu rất đẹp trai, ánh mắt còn tinh tế hơn con gái, nhưng vẫn không tạo cảm giác “ẻo lả” cho người khác.

Ngô Sương thấp hơn Mạc Nam Kiêu 20cm, tư thế ngửa đầu duy trì rất lâu.

Cuối cùng, cô nâng tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi anh.

Mạc Nam Kiêu lui về sau một bước theo bản năng, tim đột nhiên đập mạnh.

Cậu quay đầu đi, mất tự nhiên nói: “Bên ngoài lạnh lắm, để tôi mở cửa.”

Ngô Sương cười cười: “Được.”

Mạc Nam Kiêu lấy chìa khóa từ túi áo sweater ra, mở cửa.

Ngô Sương đi theo Mạc Nam Kiêu vào nhà, cửa vừa đóng, Ngô Sương liền đẩy Mạc Nam Kiêu vào cửa.

“Vì sao đêm qua lại về?” Ngô Sương hỏi anh.

Mạc Nam Kiêu: “Mẹ bảo tôi về.”

Ngô Sương híp mắt: “Thật sao?”

Mạc Nam Kiêu: “…Thật.”

Ngô Sương lại hỏi: “Không phải vì lo lắng cho tôi sao?”

Mạc Nam Kiêu: “Vì lo lắng cho cô.”

Ngô Sương: “Vì sao?”

Mạc Nam Kiêu: “Chúng ta là bạn bè.”

Ngô Sương: “Người bạn nào cậu cũng quan tâm thế aa2?”

Mạc Nam Kiêu lắc đầu, im lặng vài giây, cậu mới mở miệng.

“Cô là người bạn đầu tiên.”

Nghe xong câu này, Ngô Sương vậy mà có chút cảm động, hốc mắt nóng lên, thiếu chút nữa khóc.

Có lẽ là cô quạnh quá lâu rồi, nhiều năm như thế… Mạc Nam Kiêu là người đầu tiên vì tâm tình cô không tốt mà gấp gáp trở về.

Mấy năm nay, câu nói mà Ngô Sương tự nhủ với mình nhiều nhất là—-đừng ỷ lại bất kì kẻ nào, không phải trên vật chất, lại càng không phải tinh thần.

Cô sợ nhất là ỷ lại một người thành nghiện, cuối cùng vẫn mất đi.

Không thể là của cô mãi mãi, cô sẽ không đụng tay.

Nhưng hiện tại… Nhịn không được rồi.

Làm sao bây giờ.

—-

Ngô Sương nắm lấy cổ áo sweater của Mạc Nam Kiêu, kiễng chân, dán môi lên.

Mạc Nam Kiêu ngây người tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Đây là nụ hôn đầu tiên của anh, trừ Thi Phong, chưa có người khác giới nào từng hôn anh.

Anh hoàn toàn không có kinh nghiệm hôn môi, thậm chí không biết nên đặt tay ở đâu.

Mạc Nam Kiêu cứng đơ người ở đó, hoàn toàn bị động.

Ngô Sương rất ít hôn lên môi người khác.

Trong mỗi người phụ nữ ít nhiều gì cũng có chút lập dị, cô luôn cảm thấy hôn môi là chuyện chỉ làm với người đàn ông mình yêu tha thiết.

Cho nên, cô không bao giờ chủ động hôn người khác. Đây là lần đầu tiên.

Lúc Ngô Sương đưa đầu lưỡi vào, lưng Mạc Nam Kiêu tê đi, cảm giác đó lan từ xương đuôi lên trên, như chạm vào điện.

Môi tách ra, Ngô Sương ôm cổ Mạc Nam Kiêu, cười hỏi anh: “Đây là nụ hôn đầu tiên của anh sao?”

Mạc Nam Kiêu không nói gì, ánh mắt có chút phức tạp.

Ngô Sương nhếch môi, cười tự giễu: “Thật có lỗi, đây không phải nụ hôn đầu tiên của em. Anh biết rồi đó, em rất bẩn.”

Mạc Nam Kiêu đột nhiên nhớ tới những lời chửi bới cô trên diễn đàn, còn có lời đáp lại không sao cả, thậm chí như trêu chọc của cô trên Weibo.

“Đừng nghe bọn họ nói lung tung. Cô… Tốt lắm.” Mạc Nam Kiêu giải thích.

“Bọn họ? Ai?” Ngô Sương hỏi anh: “Anh nói là mấy người mắng em sao?”

Mạc Nam Kiêu: “Bọn họ nói lung tung.”

“Không, bọn họ không nói lung tung.” Ngô Sương dùng tay phải vuốt ve gò má của Mạc Nam Kiêu, “Bọn họ nói thật đó. Em thật sự bẩn như thế, không biết liêm sỉ, lên giường với rất nhiều người. Ừ, giống như họ nói, không hơn không kém chính là——“

“Tôi biết là không phải.” Mạc Nam Kiêu ngắt lời cô.

Ngô Sương nhìn biểu cảm chân thật lại nghiêm túc của Mạc Nam Kiêu, há miệng, lại không nói được tiếng nào.

Nếu lúc này cô nói chuyện, nhất định sẽ nghẹn ngào.

Loại cảm giác được tin tưởng vô điều kiện này, cô chưa từng trải qua.

“Anh như thế sẽ khiến em nghĩ anh có ý với em đó.”

Qua thật lâu, Ngô Sương mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Anh muốn tán tỉnh em phải không.”

Mạc Nam Kiêu không mở miệng được, chỉ có thể im lặng.

Ngô Sương vỗ vỗ gò má của anh, giọng nói nhẹ nhàng: “Em chưa bao giờ từ chối đàn ông, vừa khéo, em chưa từng trải nghiệm tình yêu chị em. Nghe qua đã rất kích thích.”

Mạc Nam Kiêu vẫn không nói lời nào.

“Tối nay em tới tìm đó. Chờ em nha.”

Những lời này, cô ghé sát tai anh nói ra.

Mạc Nam Kiêu còn chưa kịp nói gì, Ngô Sương đã rời khỏi.

Trong phòng khách chỉ còn lại mình anh.

Đầu óc anh rối như tơ vò, anh đổi dép, vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Đối với chuyện nam nữ….anh không biết gì cả, bên người cũng không có người bạn bằng tuổi nào để thảo luận.

**

Buổi chiều, Lộ Bắc đến tìm Ngô Sương.

Anh muốn đưa cô đi gặp bên sản xuất, thuận tiện thảo luận chỗ cần cải biên trong kịch bản.

Ngô Sương thay quần áo, đi cùng Lộ Bắc.

Ngô Sương không giỏi xã giao với người khác, hầu hết thời gian đều là Lộ Bắc nói chuyện thay cô.

Lộ Bắc rất nghiêm túc, nhìn từ phương diện này Ngô Sương vẫn rất thưởng thức anh.

Kết thúc buổi gặp mặt với bên sản xuất đã là 8 giờ rưỡi, Lộ Bắc theo thói quen đưa Ngô Sương về nhà, cùng đi theo cô lên lầu.

Ngô Sương không phản đối.

…

Mạc Nam Kiêu luôn chờ Ngô Sương, từ 6 giờ đến tận bây giờ.

Hơn hai tiếng trôi qua, vẫn chưa thấy cô đến.

Qua vài lần tâm lý giãy giụa, Mạc Nam Kiêu mới quyết định lên tầng tìm cô.

“Anh muốn ngủ với em, em có thể cho anh một cơ hội… không?”

Vừa mở cửa, Mạc Nam Kiêu liền thấy được Ngô Sương, và cả Lộ Bắc đang ôm cô nữa.

Hành lang rất yên tĩnh, lời Lộ Bắc nói, Mạc Nam Kiêu nghe vô cùng rõ ràng.

Sau khi Ngô Sương nhìn thấy Mạc Nam Kiêu mới bắt đầu đẩy Lộ Bắc ra.

Cô không muốn Mạc Nam Kiêu nhìn thấy cô có bất kì động tác thân mật nào với người đàn ông khác.

Còn nguyên nhân, cô không biết.

Có thể là do câu “Tôi biết cô không như vậy” của cậu.

Mạc Nam Kiêu đối mặt với Ngô Sương một lát, liền lui vào trong nhà, đóng cửa lại.

Ngô Sương cuống lên, giơ tay tát thẳng vào mặt Lộ Bắc.

“Bộp—-“

Tiếng rất vang, Lộ Bắc rốt cục dừng lại.

“Lộ Bắc, tôi lặp lại lần nữa, tôi không muốn ngủ với anh. Nếu anh bằng lòng làm bạn với tôi, chúng ta sẽ là bạn bè bình thường. Nếu anh cảm thấy tôi không xứng, được, chúng ta cắt đứt.”

Ngô Sương nói rất kiên quyết, “Anh chớ có nghĩ tôi rẻ mạt đến vậy.”

“Thật xin lỗi.” Lộ Bắc xin lỗi cô, “Chúng ta làm bạn đi, anh đồng ý em, về sau sẽ không như vậy nữa.”

Sau khi Lộ Bắc rời khỏi, Ngô Sương liền về nhà.

Cô tắm rửa sạch sẽ, mặc một chiếc váy tơ tằm, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dáng dài màu đỏ.

sửa soạn xong, cô tùy tiện lấy một lọ nước hoa từ tủ quần áo xịt vài cái lên cổ.

—-Cô không quên lời đã nói với Mạc Nam Kiêu sáng nay.

Xịt nước hoa xong, Ngô Sương đến trước tủ đầu giường, mở ngăn kéo.

Trong ngăn kéo là vài hộp bao cao su chưa mở, cô tùy tay cầm một hộp, đóng tủ lại.

—-

Tiếng đập cửa đã kéo dài 3 phút, Mạc Nam Kiêu đứng trước cửa, thờ ơ.

Ngô Sương gõ cửa đến mức tay đều đỏ lên.

“Mạc Nam Kiêu, mở cửa cho tôi.” Ngô Sương gọi tên anh, “Nhanh lên!”

Mạc Nam Kiêu cắn chặt răng, đưa tay lên cửa, mở ra.

Tóc Ngô Sương vẫn con ướt, trên chân là một đôi dép bông, cẳng chân bóng loáng.

Cô vừa đứng một lúc ngoài hành lang đã bị gió thổi đông lạnh.

Không đợi Mạc Nam Kiêu nhường đường, Ngô Sương đã chen qua người anh.

Mạc Nam Kiêu mặt không chút thay đổi đóng cửa lại.

Sau khi vào nhà, Ngô Sương liền cởi áo khoác. Trên người cô chỉ có một chiếc váy ngủ bằng tơ tằm.

Biết được cô không mặc nội y, Mạc Nam Kiêu nhanh chóng dời tầm mắt qua chỗ khác.

“Anh ngượng sao?”

Ngô Sương đi đến trước mặt Mạc Nam Kiêu, nâng tay xoay mặt của anh lại.

“Thật sự chưa từng thấy ai như anh, 22 thật sao?”

Hiện tại trong đầu của Mạc Nam Kiêu tất cả đều là hình anh cô và Lộ Bắc ôm nhau trong hành lang, cậu có chút tức giận hất tay cô ra khỏi mặt.

“Cô… Tự trọng.”

Hai chữ tự trọng như một chiếc dao găm thẳng tắp cắm vào ngực cô.

Cô muốn nói chuyện, muốn thờ ơ cười, nhưng…làm không được.

Nếu đây là người khác, cô chả sao cả.

Nhưng, Mạc Nam Kiêu, không được. Cô không giả vờ được.

Mạc Nam Kiêu cũng ý thức được lời mình nói rất quá đáng.

Anh xin lỗi Ngô Sương: “Thực xin lỗi. Tôi không có ý khác.”

Ngô Sương vẫy vẫy tay: “Không sao cả, quen rồi. Anh nói dễ nghe hơn người khác nhiều.”

“Tôi không giống họ, tôi không có ý đó.” Mạc Nam Kiêu gấp gáp: “Thật sự.”

Ngô Sương nâng tay, đặt ngón trỏ lên bờ môi cậu.

Mạc Nam Kiêu không nói tiếp nữa, ngơ ngác nhìn cô.

“Anh có biết tối nay em tìm anh làm gì không?” Ngô Sương hỏi.

Mạc Nam Kiêu nhẹ nhàng lắc đầu.

Ngô Sương xoay người đến trước sofa, khom lưng lấy hộp bao cao su qua, quay lại quơ quơ với Mạc Nam Kiêu.

… Thứ này, Mạc Nam Kiêu biết

Hoàn